

ΤΟ ΔΟΡΑΤΟ ΦΩΣ

Φανερώνει τις νοθείες και τις άπατες

Ο πολὺς κόσμος ξέρει τὰ τονωτικά αποτελέσματα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὀφειλόμενα στὶς ἀόρατες υπεριώδεις ἀκτίνες ποὺ περιέχει. Ξέρει, ἐπίσης, ὅτι οἱ ἀκτίνες αὐτές, παραγόμενες ἀπὸ εἰδικές λυχνίες ποὺ βγάζουν ἕνα βοθρυκανο φῶς, χρησιμοποιοῦνται στὴν ἰατρικὴ καὶ στὰ ἰνστιτούτα καλλονῆς. Ἀγνοεῖ ὅμως τὶς πολυάριθμες πρακτικὲς ἐφαρμογές τῶν υπεριώδων ἀκτίνων στὴν καθημερινὴ ζωὴ, στὴ βιομηχανία, στὰ ἀστυνομικὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια κ.λ.π.

Οἱ λυχνίες υπεριώδων ἀκτίνων περιέχουν ἀτμοὺς ὑδραργύρου, ποῦ, μὲ τὴ διόδου τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος, παράγουν ἀφθονες τέτοιες ἀκτίνες. Τὸ περίβλημά τους ἀποτελεῖται ἀπὸ διαφανὴ χαλαζία — γιὰ τὸ γυαλὶ ἀπορροφᾷ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες καὶ δὲν τὶς ἀφίνει νὰ περάσουν.

Ὅταν αὐτὸ τὸ «δόρατο φῶς» πέσει πάνω σὲ ὠρίσμενες οὐσίες, τὶς κάνει νὰ φωσφορίζουν μὲ χαρακτηριστικὰ χρώματα. Ἀπ' τὴν ἀπόχρωσι λοιπὸν τοῦ φωσφορισμοῦ, μπορεῖ ἕνας εἰδικὸς νὰ βγάλῃ χρῆσιμα συμπεράσματα γιὰ τὸ εἶδος τῆς οὐσίας. Στὰ φρέσκα αὐγὰ π.χ. ὁ φωσφορισμὸς εἶναι κατακόκκινος. Ξεθωριάζει ὅμως, ὅσο περνῶν οἱ μέρες, καὶ στὰ μπαγιότικα γίνεται μπλε. Ἐτοί λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ μὲ βεβαιότητα ἂν τ' αὐγὰ εἶναι φρέσκα ἢ ὄχι.

Τὸ βούτυρο ἔχει κίτρινο φωσφορισμὸ, ἐνῶ ἡ μαργαρίνη μπλε.

Τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὴν παρουσίαν συντηρητικῶν οὐσιῶν ἢ μικρῶν ποσοτήτων γλυκερίνης μέσα στὰ τρώφιμα.

Τὰ διάφορα εἶδη κριθαριοῦ διακρίνονται μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ: Σ' ἄλλα εἶναι πρᾶσινο, σ' ἄλλα μπλε καὶ σ' ἄλλα μώβ.

Ἡ παρουσία βακτηριδίων ἢ μυκήτων ἀλλοιώνει τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν. Ἐτοί, διακρίνονται μυχλιασμένοι σπόροι ἀνακατεμένοι μὲ τοὺς καλοὺς. Ἐπίσης ἀνακαλύπτονται μέσα στὸ στάρι οἱ κόκκοι ποὺ ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ μύκητα τῆς ἐρυσιβάδους βροίχης.

Ἡ βυρσοδεψία χρησιμοποιεῖ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες γιὰ ν' ἀνακαλύπτει τὴ νοθεῖα τῶν φυσικῶν δεψικῶν οὐσιῶν μὲ συνθετικές. Μὲ ἀνάλυτες μεθόδους ἐξετάζονται ὀρυκτὰ, πολυτίμα πετράδια, ὑφάσματα, καουτσούκ, βοφές, χαρτὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ὑλικά, γιὰ νὰ καθορισθῇ ἡ ποιότης, ἡ προέλευσις κι' ἡ κατεργασία τους.

Μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες ἀνακαλύπτονται τὰ πλαστὰ ἢ ἀνατυπωμένα γραμματόσημα τῶν συλλογῶν τῶν φιλοτελιστῶν. Γιὰ τὴν κάθε προσθήκη χρώματος ἢ ἄλλου ὑλικοῦ διαφορετικοῦ ἀπ' τὸ ἀρχικὸ ἀλλοιώνει τὸ φωσφορισμὸ.

Ἐπίσης οἱ συλλέκται ἔργων τέχνης βρίσκουν πολύτιμη βοήθεια στὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Τὰ παλαιὰ μάρμαρα π. χ. φωσφορίζουν διαφορετικὰ ἀπ' τὰ καινούργια. Πολλὰ ἀπολιθώματα, κοίμενα σὲ πέτρες, εἶναι ἀόρατα στὸ κοινὸ φῶς, στὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες παίρνουν ἕνα μπλε ἢ πρᾶσινο φωσφορισμὸ, ἐνῶ ὁ φωσφορισμὸς τῆς πέτρας εἶναι μώβ.

Ἐνα φιλιντινιὸν κομφοτέχνημα σκούρου ἀπ' τὰ χρόνια κι' ἕνα ἄλλο ποῦ σκούρυνε τεχνητὰ γιὰ νὰ φαγῇ παλαιῶν, διακρίνονται μετὰ τὸ φῶς μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Ἐνα συνήθισμένον κόλπο τῶν κατασκευαστῶν τέτοιων μικρῶν κομφοτεχνημάτων εἶναι νὰ τὰ βάδουν σὲ κοπριά ἢ νὰ τὰ δύνουν νὰ τὰ καταπιῇ μιά... γαλοπούλα. Φαίνονται ὑστερα παλαιότερα. Μὲ τὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες ἀνακαλύπτεται ἡ ἀπάτη.

Τέλος, τὰ ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια κι' οἱ μεγάλες τράπεζες μεταχειρίζονται τὸ «δόρατο φῶς» γιὰ ν' ἀνακαλύπτουν πλαστογραφίες, ζευγίματα καὶ ἀλλοιώσεις σὲ τσέκ ἢ σὲ ἄλλα ἑγγράφα.

Ἀντὶ γιὰ ζάχαρη

Πῶς μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὴ γλύκα τῆς ζάχαρης, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ παχύνετε; Στὴν ἐρώτησιν αὐτῇ, ποῦ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερας τὶς γυναῖκες, ζάχαριν. Ἀλλὰ ἡ οὐσία αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ γλυκίσματα, ἀφίνει δὲ κάποια πικρία στὸ στόμα.

Τώρα λοιπὸν παρασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ μιά νέα γλυκαντικὴ οὐσία, ποῦ δὲν ἔχει κανένα ἀπ' τὰ παραπάνω μειονεκτήματα. Λέγεται «σοουκαρυλικόν» ἀνακάλυψι τῆς εἶναι ἐντελὸς τυχαίως ἀπ' τὸ χημικὸ Μίκαελ Στέντα.

Η ΑΠΙΣΤΗ

Πρωτότυπο διήγημα

— Θυμάσαι, Μαρσέλ, μιά συμφωνία ποὺ εἴχαμε κάνει πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο μας; Μία μέρα, ἀνάμεσα στὰ τρελλὰ φιλιὰ μας, ὑποσχεθήκαμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο νὰ λέμε μὲ ἐλικρίνεια ὅτι αἰσθανόμαστε. Ἐτοί, ὅταν θὰ ἔσδυνε ἡ ἀγάπη τοῦ ἑνός, ὁ ἄλλος θὰ τὸ μάθαινε ἀμέσως. Πήραμε τότε τὴν ἀπόφασιν αὐτῇ, γιὰ τὴν στεύαμε πῶς αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο.

— Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ κάνης κιόλας καμμιὰ δυσάρεστη ἐκμυστήρευσι;

— Ναι...

— Τόσο γρήγορα;

— Ἐνδεκάτοξο αὐτὸ ποῦ μοῦ συμβαίνει. Πρόκειται γιὰ ἕνα ψυχολογικὸ φαινόμενον ποῦ μὲ κάνει ν' ἀνησυχῶ. Ἰσως, ἐσύ Μαρσέλ, μπόρῃς νὰ τὸ ἐξηγήσης καὶ νὰ μὲ βοηθήσης.

— Σ' ἀκούω, Μαριάνα μου.

— Στὰ φρέσκα αὐγὰ π.χ. ὁ φωσφορισμὸς εἶναι κατακόκκινος. Ξεθωριάζει ὅμως, ὅσο περνῶν οἱ μέρες, καὶ στὰ μπαγιότικα γίνεται μπλε. Ἐτοί λοιπὸν μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῇ μὲ βεβαιότητα ἂν τ' αὐγὰ εἶναι φρέσκα ἢ ὄχι.

Τὸ βούτυρο ἔχει κίτρινο φωσφορισμὸ, ἐνῶ ἡ μαργαρίνη μπλε.

Τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὴν παρουσίαν συντηρητικῶν οὐσιῶν ἢ μικρῶν ποσοτήτων γλυκερίνης μέσα στὰ τρώφιμα.

Τὰ διάφορα εἶδη κριθαριοῦ διακρίνονται μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ: Σ' ἄλλα εἶναι πρᾶσινο, σ' ἄλλα μπλε καὶ σ' ἄλλα μώβ.

Ἡ παρουσία βακτηριδίων ἢ μυκήτων ἀλλοιώνει τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν. Ἐτοί, διακρίνονται μυχλιασμένοι σπόροι ἀνακατεμένοι μὲ τοὺς καλοὺς. Ἐπίσης ἀνακαλύπτονται μέσα στὸ στάρι οἱ κόκκοι ποὺ ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ μύκητα τῆς ἐρυσιβάδους βροίχης.

Ἡ βυρσοδεψία χρησιμοποιεῖ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες γιὰ ν' ἀνακαλύπτει τὴ νοθεῖα τῶν φυσικῶν δεψικῶν οὐσιῶν μὲ συνθετικές. Μὲ ἀνάλυτες μεθόδους ἐξετάζονται ὀρυκτὰ, πολυτίμα πετράδια, ὑφάσματα, καουτσούκ, βοφές, χαρτὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ὑλικά, γιὰ νὰ καθορισθῇ ἡ ποιότης, ἡ προέλευσις κι' ἡ κατεργασία τους.

Μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες ἀνακαλύπτονται τὰ πλαστὰ ἢ ἀνατυπωμένα γραμματόσημα τῶν συλλογῶν τῶν φιλοτελιστῶν. Γιὰ τὴν κάθε προσθήκη χρώματος ἢ ἄλλου ὑλικοῦ διαφορετικοῦ ἀπ' τὸ ἀρχικὸ ἀλλοιώνει τὸ φωσφορισμὸ.

Ἐπίσης οἱ συλλέκται ἔργων τέχνης βρίσκουν πολύτιμη βοήθεια στὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Τὰ παλαιὰ μάρμαρα π. χ. φωσφορίζουν διαφορετικὰ ἀπ' τὰ καινούργια. Πολλὰ ἀπολιθώματα, κοίμενα σὲ πέτρες, εἶναι ἀόρατα στὸ κοινὸ φῶς, στὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες παίρνουν ἕνα μπλε ἢ πρᾶσινο φωσφορισμὸ, ἐνῶ ὁ φωσφορισμὸς τῆς πέτρας εἶναι μώβ.

Ἐνα φιλιντινιὸν κομφοτέχνημα σκούρου ἀπ' τὰ χρόνια κι' ἕνα ἄλλο ποῦ σκούρυνε τεχνητὰ γιὰ νὰ φαγῇ παλαιῶν, διακρίνονται μετὰ τὸ φῶς μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Ἐνα συνήθισμένον κόλπο τῶν κατασκευαστῶν τέτοιων μικρῶν κομφοτεχνημάτων εἶναι νὰ τὰ βάδουν σὲ κοπριά ἢ νὰ τὰ δύνουν νὰ τὰ καταπιῇ μιά... γαλοπούλα. Φαίνονται ὑστερα παλαιότερα. Μὲ τὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες ἀνακαλύπτεται ἡ ἀπάτη.

Τέλος, τὰ ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια κι' οἱ μεγάλες τράπεζες μεταχειρίζονται τὸ «δόρατο φῶς» γιὰ ν' ἀνακαλύπτουν πλαστογραφίες, ζευγίματα καὶ ἀλλοιώσεις σὲ τσέκ ἢ σὲ ἄλλα ἑγγράφα.

Πῶς μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὴ γλύκα τῆς ζάχαρης, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ παχύνετε; Στὴν ἐρώτησιν αὐτῇ, ποῦ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερας τὶς γυναῖκες, ζάχαριν. Ἀλλὰ ἡ οὐσία αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ γλυκίσματα, ἀφίνει δὲ κάποια πικρία στὸ στόμα.

Τώρα λοιπὸν παρασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ μιά νέα γλυκαντικὴ οὐσία, ποῦ δὲν ἔχει κανένα ἀπ' τὰ παραπάνω μειονεκτήματα. Λέγεται «σοουκαρυλικόν» ἀνακάλυψι τῆς εἶναι ἐντελὸς τυχαίως ἀπ' τὸ χημικὸ Μίκαελ Στέντα.

Τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὴν παρουσίαν συντηρητικῶν οὐσιῶν ἢ μικρῶν ποσοτήτων γλυκερίνης μέσα στὰ τρώφιμα.

Τὰ διάφορα εἶδη κριθαριοῦ διακρίνονται μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ: Σ' ἄλλα εἶναι πρᾶσινο, σ' ἄλλα μπλε καὶ σ' ἄλλα μώβ.

Ἡ παρουσία βακτηριδίων ἢ μυκήτων ἀλλοιώνει τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν. Ἐτοί, διακρίνονται μυχλιασμένοι σπόροι ἀνακατεμένοι μὲ τοὺς καλοὺς. Ἐπίσης ἀνακαλύπτονται μέσα στὸ στάρι οἱ κόκκοι ποὺ ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ μύκητα τῆς ἐρυσιβάδους βροίχης.

Ἡ βυρσοδεψία χρησιμοποιεῖ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες γιὰ ν' ἀνακαλύπτει τὴ νοθεῖα τῶν φυσικῶν δεψικῶν οὐσιῶν μὲ συνθετικές. Μὲ ἀνάλυτες μεθόδους ἐξετάζονται ὀρυκτὰ, πολυτίμα πετράδια, ὑφάσματα, καουτσούκ, βοφές, χαρτὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ὑλικά, γιὰ νὰ καθορισθῇ ἡ ποιότης, ἡ προέλευσις κι' ἡ κατεργασία τους.

Μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες ἀνακαλύπτονται τὰ πλαστὰ ἢ ἀνατυπωμένα γραμματόσημα τῶν συλλογῶν τῶν φιλοτελιστῶν. Γιὰ τὴν κάθε προσθήκη χρώματος ἢ ἄλλου ὑλικοῦ διαφορετικοῦ ἀπ' τὸ ἀρχικὸ ἀλλοιώνει τὸ φωσφορισμὸ.

Ἐπίσης οἱ συλλέκται ἔργων τέχνης βρίσκουν πολύτιμη βοήθεια στὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Τὰ παλαιὰ μάρμαρα π. χ. φωσφορίζουν διαφορετικὰ ἀπ' τὰ καινούργια. Πολλὰ ἀπολιθώματα, κοίμενα σὲ πέτρες, εἶναι ἀόρατα στὸ κοινὸ φῶς, στὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες παίρνουν ἕνα μπλε ἢ πρᾶσινο φωσφορισμὸ, ἐνῶ ὁ φωσφορισμὸς τῆς πέτρας εἶναι μώβ.

Ἐνα φιλιντινιὸν κομφοτέχνημα σκούρου ἀπ' τὰ χρόνια κι' ἕνα ἄλλο ποῦ σκούρυνε τεχνητὰ γιὰ νὰ φαγῇ παλαιῶν, διακρίνονται μετὰ τὸ φῶς μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες. Ἐνα συνήθισμένον κόλπο τῶν κατασκευαστῶν τέτοιων μικρῶν κομφοτεχνημάτων εἶναι νὰ τὰ βάδουν σὲ κοπριά ἢ νὰ τὰ δύνουν νὰ τὰ καταπιῇ μιά... γαλοπούλα. Φαίνονται ὑστερα παλαιότερα. Μὲ τὶς υπεριώδεις ὅμως ἀκτίνες ἀνακαλύπτεται ἡ ἀπάτη.

βολία γι' αὐτό. Γιὰ τὸ ὅμως δὲν τῆς τὸ ἔλεγε μὲ ἐλικρίνεια;

Δὲν εἶχε κρατήσῃ τὴν παλιὰ τους ὑπόσχεσιν. Κι' ἡ Μαριάνα ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Θὰ τὸν ἔκανε νὰ ὑποφέρει ὅπως ὑπόφερε τώρα αὐτῇ.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ ὕστερα ἀπὸ 29 ἡμέρες, ὁ Μαρσέλ ἀπόρρησε γιὰ τὴν γυναῖκα τοῦ δὲν τὸν περιμένε στὸ σταθμὸ. Καὶ ἡ ἐκπληξὶς τοῦ μεγάλωσε ὅταν τὴν εἶδε νὰ τὸν ὑποδέχεται στὸ σπῆτι μὲ φανερὴ ἀμηχανία καὶ ἐκνευρισμὸ.

— Μὰ τί ἔχεις; τὴ ρώτησε. Τί σοῦ συμβαίνει;

Ἐκείνη ἔπεσε στὸ ντιδάνι κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ φύγω πρὶν γυρίσης, τραύλισε. Δὲν βρήκα ὅμως τὸ θάρρος. Τώρα ξέρω πῶς θὰ μὲ διώξης καὶ θὰ μὲ περιφρονήσης.

— Δὲν σε καταλαβαίνω, Μαριάνα.

— Πρέπει ὅμως νὰ μάθης ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πάλεψα μὲ τὸν ἐαυτὸ μου ἀλλὰ στὸ τέλος νικήθηκα καί... σὲ ἀπάτησα!

Ὁ Μαρσέλ ἔγινε κατάκλιμος. Κατάρωσε, ὥστόσο, νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐξάσπασμα τῆς μανίας τοῦ καὶ ρώτησε μὲ τσουχητὴ εἰρωνείας:

— Μπορῶ νὰ μάθω τουλάχιστον μὲ ποιόν;

— Μὲ ποιὸν ἄλλο;... Μὲ τὸν Ζωρὲ Γκαλάν!

Ὁ Μαρσέλ κύτταξε μὲ ἕνα βλέμμα γεμάτο οἰκτο τὴν γυναῖκα τοῦ ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίει.

— Ἦσυχασε, Μαριάνα, τῆς εἶπε μαλακά. Βέβαια δὲν εἶναι καθόλου σωστὸ αὐτὸ ποῦ ἔκανες. Σοῦ εἶπα ὅμως πρὶν φύγω πῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφύγῃ τὸ πεπρωμένο. Φταίω ἄλλωστε κι' ἐγὼ ποῦ δὲν ἔμεινα κοντὰ σοῦ γιὰ νὰ σε προφυλάξω. Ὅλοι μας εἴμαστε ἀδύνατοι ἀμαρτωλοί, μὲ ἀσθενὴ σάρκα! Μήπως νομίζεις πῶς ἐμεῖς οἱ ἄντρες εἴμαστε καλύτεροι;

Πέρασαν ἀρκετές μέρες ἀπὸ τότε. Ἡ Μαριάνα καὶ ὁ Μαρσέλ φείνονταν σὰν νὰ εἶχαν οὐσίαν ἀπ' τὴ ζωὴ τὸ σκανδαλώδες αὐτὸ ἐπεισόδιον. Δὲν μιλοῦσαν καθόλου γιὰ τὸν Ζωρὲ, ποῦ δὲν εἶχε πατήσῃ καθόλου στὸ σπῆτι τους ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς τοῦ Μαρσέλ.

Ἡ Μαριάνα ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν στοργικὴ τρυφερότητα τοῦ Μαρσέλ, μὰ ἡ εὐτυχία τῆς δὲν ἦταν τελεία. Κάποια σκέψις τὴν βασάνιζε συχνά.

Τέλος ἕνα ἀνοιξιότικο ἀπόγευμα, πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴν κατάστασιν. Καθισμένη στὰ γόνατά του ἀγαπημένου τῆς, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά ἀπ' τὸ λαιμὸ, σφίχθηκε πάνω του καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ μισόκλειστα μάτια:

— Πίστρεψες ἀλήθεια, τρελλόπαῖδο, πῶς σε ἀπάτησα μὲ τὸν Ζωρὲ; Ἡ ἀλήθεια εἶναι βέβαια πῶς σοῦ ἐπαίξα μιά θαυμασία κωμωδία. Ὅλα ὅσα σοῦ εἶπα ἦσαν ψέμματα. Τὰ ἐπενόησα γιὰ νὰ σε ἐκδικηθῶ ἐπειδὴ μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω. Ποτὲ δὲν σε ἀπάτησα, κύριε μοιρολάτρη.

— Τὸ ἤξερα, ἀγάπη μου! ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ Μαρσέλ.

— Τὸ ἤξερες; ἔκανε κατάπληκτη ἡ Μαριάνα.

— Ναι... Φεύγοντας γιὰ τὸ ταξίδι μου πῆρα ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα. Πῆρα δηλαδὴ μαζί μου τὸν Ζωρὲ, Γκαλάν καὶ δὲν ξαναγύρισα κοντὰ σοῦ παρὰ ἀφ' οὗ τὸν πάντρεψα σὲ μιά πολὺ μακρινὴ πόλιν, ὅπου καὶ ἐγκαταστάθηκε ἡ οἰκία μου!

Πῶς μπορεῖτε ν' ἀπολαύσετε τὴ γλύκα τῆς ζάχαρης, χωρὶς τὸν κίνδυνον νὰ παχύνετε; Στὴν ἐρώτησιν αὐτῇ, ποῦ ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερας τὶς γυναῖκες, ζάχαριν. Ἀλλὰ ἡ οὐσία αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ γλυκίσματα, ἀφίνει δὲ κάποια πικρία στὸ στόμα.

Τώρα λοιπὸν παρασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ μιά νέα γλυκαντικὴ οὐσία, ποῦ δὲν ἔχει κανένα ἀπ' τὰ παραπάνω μειονεκτήματα. Λέγεται «σοουκαρυλικόν» ἀνακάλυψι τῆς εἶναι ἐντελὸς τυχαίως ἀπ' τὸ χημικὸ Μίκαελ Στέντα.

Τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ ἀποκαλύπτει ἐπίσης τὴν παρουσίαν συντηρητικῶν οὐσιῶν ἢ μικρῶν ποσοτήτων γλυκερίνης μέσα στὰ τρώφιμα.

Τὰ διάφορα εἶδη κριθαριοῦ διακρίνονται μετὰ τὸν πρῶτον ἀπὸ τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ: Σ' ἄλλα εἶναι πρᾶσινο, σ' ἄλλα μπλε καὶ σ' ἄλλα μώβ.

Ἡ παρουσία βακτηριδίων ἢ μυκήτων ἀλλοιώνει τὸ χρώμα τοῦ φωσφορισμοῦ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν. Ἐτοί, διακρίνονται μυχλιασμένοι σπόροι ἀνακατεμένοι μὲ τοὺς καλοὺς. Ἐπίσης ἀνακαλύπτονται μέσα στὸ στάρι οἱ κόκκοι ποὺ ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ μύκητα τῆς ἐρυσιβάδους βροίχης.

Ἡ βυρσοδεψία χρησιμοποιεῖ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες γιὰ ν' ἀνακαλύπτει τὴ νοθεῖα τῶν φυσικῶν δεψικῶν οὐσιῶν μὲ συνθετικές. Μὲ ἀνάλυτες μεθόδους ἐξετάζονται ὀρυκτὰ, πολυτίμα πετράδια, ὑφάσματα, καουτσούκ, βοφές, χαρτὶ καὶ πολλὰ ἄλλα ὑλικά, γιὰ νὰ καθορισθῇ ἡ ποιότης, ἡ προέλευσις κι' ἡ κατεργασία τους.

Μὲ τὶς υπεριώδεις ἀκτίνες ἀνακαλύπτονται τὰ πλαστὰ ἢ ἀνατυπωμένα γραμματόσημα τῶν συλλογῶν τῶν φιλοτελιστῶν. Γιὰ τὴν κάθε προσθήκη χρώματος ἢ ἄλλου ὑλικοῦ διαφορετικοῦ ἀπ' τὸ ἀρχικὸ ἀλλοιώνει τὸ φωσφορισμὸ.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ☉ ΤΗΛ.: 27-135 — 29-967 ☉ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 3.000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πίσω ἀπ' τὴν ἀμαρτωλὴ ΠΡΟΘΗΚΗ

Πολὺ κακὴ ἰδέα ἔχουν ἡ ἐπαρχία καὶ τὰ χωρία μας γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας. Ἀν κρίνω ἀπὸ τὶς ἐπιστολὰς ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν ὑπαίθρο καὶ ἀπὸ ὅσα λέγονται στὶς συνομιλίες μὲ τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν, ἡ πρωτεύουσα δὲν εἶναι παρὰ ἡ κοιλιά τῆς ἀμαρτίας, ὅπου τὰ ἐρωτικά ζεύγη χορεύουν συνεχῶς κατρίλιες κι' οἱ Πόδες μας, ξυπώντας τὸ πρωί, δὲν ξέρουν ποῖος θὰ εἶναι ὁ νυκτερινὸς σύντροφός τους, ἐνῶ οἱ Ριρῆδες μας βρίσκονται σὲ ἀμηχανία ἐκλογῆς γιὰ τὴ συνοδοιπόρο τῆς βραδυῆς τους κρατιᾶλης.

Τὰ Σάββα καὶ Γόμορρα βλέπουν στὴν Ἀθήνα. Μὰς τοποθετοῦν στὰ ταμπουρὲ τῶν καμπαρέ, στὸ τραπέζι τῆς κοσμικῆς ταβέρνας, σὲ σαλὼνα ἐκθαμβωτικῆς λαμπρότητας, ὅπου χωρὶς αἰδῶ, δίχως περιορισμούς, χωρὶς ἠθικοῦς χαλινούς παρὰδιδόμεστε σὲ ἀχαλίνωτη ἀκόλασια. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν οἰκογενειακὴν ὑπόληψιν τῶν Ἀθηναίων δὲν ἔχει πολὺ καλὴ ἰδέα ἡ ὑπαίθρος. Βλέπει τὶς ἑγγαμίες κυρίες πολὺ πρόχειρες σὲ παραχωρήσεις ποῦ κληιδώνουν τὴ συζυγικὴ τιμὴ, ἐνῶ οἱ συζυγοὶ δὲν θεωροῦν τὸν ἐαυτὸ τους ὀλοκληρωμένον, ἂν δὲν ποικίλουν τὰ ἐρωτικά τους γεύματα μὲ συχνὲς ἀλλαγές, ποῦ ἔχουν τὴ βάσιν τους στὴν παρανομία.

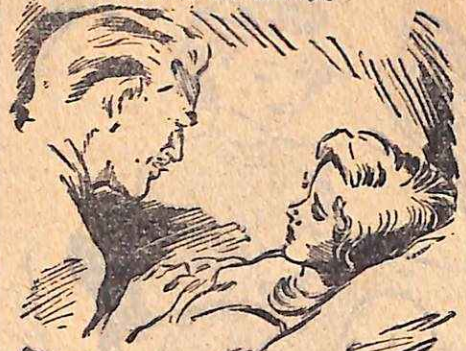
Μειωμένο καὶ τὸ θρησκευτικὸν μέρος ἀσθίμα βλέπει ἡ ὑπαίθρος. Χάλαρες οἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς οἰκοὺς τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ καμιά κακία δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ μὰς συγκρατήσῃ ὁ φόβος τοῦ Κυρίου. Ἐκδράσματα κολάσεως, μὲ τὸ Σάβαν στὴν ψυχὴν, ἀφηνιάσαμε στὰ πάθη, στὶς δρέξεις καὶ στὰ συμφορὰν, ἔτοιμοι νὰ πουλήσουμε γιὰ ἕνα πινάκι φακῆς τὴν πίστι καὶ τὰ ἱδανικά μας.

Ὅταν δὲν εἶναι ὁ δλονύκτιον κραιπάλη, θὰ εἶναι τὸ θέαμα, τὸ σινεμά, τὸ θέατρο ποῦ ἀποτελοῦν τὴ μόνιμη κατοικία μας. Ἐκδοτοὶ στίχων ἡδονῆς, μὲ πλήρη οικονομικὴ ἐπάρκεια, σκορπίζουμε γιὰ τὶς ἀδίστατες τέρψεις μας τὰ ματσάκια τῶν ἑκατομμυρίων, ποῦ εἶναι κι' αὐτὰ προῖον καταχρήσεως καὶ ἀπάτης — κατὰ κανόνα τοῦ Δημοσίου.

Κι' ἐκείνης οἱ κοπέλλες μας, ἀμαρτωλὲς ἀπὸ κούνια, ἀσύστολες, κυκλοφορικῆς, εὐκολες, ἀλλὰ κι' ἀψήκορες σὲ κάθε γνωριμία, ποῦ τὴν ἀναγκάζουν μὲ ὅση εὐχέρεια ὁ χωρὶς δὲν ἀλλάζει τὸ πονηκισμὸ του.

Πόσα ἀκόμα!

ΧΡ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο μιας μικρής αρρώστης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παύλος άρρωσταίνει και καλείται επείγοντας ο πατέρας του, καθότι υποδείξεω του γιατρού, τον μεταφέρει στην Αθήνα. Ο Παύλος συνέρχεται άμεσα φτάνοντας στην πρωτεύουσα και τρέχει να μάθει και για τη Ρίτα. Οι πληροφορίες που του δίνει μία γειτόνισσα τον άναστατώνουν και τρέχει στο Σανατόριο. Βλέπει τη Ρίτα με το γιατρό Λούζη στο πάγκο και η καρδιά του σφίγγεται. Την πλησιάζει. Ο γιατρός τους άφίνει μό- νους. Της ζητάει εξήγησης για το Λούζη. Η Ρίτα του μιλάει με επιφύλαξη. Του λέει ότι είνε άρρα πια και φεύγει. Ο Παύλος συναντά το για- τρά και του ζητάει εξηγήσεις. Κι' ο Λούζης ά- ναγκάζεται να του φανερώσει όλη την αλήθεια.

14ον — Δέν είσαστε σέ θέσι έσείς, μικρέ μου νέε, να μου απαγορέ- ψετε ή να μου επιτρέψετε κάτι... άπάντησε ο Λούζης με σφιγμέ- να δόντια. Λέω ό,τι νομίζω πώς πρέπει να πώ και πώς άξίζει ν' άκούσετε, κι' αν δέν θέλετε να τ' άκούσετε, δέν θάμαι βέ- θαια έγώ πού δά πάω να μιλάω θάσα- στε σεις πού θά φύγετε!...

Με μεγάλη προσπάθεια ο Παύλος μπό- ρεσε να επιβληθί στον έαυτό του. Δέν ή- τανε σκοπός του να μάλλωζε με τόν άν- θρωπο αυτό, τουλάχιστον προτού μάθη...

— Καλά... είπε. Άς παύμε ότι έχετε δίκη... Είπατε, λοιπόν, ότι αν άγαπούσα πραγματικά τη Ρίτα, θά τήν ψυχολογού- σα, θά μάντευα. Έσείς, δηλαδή, πού τήν άγαπάτε πραγματικά, ψυχολογώσατε, μαν- τεψάτε;...

Παγερός, ο Λούζης άπάντησε: — Δέν χρειάστηκε, γιατί μου τάπε ή ίδια...

— Η ίδια;... Τί σας είπε;... Έβγαλε ένα τσιγάρο ο Λούζης από τήν τσολιανή του και τ' άναψε, πιδ πολύ για να κερδίση καιρό...

— Πέστε μου, τί σας είπε;... Ξαναρώτη- σε ο Παύλος, έπίμονος, πειστικός. — Μαύ φαίνεται ότι πριν σας άφισα μόνους για να μιλήσετε... άπάντησε ο Λού- ζης.

— Δέν είπαμε τίποτα... — Δέν σας εξήγησε τούς λόγους πού τήν κάνανε να σας διώξη τότε με τήν πρό- φασιν ένος φανταστικού της καινούργιου έρωτα;...

— Όχι... Έκανε με πίκρα ο Παύλος. Έμένα, βλέπετε, δέν μούχει έμπιστοσύνη, όπως έχει σέ σας...

— Δέν είν' αυτό, νεαρέ μου... — Άλλά;... Ποιό είνε τότε;...

— Εγώ είμαι άπλουστάτα τρίτος, άδιά- φορος, πού μπορεί να μού τά έμπιστευτή όλ' αυτά. Έσείς είσαστε ο πρώτος, ο ά- μέσως ένδιαφερόμενος... Άν όμολογήση σέ σας τούς λόγους της θυσίας της, τότε δέν ήταν άνάγκη και νή τήν κάνη...

Έσκυψε πάλι το κεφάλι του ο Παύλος: — Ίσως νάχετε δίκη... μουνούρισε.

Γό σήκωσε όμους πάλι, και ρώτησε κυ- τάζοντας το Λούζη στα μάτια:

— Έσείς όμως θά μου τούς πήτε αυ- τούς τούς λόγους.

— Γιατί; Άφού δέν σας τούς είπε ή ίδια;... Θα πη ότι δέν πρέπει να τούς μά- θετε...

— Πρέπει!... είπε με όρμη ο Παύλος.

— Γιατί πρέπει;...

— Γιατί, αν δέν τούς μάθω, νοιώθω ότι μωρώ να φτάσω σέ φοβερές ακρότητες!...

— Φτάσας... Ποιός σας έμποδίζει, νεαρέ μου;...

Ξαφνικά, έπescε όλη ή όρμη του Παύλου, όλος ο θυμός του... Με δάκρυα στα μάτια, έπιασε τα χέρια του Λούζη:

— Σας παρακαλώ... τού είπε πολύ σιγά. Δέν σας άπειλώ... Πέστε μου...

Ο Λούζης τραβήξε τα χέρια του. — Δέν υπάρχει λόγος ούτε να με πα- ρακαλήτε, ούτε να κλάιτε... Έσας σας άγαπάει, σας λατρεύει!...

— Τότε, γιατί μ' έδιωξε;...

— Γιατί έπρεπε...

— Έπρεπε!... Όλο αυτό άκούω, κι' από αύτην, κι' από σας...

— Γιατί αυτό είν' ή αλήθεια... Νόμισε, ή καυμενούλα, ότι ή εύτυχία σας βρισκό- τανε μόνο μακριά της...

Χαμογέλασε πικρά ο Παύλος: — Μακριά της; Πήγα να πεθάνω!...

Τώρα τόν κύτταζε με ζήλεια ο Λούζης. — Τήν άγαπάτε και σεις πολύ...

— Ναί, τήν άγαπάω πιδ πολύ κι' από τη ζωή μου!... άπάντησε άπλά ο Παύλος. Κι' έννοιασα ακόμα πιδ δυνατή τήν άγά- τη μου γι' αύτην, όταν τήν έχασα, όταν έφυγα μακριά της...

— Δέν έπρεπε να τήν άκούσετε... Τά λόγια της διαφωνούσανε ριζικά με τήν καρδιά της...

— Μα γιατί να τό κάνη αυτό;... Γιατί να με διώξη;... Ποιός μπόρεσε να της τό επιβάλη;...

Τόν κύτταζε σκοτεινός ο Λούζης: — Ποιός;... Δέν τό μαντεύετε;... Ο πα- τέρας σας!...

Πήδηξε όρθός ο Παύλος: — Ο πατέρας μου!... φώναξε με μά- τια πού πετούσαν φλόγες.

— Ναί, ο πατέρας σας... Αυτός τήν πρόσβαλε, τήν καυμενούλα, τήν ταπεινώ- σε, τήν κουρέλιασε... Αυτός της ζήτησε να σας άπομακρύνη με κάθε τρόπο από κον- τά της...

— Ο πατέρας μου!... Ξανάπε ο Παύ- λος με σφιγμένες τίς γροθίες.

— Τί να κάνη κι' αύτή, ή φτωχιά;... Χτυπημένη κατακέφαλα με τόν πιδ σκληρό, τόν πιδ βάνασοπο τρόπο, χωρίς μία παρη- γοριά, μία υπέρσπινση, έκλεισε τά μάτια του Παύλου τήν αϊγλή του πραγματικού μεγαλείου...

Είχε νυχτώσει πιά. Γκρίζα σύννεφα εί- χανε σκεπάσει τόν ουρανό. Η καγκελλά- πορτα του Σανατορίου είχε κλείσει. Στά παράθυρα τών κτιρίων είχαν άνάψει τά πρώτα φάτα. Τά ίδια φάτα είχαν άνάψει άπρόοπτα στην ψυχή μιάς μικρής άρρα- στής της δεκάτης τρίτης κλινικής τών γυ- ναϊκών και σ' ένός χλωμού νέου, πού κα- τηφόριζε τό μεγάλο δρόμο δέω από τό βαρύ νωσσκομείο... Και τάχε άνάψει ή έλπίδα...

Θ'.

Γύρισε σπiti πού νύχτα βαθεία ο Παύ- λος. Ήτανε σκοτωμένος από τήν κούραση. Και μέσα, βαθεία στην ψυχή του, έβραζε ή πιδ άγρια αγανάχτησι...

Ο πατέρας του δέν ήτανε σπiti. Θάπινε χωρίς άλλο τό κρασάκι του στη συνθη- σμένη ταβερνούλα του κυρ - Άναστάση, παρέα με τόν κυρ - Μηνά, τόν άπόστρατο έμποροπολιάρχη, πούχε πιά άγκυροβολή- σει μόνιμα δίπλα στο σώμα και στο γιο- ματάρι τών βαρελιών... Έκατσε ο Παύ- λος και περίμενε. Μέσ' στο κεφάλι του χο- ροπηδούσανε τρελλά τά λόγια του για- τρού: «Ο πατέρας σας! Αυτός ταπεινώ- σε, κουρέλιασε τη Ρίτα!... Αυτός της ζήτησε να σας άπομακρύνη με κάθε τρόπο από κοντά της...». Έπρεπε να τό είχε καταλάβει αυτό ο Παύλος, από κείνη τήν πρώτη σκηνή άνάμεσα σ' αυτών και τόν πατέρα του... Μήπως ο γερο - Στράλης τούχε κρύψει ποτέ τήν άπόλυτη αντίθεσιν του σ' αύτη τήν ένωση, πού τή θεωρούσε κατα- στροφή για τό γυιό του;... Ναί, αλλά

της κι' έπescε!... Δέν είχε πιά τίποτα στη ζωή να ποθήση, τίποτα να έλπιση... Κι' άφού ο δρόμος πρós τόν έρωτα της είχε κλειστή για πάντα, άνηφορσε κουρασμένη, τσακισμένη τό Γολγοθά πρós τό Σανατό- ριο!

Δάκρυα ζεστά σάλακάνανε τά μάγουλα του Παύλου. Οι λυγμοί φουσκώσανε τό στήθος του και τόν έπνιξαν... Ο καφετζής από τόν πάγκο του κύτταζε έκπληκτος τούς δυό αυτούς άντρες, πού ο ένας τούς μιλού- σε, κι' ο άλλος έκλάιγε...

Άφισε ο Λούζης να κοπάζη λίγο ή θέε- λα πού βογγούσε μέσα στην ψυχή του Παύλου. Ύστερα τού είπε, σιγά, πιδ μα- λακά:

— Έλάτε, σωπάτε... Δέν άξίζει να κλαί- τε... Κυττάτε κατάματα τη ζωή, και δέν μπορείτε παρά να τήν κερδίσετε...

— Να τήν κερδίσω;... τώρα πιά;

— Ποτέ δέν είνε άργά...

— Η Ρίτα είν' άρρωστη...

— Σιγά τόν βεβαίωσε ο Λούζης:

— Η Ρίτα είνε σχεδόν καλά!...

Τόν κύτταζε στα μάτια ο Παύλος, γε- μάτος ευγνωμοσύνη:

— Σας ευχαριστώ, γιατρέ, για τήν έλ- πίδα πού μου δίνετε...

— Δέν είν' έλπίδα! Είνε βεβαίωτης... Και θά συντελέση ακόμα πιδ πολύ στη γρήγορη γιατρεία της, ή παρουσία σας, ή άγάπη σας...

Τώρα, ο Παύλος κύτταζε τό γιατρό σά χαμένος:

— Μα, καλά... ψέλλισε. Έσείς... δέν τήν άγαπάτε;...

— Τί σημασία έχει αυτό;...

— Κάνετε ό,τι μπορείτε για να με γυ- ρίσετε κοντά της... Έγώ νομίζω ότι θά κάνατε ό,τι ήτανε ανθρώπινο δυνατό για να με άπομακρύνετε...

Εμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός ο Λού- ζης. Ύστερα, είπε πολύ σιγά:

— Άκούστε, νεαρέ μου, και, σας παρα- καλώ, ξεχάστε τό άμέσως αυτό πού θ' ά- κούσετε. Ίσως έγώ τήν άγαπάω πιδ πολύ από σας, για να φτάσω ως τό σημείο να τή χάσω για να της εξασφαλίσω τήν εύ- τυχία...

Άπότομα, ύστερ' από αυτό σηκώθηκε ο Λούζης, χαιρέτησε τόν Παύλο μ' ένα κου- νημα τού κεφαλιού του, και βγήκε από τό καφενοδάκι χωρίς να κυττάξη πίσω του...

Ο Παύλος τόν κύτταζε σά χαμένος πού άπομακρυνότανε. Τού φαίνονταν αυτός ο άνθρωπος, πού μόλις σήμερα τόν είχε γνω- ρίσει, σαν παλιός γνώριμος, σαν παλιός άγαπημένος φίλος... Κι' ή θυσία του, πού τή διαισθανόταν κάτω από τήν ψεύτικη του ψυχρότητα υπεράνθρωπη. Έπαιρνε στα μά- τια του Παύλου τήν αϊγλή του πραγματικού μεγαλείου...

Είχε νυχτώσει πιά. Γκρίζα σύννεφα εί- χανε σκεπάσει τόν ουρανό. Η καγκελλά- πορτα του Σανατορίου είχε κλείσει. Στά παράθυρα τών κτιρίων είχαν άνάψει τά πρώτα φάτα. Τά ίδια φάτα είχαν άνάψει άπρόοπτα στην ψυχή μιάς μικρής άρρα- στής της δεκάτης τρίτης κλινικής τών γυ- ναϊκών και σ' ένός χλωμού νέου, πού κα- τηφόριζε τό μεγάλο δρόμο δέω από τό βαρύ νωσσκομείο... Και τάχε άνάψει ή έλπίδα...

Θ'.

Γύρισε σπiti πού νύχτα βαθεία ο Παύ- λος. Ήτανε σκοτωμένος από τήν κούραση. Και μέσα, βαθεία στην ψυχή του, έβραζε ή πιδ άγρια αγανάχτησι...

Ο πατέρας του δέν ήτανε σπiti. Θάπινε χωρίς άλλο τό κρασάκι του στη συνθη- σμένη ταβερνούλα του κυρ - Άναστάση, παρέα με τόν κυρ - Μηνά, τόν άπόστρατο έμποροπολιάρχη, πούχε πιά άγκυροβολή- σει μόνιμα δίπλα στο σώμα και στο γιο- ματάρι τών βαρελιών... Έκατσε ο Παύ- λος και περίμενε. Μέσ' στο κεφάλι του χο- ροπηδούσανε τρελλά τά λόγια του για- τρού: «Ο πατέρας σας! Αυτός ταπεινώ- σε, κουρέλιασε τη Ρίτα!... Αυτός της ζήτησε να σας άπομακρύνη με κάθε τρόπο από κοντά της...». Έπρεπε να τό είχε καταλάβει αυτό ο Παύλος, από κείνη τήν πρώτη σκηνή άνάμεσα σ' αυτών και τόν πατέρα του... Μήπως ο γερο - Στράλης τούχε κρύψει ποτέ τήν άπόλυτη αντίθεσιν του σ' αύτη τήν ένωση, πού τή θεωρούσε κατα- στροφή για τό γυιό του;... Ναί, αλλά

τήν άτίμια αύτη πούχε μόλις άπόψε άπο- καλύψει στο φτωχό έρωτευμένο ο Λούζης, δέν μπορούσε να τή φανταστή κανείς... Ήτανε κάτι άσύλληπτο και τρομακτικό!... Τώρα μόλις έννοιζε τό βαθύ δράμα της Ρίτας ο Παύλος... Όταν τού όμολογού- σε ότι άγαπούσε έναν άλλον, ή φτωχιά της έρωτευμένης καρδιά σπαραζόταν από τόν πόνο... Κι' έκείνος, τυφλός, άνόητος, έπι- πόλαιος, είχε βασιστή στη φανταστική ά- πιστία της και τήν είχε άφισει μόνη της, έρημη, άπροσάτευτη, πικραμένη...

Έσφίγγε τίς γροθίες του ο Παύλος, κι' έννοιζε για τόν πατέρα του ένα φοβερό, ένα υπεράνθρωπο μίσος!... Δέν ήξερε αν θά κρατιότανε, αν δέν θά χυμούσε άπάνω του μόλις τόν έδλεπε για να τόν πνίξη ά- λυπτα!... Παρακαλούσε να κυριαρχήση μέσα του ή λογική, πού τού επέβαλλε σε- βασμό για έκείνον πού τούχε δώσει τη ζωή, τήν καλοπέραση, κι' έννοούσε να τού δώρη και τήν εύτυχία με τό δικό του τρόπο... Μα, θά κρατιότανε;... Θα μπορούσε να κρατηθί;...

Κατά τά μεσάνυχτα, άκούστηκε τό κλει- δί, ύστερα ή έξώπορτα πού άνοιγε κι' έ- κλεινε, και τό βαρύ βήμα τού γερο - Στρά- λη πρσίριζε στις σκάλες. Μα! έκούστηκε κι' ο βήχας τού, πού τόν άκολουθούσε μερ- μωριστά ένας εύθυμος σκοπός της ταβέρ- νας.

Ο Παύλος πετάχτηκε όρθός — είχε ξα- πλώσει με τα ρούχα στο κρεβάτι του — κι' άνοιξε άπότομα τήν πόρτα. Βρέθηκε έ- στί φάσμα με τόν πατέρα του.

Κοντοστάθηκε ο γερο - Στράλης, κι' ύ- στερα χαμογέλασε:

— Έσύ είσαι;... Με τρόμαξες!...

Ο Παύλος τόν κύτταζε, χλωμός, άμίλη- τος, με τά χέρια τού σταυρωμένα. Παρα- ξενημένος ο γέρος, τόν ρώτησε:

— Τί έπάθες;... Γιατί δέν μιλάς;...

— Σιγά - σιγά, άπάντησε ο νέος: — Πέρασε μέσα, πατέρα!...

Κύτταξε άλλη μία φορά τό γυιό του ο γερο - Στράλης, ύστερα σήκωσε τούς ώ- μους του και μπηκε στο δωμάτιο. Πίσω του έκλεισε τήν πόρτα ο Παύλος.

Έκατσε βαρύς στην έκρη τού κρεββα- τίου ο πατέρας. Ο γυιός έμεινε όρθός μπροστά του.

— Τί τρέχει;... ρώτησε ο Στράλης.

— Ξέρεις πού ήμουν σήμερα τό άπογευ- μα, πατέρα;... Έκανε ο Παύλος.

— Πού να έξέρω!... Κανένα ραντεβου- δάκι;... Παίδι πράμα είσαι, μπορείς να κάνης ό,τι θές...

Είχε τραβήξει τήν όκαδίτσα του ο γερο - Στράλης από τό καινούργιο κοκινέλι του κυρ - Άναστάση, κι' ήτανε κάπως στο κέφι...

Τόν ζύγωσε ο Παύλος, άγέλαστος, έχθρι- κός:

— Όχι, πατέρα!... τού σφύριζε. Δέν ήμουν ραντεβουδάκι... Ήμουν στο Σανα- τόριο!...

Ταράχτηκε ο γέρος σ' αύτη τη φοβερή λέξι.

— Στο Σανατόριο;... ψιθύρισε.

— Ναί, πατέρα!...

Τά μάτια του Παύλου, καρφωμένα στα μάτια τού πατέρα του, πετούσανε φλόγες: — Πήγα να δώ τη Ρίτα, πατέρα... ά- πάντησε με σφιγμένα χείλια. Αυτήν πού- κλεισες έσύ εκεί μέσα!

Σηκώθηκε άπότομα όρθός ο γερο - Στρά- λης.

— Έγώ! φώναξε. Τρελλάθηκες; Για πές μου...

— Όχι, δέν τρελλάθηκα... Ξέρεις πολύ καλά τί θέλω να πώ... Η Ρίτα είνε τό κο- ρίτσι πού λατρεύω, πού όρκίστηκε να έ- παντρευτώ, και πού συ όρκίστηκες να έ- ξοντάσης...

— Δέν μού λές, ποιός σου τά είπε δλ' αυτά;... Έκείνη;... Ή προκομένη σου; Έσφίγγε τίς γροθίες του ο Παύλος με λύσσα:

— Πάψε πιά να τή βρίζης!... φώναξε. Δέν σου φτάνει τό κατακυλισμό της ως χαμηλά, ως τό κατώφλι τού θανάτου, τών κλωτσών κι' από πάνω;...

Κούνησε τό κεφάλι του ο γερο - Στράλης: — Δέν είσαι καθόλου καλά, γυιέ μου!... είπε με οίκτο. Αυτό φαίνεται πιά καθαρά...

— Όχι, πατέρα... Είμαι άρκετά καλά,

τόσο, πού να μωρδών να κρίνω και να υπο- γραμμίσω τίς άτίμιες!...

Άγρίμπε ο γέρος:

— Πώς μιλάς έτσι, βρέ, στον πατέρα σου;...

— Δέν είσαι πατέρας μου!... τού ά- πάντησε ψυχρά ο Παύλος. Είσο ένας κοινός δολοφόνος!...

Πήγες να σκοτώσης εκεί- νην πού λατρεύα, άδιαφορώντας αν, μαζί με κείνη θά σκοτώνες και μέσα τό γυιό σου!... Τήν ταπεινώσες, τήν κουρέλιασες, τήν πληγώσες βαθεία, χωρίς νάχης να της κατηγορήσης τίποτ' άλλο έκτός από τη φτώχεια της...

Τήν άνάγκασες να με διώ- ξη, λέγοντάς μου ψέμματα ότι άγαπούσε άλλον, κι' έτσι κατάφερες να μάς χωρίσης. Άτίμια, ύπουλα, έγκληματικά!... Κι' έτσι, έκείνη ή δυστυχισμένη κατάντησε στο Σα- νατόριο, μόνη της, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους, χωρίς βοήθεια, ενώ έγώ βρέθηκα άπομονωμένος στη φοβερή μου έξορία, μα- κρυά από καθετί πού άγαπούσα, μακριά από κάθε έλπίδα...

Σήμερα όμως πού τάμαθα όλα, πέμου, τί κέρδισες;... Έ- κείνη κάφερε να μ' ήν πεθάνη, έγώ μπό- ρεσα να ζήσω... Δώσαμε ξανά τα χέρια- κανείς πιά δέν είνε ίκανος να μάς τά χω- ρίση!... Άκούς;... Κανείς!... Κανείς!...

— Σιγά - σιγά, όσο μιλούσε ο Παύλος, ή- ψωνε τη φωνή του. Όσπου κατάντησε στο τέλος να ουρλιάξει!... Τά μάτια του εί- χανε πεταχτή δέω, τά χείλια του τρέμανε ήτανε καταχλωμός, κρύος ιδρώτας έτρεχε από τό μέτωπό του...

Τόν είδε ο γερο - Στράλης, και φοβήθη- κε σ' άληθινά...

— Καλά... τού είπε. Δέν είν' άνάγκη να κάνης έτσι... Άν τη θές, πάρτηνε, και βγά- λε τά μάτια σου μαζί της!...

Και, γυρίζοντας, βγήκε από τό δωμάτιο.

Ο Παύλος, μένοντας μόνος του, έπescε στο κρεβάτι, πίνοντας τό κεφάλι μέσ' στα χέρια του... Η σκηνή αύτη τόν είχε σκο- τώσει κυριολεκτικά. Εύχαριστούσε ένδύμυ- χα τόν πατέρα του πού δέν τούχε αντίμι- λήσει, δέν τούχε ξαναδρίσει τη Ρίτα, γιατί δέν θάχε βγί άνατόνος από τά χέρια του...

Ξαφνικά, όλες οι φοβερές συγκινήσεις της ήμέρας τού τσακίσανε τό κορί... Έ- ννοιωσε τίς κλειδώσεις του τσακισμένες, τά νεύρα του παράλυτα. Έπescε στο κρεβάτι, και, σχεδόν άμέσως, ένας λήθαργος ήρθε να τόν άγκαλιάση σφιχτά, χωρίς όνειρα, χωρίς διακοπή, ως τό πρσί...

Εύπνησε κατά τίς δέκα. Στην άρχή δέν μπορούσε ν' άνοιξη τά μάτια του. Ένοιω- θε ακόμα τό κορί μού έξαντλημένο. Ξα- φνικά, ήρθε στο μυαλό του όλα τά πρσί- στατικά της προηγούμενης ήμέρας, ή Ρί- τα, ο Λούζης, ή σκηνή με τόν πατέρα του... Στην άνύμνησιν της Ρίτας, όλα τ' άλλα πα- τήραμερίσανε μέσ' στο μυαλό του. Η Ρίτα ζούσε, ήτανε σχεδόν καλά, και τόν άγαπού- σε πάντα!

Με τήν ιδέα αύτή, έννοιωσε τήν άίσιοδο- ξία να κυλά όρμητικά στις φλέβες του.

Ζωντανέμένος άπότομα, πετάχτηκε από τό κρεβάτι του ξεκούραστος, ντυθηκε, πλύθη- κε, και βγήκε. Άπόφυγε να δη βγαίνοντας τόν πατέρα του. Κι' έκείνος όμως δέν έ- δωσε σημαία ζωής ή είχε βγί, ή έμενε κλει- σμένος στην κάμαρά του, άποφύγοντας συ- νάντησι με τό γυιό του...

Στούς δρόμους, ο Παύλος περιπατούσε σά μεθυσμένος... Κι' ήτανε πραγματικά μεθυσμένος άπ' τήν υπερβολική εύτυχία: Ξαναζούσε ύστερ' από τόσον καιρό, ύστερ' από τόση έρωτική νεκροφάνεια... Η άγα- πημένη του ζούσε — μπορούσε, λοιπόν, να ζήση κι' αυτός... Η ζωή τού χαμογέ- λαγε με τά χείλια τού έρωτα. Οι άνθρωποι τού φαίνονταν σαν άγαθοί! Βάθελε να τούς φιλήση όλους! Ο χειμώνας τού φάνηκε άνοιξη, ή συννεφία λιακάδα χρυσαφένια...

Τίποτε δέν όμορφάνει τη ζωή μας όσο ή συναισθήσι ότι μάς άγαπάει ένα πρσί- σωπο πού λατρεύουμε, και πού τό ξανα- βρίσκουμε ύστερ' από μία μακριά σκληρή στερήσι τού, πού τή νομίζαμε παντοτεινή... Γύριζε και ξαναγύριζε μέσ' στο μυαλό τόν ή ίδια θριαμβευτική σκέψι: Η Ρίτα τόν άγαπούσε!... Δέν είχε ποτέ της άγαπή- σει άλλον... Όσα τούχε πη τότε, ήτανε ψέμματα, ύπαγορευμένα από τη σκληρή ά- νάγκη της στιγμής... Και τόν πατέρα του ακόμα συχωρούσε σήμερα ο Παύλος, πού με τό σατανικό του σχέδιο είχε προσπα- θήσει κι' είχε καταφέρει πρόσκαιρα να τούς χωρίση. Γιατί να τόν μισήση τόν πα- τέρα του;... Είχε παλέψει άσκόπα με τόν έρωτα, κι' είχε νικήθι!...

Τά βήματά του φέρανε τόν Παύλο — πού άλλου;... — μπροστά στα καγκελλά του Σανατορίου... Μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι, αντίκρυσε ξανά τό στενά δρομικάκι πνιγ- μένα μέσ' στις σκιές τών πύκνων, και μάν- τεψε, πίσω άπ' αυτά τά πύκα τούς όγκους τών διαφόρων κλινικών... Κάπου εκεί μέσα, βρισκότανε κι' ή Ρίτα, ή άγαπημένη του...

Ξαφνικά, μέσ' στο μυαλό του άνάδλωσε μία πικρή σκέψι: Η Ρίτα έπρεπε να φύγη μέσ' από τό Σανατόριο!... Με κάθε τρό- πο, με κάθε θυσία... Δέν μπορούσε ο Παύ- λος να τη φαντασθή μέσ' στην άπεραντα- σύνη της βραδείας αύτης πολιτείας τού άρ- γού θανάτου παρά σαν άσημαντό μικρό ση- μαδάκι, χαμένο μέσ' στο τεράστιο άνώδυ- μο σύνολο τού άργού πόνου... Κι' ύστερα, ήταν αύτός ο γιατρός — ο Λούζης!... Η Ρίτα τόν συμπαθούσε μόνο! Εκείνος όμως τή λατρεύε, σαν είδωλο, σά θεότητα...

Ο Παύλος έννοιωσε τη ζήλεια να τού δαγκά- νη δυνατά τήν ψυχή! Ο Λούζης αυτός, σαν έσωτερικός γιατρός στο Σανατόριο, εί- χε κάθε δικαίωμα να βλέπη τη Ρίτα σέ κάθε στιγμή της μέρας ή της νύχτας... Και, μία και της είχε σταθή τόσο τίς ώρες της άπόλυτης μοναξιάς της — τότε, πού δέν είχε κανένα στο προσκήφαλο τού πό- νου της... — ήτανε φυσικό κι' έκείνη από υποχρέωσι, από ευγένεια, να τόν άφίνη τουλάχιστον να έλπίη!... Έτσι, ή άνυ-

— Να με συμπαθής, ρε Τζών... Άλλοίως δε μωρδών να σε πάω!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

Η στάρ πού δέν πι- στεύει στην τύχη

ΑΝΤΙΘΕΤΑ με άλλες στάρ, πού πιστεύουν ότι μόνο με την καλή τους τύχη άνεδειχθήσαν και έγιναν διάσημες, η όμορφη Έβελυν Κλζ έχει τη γνώμη ότι τη βοήθησε η... ατυχία της!

Σε κείνους πού τη ρωτούν για την σταδιοδρομία της, έχει έτοιμη την απάντησι:

—Εγώ τουλάχιστον, λέει η ίδια με το γοητευτικό της χαμόγελο, δέν πιστεύω στη τύχη, γιατί ποτέ δέν μου έδωσε δείγματα ότι υπάρχει. "Αν σήμερα είμαι κάτι και έχω κάποια θέσι στον κινηματογράφο, αυτό δέν το οφείλω στη τύχη μου, αλλά στην πεποίθησι πού είχα στις δυνάμεις μου και στην επιμονή μου. Με λίγα λόγια, ότι κατάφερα στην καλλιτεχνική ζωή μου το κέρδισα με το σπαθί μου!...

Κι' αλήθεια, αν ρίξουμε μια ματιά στη ζωή της γοητευτικής Έβελυν, από το 1939 μέχρι σήμερα θα δούμε ότι πράγματι οι ατυχίες πού τη βρήκαν είνε αμέτρητες. "Ας δούμε μερικές απ' αυτές:

Το 1938, όταν ακόμη ήταν μια όμορφη χορεύτρια του μιούζικ - χόλλ και περίμενε από μέρα σε μέρα να μεταπηδήσει στις θεατρικές σκηνές του Μπροντγουάϊ, ένα βράδυ πού χόρευε σ' ένα κέντρο της Ν. Υόρκης έγινε μια συμπλοκή μεταξύ αστυνομικών και κακοποιών. Το αποτέλεσμα ήταν να τραυματισθώ στο πόδι από άδεσποτη σφαίρα και να μείνω δυο μήνες στο νοσοκομείο. Όταν βγήκε έξω, ήταν άνικανη να χορέψει επί έξη ακόμη μήνες! Πρώτη λοιπόν ατυχία της καλλιτεχνικής καριέρας της.

Αυτό την ανάγκασε να εγκαταλείψει τον χορό και να στραφεί προς το θέατρο.

Στις αρχές του 1939, όταν πάλι πήρε μέρος σ' ένα φιλμ, η ατυχία εξακολούθησε να την κυνηγά επίμονα. "Αλλά η δεύτερη μεγάλη ατυχία της ήταν όταν αργότερα, το ίδιο έτος, ζήτησε να πάρη ένα ρόλο στο περίφημο φιλμ «Όσα παίρνει ο άνεμος». Μέχρι την τελευταία στιγμή ήταν βέβαιη ότι θα το κατόρθωνε. "Αλλά... ακριβώς την τελευταία στιγμή έχασε τον ρόλο αυτό, πού θα την έκανε διάσημη από καπρίσιο της τύχης της: για κάποιο άσημαντο λόγο άργησε μισή ώρα να πάη στο στούντιο και στο διάστημα αυτό ο ρόλος δόθηκε σε άλλην ηθοποιό! Μια άλλη στάρ στη θέσι της Έβελυν θα απέλιζόταν! "Εκείνη όμως έσφιξε την καρδιά της και ωρίσθηκε να πετύχη στην καλλιτεχνική καριέρα της με την αξία της... Τό είπε και τό έκανε! "Οχι όμως

ΕΒΕΛΥΝ
ΚΛΙΖ

Η Έβελυν Κλζ

προτού δοκιμάση δυο φορές ακόμη την πίκρα της ατυχίας. Την πρώτη φορά όταν επρόκειτο να πάρη μέρος στο γνωστό φιλμ «Κυρία Μίνιβερ» και την δεύτερη όταν ήταν να πρωταγωνιστήση στο έγχρωμο οίλμ «Βορειοδυτική διάβασις», με το Σπένσερ Τρέισυ. Και τους δυο αυτούς ρόλους τους έχασε αδικα. Τόν ένα γιατί τό αυτοκίνητο πού την πήγαине στα στούντιο άναποδογυρίστηκε στο δρόμο, με αποτέλεσμα να μείνη η Έβελυν είκοσι μέρες στο νοσοκομείο, και τόν δεύτερο, γιατί ενώ είχε άρχισει τό γύρισμα του φιλμ, ένα πρωί η Έβελυν δέν παρουσιάστηκε στο στούντιο για να εργασθώ. "Η άπουσία αυτή κράτησε δέκα μέρες. Φυσικά, τό γύρισμα δέν μπορούσε να διακοπώ και για να συνεχισθώ, ο ρόλος της Έβελυν δόθηκε σε άλλην! "Όσο για τους λόγους της άπουσίας της, είχε φάει μαριντάρια με αποτέλεσμα να πάθω όξεία δηλητηρίασι!

Κι' όμως, ύστερα απ' όλους αυτούς τους κατατρεγμούς της τύχης, η Έβελυν δέν κατέθεσε τα όπλα! "Εδωσε πάλι τη μάχη της και πέτυχε! Με τό θάρρος της, την επιμονή της και την προσωπική αξία της κατάφερε να γίνη στάρ και κατόπιν πρωταγωνίστρια τό 1944.

Από τότε πρωταγωνίστησε σε είκοσι περίπου ταινίες, στις περισσότερες από τις όποιες είχε για σύντροφο τόν Γκλέν Φόρντ. "Αλλά και με άλλους ηθοποιούς η επιτυχία της δέν ήταν μικρότερη. Ταινίες σαν τις «Η ιστορία του Τζόλσον» με τόν Λάρρυ Πάρκς, «Θρύλοι της Βαγδάτης» με τόν Κόρνελ Γουάιλιτ, «Έχθροι της Κοινωνίας» με τόν Ντικ Πάουελ και άλλες στάθηκαν αληθινοί θρίαυβοι για την κινηματογραφική καριέρα της. Σήμερα η Έβελυν είνε μια διάσημη πια στάρ. "Αλλά με πόσους κόπους και αγωνίες!

Στην καλλιτεχνική ζωή της λοιπόν αγώνισθηκε σκληρά και στο τέλος πέτυχε. Δέν σιμνή όμως τό ίδιο και με την ιδιωτική της ζωή. Το 1946 χώρισε από τόν πρώτο άνδρα της, έναν επιχειρηματία αυτοκινήτων, και παντρεύθηκε τόν άγνωστο και άσημο τότε σκηνοθέτη Τζόν Χάστον.

Στην αρχή τό ζευγάρι τά πήγαине καλά. Κατανόησις και άρμονία βασιλεύε μεταξύ τους. "Η Έβελυν εργαζόταν στα στούντιο και ο άνδρας της σκηνοθετούσε πότε - πότε καμμιά ταινία δεύτερας κατηγορίας. "Όπου η τύχη εύόησε τόν Τζόν. Το 1948 στα στούντιο Γουάρνερ του έμπιστευόταν την σκηνοθεσία του φιλμ «Ο θησαυρός της Σιέρα Μάντρε», με τόν Μπόγκαρτ. "Όλοι έζέρωμε την παγ-Μπόγκαρτ.

Μόλις λοιπόν, ο Χάστον από τη μια μέρα στην άλλη έγινε διάσημος άρχισε τις άπιστίες και τις ερωτικές περιπέτειες με άλλες γυναίκες. "Η Έβελυν τού έκανε αυστηρές παρατηρήσεις. "Εκείνος όμως εξακολουθούσε να κάνη συλλογή από φωτογραφίες τών φιλενάδων του. Και μια μέρα... υπέβαλε αίτησιμ διαζυγίου! Και τό πέτυχε παρ' όλη την μεγάλη ημνιαία διατρφή πού υποχρεώθηκε να πληρώνη στην Έβελυν.

Σήμερα η όμορφη πρωταγωνίστρια τόσων επιτυχιών είνε ζωντοχήρα. Και πάλι όμως δέν τό πήρε κατάκαρδα. "Όταν τη ρωτούν γι' αυτό συνηθίζει να λέη:

—"Όπως επέμεινα στον κινηματογράφο και στο τέλος έπέτυχα, έτσι θα πετύχω και στην εκλογή του συζύγου. Θα παντρευθώ και για τρίτη φορά κι' ίσως και για τέταρτη! Δέν άπελπίζομαι διόλου... Μή μου μιλάτε όμως για τύχη. Ποτέ δέν είχα τέτοιο πράγμα... "Ό,τι έπέτυχα τό έπέτυχα μόνη μου. Γι' αυτό δέν πιστεύω στη τύχη!

Λέτε να μην πιστεύη η τό κάνει κι' αυτό για αυτοδιαφήμισι; Ο ΠΕΝΝΥ

Paid Payer
Neben Klerik

Γνωρίζετε ότι...

... Σ' ένα χωριό της Ήμετίας τα κέφατα μιας λαρίνας μπλέχτηκαν στο φράχτη ενός κήπου. Οι χωρικοί την έπλευσαν και περίμεναν να γίνει ακανόνος. Κάθε άλλο όμως. Έγκο-
τασάθηκε στο κατάγ' του σπινιού όπου της έκοσαν κι' έκογα
χαρίς να εκδηλώσει και πάλι κομμιά επιθυμιά να φύγει.

(Πένθυμη, ἀργή σὺλαία)
Α. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

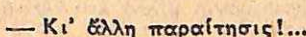
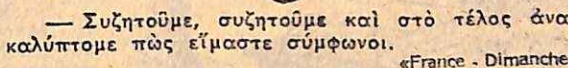

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΕ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ

Ένα γερμανικό έργοστάσιο ρολογιών κάνει για πρωτότυπη ρεκλάμα των προϊόντων του. Φόρτωσε μερικά τεράστια ξυπητήρια στην πλατή νεσρών και άρσιών Γερμανίδων που περιγυρίζουν στους δρόμους, δείχνοντας την ώρα στους διαβάτες.

ΕΠΙΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ των ύδρων καυσίμων, για το οποίο γραφάμε και σε προηγούμενο φύλλο, μπορεί να τακτοποιηθεί οριστικά αν καταργηθούν τα προνόμια των μεγάλων Εταιριών, που το διαχειρίζονται μονοπωλιακά. Οι Εταιρίες αυτές εισπράττουν 3-4½ νολλάρια περισσότερα κατά τόνο πέραν από τις τιμές που έχει καθορίσει το Κεντρικό Γραφείο του Σχεδίου Μάρσαλ. Αν υπολογισθεί ότι εισάγουμε ετησίως πάνω από 500 χιλιάδες τόνους υδρών καυσίμων, μπορεί να βγύθ το... πρόχρηρο κέρδος που έχουμε από την υπερτίμηση αυτήν των Εταιριών. Ο κ. Αβερνφ άρχισαν

Ω Σ ΓΝΩΣΤΟΝ ἀπὸ ἐτῶν χορη-
γεῖται δωρεάν στοὺς ἐντελὲς ἀ-
πόρους φυλακισμένους μὴ ἐπικουρι-
κῇ ἡμερᾷ τροφῶν. Εἶναι ὅμως πο-
σὲς καὶ πλεον ἡμέες τῶρα πο-
καυστερεῖται ἡ ἡμερᾷ αὐτῇ. Γιατί.
Οἱ ἀρμόδιες ὑπηρεσίες προβάλλουν
διαφόρες δικαιολογίες, τις ὁποίες
ὅμως οἱ ἐνδεδιερωμένοι κρίνουν ὅ-
τι ἀποφασίζει ἐν ἀμαρτίᾳ» καὶ ῥω-
τοῦν μὴ ἀπογῶνισεν τί ἀκριβὲς συμ-
βαίνει μὲ τὸ ζήτημα τούτο; Νομί-
ζουμε πῶς πρέπει νὰ δοθῇ τὸ ταχύ-
τερον μὴ ὑπεύθυν ἀπάντησις πα-
ρὰ καθυσχάσῃ τοὺς ἀπόρους φυ-
λακισμένους τοὺς ὁποίους ἀφορᾷ ἡ πε-
ρίπτωσις...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ο γαϊδάρης, προφανώς πεινασμένος σε βαθμό αφάνταστο, έφαγε ένα μέρος των χειρογράφων...

ΟΙ... φιλολογικές γνώμες ΕΝΟΣ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΥ

Δημοσιογραφικές άναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μου δόθηκε η ευκαιρία πριν λίγες εβδομάδες να κάνω στη Γλυφάδα τη γνωριμία μίας ενδιαφερούσης προσωπικότητας. Ονομάζεται Μπουρικός, ή επί το άριστοκρατικώτερον Μπουρικό. Είναι εγκατεστημένος σε μία κομψή καινούργια βίλλα και εκείνο που τον διακρίνει είναι η λεπτότητα αισθημάτων, η ευγένεια και η νοημοσύνη. Είναι φιλότροφος — με την καθαρή έννοια του φίλου των ανθρώπων —, τρεφεί με σχολαστική ακρίβεια τις κοινωνικές του υποχρεώσεις, κάνει επίσκεψεις στις γειτονικές βίλλες, δείχνει σε κάθε περίπτωση την εξαιρετική του διακριτικότητα και δεν... γκαριζεί ποτέ τις ώρες που κοιμάται ο κόσμος. Γιατί λησμόνησα να πω ότι ο Μπουρικό είναι μία εξέχουσα προσωπικότητα στον κόσμο των γαϊδάρων.

Είπε ο συμπαθέστερος γαϊδουράκος — νεανίας μόλις ενός έτους — που έγνωρίσα ποτέ, πολύ συμπαθέστερος πάντως από τον αλησμόνητο του Πολυγώνου που... εγεύθηκα τον καιρό της Κατοχής. Ανεβάνει τις σκάλες του σπιτιού και μπαίνει στο σαλόνι όταν υπάρχουν επισκέπτες. Μπαίνει και στην κουζίνα, όταν νομίζει ότι πρέπει να παραγγείλει κάτι το ιδιαίτερο για το γεύμα του. Δεν γκαριζεί παρά μόνον τα ξημερώματα, αλλά με τόση λεπτότητα ώστε νομίζει κανείς πως... απαγγέλλει στίχους.

Βλέποντας λοιπόν αυτόν τον θαυμάσιο Μπουρικό, να ρυθμίζει τόσο ωραία και τόσο διακριτικά τα της ζωής του, ανάμεσα στην συμπαθεστάτη οικογένεια που τον φιλοξενεί, θυμήθηκα έναν άλλον γαϊδουράκο που πριν από δεκαπέντε περίπου χρόνια έγινε ήρωας μιάς τραγωδίας. Κάτι περισσότερο: ο εκτελεστής μιάς αληθινής τραγωδίας.

Ο γαϊδουράκος αυτός δεν ζούσε με τις δόξες και τις τιμές του εγκρίτου Μπουρικού της Γλυφάδας. Έμενε στο Χαλάντρι, στον κήπο ενός μικρού σπιτιού, όπου ήταν εγκατεστημένος — για λόγους αναρρώσεως ύστερα από μία βαρυστάτη αρρώστια — ένας φίλος μου (είνε αρκετά γνωστός στην αθηναϊκή κοινωνία, αλλά δεν μπορώ να αναφέρω το όνομά του, επειδή βρίσκεται τώρα στην Αμερική και δεν προφθάω να του πω την άδεια), ανώτερος κρατικός υπάλληλος κατά κύριο επάγγελμα, αλλά και λίγο ζωγράφος, και λίγο — ή μάλλον αρκετά — συγγραφέας. Το σπίτι αυτό ο φίλος μου — θα τον ονομάζω απ' εδώ και πέρα με τ' αρχικά του Ι. Γ. — το νοίκιασε προσωρινά, όσο του χρειαζόταν για την ανάρρωσή του. Δεν ήταν πολυτελές. Βρισκόταν δίπλα σε ένα ρομαντικό τοπίο και

αυτός ίσως ήταν ο λόγος για τον οποίο ξυπνήσαν μέσα του οι συγγραφικές και ποιητικές διαθέσεις.

Πραγματικά τότε ο κ. Ι. Γ. έγραψε μία συλλογή ποιημάτων, που δεν έτόλμισε μὲν να τα εκδώσει, αλλά δημοσίευσε δυο ή τρία σε περιοδικά. Έξω από τις συγγραφικές και τις ποιητικές ασχολίες του ο φίλος μου έκανε μία ζωή απόλυτης γαλήνης. Δεν πήγαινε πουθενά. Είχε μανία με την καλλιέργεια λαχανικών στον κήπο κι' έτρεφε λατρεία σ' ένα γαϊδουράκο που άνηκε στους ιδιοκτήτες του σπιτιού, εγκατεστημένους κι' αυτούς σε μία γειτονική παραγκούλα. Δεν ήταν πολύ νέος ο γαϊδουράκος αυτός και δεν φαντάζομαι να πουλήθηκε ως μοσχάρι γάλακτος, αν εκ συμπτωσέως έζησε ως τα χρόνια της Κατοχής. Κάποτε τα αφεντικά του τον χρησιμοποιούσαν για μικρομεταφορές. Κατά τα άλλα ήταν φρονιμώτατος. Δεν έκανε αταξίες και δεν έχλούσε καθόλου τον φίλο μου.

Αντιθέτως προς τις ποιητικές εξάρσεις του Μπουρικού της Γλυφάδας, ο γαϊδουράκος του Χαλάντρου δεν έτρεφε καμμία συμπάθεια προς την ποίηση. Αυτό ήταν το μόνο του ελάττωμα. Όπως μου είχε εκμυστηρευθεί ο κ. Ι. Γ., κάθε φορά που έκανε βόλτες στον κήπο συνθέτοντας μέσα στο μυαλό του στίχους, ο γαϊδουράκος, από διάσπηση προφανώς, έβγαζε τις φωνές! Αυτό ήταν ένα μυστήριό...

Έξω από τα ποιήματα που έπλενε άνευδώς να γράφει, ο φίλος μου είχε και μία άλλη συμπληρωτική λύση: ήθελε καλά και σώναι να γίνη θεατρικός συγγραφέας και μάλιστα ολκής. Αγοράσε λοιπόν... πέντε οκάδες λευκό χαρτί κι' άρχισε να γράφει μία βυζαντινή υποθέσεως τραγωδία, με αυτοκράτορες, στρατηγούς, συνωμοσίες, μηχανορραφίες με φοδερά και τρομερά πράγματα τέλος πάντων. Κάπου — κάπου μου διάβαζε κι' από καμμία σκηνή και παρά τα φιλικώτατα αισθήματά μου προς τον συγγραφέα, δεν μπορώ να πω ότι στο τέλος της προσπάθειας του τον περίμεναν οι δάφνες.

Αν και δεν καταλαβαίνα πολλά πράγματα από θεάτρο τόλμωσα να του υποδείξω ότι αυτό που έκανε ήταν ματαιοπονία χωρίς νόημα. Θά τελείωνε βέβαια μία μέρα τις πέντε πράξεις της τραγωδίας του — τόσον πράξεων την υπολόγιζε — αλλά δεν θα είχε ποτέ την ευτυχία να την δει να παίζεται από τη σκηνή. Αυτή ήταν η έντυπώσις μου και δεν εδίστασα να του την πω.

Ο φίλος μου όμως δεν άκουγε από λόγια. Άλλωστε — όρθως αυτό — δεν είχε

ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΤΣΑΡΛΕΣΤΟΝ

Στην Αμερική ξαναγίνε της μόδας ένας χορός που είχε ξετρελλάνει τον κόσμο πριν από 25 χρόνια: το τσάρλεστον. Στη φωτογραφία μας, μία νεαρή Νεοϋρκέζα, η μίς Γκλόρια Μόρ, έρχεται να μαθαίνει στο ελεόγιο τον νέο αυτό χορό, που όταν πρωτοχόρεψαν οι γονείς της, δεν είχε ακόμα γεννηθεί.

μεγάλη εμπιστοσύνη στις κρίσεις μου για το θέατρο. Έπεσε λοιπόν με τα μούτρα και συμπλήρωσε τη βυζαντινή τραγωδία. Την έγραψε τα βράδια σε μία ήσυχη γωνία του κήπου, όπου είχε φροντίσει να εγκαταστήσει ένα τραπέζι κι' ηλεκτρικό. Μία μέρα είδα τα χειρόγραφα — που έτοιμάζονταν να τα παραδώσει στη γραφομηχανή — και τρόμαξα. Βουνό δολοκλήρο και τούτο επειδή ο φίλος μου συνηθίζει να γράφει πολύ άραϊα. Ήταν Κυριακή απόγευμα όταν αντίκρισα το θέαμα αυτό και παρά λίγο να μου έλθη λιποθυμία τη στιγμή που άκουσα τον κ. Ι. Γ. να μου λέγει ότι οπωσδήποτε θα μου διαβάσει όλη την τραγωδία, από την αρχή μέχρι τέλους, για να αντιληφθώ πόσο άστοιχώς είμαι θεατρικός. Δεν υπήρχε δυστυχώς τρόπος να γλυτώσω την καταδίκη, παρακάλεσα όμως το φίλο μου να αναβάλει την... τιμωρία μου για την έρχόμενη Κυριακή.

Και πραγματικά την όριστημένη ημέρα και ώρα έφτασα στο Χαλάντρι, όπλισμένος με όσο θάρρος μπόρεσα να αποθηκεύσω όλη την έδωδα. Δεν πρόλαβα όμως να ανοίξω την πόρτα του κήπου και βρήκα τον φίλο μου έξαλλο. Κάτι περισσότερο: σε κατάσταση αβρααμίου παραφροσύνης. Είχε μπροστά του μία στίβα σχισμένων, φλεγόμενων, κομματιασμένων και γεμάτων ακαθαρσιών χαρτιών, που όπως δεν άργησα να αντιληφθώ ήταν τα υπόλοιπα των χειρογράφων της βυζαντινής τραγωδίας. Εύλαβηθηκα τη δραματική θέσι του και δεν μίλησα, αυτός όμως έννοιας χρέος του να απαντήσει άμέσως στις μυχίες απορίες μου και να μου εξηγήσει ότι ο γαϊδάρης, προφανώς πεινασμένος σε βαθμό αφάνταστο, έφαγε ένα μέρος των χειρογράφων, κι' άφηκε επί των υπολοίπων άβυσσον το περιεχόμενον του έντερου του συστήματος.

Υβρίζοντας γενικώτερα το γένος των γαϊδάρων, ο κ. Ι. Γ. τα έβαλε και με τον ιδιοκτήτη του σπιτιού που άφηκε το τετράποδο χωρίς τροφή και το άφησε στην απεγνωσμένη πράξη του. Αντίθετα προς την άποψή αυτή εγώ κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο γαϊδάρης του Χαλάντρου βέλασε με την πράξη του να έκφραση τη γνώμη του για την αξία της τραγωδίας. Και εδώ που τα λέμε έκανε περίφημο. Το κοινόν που υπήρχε κίνδυνος να υποστεί κάποτε το έργο του άρείλει ευγνωμοσύνη...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο Ο Ο

Οι περιπέτειες μιάς «Μπουϊκ»

Οι δικασταί του Σάν Ντιέγκο βρέθηκαν πρό ημερών μπροστά σ' ένα περίεργο δίλημμα: Ένας έπιχειρηματίας είχε βάσει στο αυτοκίνητό του, μία έξακλινηδρη «Μπουϊκ», μία ταμπέλα που έλεγε: «Μπουρεϊτε να την κλέψετε». Κάποιος, λοιπόν, νόμισε καλό να συμμορφωθεί μ' αυτή την υπόδειξη. Τον έπιασαν όμως σε λίγο, ενώ κυκλοφορούσε άμεριμνος στους δρόμους της πόλεως και τον πήγαν στο δικαστήριο. Εκεί, ο δράστης ώμολόγησε την πράξη του, αλλά πρόσθεσε ότι δεν είχε καμμία τίποτε άλλο από εκείνο που επιθυμούσε ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου. Ο τελευταίος, όμως, δήλωσε ότι είχε βάσει αυτή την ταμπέλα χάριν αστειότητας. Τη δικαιολογία του αυτή την ανέκρουσε... ο άπαγαυεύς της «Μπουϊκ» τονίζοντας πως η φράσις της ταμπέλας ήταν απλή και σαφής και δεν άφηνε καμμία αμφιβολία για τη σοβαρότητά της σε κείνον που την διάβαζε. Και τὸ δικαστήριο, έπειτα από μακρά συζήτηση, τον άθώωσε. Άλλ' έπακολούθησε δεύτερη δίκη, γιατί ο «κλέπτης» δεν ήθελε να επιστρέψει το αυτοκίνητο. Το έπιχειρήματό του ήταν απλό: Η πρώτη απόφασις αναγνώριζε πως δεν είχε καμμία αξιόπιστη πράξη. Συνεπώς, η εκ μέρους του κατοχή της «Μπουϊκ» ήταν νόμιμη. Αμφιβολία θα μπορούσε να γεννηθί μόνον αν ο πρώην κάτοχος της αναγνωριζόταν ως παράφρων, όποτε οι πράξεις του δεν θα είχαν αξία.

Οι δικασταί αυτή τη φορά βρέθηκαν σε μεγάλη άμηχανία. Καί, στο τέλος κατεκύρωσαν τη «Μπουϊκ» στο νέο κάτοχο, αλλά τον ίπταχρέωσαν να της ξαναβάλει τη σκανδαλώδη ταμπέλα που είχε και ο πρώην ιδιοκτήτης. Έτσι, έδωσαν στον τελευταίο την ευχέρεια να την ξαναπάρη στην κτοχή του... με τὴν μέθοδο της κλοπής.

Η Σουλβάν Μάγκαν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησεύλες

★ Η Ντιάνα Ντάμπι, που βρίσκεται από καιρό στο Παρίσι, περιμένει την έκδοσι του διαζυγίου από το δευτερο σύζυγό της, τον Αμερικανό σκηνοθέτη Φέλιξ Τράκσον, για να μπορέσει να παντρευτεί το Γάλλο σκηνοθέτη Σαρλ Νταβίντ.

★ Για πρώτη φορά ο Σ α σ ά Γκιτς έγραψε το σενάριο και τούρ διαλόγους ενός φιλμ στο οποίο δεν θα παίξi ο ίδιος. Δεν βρήκε ακόμα πόν οριστικό τίτλο του νέου έργου, πάντως το γύρισμα θ' άρχισή την 1η Φεβρουαρίου στο Μόντε - Κάρλο.

★ Ένώ ο σκηνοθέτης Ζά ν Κ ο κ τ ή γράφει τη βιογραφία ενός άστέρου, του Ζά ν Μ α ρ α ί, ο ήθοποιος Ζάκ Κατελαίν που υπήρξε ο Ζά ν Μ α ρ α ί του βαβού, γράφει τη βιογραφία ενός σκηνοθέτη: του Μαρσέλ Λερμπι. Έχει γυρίσει 23 φιλμ μαζί του κι' έτσι τον γνωρίζει καλά.

★ Στη Χιλή μερικά φιλμ χαρακτηρίζονται ως «κατάλληλα για άνυπαντες γυναικες». Κι' οι στατιστικές απέδειξαν πως το μέτρον αυτό είχε ευχάριστη αποτέλεσμα: Αύξησε ο αριθμός των γάμων.

★ Η Σιλβάν Μάγγκανο έχασε 14 κιλά χορεύοντας σάμπια τέσσερες ώρες την ημέρα επί τρεις εβδομάδες. Πήρε την απόφασι αυτή προκειμένου να ξαναγυρίσει στον κινηματογράφο, γιατί κάποιος Αμερικανός κριτικός έγραψε πως οι Ιταλοί θα έπρεπε να προσέσουν στο χαρακτηρισμό που της δίνουν ως «Νέας Ρίτα Χαίγνυορθ» και το εξής: ...«Βαρυτέρα κατά δέκα κιλά!».

★ Αν, στη δίκη που τον φέρει αντιμέτωπο με την αμερικανική κινηματογραφική έταιρία R.K.O. ο Ρομπέρτο Ροσσελίνι θριαμβεύσει, τότε θα προστεθί στο έργο «Στρόμπολι» μία τολμηρή έρωτική σκηνή της Ινγκρίντ Μπέργκμαν με τον αγαπημένο της φαρσούλακα. Τη σκηνή αυτή που η R.K.O. θεωρεί καλό να περικόπη, ο Ρομπέρτο την θεωρεί βασική και απαραίτητη.

★ Ο Αλ Τζόλσον, που, όπως αναγγείλαμε, πέθανε πρό ημερών στη Νέα Υόρκη, ήταν εξαιρετικά προληπτικός και δεν έβρι με καλό μάτι το γύρισμα της ταινίας «Η Ιστορία του Αλ Τζόλσον» που παρουσίαζε για πρώτη φορά τη ζωή ενός άστέρου που δεν είχε ακόμα πέ-

θάνει. Ο Τζόλσον κρατούσε έπισης μυστική την ηλικία του. Τα έπισημα έγγραφα όμως τον φέρουν ως γεννηθέντα στην Πετρούπολι της Ρωσίας το 1888. Ο Τζόλσον διασκέδασε με τα τραγούδια του τους στρατιώτες τριών πολέμων: του Α' και Β' παγκοσμίου πολέμου και του πολέμου της Κορέας. Άφησε στους κληρονόμους του άνω των τεσσαράν εκατομμυρίων δολλαρίων.

★ Σε μία καινούργια κινηματογραφική αίθουσα που τώρα μόλις άποπερατούνται στο Λονδίνο, υπάρχουν στο βάθος δυο μεγάλα γυάλινα κλουβιά, τελείως απομονωμένα. Προορίζονται για τους γονείς που θέλουν να πάρουν μαζί τους τα μαρά τους. Μπορούν να παρακολουθήσουν την προβολή μέσα απ' τα κλουβιά και ν' άκούνε τη μουσική και το διάλογο από ένα μεγάλωνο εγκατεστημένο σ' αυτά. Έτσι το κοινόν δεν θα ενοχληθεί από τα κλάματα των μωρών. Και οι γονείς θα μπορούν ν' αψήσουν ή να μειώσουν την έντασι του μεγαφώνου, άνωλογα με τις περιστάσεις, άδηλαδή κλαίει ή κοιμάται το μωρό τους.

★ Τό να παίρνουν οι άστέρες γράμματα από τους θαυμαστές τους είναι πολύ φυσικό, τό να λαμβάνη όμως ο συνθέτης της μουσικής μιάς ταινίας 1500 γράμματα τη βδομάδα είναι κάτι το πρωτοφανές. Κι' όμως αυτό συνέβη στον συνθέτη Μωρίς Στολφφ που συνέθεσε τη μουσική του φιλμ «Οχι λυπητέρα τραγούδια για μένα». Έλαβε και εξακολουθεί να παίρνει πολλά γράμματα απ' όλα τα μέρη του κόσμου που τον συγχαίρουν για τη μουσική της ταινίας και τον ρωτούν ποιά είνε το θαυμάσιο κομμάτι που παίζουν στο πιάνο, σε μία δραματική σκηνή του έργου η Βιδέκα Λίντφορς και η μικρούλα Ναταλί Γούντ. Ο Μωρίς αναγκάστηκε να τυπώσει απαντήσεις στις όποιες λέει πως το κομμάτι που άρέσει τόσο πολύ δεν είναι άλλο από την Πρώτη Συμφωνία του Μπράμς ά κάτω μίαν.

★ Ο θυμώσατε άσφαλώς το χαστούκι που έδινε ο Γκλέν Φόρντ στην Ρίτα Χαίγνυορθ στο φιλμ «Τζίντλα». Τώρα οι ρόλοι άνεστράφησαν. Στο νέο φιλμ που γυρίζει με την Βιδέκα Λίντφορς, η Σουηδής γόσσα του άστράφτει ένα από τα πιο θεαματικά χαστούκια που άποθανάτισε ως τώρα ο κινηματογραφικός φακός.

★ Ο διάσημος Αμερικανός γλύπτης Έντουαρντ Στήνχενσον έδωλεσε πως η Λίντ α Ν τ α ρ ν έ λ, ή Ά ν ν Σ έ ρ ι ν τ α ν και η Μ ω ρ η ν Ο' Χ ά ρ α έχουν τις ωραιότερες πλάτες της Αμερικής.

★ Η μεγαλύτερη συλλογή θεατρικών και κινηματογραφικών κειμελίων της Αμερικής άνήκει στο γηραιό ήθοποιό Τ σ α ρ λ ς Κ ό μ π υ ρ ν. Σε ηλικία 12 χρόνων πουλόυσε προγράμματα σ' έναν έπαρχιακό κινηματογράφο. Σήμερα, είναι 62 χρόνων κι' έχει παίξει σε 87 ταινίες. Η συλλογή του γεμίζει πέντε δωμάτια του σπιτιού του και περιλαμβάνει χειρόγραφα και αυτογραφα ήθοποιων, άφίσσες, προγράμματα, φωτογραφίες κλ. Είναι ανεκτίμητη και άποτελεί ένα μοναδικό άρχειο, από της εμφανίσεως του κινηματογράφου μέχρι σήμερα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ένα ζωηρό άγγελουδι

Ήταν μία πολυκατοικία με καμμία ντουζίνα διαμερίσματα. Ένα λιγώτερο ή ένα περισσότερο, δεν μπορώ να προσδιορίσω, γιατί κανείς δεν έξερε ποτέ πόσα ακριβώς είναι τα διαμερίσματα μιάς πολυκατοικίας. Εκείνο που ξέρω, είναι ότι σ' ένα από τα διαμερίσματα αυτά, έμενα κι' εγώ.

Και σ' άλλα, δεν μπορώ να πω, καθόντουσαν άνθρωποι φιλήσυχoi, νοικοκυραίοι καθώς πρέπει, που αγαπούσαν την τάξι και τη σωστή και μισούσαν τη φασαρία. Είχαμε συμφωνήσει όλοι να μην κάνουμε θορύβους. Εβάχαμε σιγά το ραδιόφωνό μας, λαδώναμε τις πορτες να μην τρίζουν, είχαμε κορφάκι λαστιχά στα πόδια των τραπεζιών και των καρεκλών για να μη θορυβούν όταν τους αλλάξαμε θέσι, άνεδοκατεδάχαμε άργα και διακριτικά τα ρολά των παραθύρων, άποφύγαμε τις φωνές και τα τραγούδια, περπατούσαμε άπαλά κι' ανάλαφρα στους διαδρόμους κι' όταν βγάχαμε τα παπούτσια μας για να κοιμηθούμε, τ' άκουμπάχαμε χάμω σιγανά, για να μην κάνουν «γκρόπ» κι' ανησυχίσουν οι από κάτω. Τέτοιοι άνθρωποι ήμαστε. Διαλεχτοί.

Για να πάρετε μία ιδέα της ήσυχίας που βασίλευε μέσα στην ευλογημένη αυτή πολυκατοικία, φτάνει να σας πω πως δεν υπήρχαν παιδιά! Άλλα άντρώγυνα είχαν άπομείνει άκληρα και ξερά, άλλα είχαν παιδιά μεγάλα πιά, σε ώρα γάμου σχεδόν, κι' άλλοι ένοικοι ήταν μαγκούφδες. Ήταν μία ιδανική πολυκατοικία και χαίρονταν ο άνθρωπος να κάθεται εκεί μέσα.

Άλλα κάποις κακό μάτι μες

—Από δω είναι ο τεχνικός σύμβουλος της 'Εταιρείας μας!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

τὸς ἀπὸ τῆς ἑκτακτῆς, εἶχε καὶ ὠριμένες ὥρες πού ξεσπάγε σὲ στριγγιές. Κι' οἱ ὥρες αὐτὲς ἦταν: Δώδεκα μεσημέρι, τρεῖς, πέντε, ἑφτάμισι, ἑννιάμισι, ἔντεκα καὶ δώδεκα παρὰ τέταρτο μ. μ. Δύο, τρισημίσι, πέντε, ἔξη καὶ εἴκοσι καὶ ὀχτὼ παρὰ δέκα πρωῒ. Αὐτὸ δὲν ἦταν μωρὸ. Ἦταν ραδιοφωνικὸς σταθμὸς, πού εἶχε τακτικὲς ὥρες ἐκπομπῆς!

Μιά νύχτα, τρεῖς καὶ μισή μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Πομπή ἦταν τόσο δυνατὴ κι' ἐκνευριστικὴ, πού πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ βγήκα στὸ διάδρομο. Σύντομως. Τὸ ἴδιο εἶχε κάνει καὶ ὁ ἀνέναντί μου ξένοικος καὶ σὲ λίγο, σὰν νὰ εἶχαμε συνεννοηθῇ, νὰ καὶ ὁ διπλανός, ὅλοι μὲ τὶς πυτζάμες.

— Οὔτε σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε, κύριε Ζαχαρομελίδη;

— Πού νὰ μ' ἀφήσῃ τὸ ἄβλιο, κύριε Τρύφων!

— Τί θὰ γίνουμε μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση; εἶπε καὶ ὁ κύριος Πικροξυνίδης, ἀπὸ τὸ δίπλα. Ὁφείλουμε νὰ λάβουμε μέτρα!

— Τί μέτρα; Νὰ τὸ σκοτώσουμε;

— Ὁχι! Νὰ μιλήσουμε στὸν μπαμπά του!

Τὸ πρωῒ περιμέναμε τὸν κύριο Μπαρμπατσάκο στὴν πόρτα, τάχα πὼς κουβεντιάζαμε.

— Καλημέρα, κύριε Μπαρμπατσάκο!

— Καλημέρα σας, κύριοι! Κοιμηθήκατε καλά;

— Οὔτε καλά, οὔτε κακά, κύριε Μπαρμπατσάκο. Δὲν κοιμηθήκαμε καθόλου! Ὁ Μπέμπης σας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει!

— Μπα! Ὄστε ἀκούγεται καὶ κάτω;

— Τί ἀκούγεται, πού χαλάει ὁ κόσμος! Φαίνεται πὼς εἶναι νευρικό!

— Ἰώως! Γιατί δὲν κλαίη, σφιγγεται!

— Γιατί δὲν τὸ πᾶτε σὲ κανένα γιάτρο;

— Θὰ τὸ πᾶω!

Κρεμάσαμε τὶς ἐλπίδες μας στὸ γιάτρο. Περάσαμε ἀκόμα τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες μαρτυρικές. Καὶ τὴν τέταρτη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ κ. Μπαρμπατσάκος μᾶς εἶπε τὴ διάγνωσι τῆς ἐπιστήμης:

— Φαίει τὸ γάλα τῆς μητέρας, πού εἶναι ἀδύνατο. Ἀπὸ σήμερα θὰ δοκιμάσουμε τὸ ἑβαπορέ.

Κρεμάσαμε τὶς ἐλπίδες μας στὸ ἑβαπορέ. Ἀλλὰ τίς ξεκρεμάσαμε τὴν ἰδίαν νύχτα, πού ἦταν ἡ πιὸ τραγικὴ ἀπ' ὅλες. Κι' ὕστερα ἀπὸ ἄλλες τρεῖς μέρες, ὁ κ. Μπαρμπατσάκος, μᾶς εἶπε:

— Δὲν γίνεται τίποτα καὶ μὲ δαύτο! Τὸ εἶπα καὶ ὁ γιάτρος.

— Καὶ τί σὰς εἶπε;

— Ὅτι πρέπει νὰ δυναμώσῃ τὸ μητρικὸ γάλα. Καὶ γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ μητρικὸ γάλα, πρέπει νὰ δυναμώσῃ ἡ μητέρα. Καὶ γιὰ νὰ δυναμώσῃ ἡ μητέρα, πρέπει νὰ πᾶσῃ σὲ μιὰ ἐξοχὴ, νὰ καλοτρέφῃ, νὰ καλοπίνῃ καὶ νὰ καλοδεκουράζεται!

— Καὶ πότε θὰ τὴ στείλετε;

— Ὁ κ. Μπαρμπατσάκος ἀναστέναξε:

— Δυστυχῶς, δὲν προβλέπεται τέτοιο πᾶμα. Γιατί, δυστυχῶς, τὰ οικονομικά μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν τέτοιες σπατάλες. Κι' ἔτσι, δυστυχῶς, θὰ ὑποφέρουμε ὅλοι!

— Μὰ εἶναι γιὰ τὴν ὕγεια τοῦ παιδιοῦ σας, κύριε Μπαρμπατσάκο.

— Μάλιστα. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἔχω δυνάμεις; Κι' ἐπειτα δὲν θὰ πάθῃ τίποτα! Θὰ κλάβῃ, ὅσο εἶναι μωρὸ μ' ἐπειτα θὰ στρώσῃ!

— Ναί, ἀλλὰ ὡς τότε τί γίνοναστε;

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

Νὰ συνθίγῃς τὰ ξεφωνητὰ ἐνὸς μωροῦ, εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ σοῦ λένε πὼς θὰ συνθίγῃς τὶς σειρήνες τοῦ συναγερμοῦ. Κι' ἐμεῖς εἰχαμε συναγερμὸ καθε νύχτα. Θυμάμαι, μάλιστα, τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα, πού βγήκαν ὅλοι οἱ ἐνοικοὶ στὶς πόρτες, μὲ τὶς πυτζάμες καὶ ἀγριεμένα μούτρα. Ἀπ' τοὺς ἐπάνω κι' ἀπ' τοὺς κάτω ὁρόφους. Στὸ διάδρομο ἔγινε συνδούλιο τῶν ἐνοίκων. Ὁ κ. Πικροξυνίδης, ὁ καθηγητὴς, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή:

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

— Ὁ αὐθιγὸς μου!

σὰν σύνοικοι πού εἴμαστε κι' αἰσθανόμεστε τὴν κοινὴ ἀλληλεγγύη, νὰ σὰς διευκολύνουμε...

— Καὶ μοῦ φέρνετε ἔντεκα λίρες! Τί ἰδέα σὰς πέρασε; Ὅτι ἐγὼ θὰ στείλω τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου σὲ καμμιὰ καλύβα νὰ μείνῃ; Ὁχι, κύριοι! Ἡ οἰκογένεια Μπαρμπατσάκου θὰ μείνῃ στὸ καλύτερο σπίτι καὶ θὰ τρώῃ τὰ καλύτερα φαγητά! Τί θὰ μοῦ κάνουν, λοιπόν, ἔντεκα λίρες;

— Πόσες θέλετε;

— Τὸ λιγώτερο τὶς διπλές! Οὔτε μιὰ παρακάτω.

— Νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τοὺς συνταίριους μου!

Καθὼς ἔφευγα, τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ μικροῦ μὲ συνδύεαν. Οἱ σύνοικοι εἶχαν μαζεστὴ στὸ διάδρομο. Φάνηκαν καὶ πάλι διατακτικοί. Βρῆκαν τὸ ποσὸν ὑπερβολικό:

— Εἰγὼ τὴ δίνω καὶ τὴν ἄλλη λίρα! ἤλωση πάλι πρώτος ὁ καθηγητὴς.

Καὶ τὴν ἔδωσαν ὅλοι. Ὁ κ. Μπαρμπατσάκος ἀρπάξε τὶς εἰκοσι δύο χρυσὲς καὶ δὲν εἶπε εὐχαριστᾶ. Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ μαμὰ καὶ ὁ γιόκος ἔφευγαν γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Ἡ πωθητὴ ἡσυχία ἀπλώθηκε καὶ πάλι στὴν πολυκατοικία.

★

Περάσαμε τέσσερες μῆνες ἐξοχίας. Καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ πέμπτου, ἡ μαμὰ καὶ ὁ γιόκος ἔφθασαν στὴν πόρτα τοῦ Μπαρμπατσάκου νὰ στείλῃ τὴν γυναῖκα του ἐξοχὴ, γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ γάλα τῆς. Ὁ Μπαρμπατσάκος λέει ὅτι δὲν ἔχει τὰς δυνάμεις γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὴν Μπαρμπατσάκινα. Λέω, λοιπόν, νὰ τοῦ δώσουμε ἐμεῖς αὐτὲς τὶς δυνάμεις!

— Διὰ τὴν;

— Νὰ κάνουμε ἕναν ἔρπον μεταξὺ μας, νὰ συγκεντρώσουμε ἕνα ποσὸν καὶ νὰ τὸ ἐγγειρίσουμε στὸν Μπαρμπατσάκο.

— Ἔτσι θαῦνουμε διπλὸ ὄφελος. Πρώτον, ὅτι θὰ φύγῃ γιὰ κάμποσον καιρὸ αὐτὸ τὸ παλιόπραμα καὶ θὰ χορτάσουμε ὑπὸ καὶ δεύτερον, ὅτι τὸ παιδί θὰ γυρίσῃ πιὸ ἡσυχ...

— Τί λέτε;

— Τὰ μούτρα τῶν ἐνοίκων συν-νέφιασαν γιὰ λίγο. Ἀλλὰ, ἕνα ἑξαφνικὸ οὐρλιασμὰ τοῦ μωροῦ, κίνησε καὶ τοὺς τελευταίους διαταγμούς:

— Εἰγὼ εἶμαι σύμφωνα! δὴλωση πρώτος ὁ κ. καθηγητὴς.

— Κι' ἐγὼ! Κι' ἐγὼ! ἀκούστηκαν κι' ἄλλες φωνές.

— Τότε, ἄς προχωρήσουμε! Εἴμαστε ἔντεκα. Νὰ ἐγγραφοῦμε γιὰ τὰ λίρα ὁ καθένας!

— Μήπως προσβλήθῃ ὁ Μπαρμπατσάκος; ρώτησε ὁ κ. Ζαχαρομελίδης.

— Δὲν τὸν ξέρετε καλά τὸν Μπαρμπατσάκο! τὸν καθήσκει ὁ Πικροξυνίδης. Αὐτὸς γιὰ μιὰ δανὴν κάνει τοῦμπες!

Τὴν ἐπομένη ἔφερε ὁ καθένας τὴν συνδρομὴν του. Μάζεψα τὶς ἔντεκα λίρες καὶ χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ Μπαρμπατσάκου.

— Ἀγαπᾶτε κύριε Μπαρμπατσάκο, ἔρχομαι γιὰ ἕνα λεπτὸν ζήτημα, εἶπα καὶ τοῦ κουδούνισα τὶς ἔντεκα λίρες.

Τὰ μάτια του ἔλαμψαν περιεσσότερο κι' ἀπ' τὸ χρυσάφι. Τοῦ ἐξηγήσα τὸ λεπτὸ ζήτημα. Κι' ἐκεῖνος θυμωσε:

— Καὶ γιὰ τί μὲ περάσατε; φώναξε. Γιὰ ζήτημα;

— Ὁχι, κύριε Μπαρμπατσάκο. Μὰς παρεξηγεῖτε! Πρόκειται γιὰ μιὰ φιλικὴ ἐκδούλευσι! Ἐφ' ὅσον εἶστε δὲν ἔχετε τὰς δυνάμεις κι' ἐμεῖς θέλουμε τὴν ἡσυχία μας, εἶπαμε,

σὰν σύνοικοι πού εἴμαστε κι' αἰσθανόμεστε τὴν κοινὴ ἀλληλεγγύη, νὰ σὰς διευκολύνουμε...

— Καὶ μοῦ φέρνετε ἔντεκα λίρες! Τί ἰδέα σὰς πέρασε; Ὅτι ἐγὼ θὰ στείλω τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου σὲ καμμιὰ καλύβα νὰ μείνῃ; Ὁχι, κύριοι! Ἡ οἰκογένεια Μπαρμπατσάκου θὰ μείνῃ στὸ καλύτερο σπίτι καὶ θὰ τρώῃ τὰ καλύτερα φαγητά! Τί θὰ μοῦ κάνουν, λοιπόν, ἔντεκα λίρες;

— Πόσες θέλετε;

— Τὸ λιγώτερο τὶς διπλές! Οὔτε μιὰ παρακάτω.

— Νὰ συνεννοηθῶ καὶ μὲ τοὺς συνταίριους μου!

Καθὼς ἔφευγα, τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ μικροῦ μὲ συνδύεαν. Οἱ σύνοικοι εἶχαν μαζεστὴ στὸ διάδρομο. Φάνηκαν καὶ πάλι διατακτικοί. Βρῆκαν τὸ ποσὸν ὑπερβολικό:

— Εἰγὼ τὴ δίνω καὶ τὴν ἄλλη λίρα! ἤλωση πάλι πρώτος ὁ καθηγητὴς.

Καὶ τὴν ἔδωσαν ὅλοι. Ὁ κ. Μπαρμπατσάκος ἀρπάξε τὶς εἰκοσι δύο χρυσὲς καὶ δὲν εἶπε εὐχαριστᾶ. Τρεῖς μέρες ἀργότερα ἡ μαμὰ καὶ ὁ γιόκος ἔφευγαν γιὰ τὴν ἐξοχὴ. Ἡ πωθητὴ ἡσυχία ἀπλώθηκε καὶ πάλι στὴν πολυκατοικία.

★

Οἱ ἐνοχλήσεις γιὰ τοὺς ἄλλους, ἀρχισαν ἐπειτα ἀπὸ ἕνα αἰσθητικὸ ὄφελος, μιὰ ἐκφρασιὴ ἐνθουσιαστικῆς.

— Πολὺ χαροῦνουμε σὲ βλέπω σήμερα, κύριε Μπαρμπατσάκο, τοῦ εἶπα.

— Ναί! Προμηνύεται εὐτυχὲς γεγονός!

— Διὰ τὴν;

— Σὲ λίγον καιρὸ ἔρχεται νέος διάδοχος! Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τὴν χαρὰ μου!

Κι' ἄλλο παιδί, λοιπόν! Γιὰ τί ὀχι; Ἀφοῦ ὁ κ. Μπαρμπατσάκος ἔχει βρῇ τὸν τρόπο νὰ τὰ ταΐζῃ, νὰ τὰ στέλνῃ ἐξοχὴ καὶ νὰ τὰ σπουδάζῃ, υπο-ρούμε νὰ περ-μένουμε γρήγορα καὶ τὸ τρίτο.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

διάλογο. Αὐτὸ τὸ τούμπανο δὲν τ' ἄφινε οὔτε τὴ νύχτα. Πέντε ὥς ἔξη φορές τὸ λιγώτερο, κά-θε νύχτα, ἔμπνουςαμε ἀπὸ φο-δερεῖς τυμπανοκρουσίες.

— Τί θὰ γίνῃ, κύριε Μπαρμπατσάκο; Δὲν τοῦ παίρνετε τὸ τούμπανο, πιά;

— Μιὰ φορὰ πού δοκίμασα νὰ τοῦ τὸ πάρω, ἐπῆρε τὸ κε-φάλι μου γιὰ τούμπανο! Κι' ἔχει ἕνα χερί τὸ ἄτιμο! Ὅλο τὸ Μπαρμπατσάκι εἶναι γε-ροδύναμο! Εἶναι καὶ νευρικό...

— Πρέπει νὰ τὸ στείλετε σὲ κανένα νηπιαγωγεῖο!

— Βεβαίως καὶ πρέπει! Ἀλ-λὰ δὲν ἔχω τὰς δυνάμεις!...

Ξαναῤῥισε ὁ ἔρπον. Καὶ τὸ παλιόπραμα πῆγε στὸ νηπια-γωγεῖο, ἐσωτερικό. Κάθε μῆνα τοῦ πληρώναμε τὰ ἔξοδα καὶ τὸ καλοκαίρι τὴν ἐξοχίδα του. Πότε-πότε τῶνεραν στὸ σπι-τί καὶ τότε καταλαβαίναμε πὼς τὰ λεφτὰ μας πᾶνανε τόπο.

Ἐξῆ χρονίον πιά, τὸ ἀποτρά-θησαν. Εἶχε γίνῃ ἀληθινὸ θη-ρίο. Τώρα, τὰ ἀγαπημένα του παιχνίδια ἦταν νὰ χτυπᾷ τὰ κουδούνια τῶν διαμερισμάτων, νὰ μαζεύῃ πέτρες ἀπὸ τὸ δρό-μο καὶ νὰ σπᾷ τὰ τζάμια, νὰ ξεβιδώσῃ τὸν διακόπτη — πού νὰ κᾶθῃ ηλεκτροπληγία τὸ διαδοχολογία — νὰ καθάλῃ ἄλλα παιδιὰ γιὰ νὰ παίζουν στὸν διάδρομο, νὰ μουντζου-ρώνουν τοὺς τοίχους, νὰ σφυρα-νίσκουν, νὰ κλέβῃ ηλεκτρικούς λαμπτήρες καὶ νὰ τοὺς σκᾶν ἀπὸ τὸ κεφαλσκάλο. Ζωὴ μαρ-τυριο!...

— Τί θὰ γίνῃ, κύριε Μπαρμπατσάκο;

— Εἶναι λιγάκι ζωηρούτσι-κος ὁ Ρουμπή;

— Τί ζωηρούτσικος, πού θὰ γκρεμίσῃ τὴν πολυκατοικία. Εἶναι καιροῦ νὰ τὸν κλείσετε ἐ-σωτερικὸ σὲ κανένα σχολεῖο!

— Πᾶτε στὰ ἑφτά.

Ναί, τὸ εἶχε σκεφθῇ κι' ὁ μπαμπάς, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰς δυνάμεις. Λοιπόν; Λοιπόν, καὶ πάλι ἔρπον. Πληρώναμε ἔξοδα τὴν συνδρομὴν μας καὶ ἀρκετὰ τσουκτερὴ μάλιστα, γιὰ τὸ Μπαρμπατσάκο, γιὰ τὸ στείλῃ τὸ ἀγγελοῦδι του σὲ ἀ-ριστοκρατικὸν σχολεῖο. Κοιμή-τια νὰ γίνῃ, ἀφοῦ ἦταν γιὰ τὴν ἡσυχία μας.

Τὴν ἡμέρα πού ἔφευγε, τὸ ἀν-τάμωσα στὴν ἐξώπορτα, ὅπου περιμένε νὰ κατέβῃ ὁ πατέ-ρας του.

— Πὰς σχολεῖο πιά Ρουμπή; τοῦ εἶπα. Ρουμπή!

— Ναί, ἀπάντησε. Καὶ ὁ μπαμπὰς λέει πὼς ἀργότερα θὰ μὲ στείλετε καὶ στὸ κολ-λέγιο!

— Μόνο στὸ Κολλέγιο; Καὶ ὑποτροφία στὴν Εὐρώπῃ θὰ σοῦ βγάλουν, ἄμα μεγαλώσης ἀ-κόμα!

Σὲ λίγο νὰ καὶ ὁ μπαμπάς. Εἶχε ἕνα ἀλλοιωτικὸ ὄφελος, μιὰ ἐκφρασιὴ ἐνθουσιαστικῆς.

— Πολὺ χαροῦνουμε σὲ βλέπω σήμερα, κύριε Μπαρμπατσάκο, τοῦ εἶπα.

— Ναί! Προμηνύεται εὐτυ-χὲς γεγονός!

— Διὰ τὴν;

— Σὲ λίγον καιρὸ ἔρχεται νέος διάδοχος! Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τὴν χαρὰ μου!

Κι' ἄλλο παιδί, λοιπόν! Γιὰ τί ὀχι; Ἀφοῦ ὁ κ. Μπαρμπατσάκος ἔχει βρῇ τὸν τρόπο νὰ τὰ ταΐζῃ, νὰ τὰ στέλνῃ ἐξοχὴ καὶ νὰ τὰ σπουδάζῃ, υπο-ρούμε νὰ περ-μένουμε γρήγορα καὶ τὸ τρίτο.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Εὐθυμο στιγμιότυπα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι

ΝΕΑΠΟΛΙΣ

ἮΝ ὤφει Νεαπόλεως. Εἶνε τὸ πρῶτο λιμάνι πού πιάνει τὸ βαπόρι κι' οἱ ἐπιβάτες ἐτοιμάζονταν πυρετωδῶς νὰ δοῦν τὴν «Μπέλλα Νάπολι», μαζί μὲ τοὺς κα-τοίκους τῆς, πολλοὺς ἀπ' τοὺς ὁποίους γνώρισαν, στὴν κατοχὴ, ὑπὸ συνθήκες τό-σο διαφορετικῆς — τουρίστες στὴν Ἀ-θῆνα! Ὑστερα ἀπὸ δέκα χρόνια, ὥσπ-οσο οἱ Ἕλληνες δὲν κρατοῦνε μνησικακία κι' ἀφοῦ ὁ περιόδοις βραχυκόκκορας τῆς Ρώμης ἐξεμέτρησε τόσο ἀδρεᾶ τὸ ζῆν κλεισάν τὸ βιβλίο πρὸ πολλοῦ καὶ θαυ-μάζουν τὴν ὠραία πόλη:

— Νάτος ὁ Βεζούβιος!

— Πού πέφτει ἡ Πομπηία;

— Μὰ ἀπὸ κάτω, ὑποβέτω.

Εἶνε ἕνα ὠραῖο προῖον, ἀκύμαντὴ ἡ θά-λασσα, γαλάζιος ὁ οὐρανός, ἡσυχία καὶ γαλήνια τὰ πάντα κι' ἡ ὠμορφία πόλιν ἀ-πλόωνται πέρα — πέρα στὴ θάλασσα τυ-λιγμένη στὰ διαφανῆ πέπλα τῆς πρωῒνης εὐχίτης. Πέρα ὁ Βεζούβιος ὑψώνεται συλ-λογισμένος καὶ βαρὺς, σὰν γίγας κατα-χθόνιος πού δὲν ἔχεις τί εἶναι ἱκανὸς νὰ κἀν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

Τὸ πλοῖο ζυγώνει στὴν ἀποβάθρα. Βλέπουν οἱ ἐπιβάτες τὸ θαυμαστὸ τε-λωνεῖο κι' ὅλα τὰ ἴχνη τῶν βομβαρδι-σμῶν τοῦ πολέμου ἐξαφανισμένα καὶ μελαγχολοῦν. Τὸ προσωπικὸ τοῦ πλοίου μᾶς ἐξηγεῖ ὅτι πρὶν ἀπὸ δυ-τρία χρόνια τὰ πάντα ἦταν σαλᾶτα σὲ τοῦτο τὸ λιμάνι καὶ οἱ καταστρο-φὲς τρομακτικές. Ὁμως, σὲ λίγα χρόνια μέσα, μὲ τὴ δουλειά, ἡ Νεάπο-λις — ὅπως κι' ὀλόκληρη ἡ Ἰταλία — πῆρε τὴν προπολεμικὴ τῆς ὥπῃ. Κι' ἔρχονται τὰ σέβλια μοιραία:

Εδώ και λίγον καιρό, η μονοτονία ζωής της "Ελλην Ροζάκη, της όμορφης μοδιστρούλας με τα μεγάλα όνειρα, είχε έντελως μεταβληθεί. Σαν κάτι σπουδαίο και μεγάλο να είχε κλονιστεί η μονοτονία της, να είχε αλλάξει τη ρουτίνα της σε τρικυμία πόθων, σε θύελλα ερωτικής προσμονής!... "Εκεί, στη φτωχική γειτονιά του Θησείου, στα κρυσπεδά της "Αθήνας — βρισκόμαστε στο καλοκαίρι του 1898 — η μικρή ασημαντή μικρούλα είχε συνηθίσει ως τώρα να ζή σαν εργάτρια, κουράζοντας τα ματάκια της άπανά από τα ξένα φορέματα, τρυπώντας τα δαχτυλάκια της με τη βελόνα... Τόσο καιρό — από μικρή... — συνηθισμένη στη σκληρή δουλειά, δεν είχε ούτε στιγμή απασχοληθεί με τη φτωχιά παραμελημένη της καρδιά και τις μανιασμένες της αναζητήσεις. Πού να προφτάσει η καμμενοβλά;... Χωρίς μαννά και χωρίς πατέρα, η "Ελλη είχε συνηθίσει να ζή με τον αδερφό της, το Νίκο, που δεν ήξερε, βέβαια, ούτε ιστορικά να της φερθεί — σ' α γονιός — ούτε τρυφερά — σαν έραστής... "Εργαζότανε κι' αυτός —μπογιάτζης... — κι' όλη μέρα σκαρφαλωμένος στις σκαλωσιές των γιαιτών προσπαθούσε να βάλει καμιά δεκάρα στη μπάνα... Και τότε καταφέρει εκτός από το καθημερινό τους έξοδο — φαί, τύσιμο, για τους δυο, καμιά ταβέρνα για τον ιδιον... — ο Νίκος Ροζάκης είχε μπορέσει να σχηματίσει σιγά - σιγά και κάποιο κομπόδεμα... Και συλλογιζότανε, σαν καλός αδερφός, με το κομπόδεμα αυτό να βοηθήσει την άποκατάστασι της αδερφής του, συμβάλλοντας έτσι στη δημιουργία κάποιου μικρού νοικοκυριού της, όταν θαρχόταν η καλή ώρα της παντρείας της μ' ένα μυαλωμένο και τίμιο παιδί... "Η εύλογη μένη όμως αυτή ώρα θάρροσε, φαίνεται πολύ... Πού να βρεθεί το καλό και τίμιο παιδί, που θ' ανέβαινε τα λίγα σάπια σκαλοπάτια του μικρού σπιτιού στο Θησείο, για ν' άποσπάζει τη μικρή βασανισμένη μοδιστρούλα από την τυραννία της βελόνας;... Κι' έτσι, η "Ελλη Ροζάκη ζούσε στωικά τη μοίρα της, συνεχίζοντας την ασημαντή ζωή της με υπομονή κι' έγκαρτέρησι...

★
"Εν' άπόγεμα — κόντευε να τελειώση πιά το καλοκαίρι — μία φιλενάδα της "Ελλης ήρθε να ταράξη τη μονοτονία της με μία κάπως τολμηρή πρότασι:
— Τί λές;... "Ερχεσαι να πάμε στο θέατρο;...
— Στο θέατρο;...
— Ναί! έδώ, πάρα κάτω, στην πλατεία...
"Ο αδερφός της "Ελλης, ο Νίκος, ό,τι είχε γυρίσει από τη δουλειά του και πλενότανε στην κουζίνα.
— "Αντε, πάμε... είπε κι' αυτός στην αδερφή του. Να ξεσκάσουμε και μεις λίγο!...

Πήγανε η "Ελλη κι' ο Νίκος, η φιλενάδα της "Ελλης με τη μάνα της, τον πατέρα της και τη γιαγιά της, πού σ' όλη την παράσταση — όπως και σ' όλο το είκοσιτεράωρο της... — μασούσε με τις άδειες μασσέλες της σά μυρηκαστικό... Το θέατρο ήτανε μία μάντρα, περιτριγυρισμένη με λινάτσες για να στερεή το θέαμα από τους τζαμπατζήδες της γειτονιάς. "Άλλες λινάτσες, κάπως πιο λίγο κουρελιασμένες, άποτελούσανε την αύλα, και χωρίζανε τη σκηνή και τα θαυμάσια της από την πεζότητα της πλατείας... Κόσμος πολός, άλλόκοτος φτωχόκοσμος, πεινασμένος για άρτον και θέαμα, έτοιμάζανε να ικανοποίηση τη μία από τις δυο πείνες του...

Στο τέλος, η αύλα άνοιξε. "Εργο ή "Κυρία με τας καμελιάρς. Μέσ' ατίς καλύτερες άχτινες του καλοκαιριτικού ήλιου πού βασίλευε, οι θεατρίνοι φαίνόντουσαν βαμένοι άτεχνα, τα «σκηνικά» πιο κουρέλια από ό,τι ήσανε πραγματικά... Μά η "Ελλη γοητεύτηκε από την πρώτη στιγμή, από τα πρώτα λόγια — σε άκαμψη καρθερότητα! Και σε λίγο, όσο ο ήλιος έπρεπε κι' άγκαλιάζανε τη μικρή σκηνούλα οι πρώτες σκιές του βειλινού, τόσο η γοη-

Η Α. Μ. ο Έρωσ!

Η ζωή μας είναι θέατρο...

τεία της μικρής μοδιστρούλας γινότανε πραγματική μαγεία!... Τα άκρυνα τρέξαν ανεκράτητα από τα ματάκια της... "Ιδώς, έκείνος ο όμορφος ψηλός νέος — ο "Αρμάνδος — του έργου — είχε μαγνητίσει τις γοητευμένες ματιές της! "Η όμορφοιά του, η ώραία του γλυκεία φωνή, το περφόανο του άνάστημα, σκλαδώνανε από την πρώτη στιγμή τη μικρή της άμασθητή και διψασμένη καρδιά... Τόσο, πού, όταν — νύχτα πιά... — το θέατρο τελειώσε κι' άνάψανε στην πλατεία οι λάμπες της άστυλίνης, η "Ελλη, βγαίνοντας, σφι-

χτηκε άπάνω στη φιλενάδα της, και της μωρμούριζε:
— Τί όμορφα πού ήτανε!... Θάρρεσαι να με παίρνης συχνά;...
— Θάρχουμαι...
Χαμήλωσε πιο πολύ τη φωνή της η μικρή μοδιστρούλα, και πρόσθεσε:
— Κι' αυτός πούπαίξε, τί ώραιός!... Ποιός νάτον άραγε;...
— Έξω κι' έγώ!... "Οραίος όμως, έχεις δίκιο!...

Γυρίσανε σπíti η "Ελλη με τον αδερφό της το Νίκο. "Όλη νύχτα, η μικρή μοδιστρούλα δεν κατάφερε να κλείση μάτι! Μπορούσε της, βασανιστικά γοητευτική, βρισκότανε πάντα ο "Αρμάνδος... "Η βραεία άντρική φωνή του άντηχούσε μέσ' στ' ατία της, η ματιά του εισχωρούσε σαν πυρωμένο βέλος ως το βάθος της μικρής διψασμένης καρδιάς της... Δίπλα, ο Νίκος ροχάλιζε... "Η "Ελλη όμως δεν τον άκουγε. Άπορροφημένη όλόψυχα από το όνειρό της, το ζούσε μέσ' στα σκοτάδια του φτωχικού δωματίου σαν όλόφωτη

μαγεμένη πραγματικότητα...
"Από κείνο το εύλογημένο άπόγεμα, πολλές φορές η φιλενάδα είχε ξαναβεί για να πάρη την "Ελλη στο θέατρο. "Ο Νίκος δεν συνώδευε πάντα την αδερφή του πότε άρχούσε στη δουλειά, πότε έμπλεκε με την παρούσα σε καμιά ταβέρνα... "Η φιλενάδα όμως ήτανε καλή κοπέλλα, σοβαρή, μεστωμένη. "Εμπιστευότανε, λοιπόν, ο Νίκος την "Ελλη σ' αυτή — πού, άλλωστε, συνώδευε πάντα κι' από κάποιον δικό της... — κι' έτσι η μικρή μοδιστρούλα είχε την εύκαιρία να ξαναδεί πολλές φορές ακόμα τον άγαπημένο της... Γιατί, το καταλάβαινε καλά τώρα: Τον άγαπούσε μ' όλη τη δύναμι της καρδιάς της!...
"Απάνω στα σανίδια ήξερε να γοητεύη, να μαγεύη, να σκλαδώνη!... "Όλοι οι ήρωες του θεάτρου της έποχής — οι "Αμλετοί κι' οι "Οθέλλοι κι' οι Συρανό, άνακατωμένοι με τους "Ελληνες της έγχώριας παραγωγής, τους Κατσαντώνδες και τους Φερραϊούς και τους "Αθανασίους Διάκους... — ένασκακωνόντουσαν όλοι άπό τον ώραιό, ψηλό νέο με τη βραεία φωνή. Κι' όλοι οι άξιόθαύμαστοι άνθρωποι πού γε-

— Να σου ζήση, τέκνο μου, η αδελφή!... εύχθηκε ο παπός στο Νίκο, πούχε μείνει άφωνος από την έκπληξι.
μίζανε τα φτωχικά σανίδια της μικρής σκηνούλας του Θησείου, ήταν ένας μονάχα, ο ίδιος, ο λατρευτός!... "Η μοδιστρούλα κατάφερε τώρα σε κάθε παράστασι να γλυστράη μπροστά - μπροστά, στα πρώτα καθίσματα της πλατείας... Κι' από κεί, από κοντά, κυττάζε με τόσα βοησκοευτική προσήλωσι και χειροκροτούσε με τόσον ένθουσιισμό, πού, στο τέλος, την πρόσζε άπό τη σκηνή ο πρωταγωνιστής. Κι' ένα βράδυ — ώ, ευτυχία!... — της χαμογέλασε!... Το πήρε το χαμόγελό του η "Ελλη, και τόκανε προσκεφάλι της, έκείνη την εύλογημένη νύχτα, και ναυουρίστηκε ευπνητή από τα όνειρα της πιο ρόδινης ευτυχίας...
"Εν' άλλο βράδυ, η μικρή μοδιστρούλα, βγαίνοντας από το θέατρο, καθυστέρησε έπίτηδες τη συντροφιά της κι' έτσι, ο ήρωας, πού είχε πιά προσέζει καλά την όμορφη θαυμάστριά του, βρήκε καιρό να

— Δέν θά συμφωνήσω στο γάμο μας... άπάντησε. Με συγχωρείς, λατρευτέ μου, μά δεν έχει καμιά έχτίμησι στους ανθρώπους του θεάτρου...
— Τί λές να γίνη, λοιπόν;... ρώτησε ο ήθοποιος.
"Εσκυψε και του ψιθύρισε πολύ σιγανά:
— Να με κλέψης!...
— Να σε κλέψω;...
— Ναί!... Είμαι πιά είκοσιδυό χρονών, μπροά να κάνω ό,τι θέλω.
"Εμεινε για λίγο πάλι σιωπηλός, συλλογισμένος ο Παντελιάδης.
— Καλός, είπα-τέλος, άς γίνη έτσι. Και πρόσθεσε:
— Αύριο παίζουμε για τελευταία φορά... της ψιθύρισε. Θά σε περιμένο, μετά την παράστασι, στη γωνία του θεάτρου, μέσ' σ' ένα κλειστό άμάξι!...
"Ετσι κι' έγινε: Το άλλο βράδυ, η "Ελλη, ο αδερφός της — ήθελε νάρθη κι' έκείνος στην τελευταία παράστασι... — κι' η φιλενάδα της με τους δικούς της, παρακολουθούσανε την άποκαιρητιήτησι του θιάσου... Παίζόταν ο "Αθανάσιος Διάκος. "Ο Παντελιάδης έπαιζε έκείνο το βράδυ με ζωντανά, μ' αίσθημα, με φλόγα!... "Όλος ο έρωτας του είχε γίνει παίξιμο!...
"Η αύλαία έπεσε μέσ' σε θύελλα άπό χειροκροτήματα!... Ξανανοίξαν, δυο, τρεις, τέσσερες φορές οι λινάτσες, για να υποκλιθή μπροστά στο ένθουσιασμένο κοινόν όλος ο θιάσος, με τον πρωταγωνιστή του στη μέση... Καθυστασμένη η "Ελ-

ζεβαφτή, να κατεβή, να την άναγνωρίση στο μικρό καφεενάκι της γωνίας, και να την πάρη άπό πίσω... Την ίδια νύχτα, μία καντάδα ήρθε να ναυουρίση τη μικρή έρωτευμένη μοδιστρούλα. "Επρέζε με λαχτάρα στο παράθυρο της καμαρούλας της, άνοιξε λίγο τη γρίλλια, και τον ξεχώρισε, έκεί, άντικρύ. Κάτω από την άσημένια βροχή της σελήνης... τώρα, της φάνηκε ακόμα πιο όμορφος στο φυσικό του... Χωρίς τα ρούχα της σκηνής, και τα βαψίματα, και τις γεμιάδες και την καθαρεύουσα... Κρατούσε μία κιθάρα, και τραγουδούσε τόσο γλυκά! Ξετρελλαμένη, η "Ελλη μισάνοιζε το παράθυρο: τό σπιτάκι ήτανε χαμηλό. "Ο ήθοποιός παράτησε την παρία του, και πλησίασε... Σε λίγο — τί άπίστευτη ευτυχία!... — τα χείλια του βρισκόντουσαν δίπλα στα δικά της, ενώ η λατρευτή φωνή του μωρμούριζε στ' ατία της:
— Σ', αγαπά!...
Ξετρελλαθηκε έντελώς η

μοδιστρούλα!... Δέν μπορούσε πιά ούτε να δουλέψη, ούτε να σκεφτή... Νύχτα και μέρα, ο γοητευτικός πρωταγωνιστής της καρδιάς της — είχε μάθει πι- και τ' όνομά του: "Εμμανούηλ Παντελιάδης... — βρισκότανε μπροστά της... Και τις νύχτες, μετά την παράστασι ξεγλυστρώσε σά μαγευτική σκιά, σά λατρευτό φάντασμα, προς το μισάνοιχτο παράθυρο της μοδιστρούλας, για να της μωρμούριση ένα σωρό έρωτικές τρέλλες, υπογράμμισμένες με τα χάδια του.
★
Σιγά - σιγά όμως, το εύτυχισμένο καλοκαίρι τελειώσε... Το φθινόπωρο ζύγωνε. Παγερές, οι πρώτες πινός της καρδιάς να τυλίζονε με άνησυχίες την καρδιά της "Ελλης... Στο πρώτο άναντρίχισμα του καιρού, η μικρή έρωτευμένη μοδιστρούλα άναρωτήθηκε γεμάτη άγωνία: Και τώρα;... Τί θά γινότανε, όταν ο χειμώνας θά σάρανε και τη μικρή σκηνούλα, και τις λινάτσες της, και τους "Οθέλλους, και τους "Αρμάνδους και τους Κατσαντώνδες;... Θά σάρανε, χωρίς άλλο, και το φτωχό της καλοκαιριτικό όνειρο!... — Ναί, μά αούκαλοκαιριτικό όνειρο!... — Ναί, μά αούκαλο δεν το ήθελε με κανέναν τρόπο η έρωτευμένη μικρούλα!... "Αν έχανε τον πρωταγωνιστή της — πρωταγωνιστή, τόσο

στο θέατρο, όσο και στη δική της ζωή... — τόνωνε, θά πέθαινε!... Και μία νύχτα πού ξεγλύστρησε έκείνος όπως πάντα για να πάρη άπό τα χείλια της το καθαυμένο φίλι, άκουσε τα χείλια αυτά να τρεμουλιάζουνε κοντά στ' ατία του:
— Σε λίγο έρχεται χειμώνας... Τί θά κάνουμε;...
"Εμεινε σιωπηλός ο Παντελιάδης.
— Δέν μου μιλάς;...
— Λοιπόν;... Τί να κάνουμε;...
— Να παντρευτούμε...
Σκέφτηκε λίγο ο νέος, κι' άπάντησε άποφασιστικά:
— Καλά... Τότε, ναρθώ να σε ζητήσω άπό τον αδερφό σου...
Κούνησε το κεφάλι της η "Ελλη:

— Φύγε γρήγορα!...
— Σε δέκα βήματα άπόστασι ο Νίκος στάθηκε σά χαλός:
— "Ελλη!... φώναξε.
"Ο άμαξάς όμως είχε κιάλας μαστιγώσει τ' άλογα του, πούχανε ξεκινήσει με καλποισμό... Μέσ' στο λαντώ, δρισκόταν ο άγαπημένος της "Ελλης.
Μανιασμένος, ο αδερφός της "Ελλης γύρεψε ένα άλλο άμάξι και φώναξε στον άμαξά:
"Ακολουθήσε έκείνο το λαντώ, κι' αν τό φτάσης θά σε πληρώσω διπλά!...
Τό μόνιπο χύθηκε πίσω από το λαντώ. "Ο "Αθανάσιος Διάκος, από την "Αλαμάν, διευθυνόντανε τώρα όλοταχός στην Κολοκυθού!... "Εκεί, σ' ένα φιλικό σπιτί, τον περιέμεναν οι φίλοι του, ο κουμπάρος, ο παπός, τα κουφέτα... Σταμάτησε το κλειστό άμάξι, και το ζευγάρι χύμηξε στο σπιτί.
— Γρήγορα!... φώναξε η "Ελλη. Παντρεύεστε κα γρήγορα, γιατί μάς κυνηγάει ο αδερφός μου!...
Περάσανε το ζευγάρι σ' ένα δωμάτιο — έκεί πού ήταν ο παπός — και κλειδώνανε την πόρτα. Σε λίγο σταμάτησε και το μόνιπο μπροστά στο σπιτί, κι' άπό μέσα πήδηξε άφρισμένος ο αδερφός!...
Τον σταμάτησε ένας άπό τους φίλους του Παντελιάδη:
— Τί ζητάς;...
— Την αδερφή μου!... Βρυχήθηκε ο Νίκος. Μού την κλέψανε!...
— Θάρρη η αδερφή σας... Δέν μπορούμε, φυσικά, να την ξεαφανίσουμε... "Αφιστε τη μονάχα να συνέλθη λίγο, μία στιγμή!...
— Μά, γιατί έγινε αυτό άπόψε;...
— "Απαίνωνται τα παιδιά!...
— Ποιός είν' αυτός;...
— Τον έχετε και σεις... Και τον χειροκροτήσατε πολλές φορές...
— Τον χειροκροτήσα;...
— Ναί... Στο θέατρο του Θησείου. Κι' άπόψε μάλιστα στον "Αθανάσιο Διάκο!...
"Αφιστε ο αδερφός:
— Ένα θεατρίνο θά πάρη η αδερφή μου; Ποτέ!... Τη σκοτώνω πιο καλά...
"Θεατρίνος" κι' ο φίλος προσπάθησε ν' αλλάξη λίγο την κακή γνώμη του μπογιατζή για τους έργατες της τέχνης:
— Δέν έχετε δικήν;...
"Ο Μανώλης είναι καλό παιδί... Τίμιο, με ταλέντο... Θά κάνει εύτυχισμένη την αδερφή σας...
"Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η κλειστή πόρτα του διπλανού δωματίου και μπροστά στον αδερφό έμφανίστηκε χαμογελαστός ο παπός (πούχε φείε τα μισά λόγια του γάμου για να τελειώση μία ώρα άργήτερα) πίσω του η "Ελλη με το Μανώλη άγκαλιασμένοι, και πιο πίσω ο κουμπάρος κι' ένας άλλος φίλος του ζευγαριού, κρατώντας ένα δίσκο με τα στέφανα και τα κουφέτα...
— Να σου ζήση τέκνον μου, η αδελφή!... εύχθηκε ο παπός στο Νίκο, πούχε μείνει άφωνος από την έκπληξι.
— Μά... Τί;... Παντρεύτηκανε κιόλας;...
κατόφερε μόνο να μωρμούριση έκείνος.
Τον τριγύρισαν όλοι, του σφίζανε το χέρι, η "Ελλη κι' ο Μανώλης τον άγκαλιόσανε... Νικημένος, ο αδερφός δεν άντιπρόσεπε πιά να κρατήση την αλύγιστη στάσι του, μπροστά στο «τετελεσμένο γεγονός»... Χαμογέλασε, λοιπόν, και, φιλώντας τους νεόνυμφους φώναζε εύθυμα:
— "Αντε, μία κι' ήτανε γραφό, να ζήσετε!... Δώστε μου κουφέτα!...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έρωτευμένης ως τον τάφο!...

Ανωφελή μετάνοια

Όταν γνωριστήκανε, ήτανε κι' εκείνος κι' εκείνη δυο φλογερά παιδιά με τρυφερές καρδιές, απληγότες για έρωτα, γεμάτες όνειρα... 'Η καρδιά του Χάρη Στέφης ήταν γεμάτη φιλοδοξίες. Διψούσε ν' ανέβη! Με κάθε τρόπο, με κάθε μέσον... Κι' η Χριστίνα προσπαθούσε μ' όλες τις μικρές της δυνάμεις να κάνει χειροπιαστές πραγματικότητες τα όνειρά του, τις φιλοδοξίες του. Δεν είχε, βέβαια, πολλές δυνατότητες ή καίμενους... Με ό,τι μπορούσε να διαθέσει όμως, βοηθούσε: Είχε μάθει γραφομηχανή, κι' εκεί σκυμένη ακούραστα πάνω στα πληκτρα της, έγραφε κάθε τι που της υπαγόρευε — πότε ένα υπόμνημα, πότε μια πραγματεία, πότε ένα σύγγραμμα... 'Ο Χάρης Στέφης ήταν ένα φτωχόπαιδο, άσημο, άγνωστο. Με κόπους και θυσιές υπεράνθρωπες, είχε καταφέρει να πάρη το δίπλωμα του δικηγόρου. 'Εκεί, στα θρανία της Νομικής Σχολής είχανε γνωριστή' στα φροντιστήρια είχαν ανταλλάξει μερικές λέξεις — τυπικές στην αρχή, ψυχρές, πιά έγκάρδιες ύστερα... Σιγά - σιγά, ένα δυνατό αίσημα έβγαζε το φοιτητή και τη φοιτήτρια. Κι' εκείνος, κι' εκείνη, φτωχοί και σχεδόν έρημοι στον κόσμο: 'Ο Χάρης με μια γρηά μάνα, η Χριστίνα με μια, ακόμα πιο γρηά, θεία... 'Ενώσανε, λοιπόν, τις έρημιές τους, τις φτώχειά τους, τα δεινά τους, για να φτιάσουνε μια μητρώ αναιμική ευτυχία... Σ' έλα γιό, όταν ή μητέρα του Χάρη κι' η θεία της Χριστίνας πέθαναν, το ζευγάρι ενώθηκε απόλυτα: Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο με μια κουζίνα δίπλα, σφιχτάθηκαν τα δυο κρεβάτια, τα νομικά βιβλία, τα όνειρα, οι έλπίδες... Κι' ο Χάρης με τη Χριστίνα, σ' ένα ζευγάρι που δεν τούλειπε παρά η εύλογια της θρησκείας, και ο τύπος του νόμου για να επισημοποιηθ' και στα μάτια της κοινωνίας, άρχισαν να ζούνε σ' αλληγορί, κοντά - κοντά, με τις ζωές τους και τις ψυχές τους ενωμένες... Γρήγορα η Χριστίνα να παράτησε το Πανεπιστήμιο. Νομικά; Τί να τ' άνη;... Της είχανε προσφέρει την πιο μεγάλη εξυμνητήση τα νομικά: Της είχανε δώσει την ευτυχία του έρωτα... Τώρα, μέσ' στην ψυχή της νέας κοπέλλας, άναψε και φούντωσε ο πόθος για το ανέβασμα του Χάρη. Και στην ολοκλήρωση του πόθου αυτού διάθεσε πρόθυμα, ολοκληρωτικά, τον εαυτό της: 'Ο Χάρης πήρε το δίπλωμά του με καλό βαθμό. 'Η Χριστίνα, βλέποντας την κλίση του στους αριθμούς, τον έστρεψε να ειδικευθ' στα οικονομολογικά. Τον βοήθησε να γράψ' άρθρα σ' έφημερίδες, σ' επιστημονικά περιοδικά. Σ' έλα γιό, καί, ο καινούργιος οικονομολόγος άρχισε να σπάη τα σκληρά τοιχώματα της αφάνειας που τον έσφιγγε από παντού ασφυκτικά... Σιγά - σιγά, άρχισε τ' όνομά του να γίνεται γνωστό, οι έπιστημονικές εργασίες του να συζη-

τούνται... 'Ακούραστη πάντα η Χριστίνα τον βοηθούσε... 'Όταν ήτανε να γράφουνε κανένα καινούργιο άρθρο, εκείνη κατέβαζε τους σκονισμένους τόμους των βιβλίων, και τους ξεφύλλιζε, κι' έπαιρνε μέσ' από τις σελίδες τους την ψυχρή παραταία των αριθμών με τα πολλά ψηφία, που αποτελούσανε τον προϋπολογισμό της 'Ελλάδος, ή το σύνολο των εισαγωγών του εξωτερικού, ή τις προοπτικές του εξαγωγικού εμπορίου... Μέσ' από την άχαρη αυτή δουλειά, πούσπαζε τα νεύρα, που κύρτωνε το κορμί άλύπητα, η Χριστίνα εύρισκε τρόπο να νάναι ευχαριστημένη: Με το μέσο αυτό, ανέβαινε, ανέβαινε πάντα ο άγαπημένος της... Μιά μέρα — είχανε περάσει μερικά χρόνια σκληρής προσπάθειας... — ο Χάρης χρειάστηκε να ταξιδεύη στο εξωτερικό. 'Η πολιτεία, αναγνωρίζοντας την κατάρτιση του νέου οικονομολόγου, άποφάσισε να τον στείλ' να εκπροσωπήσ' σε κάποιο ξένο μέρος τα συμφέροντά της. 'Εφυγε, λοιπόν, ο Χάρης, κι' η Χριστίνα τον ξεπροβόδιζε χαρούμενη, πνίγοντας τον πόνο του χωρισμού πίσω από την ικανοποίησή της για το πρώτο ανέβασμα του αγαπημένου της — που σ' αυτό τόσο είχε συντελέσει κι' εκείνη... Μόνο, την ώρα που τον φιλούσε στο βρόχι, του μπουρούσε:

— Πήγαινε στο καλό... Καί, στο γυρισμό σου, θα σε περιμένω για να σου έχω τ' ό «καλώς ήρises» και το παιδί μας!

Γεμάτος συγκίνηση, εύχισμένος, ο Χάρης την έσφιξε με διπλή λατρεία στην άγκαλιά του... Το παιδί του!... Καί, ξαφνικά, ένοιωσε στενοχώρια, άνησυχία: Πώς θα την άφηνε μόνη της σε μια τέτοια κατάσταση;... 'Εκείνη τον καθόσχεσε: Νάφηνε ήσυχος, καί, σ' έλγους μήνες που θα γύριζε, θα τον περιμένανε δυο γιό να τον φιλήσουν...

'Εφυγε ο Χάρης, με την ψυχή του όλη πίσω, στην αγαπημένη του που την ένοιωθε μόνη της κι' έρημη... Τα γράμματά του από το εξωτερικό άρχισαν να φτάνουν: το ένα πίσω από τ' άλλο. Τάπαιρνε η Χριστίνα, και τα διάβαζε πολλές φορές, προσπαθώντας να φέρη κοντά της, με το νου, με τη φαντασία, το λατρευτό ζευγάρι που δεν βρισκότανε κοντά της για να τη ζεσταίν' με την παρουσία του... Σιγά - σιγά, όμως, τα γράμματα από το εξωτερικό άρχισαν ν' αραιώνουνε... Παραπονεόθηκε με τρυφερή λεπτότητα η Χριστίνα. Κι' ο Χάρης της άπάντησε βιαστικά ότι ήτανε τρομερά άπασχολημένος, κι' ότι δεν τούμνε καιρός ούτε για να φάη — πολύ περισσότερο για να γράψ'...

Το παιδί γεννήθηκε μια νύχτα βροχερή του χειμώνα. 'Ηταν αγοράκι. 'Η φωνίτσα του έδωσε καινούργια δύναμη στη Χριστίνα, τώρα πούλειπε ο αγαπημένος της. Πέρασσαν ακόμα λίγους μήνες, καί, μια μέρα, το γυρισμό του τον έμαθε από τις έφημερίδες!... Ναι, από τις έφημερίδες — όπως όλο το κοινό, το αδιάφορο, το άνω-κάτω... Είχανε λείψει δυο λόγια δικά του, με μια βιαστική τρυφερότητα, που να της άναγνίστουνε το μεγάλο νού!... Καί που ήρθε όμως ο Χάρης, δεν έτρεξε να σφίξη την αγαπημένη του στην άγκαλιά του... Δεν έτρεξε να φιλήσ' το γιό του!... Πικραμένη, η Χριστίνα έπνιξε τα δάκρυά της και περιμένε. 'Ο Χάρης έφτασε στο σπίτιάκι της το βράδυ της δεύτερας μέρας από το γυρισμό του. Πήδηξε βιαστικός από ένα αυτοκίνητο, σύστησε στο σωφ' να περιμέν' και μπήκε μέσα τρέχοντας. Σφίγγοντάς τον στην άγκαλιά της, η φτωχή Χριστίνα είχε το πικρό συναίσθημα ότι δεν ήταν ο Χάρης της, ο δικός της, αλλά μια προσωποποίησης πουχε γλυστήρησε καταδεχτικά ως το φτωχικό της... 'Υστερα, ο Χάρης είδε το μαρό, το σήκωσε από την κοιλίσια του ψηλά, το φίλησε, του γέλασε... 'Επειτα τ' άφησε πάλι κάτω. 'Αφ'ού γ' άφηνε, έλεγε, «γιατί έγω ραντεβού με τον 'Υπουργό...». 'Η Χριστίνα τον πήγε ως την πόρτα, και τούγνεψε άνοιχτά, την ώρα που το αυτοκίνητό του ξεκινούσε... 'Εκείνος δεν την είδε... Καί τότε, η φτωχή γυναίκα, μπαίνοντας μέσ' στο σπίτι της, συλλογίστηκε με πίκρα ότι είχε καταφέρει μόνη της να γίνη δυστυχισμένη: Σπρώχνοντας το Χάρη ν' ανέβη, τον είχε χάσει...

Περάσανε τα χρόνια. Χρόνια όλόφωτα

για το Χάρη, σκοτεινά για τη Χριστίνα. Όσο εκείνος ανέβαινε, τόσο εκείνη κατέβαινε, βαθεία, άλύπητα... Καί τόσο το παιδί τους μεγάλωνε... Με στερήσεις της φτωχιάς της μάνας του με πραγματικά υπεράνθρωπες θυσιές, το παιδάκι σιγά - σιγά έγινε ένας όμορφος έφηβος, γεροδεμένος, όρμητικός, όλο ζωή και υγεία. 'Αντίθετα, η μητέρα του είχε βουλήσει πρόωρα στο άπυθμενο πέλαγος των γηνατειών: τα μαλλιά της άσπρα, οι ρυτίδες στα μάγουλά της πολλές, των ματιών της η λάμψη σβυσμένη πίσω από τα γυαλιά της προσδωσιάς... Για τον πατέρα του ο Γιαννάκης δεν είχε άκουσει ποτέ ούτε βροσία, ούτε καν παράνομο... Τα χείλια της μητέρας του ήτανε κλεισμένα με πείσμα πάνω από το δράμα — το άβάσταχτο δράμα της ζωής της... Που και που, κάποια πλούσια λιμουζίνα σταματούσε μπροστά στο φτωχόσπιτο, κι' ένας βιαστικός γκρίζος κύριος έμπαινε μέσα, για ν' άγκαλιάσ' άφηνμένος την πρόωρα γρηούλα, να χαϊδέψ' το κεφάλι του νέου, ν' άφήσ' σαν έλεημοσύνη τίποτε λεφτά... Κι' ύστερ' από λίγα τυπικά λόγια κι' από κανένα καινούργιο χέδι στα μαλλιά του Γιαννάκη, ο κύριος ξανάφευγε, γρήγορος, βιαστικός, άφηνμένος... Όσπου, στο τέλος, έπαψε ναρχεται έντελώς... Μαζί του, έπαψε ναρχεται κι' η πιο μικρή βοήθεια στο φτωχόσπιτο, όπου μια άσπρομάλλα γρηούλα προσπαθούσε να τα καταφέρη όπως - όπως... Σ' έλα γιό, ήρθε κι' η βοήθεια του γιου της. 'Ο Γιαννάκης διωρίστηκε κάπου, κι' έτσι μπόρεσε να ξεκουράσ' λίγο τη μητέρα του. Καί ήτανε καιρός, μια κι' εκείνη η κακομοίρα είχε πιά όλότελα καταπέσει. Πήσιναιε το τέλος της.

Μιά νύχτα, που ο Χάρης Στέφης γύρισε νωρίς στο σπίτι του, η υπέρτρια τον έδοποίησε ότι τον ζητούσε έπιμονα κάποιος νέος.

— Νά φύγ', είμαι άπασχολημένος, διάταξε.

— Κύριε... Λέει ότι είναι... ό γιός σας!

— 'Ο νιός μου;...!

— 'Ο Στέφης έμεινε για λίγο συλλογισμένος: ύστερα είπε στην υπέρτρια.

— 'Ας περάσ'!...

Πέρασε ο Γιαννάκης, άναστατωμένος, χλωμός και είπε στον πατέρα του:

— 'Η μαμά... πεθαίνει!...

Κι' ύστερα, πρόσθεσε με πυρετό:

— 'Ελάτε!... Βιαστήτε για να προφτάσουμε...

Σηκώθηκε ο Στέφης, φόρεσε το πανωφόρι του, και βγήκε μαζί με το Γιαννάκη. Στο δρόμο, στο αυτοκίνητο, οι δυο άντρες — ο ηλικιωμένος, ό έφηβος — δεν ανταλλάσανε λέξη. 'Όταν μπήκανε μέσ' στο φτωχικό δωμάτιο, βρήκανε τη Χριστίνα στα τελευταία της.

— Μαμά... Είναι... ό μπαμπάς!... της ψιθύρισε ο Γιαννάκης.

Σ' ά να την ξαναζωντανέψ' αυτή η μαγική φράση, η έτοιμοθάνη άνοιξε για μια φορά τα μάτια της, άγκάλιασε μ' ένα τρυφερό βλέμμα τον άντρα που της είχε δώσει τόση πίκρα και που δεν του κρατούσε καμιά κακία, γύρισε ύστερα στο παιδί της, κι' εκεί, με το δράμα του Γιαννάκη, έσβυσε...

Ξαφνικά, ό νέος γύρισε σκοτεινός στον πατέρα του:

— Καί τώρα, τού είπε άγρια, γονάτισε!

— Νά γονάτισ'...! έκανε ο Στέφης.

— Ναι... Γονάτισ'!...

Σχεδόν με τη βία, σπρώχνοντάς τον δυνατά από τους ώμους, τον άνάγκασε να γονάτισ' μπροστά στην πεθαμένη γυναίκα... Κι' ύστερα, τού είπε σκληρά:

— Συλλογίσου το έγκλημά σου που έκίνη ποτέ δε σου κατηγόρησε και ζήτησε συχώρεσι από το δημιουργό σου — από το θύμα σου!...

Απότομα, ο Χάρης Στέφης είδε μπροστά του, για πρώτη φορά καθαρά, χωρίς να τυφλώνη τη ματιά του ό έγωισμός: Είδε τη δυστυχία πουχε χάρισε σ' αυτή τη γυναίκα που τού τόχε δώσει όλα, είδε το έγκλημά του... Καί για πρώτη φορά, ό σπουδαίος άνθρωπος έγινε για μια στιγμή μόνο ά ν θ ρ ω π ο ς, κι' έκλαψε άσυγκράτητα με άνώφελη πιά μετάνοια, μπροστά στην πεθαμένη μάνα του παιδιού του!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Γεννηματάδες

Γεννηματά... Γεννηματά, ήτανε — λένε — όλα — έφημερίς το δήλωσε, έστω και κοτσμπολά — κι' έτσι ό «μέγας άρχηγός», ό παλιός του «ΟΛΠ» φαίνεται πως θα ήτανε και άρχηγός... του Κ Ο Λ Π!

Μά ένα ξέρει ο λαός — κι' έχει άγριο το βλέμμα — ότι αυτοί... οι «κύριοι» τού ήπιανε το αίμα κι' άφησε την παθητική, στάσι την, αιώνια κι' άγανακτεί και βρίζει πιά και μέσ' τα καφενεία. Τον Καθαρό τον άπαιτεί, έντος των ημερών. Καί τ' ό φωνάζει άδίστακτα. Σημεία των καιρών! Κι' ό κύριος Γεννηματάς ό πάντοτ' έπιπλέων είδε πως τα γ ε ν ν ή μ α τ α... δεν άποδίδουν (πλέον!)

Κυριολεξία

'Η δικάσιμος ήμέρα των «καυσίμων» μετετέθη κι' ίσως γίνη τον Δεκέμβρη, ίσως γίνη τον Γενάρη κι' ό έφέτης Χαραλάμης στον όποιον άνετέθη θ' άποφύγ', όπως είπε, πιά πολύ να της τραινάρη.

'Απ' τον κύριο Χαραλάμη έξαρτάται συνεπώς κι' η μιση σχεδόν 'Ελλάδα περιμένει πώς και πώς κάθε υπεύθυνος και δράστης άστυρή να κολασθ' κι' όχι... «κλάφτα Χαραλάμης» απ' τον κόσμο ν' (άκουσθ'!)

Φυσική συνέπεια

'Εκλεφτήκαν τελευταίως, σάκκοι ταχυδρομικοί από την ύπηρεσία την αεροπορική και μυστήριο καλύπτει την καινούργια αυτή την (πράξι, που χιλιάδες 'Αθηναίους έχει λίαν συνταράξει.

Σ' άναστατώνει μεγάλη το κοινό διατελεί και πολλοί διερωτάνται, κατά τρόπον άφέλη: — Μήπως είχανε ρολόγια και λαβραία γενικά, ή μην τύχη καί... χαβιάρια είχαν διπλωματικά;

'Αλλ' έκτος των άνωτέρω είναι κι' άλλο μερικό, που φρονούν άνευδοιάστως και σου λένε καθαρά, ότι μια κι' άποκαλούνται σάκκοι... α ε ρ ο π ο ρ ι - (κοί! φυσικών είναι, καθ' όλα, το να κάνουνε...φτερά!

Συστάσεις

'Αποφάσισαν, έσχάτως, της φυλής μας οι μεγάλοι κάπως ν' άξιοποιήσουν της πατρίδος μας τα κάλλη και για να προπαγανδίσουν τον λαμπρόν μας του- (ρισμόν θα συστήσουνε συντόμως είδικόν έργανισμόν.

Πομπωδώς μάς άναγγέλλουν την ταχεία σύστασί του και θαυμάσιος, μάς λένε, θάναί ο νέος ό θεσμός, μά ό πιο πολύς ό κόσμος πάει να βγάλη τη χρυ- (σή του και ίδρώς τον περιλούει, σαν άκούη... ό ρ γ α ν ι - (σμός!

Τον 'Οργανισμόν Λιμένος έχει ύπ' όψει του ό καύ- (μένος και καλεί τους Κυβερνώντας και τους λέει άπεννω- (σμένως: — Στους πολλούς οργανισμούς σας — πρός Θεού! — (βάλτε φραγμό και τονώστε και τον δόλιο τον δικό μου «ό ρ γ α - (νισμό!»

Είσοδος

Νομίζω ότι άρχισε άφευκτως ό χειμώνας. Καί όπου νάναι, προσεχώς, θα ίδουμε και χιόνος. Προς το παρόν, αϋάνεται τη νύχτα ίσως ό ψυχός, και της βροχής άκούγεται ό θλιβερός ό ήχος.

Βάλτε στην άποθήκη σας του Ντή - Ντή - Τη την (τρόμπα, βάλτε πουλόβερ και κασκόλ κι' άνάψετε τη σόμπα. Είναι καιρός για ζεστασιά, και τσάι μέσ το κού. Είναι καιρός για πάπλωμα. Είναι καιρός για δύο!... Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ναυάγιο

Ένεκα λείει το σκάνδαλο και τα καλά μας ήθη, ή «τριμερής» κυβέρνηση, έν τέλει, διελύθη. Είς τον Τσαλόδρη πίεσις έπίμονος ήσκηθη ως που και τού το έσκασαν, τέλος, το παραμύθι!

Δυό μήνες έταξίδευαν ό τρεις καπεταναίοι, στο ίδιο σκάφος πλοίαρχοι, περηφάνοι, γενναίοι. Κι' ένώ φουρτούνες πέρασαν και κύματα άφορι- (σμένα, ναυάγησαν στού Πειραιώς τον ήσυχον λιμένα!

Συμπώσεις

Τώρα που η κυβέρνηση του τριό παρητήθη, υπό τιναν προληπτικών, λοιπόν, παρετηρήθη, έντι έπληθε ή έλευσις έτούτου του μοιραίου όνθ ήταν στο Ντούτσλανδ ό Ζώρζ ό Παπανδρέου.

Και όταν στην 'Αμερική βρισκόταν πρό τριμήνου, — μετέχων του συνασπισμού του παλαιού εκείνου — πρην έπιστρέψ' οίκαδε και στην πατρίδα πάλι, είχε κι' αυτή η κυβέρνηση παραίτησι υποβάλει.

Και λέγε οι προληπτικοί, ίσως για καλαμπούρι, πως τα ταξίδια του Γιωργή δεν φέρουν διόλου (γούρι! Γι' αυτό και τούπε ό Κλικλής, προχθές, έν κατα- (κλείδι: — Για το Θεό, Γιωργάκη μου, μην πās άλλο ταξίδι!

Ανακρίσεις

Με πάσαν εχεμύθειαν και πάσαν μυστικότητα για λόγους άνακριτικούς και από σκοπιμότητα, που δεν άμφισβητείται, άνακριταί κι' είσαγγελείς έχουνε γίνει δύται και καταδύσεις ένεργούν μέχρι και του πυθμένος, όπου άνασκαλεύουνε την λ ί μ ν η ν του λιμένος...

Με σύστημα εχέμυθο και όχι έλαφρό, κύματα καταπνίχσαν προβάλλουν στόν... άφρό. Καί καρχαρία φοβεροί όλο και συλλαμβάνονται και εις της άνακρίσεως τα δίχτυα μέσα πίνονται. Κάθε ήμέρα που περνά και κάποιος άλιεύεται, Καί θάλεγα και πιο πολλά, άλλος... άπαγορεύεται!

Κατήργησις συσσίτων

Κατόπιν άποφάσεως ύπουργικής προελεύσεως κόβονται τα συσσίτια της Μέσης 'Εκπαιδύσεως. Γιατί θέλει το κράτος μας να κάνει οικονομία άφου άπ' τα συσσίτια έχει πολλή ζημία.

Είς το έξης οι μαθηταί άπάσης της 'Ελλάδος, θα στερηθούν της κρατικής εύεγύστου φασολάδος. Καί τα κουτάλια όριστικώς τώρα θα τ' κρεμάσουν, γιατί ύπρχε κίνδυνος να μη μάς...στομαχιάχουν!

Κιτρινισμός

Είς την Κορέα μπήκανε ή όχι οι Κινέζοι; Δεν είναι πλήρως βέβαιον. Το πράγμα ακόμα παίζει. 'Αλλοι λένε πως μπήκανε και εις τās μάχας σπύ- (δουν. Κι' άλλοι, αυτή την είδησι πάλι τη διαψεύδουν.

Μά όλοι είναι ειλικρινείς και άκριβείς έπίσης. Κίτρινοι οι μέν, κίτρινοι οι δέ, πως να τους ξεχω- (ρίσης; Στις φάσεις άπάραλλαχτοι. Είναι τα ίδια φύλα κι' άντε να βρής λογαριασμό στην τόση κιτρινίλα!

Οί... σημαίνοντες

'Αρκετοί ρουσφετολόγοι και παράγοντες «μεγάλοι» και στα σκουπιδόκαρρά μας άργομισθους είχαν βάλει. Είδικους «κωδωνοκρούστες» τους άνόμαζαν εύσχημως και γερά ποσά για δούτους έξανάμειν ό Δήμος.

Αηλαδή με λίγα λόγια κι' όπως λέει το τραγούδάκι, ή δουλειά τους ήταν όλη... «ντάγκα - ντούν το (καμπανάκι!» «Ντάγκα - ντούν το καμπανάκι» και κοτσάνι την (περνούσαν ντάγκα - ντούν και οι «μεγάλοι» τις λιρίτσες... (κουδουνούσαν! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

ΑΠΟ τὸν πρῶτο μῆνα τῆς κατοχῆς ὡς τὴν ἀπελευθέρωσι, ὑπῆρξαν ὠρισμένοι ἄνθρωποι ποὺ ἐπαιζάν καθημερινὰ τὴ ζωὴ τους κορώνα - γράμματα, γιὰ ἕνα ἀσήμαντο συνήθως κέρδος καὶ τὶς περισσότερες φορές διὰ γιὰ τὸν ἑαυτοὺς τους, ἀλλὰ γιὰ τὴν δόξα, τὸ λαό. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν οἱ «σαλταδόροι».

Οἱ «σαλταδόροι» ἦσαν ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κατακτητῶν. Ὑπάρχει ἕνα ἔγγραφο τῆς ἀνωτάτης Γερμανικῆς Διοικήσεως μετ' ἡμερομηνία 21 Δεκεμβρίου 1942 ποὺ καταλήγει ὡς ἑξῆς: «...Πρέπει νὰ ληφθοῦν δραστηρικὰ μέτρα ἐναντίον ὠρισμένων ἀτόμων τὰ ὁποῖα ἐπιχειροῦν συνεχεῖς ἐξορμήσεις εἰς τὰ διερχόμενα στρατιωτικὰ ὁχήματα,

Ἕλληνες καὶ Ἕενοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οἱ «σαλταδόροι»

συγκρατήσι. Ἦταν μιὰ ἡρώικη — στὸν τομέα τῆς — ἀντίστασι, ποὺ τοὺς τὴν ἐνέπνεε κυρίως τὸ συναρπαστικὸ συναίσθημα τῆς παρνομίας κατὰ τοῦ Γερμανοῦ καὶ ἡ δίψα τῆς ἐκδίκησης. Τὸ συναίσθημα αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ κίνητρο τῆς μυστικῆς, τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀντιστάσεως τοῦ «ἔθνους μας». Ἐξω ἀπὸ τὶς πολιτικὲς τῆς διενέξεως αὐτὴ ὑπῆρξε «ἡ σπῖθα ποὺ ἀναψε τὴν πρώτη φλόγα» στὸς ἐλευθεροὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης γιὰ μιὰ καθολικὴ ἀντίστασι ἐναντίον τῶν κατακτητῶν»

παιδιά ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, φοιτηταὶ, ὑπάλληλοι, ἐργατικοί, ξυπόλυτα φτωχάκια, νεαροὶ διανοούμενοι, ἕνα ἀνθρώπινο ἀνακάτεμα ποὺ ἡ πείνα καὶ ἡ κομοιορμία τῆς κατοχῆς τὸ ἐβγαλε στὸ πεζοδρόμιο ν' ἀγωνιστῇ γιὰ τὴν αὐτοσυντήρησή του. Ἀπ' αὐτοὺς ἀναδείχθηκαν ἀργότερα τετραπέρατοι τομεάρχες, ταλέντα κατασκόπων καὶ σαμποτέρ, βγαλμένα τόσο ἀπὸ τὰ «μοσχονα-θρεμμένα» παιδιά τῆς Ἀθήνας ὥσο καὶ ἀπὸ τὰ ἀλητοπαῖδα. Κατένας φόβος — οὔτε ὁ φόβος τοῦ θανάτου — δὲ μπορούσε νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

διὰ νὰ λεηλατήσουν τὸ περιεχόμενό των. Δὲν πρόκειται περὶ κοινῶν κλεπτῶν, ἀλλὰ περὶ συστηματικῶν ΣΑΜΠΟΤΕΡ οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν κατόπιν ἐντολῆς πρακτῶρων τοῦ ΕΧΘΡΟΥ διὰ νὰ ἐπιφέρουν σύγχυσις εἰς τὰς ὑπηρεσίας μας. Διὰ ταῦτα, διατάσσονται ὅπως: αὐδὲν ὄχημα ἢ ἄλλο μεταφορικὸν μέσον ἐξέρχεται ἀνευ τριῶν τουλάχιστον συνοδῶν, ὀπλισμένων δι' αὐτομάτων ὁπλῶν οἵτινες νὰ πυροβολοῦν ἀνευ διακρίσεως πάντα ὅστις θὰ θεωρητῇ ὑπόπτος — L. B. Krizensky, τὰγματάρχης». Ἡ διαταγὴ αὕτη μαρτυρεῖ σὲ ποῖο βαθμὸ λογάριζαν οἱ Γερμανοὶ τοὺς «σαλταδόρους» ὥστε νὰ τοὺς θεωροῦν ὄργανα τῶν Συμμάχων.

Κι' οἱ Ἰταλοὶ ὁμοῦς δὲν πῆγαν πίσω. Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ Πάολο Μπεράντι — στρατηγὸς καὶ φρούραρχος Ἀθηνῶν — ἐξέδιδε κι' αὐτὸς μιὰ διαταγὴ ὁμοίαν μετ' ἡ γερμανικῇ, ποὺ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες φοβερὲς ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς: «...Θὰ τιμωρητῇ διὰ ΘΑΝΑΤΟΥ οἰσθητῶτε ἡδὲ ἀποπειραθῇ νὰ ἀνέλθῃ βιάως εἰς τὰ διερχόμενα στρατιωτικὰ ὁχήματα, τὰ ὁποῖα μεταφέρουν τρόφιμα ἢ ἄλλα ἐπιδουλωτὰ ἔστω εἶδη διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ».

Ἀλλὰ ὅπως εἶνε γνωστὸ οἱ «σαλταδόροι» δὲν ἔμπαιναν ποὺθεν «βιαίως». Κρυμμένοι στὶς διάφορες γωνίες τῶν δρόμων, ἀφίαναν νὰ περάσῃ μπροστά τους τὸ φορτωμένο αὐτοκίνητο καὶ τότε μ' ἕνα τέλεια υπολογισμένον πῆδημα — ἕνα πραγματικὸ σάλτο μορτάλε — βρισκόντουσαν μέσα στὸ ὄχημα κι' ἀρχίζαν νὰ πετοῦν στὸ δρόμο ὅ,τι ὑπῆρχε ἐκεῖ. Ὡς ποὺ ν' ἀντιληφθοῦν ὅτι φρουροὶ περὶ τίνος πρόκειται, ὁ «σαλταδόρος» μ' ἕνα καινούργιο πῆδημα βρισκόνταν ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο καὶ τόβαζε στὰ πόδια. Ἀπὸ τὴν περιπέτεια αὕτη τὸ κέρδος του συνήθως ἦταν ἐλάχιστο: Πέντε κουραμένες τὸ πολὺ, δυὸ ζευγάρια ἀρβύλες, μιὰ στρατιωτικὴ κουβέρτα, ἕνα ἀδιάδροχο. Καμμιά φορὰ ὁμοῦς πετύχαινε περισσότερα πράγματα, ὅταν τὸ αὐτοκίνητο περιεῖχε σακκί μετ' πατάτες, ἀλεύρι, ζάχαρι ἢ ρύζι.

Πρέπει νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος ἐδῶ ὅτι οἱ «σαλταδόροι» δὲν ἦσαν ἀλῆτες, ὅπως πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν. Ἦσαν

Ὁ Γερμανὸς ἦταν εὐθύμος τύπος καὶ δὲν ἔργησε νὰ ξεσπάσῃ σὲ δυνατὰ γέλια γιὰ τὸ πάθημά του...

ὅπως ἀναφέρει σ' ἕνα λόγο τοῦ ὁ Τσῶρτσιλ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους «σαλταδόρους» τῆς κατοχῆς ὑπῆρξε ὁ Βάγγος Ράλλης, ἕνα παλληκάρι εἰκοσιπέντε χρονῶν, φορτοεκφορτωτὴς στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, ποὺ τὰ τοιμῆρά του «σάλα» στὰ γερμανικὰ αὐτοκίνητα ἔχουν μείνει θρυλικά. Τὸ Νοέμβριον τοῦ 1942 ὁ Ράλλης, μαζί μετ' ἄλλους συντρόφους του, εἶχαν στήσει καρτέρι στὴν ὁδὸν Πειραιῶς ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσαν — τὸ εἶχαν πληροφορηθῇ ἀπὸ ἄλλους αὐτοὶ — τέσσερα γερμανικὰ αὐτοκίνητα, φορτωμένα μετ' ἑλληνικῆς σταφίδης καὶ καπνῶ. Πραγματικὰ, κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωῒ, φάνηκαν τ' αὐτοκίνητα ν' ἀνεβαίνουν τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, χωρὶς μεγάλη ταχύτητα. Ὁ Ράλλης κι' ἡ παρέα του ἐτοιμάστηκαν. Τ' ἀφίαν νὰ προσπεράσουν λίγα μέτρα, τὰ πῆραν κατόπιν ζωτίσιω τρέχοντας καὶ σὲ λίγα μόνο δευτερόλεπτα, ἦσαν κι' οἱ τρεῖς ἀνεβασμένοι στὸ τελευταῖο. Κανένας φρουρὸς δὲν ἦταν μέσα κι' ἡ δουλειὰ ἀρχισε... πυρετωδῶς. Ἐπιασαν κι' οἱ τρεῖς τὰ βαρεῖα δέματα τῶν καπνῶν καὶ τὰ πετοῦσαν ἔξω. Ἕνας, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε. Πέντε δέματα στὴ σειρὰ. Αὐτὰ ἔφταναν πρὸς τὸ παρόν. Τὴ στιγμὴ ὁμοῦς ποὺ ἐτοιμαζόντουσαν νὰ πηδήσουν ἔξω, ὁ Ράλλης στήριξε ἕνα δέμα ποὺ ἦταν σκεπασμένον μ' ἕνα θαυμάσιον ἑλκὸς παρτήρησε ἕνα δέμα ποὺ ἦταν σκεπασμένον μ' ἕνα θαυμάσιον ἀδιάδροχο. Δὲν ἔχασε καιρὸ. Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ τὸ φάνηκε ἐξαιρετικὰ βαρὺ — τὸ σήκωσε στὰ δυνατὰ του

χέρια καὶ τὸ πέταξε ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο. Ὑστερα πῆδησε καὶ ὁ ἴδιος.

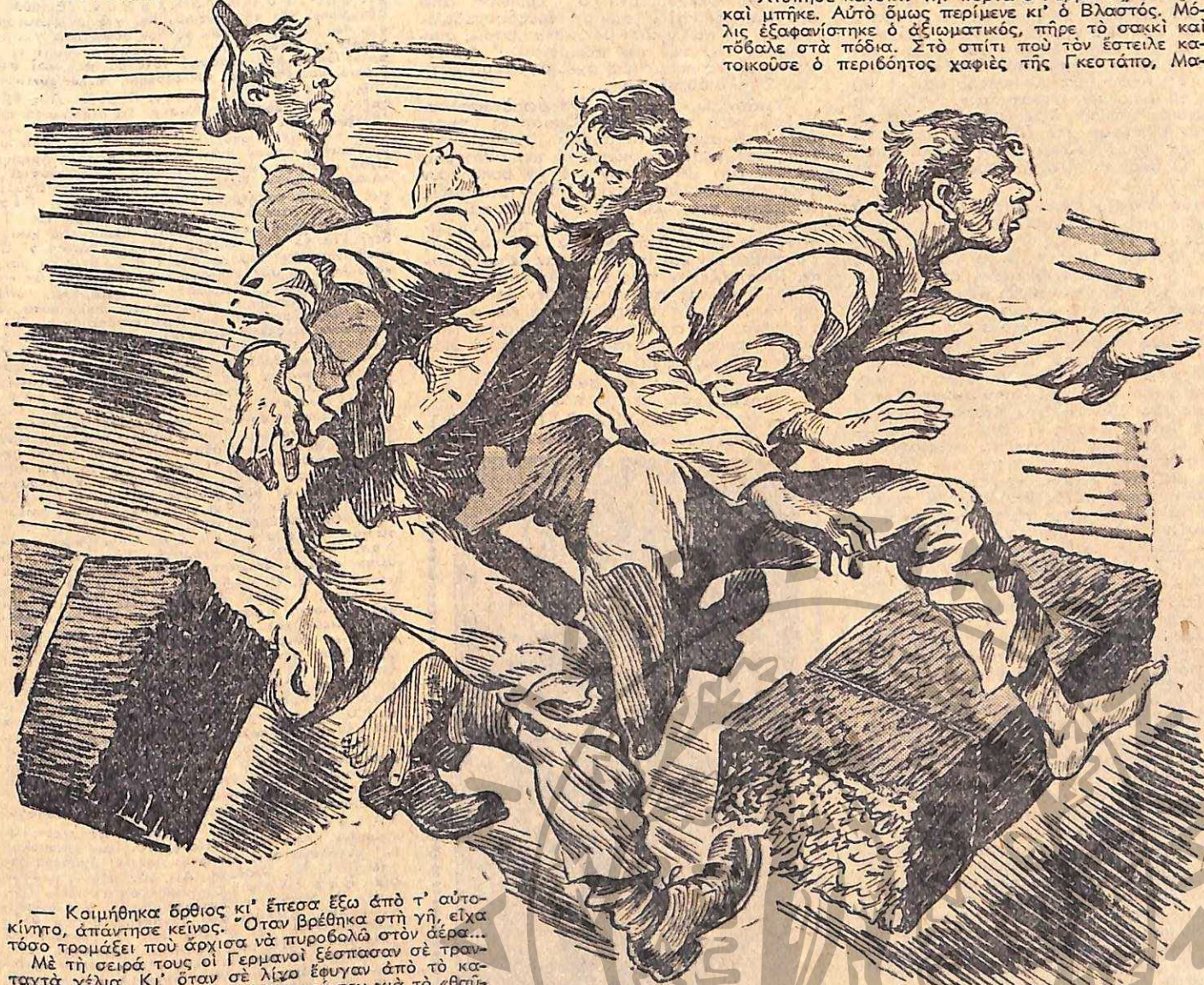
Μὰ τότε συνέβη κάτι ἀπίστευτο. Τὸ δέμα μὲ τ' ἀδιάδροχο... σηκώθηκε ὀρθὸν κι' ἀρχισε νὰ... πυροβολῇ ἐναντίον τοῦ Ράλλης καὶ τῶν συντρόφων του. Ἦταν ἕνας κοντόσωμος Γερμανὸς — ὁ φρουρὸς — ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ μέσα στὸ αὐτοκίνητο σκεπασμένος καλὰ μετ' ἄδιάδροχο του. Κι' ὁ Ράλλης νομίζοντας τὸν γιὰ δέμα, τοῦ χάλασε τὸν ὕπνο! Ὁ Γερμανὸς ἦταν ἕνας εὐθύμος τύπος καὶ δὲν ἄργησε νὰ ξεσπάσῃ σὲ δυνατὰ γέλια γιὰ τὸ πάθημά του. Ἐβαλε ἔπειτα τὸ περιστροφὸν στὴν τσέπη του, μπήκε σ' ἕνα καφεενάκι καὶ ζήτησε νερό.

Εὐτυχῶς ποὺ δὲν σκοτώθηκε! εἶπε στὸν καταστηματοῦχον, τὸν κ. Κώστα Ναοῦμ. Εὐτυχῶς, γιὰτὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲ γέλασα τόσο ὅσο αὐτὴ τὴ στιγμὴ...

Δὲ θὰ τοὺς κυνηγήσετε; ρώτησε περίεργος ἐκεῖνος. Γιὰ ποῖο λόγο; Ἐπειδὴ μὲ πέταξαν ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο; Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἤθελαν νὰ μὲ σκοτώσουν. Στὸ κάτω-κάτω τὸ ἴδιο θάκανα κι' ἐγὼ ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι τους...

Στὸ μεταξύ ὁμοῦς στὸ καφενεῖο εἰσβάλλανε καμμιά δεκαριά Γερμανοί. Ἦσαν συνάδελφοι τοῦ φρουροῦ ποὺ ἀκούσαν τοὺς πυροβολισμοὺς κι' ἦρθαν νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Δὲν εἶχαν πάρεϊ εἶδῃ περὶ τίνος πρόκειται.

Τί ἔπαθες; τὸν ρώτησαν. Τί τρέχει;

Κοιμήθηκα ὀρθὸν κι' ἔπεσα ἔξω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ὅταν βρέθηκα στὴ γῆ, εἶχα τόσο τρομάξει ποὺ ἀρχισα νὰ πυροβολῶ στὸν ἀέρα...

Μὲ τὴ σειρὰ τοὺς οἱ Γερμανοὶ ἔξυπασαν ἀπὸ τὸ καταχτὰ γέλια. Κι' ὅταν σὲ λίγο ἔφυγαν ἀπὸ τὸ «θαυφενεῖο», ὁ κ. Ναοῦμ ἔκανε τὸ σταυρὸ του γιὰ τὸ «θαυφενεῖο». Γιὰτὶ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς μάρτυρες ποὺ εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ἐπιχείρησι τῶν «σαλταδόρων». Ὁ Ράλλης ὁμοῦς δὲν ὑπῆρξε ὡς τὸ τέλος τυχερός. Οἱ Γερμανοὶ τὸν συνέλαβαν γιὰ πρωτεργάτη στὸ μεγάλο σαμποτάζ ποὺ εἶνε στίς ἀποθήκες τοῦ Ροῦρ καὶ τὸν ἐξετέλεσαν στίς 8 Ἰουνίου 1943 στὸ Σκοπευτήριον τῆς Καίσαριανης.

Ἕνας ἄλλος «σαλταδόρος» ποὺ κινδύνευε διὰ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του ἀλλὰ γιὰ τοὺς φίλους του, ἦταν κι' ὁ Γιαννάκης Βλαστός, ἕνα παλληκάρι δεκαεφθῶν χρόνων, μαθητὴς καὶ ἀπὸ ἀρχόντου οἰκογένειας τῆς Ἀθήνας, ποὺ ζέπεσε στὴν κατοχὴ. Ὁ Βλαστός εἶχε δημιουργήσει μιὰ ομάδα ἀπὸ παιδιά τῆς ἡλικίας του γιὰ νὰ «ἐλαφρύνουν» τὰ στρατιωτικὰ αὐτοκίνητα τῆς Βέρμαχτ ἀπὸ τὸ περιεχόμενό τους. Οἱ ἐπιδοσεις τῆς ομάδος αὐτῆς τῶν

«σαλταδόρων» ἦσαν ἐκπληκτικῆς. Δὲν ἀφίαν αὐτοκίνητο γι' αὐτοκίνητο. Ἐκεῖ ὁμοῦς ποὺ ἔκαναν ἀληθινὴ θραύσι, ἦσαν στοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς Ἀθηνῶν - Πειραιῶς ποὺ στάθμευαν βαγόνια φορτωμένα μετ' ἀφόρα τρόφιμα, πυρομαχικά, πετρέλαιο καὶ βενζίνες. Ἕνα μεσημέρι, ὁ Βλαστός, πιάστηκε ἐπ' αὐτοφῶρα ἀπὸ ἕνα ἀξιωματικὸ τῆς στιγμῆς ποὺ πηλοῦσε ἀπὸ τὸν βαγόνι φορτωμένον μ' ἕνα σακκὶ γαλέτες. Ὁ Γερμανὸς ἐβγαλε τὸ περιστροφὸν τοῦ καὶ τὸ κάρφωσε στὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ.

— Ἄν θέλεις νὰ γλυτώσῃς τὴ ζωὴ σου, τοῦ εἶπε, θὰ μοῦ πῆς ποῖος σ' ἔβαλε νὰ κλέψῃς τὶς γαλέτες. Ἄν ἀρνήθῃς θὰ σε σκοτώσω σὺν σκυλί!...

Δὲν ξέρω τ' ὄνομά του, ἀπάντησε μ' ἐτοιμότητα ὁ Βλαστός. Ξέρω ὁμοῦς τὸ σπῖτι του. Ἄν θέλετε πάμε νὰ σὰς τὸ δείξω.

Τὸ παιδί, χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ σακκὶ ἀπὸ τὸν ὦμο του, μπήκε μπροστὰ καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν στὴν ὁδὸ Κωνσταντινουπόλεως. Στάθηκε μπρὸς σ' ἕνα διπλοσπίτι κι' ἐδείξε τὴν πόρτα.

— Ἐκεῖ μέσα μένει ὁ ἄνθρωπος ποὺ μ' ἔβαλε νὰ κλέψω. Λέγεται Μανώλης Σούλης. Σὰς παρακαλῶ ὁμοῦς μὴ τοῦ πῆτε ὅτι τὸν πρόδωκα ἐγώ. Θὰ μὲ σκοτώσῃ!...

Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, εἶπε μὲ μισοσπασμένα ἑλληνικὰ ὁ Γερμανὸς. Περιμένε δὴ νὰ τὸν φέρω. Γιὰτὶ ἂν σὲ δὴ μαζί μου μπορεῖ νὰ τὸ σκάσῃ. Καὶ σένα θὰ σοῦ χαρίσω τὶς γαλέτες ἂν κατωρδῶσω νὰ τὸν πιάσω...

Χτύπησε κατόπιν τὴν πόρτα ὁ Γερμανὸς, ἀνοῖξαν καὶ μπήκε. Αὐτὸ ὁμοῦς περιμένε κι' ὁ Βλαστός. Μόλις ἐξαφανίστηκε ὁ ἀξιωματικὸς, πῆρε τὸ σακκὶ καὶ τόβαλε στὰ πόδια. Στὸ σπῖτι ποὺ τὸν ἔστειλε κατοικοῦσε ὁ περιδότης χαφιῆς τῆς Γκεστάπο, Μα-

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδας)

μωμί, ψωμάκι της γής μας και του ιδρώτα μας!

Τη στιγμή εκείνη ένας... «Έλληνας που ήθελε να δρέψη συγχαρητήρια από τους Γερμανούς, έδωσε τις φωνές:

— Κατέδα κάτω, βρέ! Δε ντρέπεσαι να κλέβεις το ψωμί των στρατιωτών;

Ο Βλαστός κατέβηκε, όχι γιατί φοβήθηκε τις φωνές του προδότη, αλλά γιατί είδε να πλησιάζουν οι Γερμανοί κι' επειδή είχαν... τελειώσει οι κουραμένες. «Ο μικρός αυτός ήρωας, ο μεγάλος αλτρουϊστής — συνεχίζει ο κ. Τζανής — χάθηκε τότε στη διπλανή πόρτα του καφενείου του Νέου» και βγήκε από τη κεντρική που βλέπει προς την πλατεία της «Ομόνοιας, χωρίς να πάρει ούτε μία κουραμένα για τον εαυτό του. Οι Γερμανοί, με τα πιστόλια στο χέρι, άπειλούσαν τον κόσμο να τους πη ποιος ήταν αυτός που ανέβηκε στ' αυτοκίνητο τους και μύρισε τις κουραμένες. Και τότε όλοι, με μία φωνή, έδειξαν τον άλλον, τον προδότη, αυτόν δηλαδή που άπειλούσε πριν λίγο το μικρό ήρωα να κατεβή και να μη κλέβει το ψωμί των στρατιωτών. Και κεινοί δεν έχασαν καιρό. Τον άρπαξαν άμέσως και τον έσπασαν στο ξύλο, εκεί μπροστά σ' όλους μας. Ύστερα τον πήραν μαζί τους. «Ο Θεός κι' η ψυχή τους ξέρει τι τον έκαναν!»

Αυτός ήταν ο Γιαννάκης Βλαστός, που σήμερα είναι ένας λαμπρός επιστήμονας μηχανικός. Το 1942 ένας Άγγλος πράκτορας της «Αντδάνς Φόρς 133» ο υπολοχαγός Τζων Ράλλεϋ, έλαβε διαταγή από την υπηρεσία του να προμηθευθεί με κάθε τρόπο, ώριμα σκευαγμάματα των ναρκοπεδίων του Αιγαίου. Τα σχέδια αυτά τα είχε ο Γερμανός υπολοχαγός Γκέοργκ Ντίτμαν, που έμενε στο ξενοδοχείο «Δελφοί» της οδού «Αγ. Κων. Τίνου». Μ' όλες τις προσπάθειες του ο Ράλλεϋ — που συνεργαζόταν τότε με τον «Ιδανώφ», τον Κώστα Γιαννάτο και το Γιάννη Σαρρή — δεν κατάφερε τίποτα. Ο Ντίτμαν φύλαγε τα σκευαγμάματα σ' ένα χαρτοφύλακα που τον έπαιρνε πάντα μαζί του. Και το χειρότερο ήταν ότι ο υπολοχαγός αυτός δεν πηγαίνει πουθενά με τα πόδια, ώστε να του κάνουν επίθεσι και να του τον πάρουν. Είχε ένα μικρό μαύρο αυτοκίνητάκι που τ' οδηγούσε ο ίδιος και μ' αυτό ανεβοκατέβαινε απ' την υπηρεσία του. Ο Ράλλεϋ είχε άπελπιστή.

— Τον παλιάνθρωπο, έλεγε, θα μ'ας βγάλει το λάδι ως που να του πάρουμε το χαρτοφύλακα. Έδώ χρειάζεται κάποιος αποφασιστικός άνθρωπος να πηδήσει στο αυτοκίνητό του και να του τον αρπάξει με το έτσι θέλω...

— Μα τότε να φέρομε ένα «σαλταδόρο» είπε ο κ. Γιαννάτος. Νομίζω πως μονάχα έτσι θα καταφέρουμε τη δουλειά μας.

— Τι θα πη «σαλταδόρος»; ρώτησε περιέργως ο Ράλλεϋ.

Ο κ. Γιαννάτος του εξήγησε. Κι' αφού συμφώνησε μαζί του, πήρε τον κ. Σαρρή και τράβηξαν στην οδόν Πειραιώς για να βρουν τον κατάλληλο άνθρωπο. Και δεν άργησαν να τον ανακαλύψουν. Ήταν ένα παλληκάρι ψηλό και καλοδεμένο, γνωστός με το όνομα ο... Λάστιχος, που έκανε τα πιό εκπληκτικά πηδήματα στα γερμανικά αυτοκίνητα. Οι δυο πράκτορες, αφού τον ξεμονάχισαν με τρόπο, του είπαν το σκοπό τους. Ο Λάστιχος τους κύτταξε με μικλείστα μάτια.

— Και πως μπορώ να ξέρω ότι δεν είσαστε συνεργάτες των Γερμανών; τους ρώτησε. Δώστε μου την παραμικρή απόδειξη για το έναντιόν κι' είμαι στη διάθεσή σας. Θα σας τελειώσω άψε - σβύσε τη δουλειά...

Ο κ. Γιαννάτος τον τράβηξε τότε ως την «Ομόνοια και κεί του έδειξε μία γερμανική προκήρυξη κολλημένη στη βιτρίνα ενός μαγαζιού.

— Τη βλέπεις; τον ρώτησε. Ξέρεις ποιός είναι αυτός που παριστάνει η φωτογραφία;

— Ναί, κάποιος Πολωνός πατριώτης που τον καταζητούν οι Γερμανοί για κατασκοπο. Είναι ο Γιούρεκ 'Ιδανώφ...

— Έν τάξει λοιπόν, έλα να σου τόν δειξω για να πεισθής πως δουλεύουμε μαζί του...

Τον πήρε σ' ένα υπόγειο μαγειρείο — που τους περίμενε ο 'Ιδανώφ — και κεί του τόν σύστησε. Ο Λάστιχος — το πραγματικό του όνομα ήταν Θωμάς Φλωράκος — στάθηκε συγκινημένος και καταπληκτικός μπροστά στον Πολωνό σάιμποντ. Κι' όταν σε λίγο ήρθε κι' ο Ράλλεϋ, η δουλειά καταστρώθηκε ως την παραμικρή της λεπτομέρεια. Το ίδιο βράδυ ο Φλωράκος έστηνε καρτέρι σε μία γωνία της οδού Πειραιώς, περιμένοντας τ' αυτοκίνητο του Ντίτμαν, που δεν άργησε να φανή. Αφού το άφισε να πλησιάσει αρκετά, μ' ένα εκπληκτικό πηδήμα βρέθηκε σκαρφαλωμένος πάνω του μ' ένα περιστρόφο στο χέρι που τ' άφισε να φωνή που δεν έτρεμε καθόλου, τόν διάταξε να σταματήσει. Ο υπολοχαγός διάκονε άμέσως. Στάθηκε επί τόπου και σήκωσε τα χέρια του ψηλά. Ο Φλωράκος δεν έχασε καιρό. Άρπαξε το χαρτοφύλακα απ' το πλάι του και τόβαλε στα πόδια. Ως που να καλοσυνέρθη ο Γερμανός από την έκπληξη και ν' άρχισι τους πυροβολισμούς, το παλληκάρι βρισκόταν στους συντρόφους του που τον περιμεναν μ' άνυπομονησία. Τα πολύτιμα σκευαγμάματα ήσαν στη διάθεσή τους...

Υπάρχουν κι' άλλοι, ένα σωρό «σαλταδόροι», που πρόσφεραν θαυμαστές υπηρεσίες στο συμμαχικό άγώνα. Αφανείς, τίμιοι, τολμηροί πατριώτες οι περισσότεροι, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να βοηθήσουν τους συμπατριώτες τους. Ήταν μία τάξι ανθρώπων που, παρ' όλη την άδικα και παράλογα κακή όψη που είχαν τότε, οι κατατρεγμένοι στα πράγματα Έλληνες τους συμπαθούσαν και τους έδλεπαν με καλό μάτι. Γιατί ήξεραν πως είναι άγωνιστάι. Κι' η λαϊκή μούσα, που τίποτε δεν αφήνει χωρίς να τ' αποθανάτιση, χάρισε και σ' αυτούς ένα τραγούδι που τραγουδιόταν τότε από μικρούς και μεγάλους σε όλο το διάστημα της κατοχής:

Θά σαλτάρω, θά σαλτάρω
τη ρεζέρβα να του πάρω!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Οι Λονδρέζοι είδαν εκπληκτικό εσχάτος σ' ένα κεντρικό δρόμο το πρωτότυπο αυτό θέαμα. Πρόκειται για το ακροβατικό τρία Ρομάνος, που χωρίς στους άγγλικούς νόμους περί «πλήρους ελευθερίας» στις δημόσιες εκδηλώσεις, είχε την ιδέα να κινή μια επίδειξη των Ικανοτήτων του στη μέση του δρόμου. Φανταστείτε όμως τι θα γινόταν, αν όλοι οι καρδότες έμμοοντο το παρόντημα αυτόν των συναδέλφων τους!...

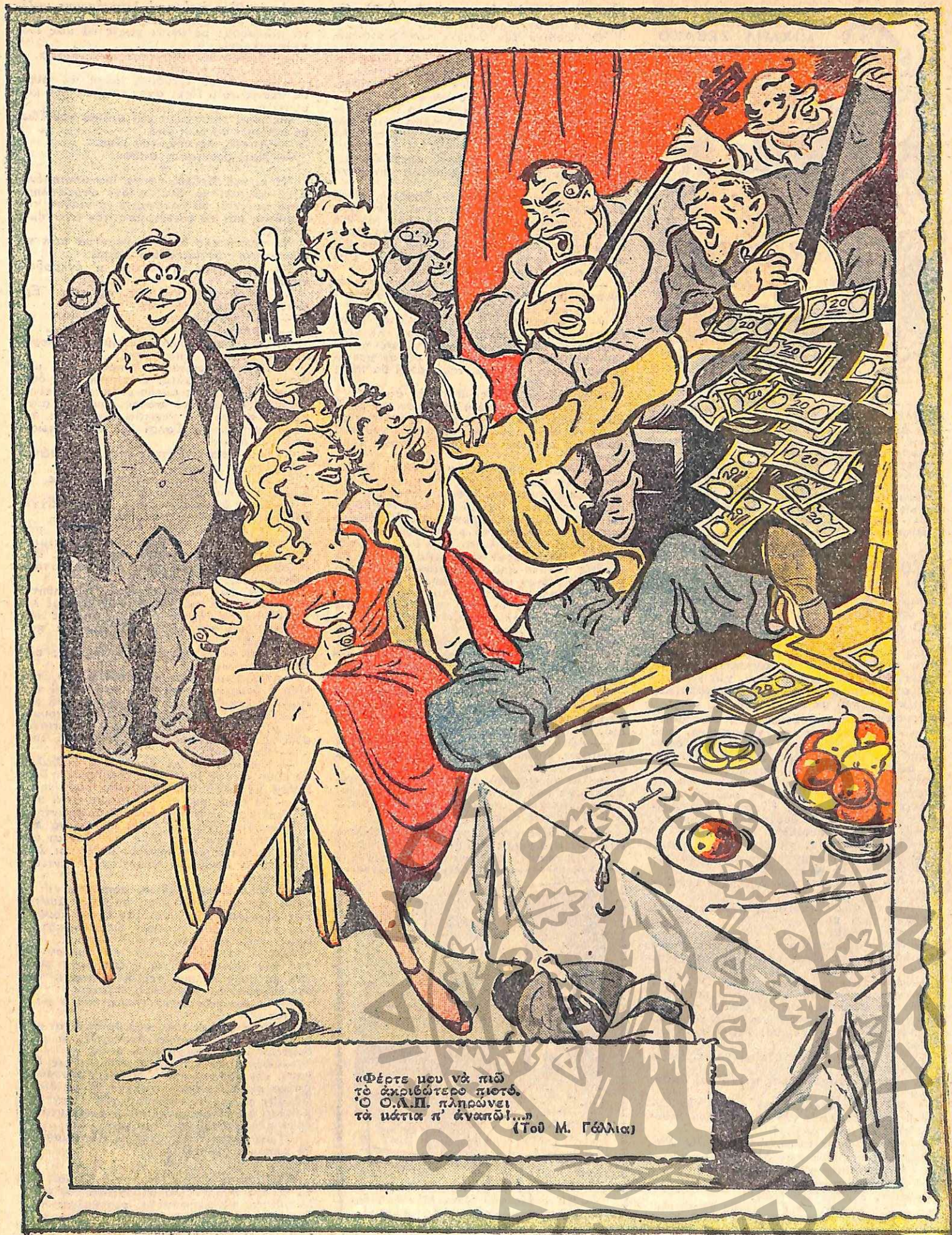
Τα κατασκοπευτικά

Αποντήσεις έπιστολών

Πολλοί φίλοι μου παραπονούνται ότι δεν άπαντά άμέσως στα γράμματα τους κι' ότι δείχνω «ασυγχώρητη αδιαφορία σε ό,τι με ρωτούν. Τόγγραφω κι' άλλη φορά και το ξαναγράψω και τώρα: Δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο. Αντίθετα κάνω ό,τι μπορώ για να τους εξοικονώ όρισμένες άπορίες που τους ενδιαφέρουν και να τους δώσω σωστές πληροφορίες που μου ζητούν. Τα γράμματα όμως που παίρνω είναι τόσο πολλά, κι' αφού φυσικά άπαντά κατά σειράν λήφως, μοιραία καθυστερεί άποτε ή άπάντησή τους. Γι' αυτό άς κάνουν λίγη ύπομονη οι καλοί μου φίλοι. Ν ι κ ό λ α ο ν Κ ο υ λ ο υ ρ η ν, Κεφαλληνία: Ο κ. Γιαννάτος είναι πράγματι από την πατρίδα σας. Η διεύθυνσή του είναι: Έμμ. Μπενάκη 40. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Κ ό σ τ α ν Κ α ρ υ δ η ν, Ένταύθα: Ποιά σχέση μπορεί να έχω εγώ με ό,τ' αυτά; Αυτός που σας πληροφορήσε για τη δράσι μου σας γέλασε. Μπορεί να έγρασθηκε σε συμμαχική ύπηρεσία στο διάστημα της Κατοχής, αλλά δεν έκανα τίποτε το σημαντικό για να δημοσιευθώ. Πάντως, σας εύχαριστώ για τ' ενδιαφέρον και θα προσπαθήσω να σας ικανοποιήσω άλλη φορά. Τ. Ν., τ ρ α π ε ζ ι τ ι κ ό ν, ύ π ό λ λ η λ ο ν, Ένταύθα: Εύχαριστώ για τη διεύθυνσή και για τη φωτογραφία του Χ. Α. Θα πάω να τόν συναντήσω για να γράψω το Ιστορικό του. Άν μέλιστα άξίζει τόσο πολύ, όπως μου γράφετε, τότε θα μ'ή και στο βιβλίο μου, που θα κυκλοφορήσει πολύ σύντομα.

Μ ι χ α ή λ Μ ι χ ε λ ά κ η ν, Πειραιά: Πες όχι! Άλέξαντερ με την ιδίωχηρ ύπογραφή του περνανε προπαντός στο εξωτερικό. Όσοι Έλληνες είχαν ιδιαιτερη περιποίηση από τους Άμερικη Άλλά και στην Ελλάδα δεν πάνε πίσω. Έπομένως δεν είναι απληρόχρηστο, όπως νομίζετε. Έπομένως Φί λ ι ο ν, Λευκάδα: Θάρη κι' η σειρά του. Τί δε; Για το άλλο ζήτημα καλώς ή άρως είναι χιλιάδες απ' ό,τι είπατε στο Γ.Ε.Σ. Είπε το μόνο Εύ α ν γ έ λ ο υ, Πειραιά: Οι άποδόσεις από 1943. Μόνο μέσα σ' ένα μήνα καταφέρναν να δρουν στη Λέλα Καραγιάννη βοήθησε παρα πολύ σ' όφους της πόλεως σας κ. Παναγιώτης Τσαυτάκος. Ά λ ε ξ α ν δ ρ ί δ η ν, φοιτητήν, Ένταύθα: Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Ν ι κ ό λ α ο ν τ ο υ ς Έλληνες ροιητές έχω γράψει παιχαιότερα, τηλεφωνημάτων που έλαδα, μου επέτρεψαν και μετό άρθρο μου. Πάντως, εύχαριστώ θα ξαναγράψω για τη δράσι τους. Και προπαντός όλα τα όνόματά ίδια. Β α σ ί λ ε ι ο ν Λ υ μ π ε ρ ό π ο υ σ α π ο, ούτε το όνομα που μου γράφετε. Ίσως να σε άλλους ή μάλλον άνηκαν κάποτε. Ο Ένας είναι τού κ. Λουκά Λινάρ, υπαλλήλου του ύπουργείου κλιμακίου «Βύρωνος». Αυτός ίσως συμμαχικού εξοπλισμού την άληθεια της υποθέσεως να έσκολυθεί να είναι άκρίβως, γιατί έγαινε να τόν επισκεφθώ σε κάτι τέτοια. Π η μ α λ η ν, Κρήτη: Δεν πιστεύω να μιλάτε «σοβαρά» και τόν βλέπω καθημερινά, από μακριά βέβαια. Τώρα γιατί οι δικοί του σας λένε ότι έξετελειώση όμως πως έσεις κάνετε κάποιο λάθος. Για έξετάστε καλλίτερα το ζήτημα και να μου ξαναγράψετε. Μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ αυτή η νεκρανάστασι.

Χ ί λ ν τ ε γ κ α ρ ν τ, Ένταύθα: Δεν ξέρετε να κρυφτήτε. Από τις πρώτες φράσεις της έπιστολής σας κατάλαβα ποια είσαστε. Λοιπόν, αγαπητή δεσέ. Χ α ρ ά λ α μ ο ν Πα πα τ ά σ ι ο ν, Πάτρας: Η Μαριλένα Χατζοπούλου κι' ο Λεάνδρος Καβαφάκης, άνηκαν στο συμμαχικό δίκτυο 033. Έξετελειώθηκαν και οι δυο στις 8 Σεπτεμβρίου 1944 στο Δαφνί, μαζί με άλλους έβδομηντα τρεις πατριώτες. Ο θάνατός τους υπήρξε τέλεια ήρωϊκός, γιατί προτού στηθούν μπροστά στο άποσπασμα, όλοι οι μελλοθάνατοι χόρσων, όπως άλλοτε στο χορό του Ζαλόγγου, με έπικεφαλής τη Λέλα Καραγιάννη. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Μ α ρ ί α Κ α τ ρ ι β έ λ λ α, Νέα Ίωνία: Περώστε από τα γραφεία μας Δευτέρα, Τετάρτη ή Σάββατο 12 — 2. Για το ενδιαφέρον σας ή διεύθυνσις τού «Θησαυρού» σας εύχαριστάι. Το ίδιο κι' εγώ. Κ α π ε τ ά ν Σ υ μ ε ώ ν, Κούλουρη: Γράψτε μου με τη σειρά σε πόσες «διαφυγές» πήρατε μέρος, τις ημερομηνίες και τα πρόσωπα που μεταφέρατε στη Μ. Άνατολή; Ήσαστε οργανωμένος ή... ελεύθερος σκοπευτής; Πάντως δεν πρέπει να έχετε κανένα παράπονο μαζί μου. Σας έχω δώσ την ίδια άπάντησι και στο ύπ' αριθ. 599 τεύχος τού «Θησαυρού». Φαίνεται ότι δεν παρακολουθείτε τα «Κατασκοπευτικά». Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ.

«Φέρτε μου να πιώ
το ακριβότερο πιστό.
Ο Ο.Λ.Π. πληρώνει
τα μάτια π' άναπαύ!...»

(Τού Μ. Γάλλια)

ξε κατόπιν το μανόνα που φορούσε κι' έδειξε στο Ντυρόκ ένα Ισπανικό στυλέττο του είχε στη ζώνη της.

— Αυτό είναι για τόν προδότη! είπε. Κυρία δούκισσα, φώναξε ο Ντυρόκ, σας παρακαλώ θερμώς ν' αφήσετε τόν άχρειον αυτόν για μένα. Έχω όρκιστή να κόψω το λαιμό του προδότη.

Η δούκισσα χαμογέλασε. — Καλά φίλε μου, είπε, είμαστε σύμφωνοι. Ο Λουβινύ ανήκει σε μας τους δύο. Έτσι θ' αποφασίσω η τύχη γιά τόν ποιός από τους δύο μας θα τόν σκοτώσει.

Ο Ντυρόκ υποκλίθηκε σφίγγοντας τη λαβή του ξίφους του.

Κάθισαν κατόπιν γιά να καταστρώσουν τό σχέδιο, σύμφωνα με τό όποιο θα ένεργούσαν.

— Δεν ξέρω πώς θα έρθουν τά πράγματα, είπε τέλος ή δούκισσα ντε Σεβρέζ. Θα προσπαθήσω ν' άποσπώ από τό Λουβινύ μιά έγγραφη διαταγή γιά να έπισκεφθώ τό Σαλαί στό κελλί του. Ναι, τό έχει υποσχεθί αυτό, αλλά δεν τού έχω καμμία έμπιστοσύνη. Μπορεί να ζητήσει να με συνοδεύει. Πιθανόν να υποψιασθί τόν κίνδυνο και πονηρός όπως είναι να θελήσει να πάρη μαζί του όλόκληρη φρουρά. Πολλά πράγματα μπορεί να συμβούν. Σπουδαίο ρόλο θα παίξει πάντως τό ναρκωτικό που θα τού ρίξω στην κατάλληλη στιγμή.

— Η κυρία δούκισσα μιλάει με πολλή φρόνησι, είπε ο μαρκήσιος Ντυφέ. Νομίζω φίλοι μου, πώς τό καλλίτερο που έχουμε να κάνουμε είναι να πάσουμε τά πόστα γύρω στό κατάλυμα του Λουβινύ.

— Αυτή είναι και ή δική μου γνώμη, είπε ή δούκισσα.

Γύρισε κατόπιν στόν μαρκήσιο Ντυρόκ και τόν ρώτησε:

— Ποιά είναι ή δική σας γνώμη, μαρκήσιε;

— Συμφωνώ απόλυτα μαζί σας, απάντησε ο Ντυρόκ.

— Αυτό που έπιζητούμε, είπε ή δούκισσα, είναι τόσο δικαίο, που ο Θεός ή ή μοίρα θα ευνοήσουν τά σχέδιά μου.

— Ύψωσε κατόπιν τό λυγρό της άνάστημα, έβαλε τό χέρι της στην καρδιά, έσφιξε με τό άλλο τη λαβή του στυλέττου της και είπε με φωνή που τη δονούσε ή συγκίνησης, τό θάρρος, ή άποφασιστικότητα:

— Κύριοι, δεν ξέρουμε ποιός από μάς θα βγή ζωντανός απ' την περιπέτεια αυτή. Έλάτε να σας σφίξω τό χέρι, έλάτε να με φιλήσετε. Ευχόμαι τό φιλή αυτό να μην είναι φιλή τελευταίου άποαιρετισμού. Ο ένας κατόπιν του άλλου οι ευπατρίδες πλησίασαν, της έσφιξαν τό χέρι και τη φίλησαν στα μάγουλα, που τά είχε φλογίσει ο πυρετός της δράσεως.

— "Αν σκοτωθώ απόψε, κύριοι, συνέχισε ή δούκισσα, αν είναι γραφτό μου να πεθάνω και ή προσπάθειά μας δεν έπιτύχη, σας ξεφορκίζω να συνεχίσετε τόν άγώνα. Ο λαός της πόλεως είναι κατά τόν καρδινάλιο. Ξεσηκώστε τον και σώστε τόν Σαλαί.

Σώπασε γιά λίγες στιγμές. άνάσανε βαθεία και συνέχισε με φωνή που είχε τό τρεμούλιασμα της άγάπης:

— "Αν σκοτωθώ απόψε να πήτε στόν Σαλαί, ότι τόν αγαπούσα περισσότερο κι' απ' αυτή τη ζωή μου. Να τού τήτε αυτό κι' αν ακόμη άποτύχετε γιατί θα τού γλυκάνη άσφαλώς τις τελευταίες στιγμές. Να τού πήτε πριν σκύψι το κεφάλι του κάτω απ' τό τσεκούρι τού δημίου ότι πέθανε γι' αυτόν και ότι θα τόν περιμένω στούς ούρανους!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Κυκλοφόρησαν τά μοναδικά στό είδος τους περιοδικά «ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» και «ΚΑΙΝΟΡΥΘΜΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ» τό συγγραφέα Κώστα Μανώση με τά γνωστότερα σουζε της εποχής, πλούσιον κι' ένδιαφέρουσα ποικίλην ύλη, κι' ένα άνέκδοτο μουσικό κομμάτι.

Κυκλοφόρησε τό γ' τεύχος τών «ΑΛΚΥΟΝΙΔΩΝ», δελτίον της Πανελληνίου Ένώσεως Διανομένων Γυναικών, με πλούσια επιστημονική, λογοτεχνική και καλλιτεχνική ύλη. Συνεργάζονται εις αυτό οι κ. κ. Πόπη Σπηλιωτου-Μπαζίνη, Άννα Νικηρίτου, Λέλα Λεδίδη, Μελισσάνθη, Ρίτσα Τζετινάδη, Γεωργιάδη, Εύτυχια Σέρβου και Άλκυνη.

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Απαγωγείς κι' έμποροι κοριτσιών

Ο σκοτεινός κόσμος τών γυναικών που πιάνον στίς παγίδες τού έρωτος ένα πλήθος άμυαλα κορίτσια έχει πλουτίσει τό 'Εγκληματολογικό Μουσείο μ' ένα σωρό πειστήρια τών παράνομων έργων τους. Στίς διάφορες προθήκες βλέπει κανείς φιαλίδια με ναρκωτικά, με δηλητήρια, με διεγερτικά που τό καθένα δημιούργησε κι' ένα άτυχο θύμα. Τά δράματα τών μοιρών των άθώων κοριτσιών είναι, πραγματικά, άπερίγραπτα. Έναν καιρό μάλιστα, αυτές οι σεσημασμένες γυναίκες που τά παρέσυραν στόν όλεθρο, είχαν τόσο άποθρασυνθή που δεν δίσταζαν να έπιχειρούν κι' άπαγωγές ακόμη κοριτσιών τά όποια κατόπιν προσπαθούσαν να «αξιόδωσουν» στό έξωτερικό και να τά πουλήσουν σαν «λευκές σκλάβες».

Μιά τέτοια έκπληκτική περίπτωση συνέβη τόν 'Ιανουάριο 1934. Καί τις σχετικές άνακρίσεις τίς έκανε ο νύν άστυνόμος Πειραιώς κ. Βολταιράκης ο οποίος έφερε στό φώς την άπαίσια δράσι μιάς από τις πιο έπικίνδυνες αυτές γυναίκες, της Βασιλικής Βασιλείου. Η τρομερή αυτή γυναίκα όσο ήταν όμορφη, τόσο ήταν και διαβολέμενη. Και να πώς ακριβώς συνέβη ή ιστορία:

Στην όδον Ζαΐμη 83 στόν Πειραιά, ζούσε ή οικογένεια ενός τιμίου βιοπαλαιστού τού Διον. Κανελλοπούλου. Ο άνδρας αὐτός αφού εργάστηκε επί όλόκληρα χρόνια ως τελωνειακός υπάλληλος, πήρε τέλος τη σύνταξί του κι' άποτραβήχτηκε στό σπίτι του γιά να ήσυχάζει. Η μόνη του χαρά ήταν ή όμορφη κόρη του Αύγουστίνης, γιά την όποια όνειρευόταν μιά καλή τύχη... Έκανε λοιπόν αίματηρές οικονομίες κι' άγωνιζόταν να της δώσι εξαιρετική μόρφωσι. Την έστέλνε ακόμη και στό 'Οδείο Φακιολά, γιάτι ή Αύγουστίνη αγαπούσε τη μουσική κι' έπαιζε καλό βιολί.

Μιά μέρα όμως στην όμορφη αυτή νέα συνέβη τό έξής άπρόοπτο. Καθώς έβγαине από τό 'Οδείο, στην είσοδο ακριβώς, τη σταμάτησε μιά πολύ καθώς πρέπει κυρία.

— Η δίσ Κανελλοπούλου; την ρώτησε με ευγένεια.

— Μάλιστα, απάντησε άνύποπτη ή νέα. — Ξέρετε, έχω γιά σας τις καλύτερες πληροφορίες, της δήλωσε ή άγνωστη. 'Από καιρό ζητούσα μιά νέα γιά να μου παραδίδη μαθήματα βιολιού.

Η Αύγουστίνη Κανελλοπούλου σκέφθηκε τότε ότι ή ευκαιρία ήταν θεοπεμπτή γιά να κερδίσι λίγα λεπτά και ν' άνακουφισι τό σπίτι της από ένα μέρος τής έξόδου. Όλο χαρά εύχόριστήε την άγνωστη, της έδωσε τη διεύθυνσι τού σπιτιού της και την παρακάλεσε να την έπισκεφθί γιά να κανονίσουν τί ώρα θα έκαναν τό πρώτο μάθημα.

μα. Ύστερα ένθουσιασμένη έτρεξε στό σπίτι της ν' άναφέρει τό «σημαντικό γεγονός» στούς δικούς της. Χάρηκαν οι βασανισμένοι άνθρωποι. Και την άλλη μέρα έκαναν εγκάρδια υποδοχή στην όμορφη και πλούσια εκείνη γυναίκα που... ήθελε να μάθη βιολί.

Έτσι άρχισαν τά μαθήματα της μουσικής. Η κυρία δεν είχε «μουσικό αυτί», μα είχε μεγάλη ύπομονη κι' έδειχνε εξαιρετική έμπειρία. Κι' έπειτα ήταν τόσο ευχάριστη και γαλαντόμα!... Όλο φρόντιζε τη μικρούλα Αύγουστίνη κι' όλο άγωνιζόταν να άποκτήσει την έμπιστοσύνη της. Έτσι έπειτα από λίγο είχε γίνει στενή φίλη της «δασκάλας» της. Και μιά μέρα, με την άδεια τών οικείων της πήρε την όμορφη Αύγουστίνη γιά να κάνουν έναν περίπατο και να τη διασκεδάσει.

Από τό σπίτι της όδου Ζαΐμη 83 έφυγαν τό άπόγευμα της 3ης 'Ιανουαρίου, στις 4 ή ώρα. Πήγαν στό Παλιό Φάληρο μ' αυτοκίνητο και κάθισαν σ' ένα κέντρο. Η πλούσια κυρία παράγγειλε μπύρα κι' έκλεκτους μεζέδες. Έπειτα έπεισε την Αύγουστίνη να πιουν κι' άλλη, κι' άλλη μπύρα.

— Μα θα ζαλιστώ! παρατήρησε ή νέα. — Μη σέ νοιάζει. Θα γυρίσουμε πάλι με τ' αυτοκίνητο. Έπειτα άς διασκεδάσεις και λίγο. Μήπως δεν ξέρω πώς έχεις στενωχίες και βάσανα...

Όταν τέλος πήραν πάλι τ' αυτοκίνητο γιά να γυρίσουν στόν Πειραιά ή Αύγουστίνη ήταν ζαλισμένη. Η μπύρα της είχε θολώσει τό μυαλό και μόλις μπορούσε να σταθί στά πόδια της. Δεν ήξερε τί έλεγε κι' είχε χάσει τη συνείδησι της ώρας. Είχε νυχτώσει γιά καλά. Τ' αυτοκίνητο, σύμφωνα με υπόδειξι της πλούσιας κυρίας, στάθηκε λίγο άργότερα σ' ένα έρημικο μέρος της ακτής Τζελέπη.

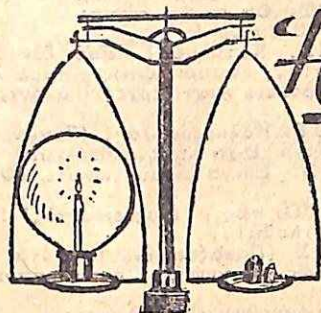
— Άς κατεβούμε μιά στιγμή ν' άναπνεύσουμε, είπε ή κυρία. Με την ευκαιρία αυτή θα ιδώ και κάτι συγγενείς μου που βρίσκονται εδώ κοντά σ' ένα βενζινόπλοιο. Έλα κι' έσύ να τους γνωρίσεις να ιδής τί καλοί άνθρωποι που είναι...

Σ' εκείνο τό έρημικο σημείο έτυχε να περνήσι αυτή τη στιγμή ένας κελυετός λιμενικός ο κ. Ευάγγελος. Είδε τ' αυτοκίνητο με τις δύο γυναίκες και παραξενεύτηκε. Τί ήθελαν τόσο άργα σ' αυτή την έρημιά; Κρύφτηκε λοιπόν κοντά τους, πίσω από κάτι έμπορεύματα, και περίμενε να ιδή τί θα συμβή. Άκουσε έτσι τό διάλογο τους κι' είδε πώς ή πιο ήλικιωμένη έπεισε, τέλος, τη νέα να την άκολουθήσει στό βενζινόπλοιο, μέσα στό όποιο τις υποδέχτηκαν δύο άγνωστοι. Άμέσως μπήκε μπροστά ή μηχανή τού βενζινόπλοιου. Μά την ίδια ώρα ή νέα συνήρθε, φαίνεται, κατάλαβε τόν κίνδυνο κι' άρχισε να κλαίει και να φωνάζει: — Βοήθεια! Σώστε με!... Μ' άπαγορν!

Ο ένας άνδρας θέλησε να της βουλώσει τό στόμα. Ο Ευάγγελος που είχε παρακολουθήσει τη σκηνή τράβηξε τό πιστόλι του και πρόφτασε να πηδήσι μέσα στό πλοιαίο. Με θάρρος τους άνάγκασε όλους να βγούν στην ξηρά γιά να μάθι τί συμβαίνει. Μα οι δύο άντρες κι' ή πλούσια κυρία τό έβαλαν άμέσως στά πόδια. Έπείχερσε ο Ευάγγελος να τους κυκλώσει, μα άχισαν να τόν πυροβολούν. Έτσι τού έξφυγαν. Τους πυροβολισμούς τους άκουσαν μερικοί άστυνομικοί, έτρεξαν εκεί γιά να ιδουν τί συμβαίνει και παρέλαβαν την μικρούλα Αύγουστίνη την όποια ώδήγησαν στό τμήμα. Από τις άνακρίσεις που έκανε ο νύν άστυνόμος κ. Βολταιράκης διαπιστώθηκε ότι οι δύο άγνωστοι ήθελαν ν' άπαγάγουν την όμορφη νέα γιά να την μεταφέρουν σ' ένα ξένο λιμάνι και να την παραδώσουν σ' άλλους έμπορους της «λευκής σαρκός». Όσο γιά την πλούσια κυρία εξακριβώθηκε ότι ήταν ή σεσημασμένη εκμαυλιστρια Βασιλική Βασιλείου. Η νέα άναγκάστηκε άμέσως τη φωτογραφία της όταν της την έδειξαν στην άστυνομία...

Ευτυχώς ή Αύγουστίνη Κανελλοπούλου είχε τύχη και γλύτωσε. Μα δεν είναι λίγες οι νέες που έπεσαν θύματα τέτοιων γυναικών και που χάθηκαν στόν έφιαλτικό κόσμο τού εφήμερου έρωτος της τής άθνητικής.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Βάρος άναμμένου κεριού: 99,4 γρ. πάνω στη ζυγαριά.

Μάθαμε επίσης ότι οι θεμελιώδεις ιδιότητές της είναι δύο: άποτελείται από διάφορα στοιχεία και είναι άφθαρτη. Είναι άραγε δυνατόν ν' άποδείξουμε πειραματικά αυτές τις ιδιότητες; Τό μόνο που θα χρειαστούμε γι' αυτό είναι ένα κομμάτι κερι.

— Άλλά, φυσικά, γελάτε... Γιατί κάνετε τη σκέψι ότι, άνάβοντας αυτό τό κερι, δεν θ' άποδείξουμε τίποτε άλλο από τό ότι ή ύλη είναι φθαρτή. Μόλις καή τό κερι, δεν άπομένει τίποτε. Πρόκειται, όστόσο, γιά μιά άπότη των ματιών μας. Η ύλη από την όποιαν άποτελείται τό κερι δεν καταστρέφεται, αλλά παίρνει άπλως άλλη μορφή. Κι' αυτό είναι κάτι που μπορεί ν' άποδειχθί πειραματικά.

Τό πείραμα είναι άπλό και συνίσταται στό έξής:

Παίρνουμε ένα κερι και τό τοποθετούμε μαζί με μιά φιάλη όξυγόνου πάνω στόν ένα από τούς δίσκους μιάς εύαίσθητης ζυγαριάς. Στόν άλλο δίσκο βάζουμε τά άνάλογα σταθμά και βλέπουμε ότι τά δύο αυτά πράγματα, τό κερι κι' ή φιάλη με τό όξυγόνο ζυγίζουν π. χ. 99 γραμμάρια και 4 δέκατα τού γραμμαρίου.

Κατόπιν, αφού άνάψουμε τό κερι, τό βάζουμε μέσα στη φιάλη και την κλείνουμε έρμητικά. Τό κερι θα καή άμέσως και δεν θ' άπομείνι τίποτε μέσα στη φιάλη. Η ζυγαριά, όστόσο, δεν θα διαταραχθί καθόλου. Μ' άλλα λόγια, τό βάρος της φιάλης τού όξυγόνου και τού κεριού, προτού καή και τό βάρος της ίδιας φιάλης, μετά την όλοκληρωτική καύσι τού κεριού παραμένει τό ίδιο. Τί σημαίνει αυτό; Ότι τό καλούμενο παμφάγο πυρ δεν κατέστρεψε στην πραγματικότητα τίποτε. Άλλάξε την ουσία της ύλης, αλλά δεν την έλάττωσε ποσοτικά.

Λέγοντας ότι «άλλάξε την ουσία της ύλης», έννοούμε ότι δημιούργησε ύλη άλλης μορφής από εκείνης τού κεριού. Άλλά ποιά είναι αυτή ή ύλη και πού βρίσκεται;

— Αν προσέξουμε καλά, θα ιδούμε ότι, την ώρα που καίγεται τό κερι, σχηματίζονται στά τοιχώματα της φιάλης μικρές φυσαλλίδες με νερό.

— Άλλά δεν είναι μόνον αυτές. — Αν βάλουμε στό έξωτερικό της φιάλης ένα λευκό πανί, θα τό ιδούμε να γεμίζει από μιά μαυριδερή σκόνη, που δεν είναι τίποτε άλλο από κάρβουνο.

— Από την καύσι τού κεριού προέκυψαν λοιπόν, δύο νέες μορ-

Η άφθαρσία της ύλης

Πώς άποδεικνύεται μ' ένα άπλό πείραμα

Α θυμάσθε άσφαλώς από τό σχολείο τόν όρισμό της ύλης. Οι καθηγητά και τά βιβλία μας δίδαξαν όλους ότι «ύλη είναι πάν ότι, προσπίπτει στίς αισθήσεις μας και καταλαμβάνει κάποιον θέσι μέσα στό χώρο».

Μάθαμε επίσης ότι οι θεμελιώδεις ιδιότητές της είναι δύο: άποτελείται από διάφορα στοιχεία και είναι άφθαρτη. Είναι άραγε δυνατόν ν' άποδείξουμε πειραματικά αυτές τις ιδιότητες; Τό μόνο που θα χρειαστούμε γι' αυτό είναι ένα κομμάτι κερι.

— Άλλά, φυσικά, γελάτε... Γιατί κάνετε τη σκέψι ότι, άνάβοντας αυτό τό κερι, δεν θ' άποδείξουμε τίποτε άλλο από τό ότι ή ύλη είναι φθαρτή. Μόλις καή τό κερι, δεν άπομένει τίποτε. Πρόκειται, όστόσο, γιά μιά άπότη των ματιών μας. Η ύλη από την όποιαν άποτελείται τό κερι δεν καταστρέφεται, αλλά παίρνει άπλως άλλη μορφή. Κι' αυτό είναι κάτι που μπορεί ν' άποδειχθί πειραματικά.

Τό πείραμα είναι άπλό και συνίσταται στό έξής:

Παίρνουμε ένα κερι και τό τοποθετούμε μαζί με μιά φιάλη όξυγόνου πάνω στόν ένα από τούς δίσκους μιάς εύαίσθητης ζυγαριάς. Στόν άλλο δίσκο βάζουμε τά άνάλογα σταθμά και βλέπουμε ότι τά δύο αυτά πράγματα, τό κερι κι' ή φιάλη με τό όξυγόνο ζυγίζουν π. χ. 99 γραμμάρια και 4 δέκατα τού γραμμαρίου.

Κατόπιν, αφού άνάψουμε τό κερι, τό βάζουμε μέσα στη φιάλη και την κλείνουμε έρμητικά. Τό κερι θα καή άμέσως και δεν θ' άπομείνι τίποτε μέσα στη φιάλη. Η ζυγαριά, όστόσο, δεν θα διαταραχθί καθόλου. Μ' άλλα λόγια, τό βάρος της φιάλης τού όξυγόνου και τού κεριού, προτού καή και τό βάρος της ίδιας φιάλης, μετά την όλοκληρωτική καύσι τού κεριού παραμένει τό ίδιο. Τί σημαίνει αυτό; Ότι τό καλούμενο παμφάγο πυρ δεν κατέστρεψε στην πραγματικότητα τίποτε. Άλλάξε την ουσία της ύλης, αλλά δεν την έλάττωσε ποσοτικά.

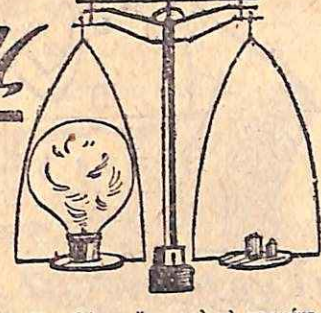
Λέγοντας ότι «άλλάξε την ουσία της ύλης», έννοούμε ότι δημιούργησε ύλη άλλης μορφής από εκείνης τού κεριού. Άλλά ποιά είναι αυτή ή ύλη και πού βρίσκεται;

— Αν προσέξουμε καλά, θα ιδούμε ότι, την ώρα που καίγεται τό κερι, σχηματίζονται στά τοιχώματα της φιάλης μικρές φυσαλλίδες με νερό.

— Άλλά δεν είναι μόνον αυτές. — Αν βάλουμε στό έξωτερικό της φιάλης ένα λευκό πανί, θα τό ιδούμε να γεμίζει από μιά μαυριδερή σκόνη, που δεν είναι τίποτε άλλο από κάρβουνο.

— Από την καύσι τού κεριού προέκυψαν λοιπόν, δύο νέες μορ-

φές ύλης: ο άνθραξ και τό νερό. Μπορούμε, συνεπώς, να πούμε ότι αυτά τά δύο πράγματα είναι τά συστατικά του. Όχι όμως και τά στοιχεία από τά όποια άποτελείται. Μόνον ο άνθραξ απ' αυτά τά δύο συστατικά είναι στοιχείο. Τό νερό, όμως, δεν είναι στοιχείο, άλλ' ένα σύνθετο σώμα, που άποτελείται από όξυγόνο και ύδρογόνο. Τό όξυγόνο, όμως, που βρίσκεται μέσα στό νερό τών φυσαλλίδων δεν μπορεί να προέρχεται από τό κερι, αφού αυτό γιά να καή έχει ανάγκη από τό όξυγόνο που περιέχεται, μέσα στη φιάλη.

Τό ίδιο βάρος έχει και τό καμμένο κερι : 99,4 γραμ.

Τί συμβαίνει, λοιπόν; Τό πείραμα είναι άπλούστατο. Τό κερι, καίόμενο, άπελευθερώσε ύδρογόνο, που ένώθηκε με τό περιεχόμενο στη φιάλη όξυγόνο και μιά έδωσε τό νερό. Τά στοιχεία από τά όποια άποτελείται τό κερι είναι συνεπώς δύο μόνον: ο άνθραξ και τό ύδρογόνο.

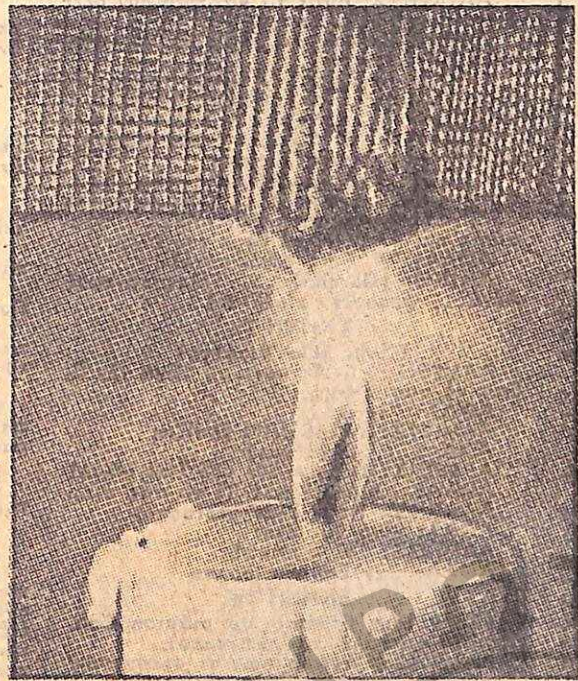
Τό άπλό αυτό πείραμα μάς έδειξε, λοιπόν, ότι ή ύλη είναι άφθαρτη κι' ότι άποτελείται από ένα ή περισσότερα άπλά στοιχεία, που συντίθενται μεταξύ τών με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο γιά να σχηματίσουν τά διάφορα σώματα.

Η έπιστήμη μάς διδάσκει σήμερα ότι κανένα μόριο ύλης δεν χάνεται ούτε πρόκειται να χάθι ποτέ. Η λέξις φθορά είναι άγνωστη στη φύσι. Πρόκειται μόνο γιά ένα μετασχηματισμό σε άλλη μορφή ύλης, είτε σε ένέργεια. Άλλά τά δύο αυτά πράγματα, ύλη και ένέργεια, είναι άφθαρτα. Ύπάρχουν άνακθεν και θα ύπάρχουν πάντοτε, ανεξάρτητα από τις μορφές που παίρνουν την κάθε φορά γιά να έμφανισθούν στά μάτια μας.

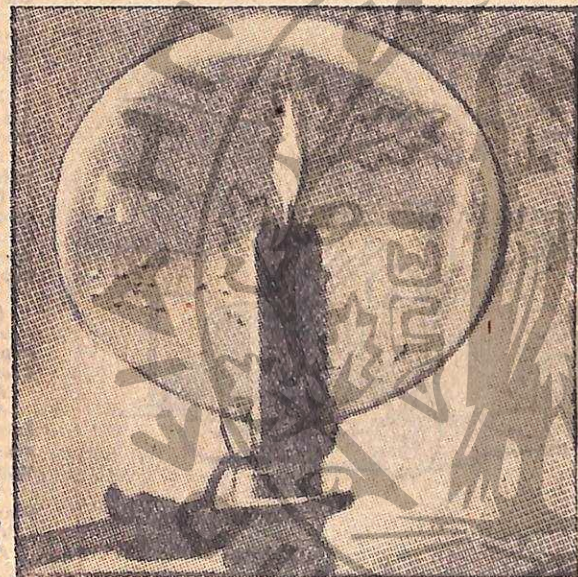
Και στό σύμπαν γίνεται από καταβολής κόσμου μιά διαρκής άνακύκλωση: Η ένέργεια μεταβάλλεται σε ύλη και ή ύλη σ' ένέργεια. Ποιός ο σκοπός της άέναου αυτής μεταβολής, είναι μυστικό που τό κατέχει μόνον ο Δημιουργός.

Η Άγγλίκι θα ήλεκτροφωτισθί «άττομικά»

Τά σπίτια της «άτομικής» άγυλικής πόλεως Χάρβελ θα θερμανθούν όλα τόν έφετεινό χειμώνα, χωρίς στην άτομική ένέργεια. Σύμφωνα με τις άνακοινώσεις τού διεθυντού τών εργοστασίων σέρ Τζών Κάκφορντ, ή άτομική στήλη που βρίσκεται σ' αυτά μπορεί να παραγάγη 10.000 κιλόβατ, που θα χρησιμοποιηθούν ως μέσον θερμάνσεως. Κατά τόν ίδιο έπιστήμονα, γιά τόν ήλεκτροφωτισμό και τη θέρμανσι όλόκληρης της Άγγλίας θ' άπαιτηθούν 600 τόννοι ούρανιου άρίστης ποιότητος ή 1.800 τόννοι κατώτερας ποιότητος. Ο σέρ Τζών Κάκφορντ άνεκοίνωσε τέλος ότι ή δυνατότης τού «άτομικού» ήλεκτροφωτισμού της Άγγλίας μελετάται ήδη.

Ένα πανί πάνω από τη φλόγα τού κεριού γαμίζει από μιά μαυριδερή σκόνη, δηλαδή από κάρβουνο.

Την ώρα που καίγεται τό κερι, σχηματίζονται στά τοιχώματα της φιάλης μικρές φυσαλλίδες με νερό.

Η ΚΑΝΟΝΙΟΝΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΛΕΡΗΣ: Κοινός άντρας, με κοινή εμφάνιση, κοινή κομψότητα, κοινό μυαλό και κοινό ύψος. Σαραντάρες περίπου. ΛΟΛΑ: Γυναίκα του. Κοινό «άντιτυπο» μετρίως γοητείας, απ' αυτά που παράγει ατελείωτα το έργοστάσιο της Δημιουργίας. Νόστιμο μωτράκι ωστόσο, προκλητικό σωματάκι, φιλόξενο χαμόγελο και συνθησικτικό ντύσιμο: Θέλω μετρίως ποιοτικός πάντας. ΑΛΙΚΗ: Πανομοίωτη εμφάνιση με μία ουσιαστική διαφορά: Έχει σε όλα τον πάραυτον έξυπναδας. Έξυπνα μάτια, έξυπνο ύψος, έξυπνο βάδισμα, έξυπνο ντύσιμο, έξυπνες πόδες. ΛΑΜΠΗΣ: Πλούσιος, νεαρός δανδής, με κούρσα, πατρική περιουσία, χοντρή κουταλιάρα και απόλυτη αυτοπεποίθηση.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στη βεράντα του μεγάλου εξοχικού ξενοδοχείου).

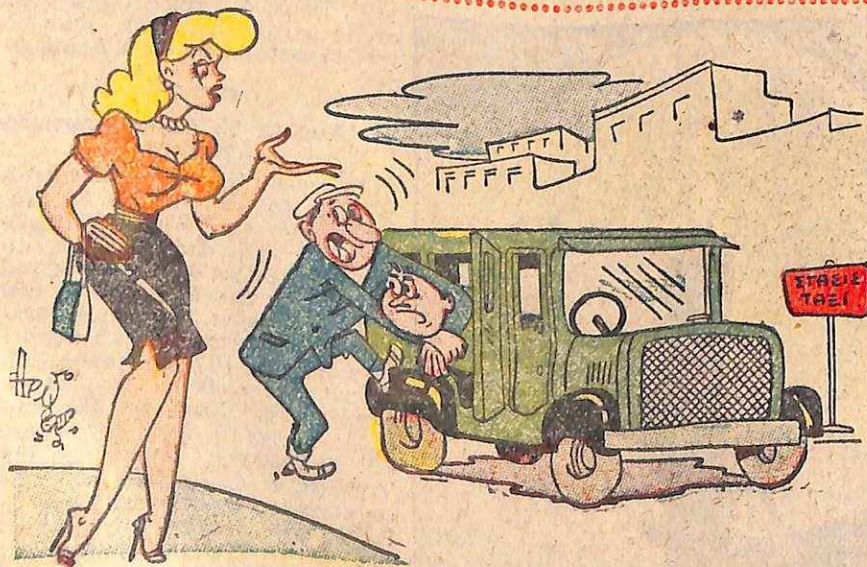
ΛΟΛΑ (συνεχίζοντας κουβέντα): Νά σου πω, χρυσή μου. Έγω έχω στο Γιώργο τυφλή εμπιστοσύνη. Ποτέ δεν μούδωσε την ελάχιστη αφορμή.

ΑΛΙΚΗ: Στους άντρες δεν πρέπει νάχεις εμπιστοσύνη, Λόλα μου. Όταν τους παντρευτούμε, νομίζουμε πως νικήσαμε. Κι όμως από κείνη την ημέρα της ευτυχίας αρχίζει ο πραγματικός αγώνας της γυναίκας για να κρατήσει τον άντρα της!

ΛΟΛΑ: Κάνω το πλυν, γι' αυτό. Είμαι πιστή, τρυφερή, νοικοκυρά, ενδιαφέρωμαι για τις υποθέσεις του, δεν τον γκρινιάζω...

ΑΛΙΚΗ (έμπειρο χαμόγελο): Καύμενο-λα μου! Δεν τους ξέρεις καθόλου τους άντρες! Έτσι, μ' αυτή τη στάση που κρατάς θα κουραστώ! Θα σε βαρεθώ! Δεν το καταλαβαίνεις; Κι' είνε μοιραίο να ζητήση κάπου άλλου το ενδιαφέρον...

ΛΟΛΑ: Ε, τότε τι πρέπει να κάνω; ΑΛΙΚΗ: Να του κρατάς το ενδιαφέρον

— Ψίτ, ταξί! Είστε έλευθερος...

— Και βέβαια, δεσποινίς... Μια στιγμή ν' αδειάσω τ' αυτοκίνητο!...

(Το 'Αυτίου)

εσύ! 'Απλούστατα! (Τονίζοντας τις λέξεις). Νά του κεντρήσεις τη ζήλεια!

ΛΟΛΑ: Τη ζήλεια; ΑΛΙΚΗ: Μάλιστα! 'Ο άντρας είνε ζώον περιεργό. Πρέπει να νοιώθει ότι σ' επιθυμούν οι άλλοι, για να σ' επιθυμεί κι' αυτός. Όταν βλέπεις πως είσαι κτήμα του που δεν διαφιλονικείται, τον καταλαμβάνει δίπλα σου αδιαφορία και χασμουρητό!

ΛΟΛΑ: Χασμουρητό, είπες; Πραγματικά, λοιπόν, όταν μένουμε οι δύο μας, ο Γιώργος πολλές φορές χασμουριέται!

ΑΛΙΚΗ: Τα είδες; Αυτά είνε τα πρώτα συμπτώματα! Σε λίγο θα νοιώση κοντά σου αφορμή πλησί. Και με την πρώτη ματιά που θα του ρίξει κάποια επιδίεξη, θα τρέξει πίσω της σ' ασυλλάκιστο!

ΛΟΛΑ (επίστα): 'Όστε; Λες ότι πρέπει να του κεντρήσω τη ζήλεια;

ΑΛΙΚΗ: 'Απαραιτήτως, Λόλα μου. 'Απαραιτήτως... Και δεν νομίζω πως υπάρχει λόγος να περιμένης την ευκαιρία. Αυτός ο Λάμπης ο νεαρός σε φλερτάρει. Δός του έλπιδες. Πέτα χαμόγελο, ματιές, λέγε κανένα 'ίσως', κανένα «βλέπουμε», κανένα «ω! μην είσατε τόσο βιαστικός»...

ΛΟΛΑ: Νομίζεις πως τα καταφέρνω; ΑΛΙΚΗ: Σ' αυτά που καταφέρνουν όλες οι γυναίκες, μέννε ήσυχες.

ΛΟΛΑ: Και να το δώσω να το καταλάβει ο Γιώργος;

ΑΛΙΚΗ: Βεβαίως! 'Αλλά με τρόπο, φυσικά. 'Όχι, άγρια. Θα λες «πολύ μ' ενοχλεί αυτός...» 'Ό, πώς τον αντιπαθώ!

ΛΕΛΑ: Κι' αν ο Λάμπης μου ζητήσει...

ΑΛΙΚΗ: Στό υπαίθερο; Νά πας. Τα έσωτερικά να προσέχεις!... Αυτό, άλλωστε...

... είνε δικό σου ζήτημα. 'Αν όμως αποφασίσης και υπερβής τα όρια του φλερτ...

ΛΟΛΑ: 'Α, όχι! Αυτό ποτέ!

ΑΛΙΚΗ: (Πονηρά)... Τέλος πάντων! Αυτά... αφορούν το μέλλον!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στην ίδια βεράντα)

ΛΑΜΠΗΣ: ... Λοιπόν; ... Έχω την άδεια να σάς αγαπάω;

ΛΟΛΑ: 'Ισως!

ΛΑΜΠΗΣ: Δηλαδή; Νά ελπίζω;

ΛΟΛΑ: ... Βλέπουμε!

ΛΑΜΠΗΣ: Πάντως δεν μου λένε «όχι»!

ΛΟΛΑ: ... Δεν ξέρω! Τι να σάς πω...

ΛΑΜΠΗΣ: Πάμε έναν περίπατο;

ΛΟΛΑ: Στό υπαίθερο;

ΛΑΜΠΗΣ: 'Ε, φυσικά!

ΛΟΛΑ: Δεν έχω αντίρρηση.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στην ίδια βεράντα σε μιάμιση ώρα.

'Επιστρέφουν απ' τον περίπατο).

ΛΑΜΠΗΣ: 'Αγάπη μου, τι σκέπτεσαι;

ΛΟΛΑ (Ηλίθια): 'Ότι τα υπαίθερα...

... όταν είναι πολύ έρμη δεν έχουν καμιά διαφορά από τα έσωτερικά!...

ΛΑΜΠΗΣ: Μετάνοιασες;

ΛΟΛΑ: Δεν... ξέρω! 'Ισως.

ΛΑΜΠΗΣ: Θα σε δώ αύριο;

ΛΟΛΑ: Βλέπουμε!

ΛΑΜΠΗΣ: Κατάλαβα! 'Εσύ δεν λες ποτέ «ναί»!...

Λοιπόν, όπως είπαμε. Αύριο!... Πρόσεχε γιατί έρχεται ο άντρας σου!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Καλημέρα σας! (Ζυγώνει):

'Αργησα λίγο. Είχα κάποια δουλειά.

ΛΑΜΠΗΣ: 'Εμένα με συγχωρείτε. (Φεύγει).

ΛΟΛΑ: 'Ό, πώς μ' ενοχλεί αυτός! Πολύ τον αντιπαθώ!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Παραξενεμένος): Αυτά τα λένε συνήθως οι γυναίκες όταν κάποιος τους άρσει.

ΛΟΛΑ (Χαρούμενα): Ζηλεύεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Δεν ζηλεύω. 'Απλώς ένδιαφέρωμαι για την αξιοπρέπεια μου!

ΛΟΛΑ: 'Α, δεν ζηλεύεις;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Διόλου. Πρόσεχε όμως, σε παρακαλώ. Αυτός ο γελοίος δανδής μπορεί να είναι και αναιδέστατος.

ΛΟΛΑ: Μ' ενοχλεί αλλά δεν του δίνω σημασία!

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπα;... Σε παρακαλώ να του κόψεις άπτόμα το βήνα!

ΛΟΛΑ (Μέσα της): 'Ωραία πάμε! (Δυνατά).

«Ε, μ'α δεν μου είπε και τίποτε ο άνθρωπος!»

ΓΙΩΡΓΟΣ: Αυτό έλεπτε να σου πη!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Το άλλο βράδυ, στην ίδια βεράντα).

ΓΙΩΡΓΟΣ (Βλέπει τη Λόλα και το Λάμπη ναρχνεται μαζί. Ζυγώνει). Πού ήσουνα; Μισή ώρα περιμένα.

ΛΟΛΑ: Είχαμε πάει έναν περίπατο!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Έξαλλος): Αυτόνου τά χείλια του είναι γεμάτα κοκκινάδια!

ΛΑΜΠΗΣ: 'Ημουν... προηγουμένως με κάποια φίλη μου!

ΓΙΩΡΓΟΣ (Το σκάει ένα χαστούκι): Πολύ έξυπνη εξήγησι!

ΛΑΜΠΗΣ (Ηλίθια): 'Εχετε πολύ άδικο και προσβάλλετε την χώρα! Χαίρετε!

(Φεύγει δροταχώς).

ΛΟΛΑ (Φιλάρεσκα): Ξέρεις, Γιώργο...

ΓΙΩΡΓΟΣ: Πήγαυνη γρήγορα να μαζέψης τα ρουχαλάκια σου και να πας στη μαμά σου! Αυτή τη στιγμή!... Μπρος!

ΛΟΛΑ: Μά...

ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Ότε λέξι!... Σε δέκα λεπτά νάχης ξεκουμπιστή!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την άλλη μέρα).

ΑΛΙΚΗ (Συνεχίζει κουβέντα): Νά σου πω, Γιώργο. Έγω, έδλεπα τί περίφημος σύζυγος ήσουν κι' αγανακτούσα που σ' έζέβατε με τέτοιο τρόπο!...

Σου όμολογώ πως αν... αν δεν σ' αγαπούσα, δεν θα σε προειδοποιούσα να προσέχεις!...

ΓΙΩΡΓΟΣ (Αναπνέει μ' ανακούφιση): 'Αλίκη μου, σ' ευχαριστώ γιατί μ' έσωσες.

ΑΛΙΚΗ: Και τώρα πια είσαι δόλοκληρος δικός μου!... Θυμάσαι τί μου είχες πη;...

Μου είχες πη: «Δεν έχω κανένα λόγο να χωρίσω τη Λόλα. 'Αλλά με την πρώτη αφορμή που θα μου δώση θα την αφήσω και θα παντρευτούμε μαζί!»

ΓΙΩΡΓΟΣ: Μπα; Έτσι σου είχα πη; Τα γνωστά ερωτικά παραληρήματα των πρώτων τρυφερών στιγμών!

ΑΛΙΚΗ (Σ'α νά της αδειάζουν ένα ψυγείο στη ράχη): 'Ερωτικά παραληρήματα;

ΓΙΩΡΓΟΣ: 'Αλλά τί;... Ξαναπαντρεύομαι τώρα πια εγώ, 'Αλίκη μου; Είδα κι' έπαθα να ξεμπελέξω!...

(Τεντώνεται και αναπνέει βαθειά... τον άέρα της έλευθερίας). 'Αασαα! 'Ωραία είναι η ζωή!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στό σπίτι του Λάμπη).

ΛΑΜΠΗΣ: Μά... σοβαρά το λένε, κυρία μου, να σάς παντρευτώ; Σας έδωσα

έγω καμμία τέτοια υπόσχεσι;

ΛΟΛΑ: Μά... 'Εσείς είσατε ή αίτια!

ΛΑΜΠΗΣ: Σόρυ!... Βέρυ σόρυ, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να κάνω τίποτε! (Σηκώνεται). Με συγχωρείτε τώρα γιατί με περιμένουν.

ΛΟΛΑ (Έξαλλη): Την ξέρετε τη φίλη μου την 'Αλίκη;

ΛΑΜΠΗΣ: 'Αρκετά.

ΛΟΛΑ: Αύριο τέτοια ώρα θα γίνη η κηδεία της!

ΛΑΜΠΗΣ: Μπα; Πέθανε; Βέρυ σόρυ!... Θα στείλω άνθη!... 'Ωρεδούρ.

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Τεράστιες προόδοι μέσα σε 30 χρόνια

Η γυναίκα που ήθελε να κάνει περμανάντ πριν από 30 χρόνια, έπρεπε νάχη πολλά χρήματα και περισσότερη ύπομονη... Ήταν τότε καινούργια αυτή η εφεύρεσι, και τα λίγα μεγάλα κομμωτήρια που την έφηρμον, πληρώνονταν πανάκριβα. Με το δική τους δέ, γιατί μία περμανάντ διαρκούσε τότε μία δόλοκληρη μέρα! Και το άποτέλεσμα; Ένα κατάρωμα «σκληρό», άχαρο, που δεν θα εύχαριστούσε καθόλου μία σημερινή γυναίκα.

Από τότε, έχει σημειώσει τεράστιες προόδους η τέχνη της περμανάντ, τόσο που σήμερα δεν στενοχωριέται πια καμμία γυναίκα γιατί δεν γεννήθηκε με κατάρωμα μαλλιά...

Αν μία κατάρω τρίχα κοπή κατέως κι' εξέτασθ η τομή της με το μικροσκόπιο, φαίνεται ωειδής. Αντίθετα, οι ίσιες τρίχες παρουσιάζουν τομή κυκλική. Όσο πια ώρειδη τομή έχει μία τρίχα, τόσο πια κατάρω ή είνε. Τα κατάρωτερα εκ φύσεως μαλλιά συναντώνται στους νέγρους και στους ίθαγενείς της Αυστραλίας, και τα πια ίσια στους Κινέζους, και στους Μογγόλους και στους 'Ινδιάνους της Αμερικής.

Η περμανάντ επιδιώκει να συμπίσει τις τρίχες απ' τη μία πλευρά τους, ώστε η τομή τους να γίνη ωειδής, και να μέινουν μόνιμα κατάρω όταν ξεδιπλωθούν απ' τα μπιγκουντί.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι τρίχες είνε ελαστικές κι' ότι απορροφούν νερό. Όταν είνε στενές, μπορούν να τεντωθούν τόσο ώστε ν' αυξηθ το μήκος τους κατά 30%. Αν βραχούν, τεντώνονται κατά 60%. Κι' αν ζεσταίνονται συγχρόνως, μπορεί να φτάσουν ως το διπλάσιο του αρχικού μήκους των! Όταν στεγνώσουν, ξαναγυρίζουν στο αρχικό μήκος.

Όσο ελαστικότερες λοιπόν είνε οι τρίχες, τόσο καλύτερα κατάρωνουν. Νά γιατί η υγεία των μαλλιών συντελεί πολύ στην επιτυχία της περμανάντ.

Πριν αρχίση την περμανάντ, ο κομμωτής θα λούση καλά τα μαλλιά σας, για να τ' απαλλάξη απ' όλο το φυσικό λίπος τους. Μόνον έτσι οι χημικές ουσίες που θα μεταχειρισθ, θα μπορούσαν να έφωδράσουν στην «κερατίνη» του έξω στρώματος κάθε τρίχας. Οι τερικοί στρώματος κάθε τρίχας, ουσίες αυτές είνε ισχυρά αλκαλικές και έφαρμόζονται πάνω στις υγρές τρίχες πριν η μετά το τυλίγμα τους στα μπιγκουντί. Κατόπιν θερμαίνονται οι τρίχες, ένα μέρος της κερατίνης τους καταστρέφεται και σχηματίζονται στη θέση της νέας πολύπλοκες ουσίες.

Μόνο μία φορά μπορεί ν' άνθεση η ίδια τρίχα σε τόσο δραστηκή μέθοδο. Τη δεύτερη φορά, δεν κατάρωδεται καθόλου καλά και χάνει τελείως τη στιλπνότητά και τη ζωτικότητα της. Αν ύπολογίσουμε λοιπόν ότι οι περισσότερες γυναίκες κάνουν περμανάντ κάθε 9 μήνες περίπου, κι' ότι τα μαλλιά μακραίνουν κατά 15 πόντους το χρόνο, συμπεραίνουμε ότι σ' όσες διατηρούν μαλακά τα μαλλιά μακραίνουν με έλαστικότητα.

Το ιδέωδες έβταν, βέβαια, να μη γίνεται καινούργια περμανάντ, πριν λείψη κάθε ίχνος της προηγουμένης. Αίγιες όμως γυναίκες έχουν την ύπομονη να περιμένουν ένα δόλοκληρο έτος με τις τρίχες των μαλλιών τους ίσιες.

Εκ των άνω προς τα κάτω: Το βούρτσισμα είνε το πρώτο και βασικό μέσο για να διατηρούνται τα μαλλιά καλώς. Τα μαλλιά χτενίζονται καλύτερα με ήλε από ένα καλό μισσοί, τα μαλλιά έχουν πάντα ανάγκη από μια κερικό χτένι. Τα στεγνά μαλλιά έχουν πάντα ανάγκη από μια καλή λιπαρή λοσιόν ή πομπόδα. Για ν' αφαιρέσετε την πιτυ-καλή λιπαρή λοσιόν ή πομπόδα, κάνετε πρώτα ένα έλαφρό μασάζ στις ρίζες των μαλλιών.

και τις άκρες τους μόνο κατάρω στους τελευταίους μήνες. Η επιτυχία της περμανάντ εξαρτάται απ' την επιδεξιότητα του κομμωτού και την πείρα του στους διαφόρους τύπους μαλλιών.

Μαλλιά κανονικά και σε καλή κατάσταση κατάρωνονται ίκανοποιητικά μ' οποιαδήποτε μέθοδο περμανάντ. Στις λεπτές τρίχες, το μόνιμο κατάρωμα είνε δυσκολότερο. Αν έφαρμόζεται η μέθοδος της περμανάντ χωρίς μηχανήματα, τα χρησιμοποιούμενα αλκαλικά υγρά πρέπει να είναι ισχυρότερα. Με το μηχανήματα μπορεί να κανονισθ εύκολα η θερμοκρασία κι' η διάρκεια της θερμάν.

Με το μηχανήματα κανονίζεται εύκολα η διάρκεια της θερμάνσεως, ανάλογως του είδους των μαλλιών.

σεως, ανάλογως του είδους των μαλλιών. Στη μέθοδο όμως δίχως μηχανήματα, αυτό είνε άδύνατον γιατί η θερμότης παράγεται από χημικές ουσίες και διαρκεί ώριμένο χρονικό διάστημα, το ίδιο πάντα.

Όσο λεπτότερες είνε οι τρίχες, τόσο μακρότερη θερμάνσι χρειάζονται (ως 12 λεπτά της ώρας, για να κατάρωθούν μόνιμα). Η παρατεταμένη αυτή θερμάνσι είνε ενοχλητική και μπορεί να βλάψη το δέρμα του κρανίου. Γι' αυτό, η περμανάντ χωρίς μηχανήματα είνε καταλληλότερη για τις λεπτές τρίχες.

Το τυλίγμα των τριχών στα μπιγκουντί μπορεί να γίνη κατά δύο τρόπους: 'Αρχίζοντας δηλαδή είτε απ' την ρίζα των τριχών, είτε απ' την άκρη τους. 'Ο δεύτερος τρόπος δίνει συχνά καλλίτερα άποτέ-λέσματα σε μαλλιά πολύ ίσια.

Αν έχετε βάλει τα μαλλιά σας, ή αν τάχετε δευτενάρει, πρέπει να τα πητε στον κομμωτή σας, πριν αρχίση την περμανάντ. Γιατί αυτός μόνο ξέρει ποιές ουσίες θα μεταχειρισθ, ώστε να συνέλθουν οι τρίχες, που έχουν άδυνατίσει απ' το βάψιμο. 'Αλλοίως, υπάρχει κίνδυνος... να μέινετε φαλακρή, πάνω στην περμανάντ!

Κάνουν λάθος όσες νομίζουν ότι με το βούρτσισμα χαλαί το κατάρωμα των μαλλιών. 'Α-πεναντίας, το βούρτσισμα έχι μόνον επιτρέπει, αλλά επιβάλλεται για τα μαλλιά στα όποια έχει γίνει περμανάντ. Τα διατηρεί σε καλή κατάσταση και βοη-θεί τις καινούργιες τρίχες να φυτρώσουν δυνατές κι' ελαστι-κές. Στις εικόνες μας βλέπετε τέσσερις τρόπους καλής περι-ποίησεως των μαλλιών.

Όπως σε όλα τα πράγμα-τα, έτσι και στην περμανάντ, η κατάχρησι είνε βλαδερή. Θέλουν μεγάλη προσοχή τα μαλλιά μας γιατί υπάρχει πάντα ο κίνδυνος της κατα-στροφής τους. Τα μαλλιά είνε στόλισμα του προσώπου και είνε ανάγκη να τα φυλάτε «σαν τα μάτια σας».

Μία έλαφρεία κανονική περ-μανάντ είνε η προτιμώτερη.

Εύθυμα ένσταντανέ

Μεταξύ σελέμνων:
— Τώκομες το τσιγάρο;
— Τώκοφα.
— Τότε μπορώ να καπνίσω.
Και βγάξει το πακέτο.
— Μπράβο! λέει κι' ο άλλος. Τότε κι' εγώ μπορώ να καπνίσω.

Και βγάξει επίσης το πακέτο, και ντουμανίζουν και οι δύο.

★

Δικαστήριο.
'Η υπόθεσις που δικάζεται είναι άγωγή προς ιδιοκατοίκειν. 'Ο ένοικιστής κ. Χ. έχει πληρεξούσιο τον γνωστό δικηγόρο και βουλευτή κ. Σπηλιόπουλον.
— Έχεις φέρι μάρτυρας; τόν ρωτάει ο δικηγόρος.
— Μάλιστα.
— Είναι σε θέσι να σε υποστηρίξη;
— Εύφραστος!
— Μήπως τα χάση;
— Αποκλείεται! "Αλλωστε, την αλήθεια πρόκειται να πη.
— Ναί, αλλά κάποτε οι μάρτυρες σαστίζουν και λένε αλλ' αν' άλλων.
— Σώπ' αδερφέ. Τούτος έδω πιάνει πουλιά στον άέρα.
— Έρχεται η στιγμή της ξετάσεως του μάρτυρος.
— Ποιοι μένουν στο διαμέρισμα; ρωτά ο πρόεδρος.
— 'Η μητέρα του κ. Χ. Πετάνγεται ο κ. Σπηλιόπουλος.
— Και ο ίδιος, φυσικά!
— 'Ο μάρτυς μειδία:
— 'Ο ίδιος δεν μένει εκεί, λέει. Έχει ... δικό του «ιδιαιτέρω διαμέρισμα»!
— 'Ο κ. Σπηλιόπουλος γίνεταί έξαλλος:
— Μα τί λέτε, κ. μάρτυς; του λέει. 'Ο άνθρωπος ευπνέει το πρωί βγαίνει και πάει στην αγορά να ψωνίση για το σπίτι του...
— Αλλά ο μάρτυς διακόπτει και... αντιδικοί:
— Τί σημασία έχει αυτό, κ. συνήγορε; Κι' εγώ ψωνίζω για το σπίτι μου αλλά δεν μένω εκεί! Μένω αλλού!
— Έρωτά πάλι ο πρόεδρος:
— Είναι εύτοπος ο κ. Χ.;
— Βεβαίως! λέει ο μάρτυς ήσυχος ότι... διαφημίζει το φίλο του.
— Δηλαδή; Τί έννοείτε

λέγοντας «εύτοπος» κ. μάρτυς; 'Από το μισθό του ζή ο χριστιανός! διαμαρτύρεται άπεγνωσμένα ο κ. Σπηλιόπουλος.
— Διόλου! Βγάξει του κόσμου τα λεφτά από επιχειρήσεις που κάνει! επιμένει ο άνεκδιήγητος μάρτυς. Πετάνγεται τώρα ο δικηγόρος του ιδιοκτήτου:
— Δηλαδή κι' αν θέλη να νοικιάση άλλο «επαρτήμα» για τη μητέρα του, μπορεί. Έτσι;
— Βεβαίως! 'Αστεϊεύεστε; Και βίλλα μπορεί να της πιάση!
— Εύχαριστώ πολύ! Έρετε τώρα ποιο είναι το... κωμικώτερο;
— 'Οτι όλα όσα έλεγε ο μάρτυς ήταν ψέματα! 'Αλλά πίστευε πως έτσι... έθελείζει το φίλο του και τον εμφανίζει ως «φερέγγυο πρόσωπο»!

★

Στην άπογευματινή έφημερίδα όπου δημοσιεύονται οι άγγελίες των συνοικειώνων βρίσκει τελευταία κανένας και ώρασιότητες... φιλολογικές δημοσιεύσεις. Παράδειγμα:

★

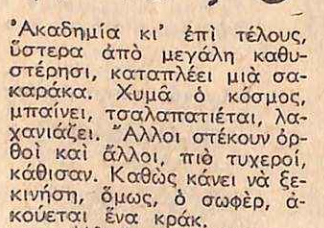
«Ζητώ έπειγόντως να γνωριστώ με δεσποινίδα, μορφωμένη και με αρκετή περιουσία. Σκοπός ο γάμος. Δέχομαι να της εξασφαλίσω την εύτυχία. Είμαι ο τύπος του πιστού και ρομαντικού ανθρώπου. 'Αγάπη μέχρι θανάτου!

★

«Είμαι σαράντα χρονών και πόνεσα πολύ στη ζωή μου. Θέλω να γνωριστώ με μια γυναίκα σοβαρή, πολύ μορφωμένη, όχι φτωχιά(!) 'Από μένα θα μείνει ευχαρίστημένη γιατί έχω καρδιά». Και μία τετραπέρατη αλάνα, αλλά φτωχιά (άποκλειόμενη συνεπώς) που διάβασε την άγγελία:
— 'Ε, ρέ, σάπιο λεμόνι που χρειάζεται!... Και σαν να μην είχε άλλο δικό.

★

«Ωρα 2 μ.μ. 'Η ώρα των λεωφορείων. Πλήθος περιμένει σε μία στάσι κοντά στην

★

«Ακαδημία κι' επί τέλους, ύστερα από μεγάλη καθυστέρηση, καταπλέει μία σακαράκα. Χυμά ο κόσμος, μπαίνει, τσαλαπατιέται, λαχανιάζει. 'Αλλοι στέκουν όρθιοι και άλλοι, πιό τυχεροί, κάθισαν. Καθώς κάνει να ξεκινήση, όμως, ο σωφέρ, ακούεται ένα κράκ.
— Μας έσπασε ο άξονας! λέει βλοσυρήνοντας ο σωφέρ. Κατεβάτε, σας παρακαλώ. 'Ο κόσμος κατεβαίνει δυ-

σφορώντας. Μιά κυρία όμως που ίδρωσε να πιάση θέσι δεν έννοεί να το κουνήση:
— 'Εγώ δεν φεύγω!... Μιά ώρα στεκόμουνά όρθη.
Κι' ο εισπράκτορας;
— Κάτσε, μαντάμ! θα σερβιριστούν και άναμνκτικά!...
Κι' η δυσφορία του κόσμου διαλύεται μέσα σε γέλια.

★

Κυρία μπαίνει στο κουμωτήριο σε κατάσταση έξαλλη και άπευθύνεται στην κομωτρία:
— Έσείς χτενίσατε την κόρη μου;
— Μάλιστα κυρία μου. Γιατί; Της έκανα ένα θαυμάσιο χτενισμό!

★

— Θαυμάσιο το λέτε το χτενισμό που της κάνατε;... βρυχάται η κυρία ως λέτινα.

★

— Μάλιστα, κυρία, είναι από τις πιό μοντέρνες, τις πιό γοητευτικές κομμώσεις! — Δεκαέξη χρονών κοριτσάκι και του κάνατε αυτό το χτενισμό!

★

— 'Η κομωτρία δικαιολογήθηκε:
— Κυρία μου, δεν φταίω εγώ. 'Η ίδια το είδε στο φιογουρίνι και το ζήτησε. Δεν σάς άρέσει;
Και η κυρία σε μία έκρηξη ειλικρινείας:
— Αυτό το χτενισμό της κόρης μου... με μεγαλώνει κατά δεκα πέντε χρόνια!

★

— Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αυτό για μένα; Με βάλατε στο περιθώριο!... Με θάψατε!...
— Όλα τα είχε σκεφθή η καυμένη η κομωτρία εκτός από το γεγονός ότι το χτενισμό της κόρης μεγαλώνει και τη μαμά. 'Εφ' ω και έσπευσε να υποσχεθώ ότι την άλλη φορά θα χτενίσει την κόρη μπεμπεκίστικα για να φέρη σε ίσοροπία τις ηλικίες.

★

Κύκλος βαρυτάτης μαγκιάς. Κάποιος αναγγέλλει ότι ο κ. Β. Καπετανάκης — ο γυιός του συγγραφέως του «Γενικού Γραμματέα» — έκδιδε ένα θαυμάσιο λεξικό, με χίλιες λέξεις και πλέον, το «Λεξικό της Πιάτσας», ένα έπιστημονικά γραμμένο γλωσσάριο της ελληνικής «άργκας» με πλήρεις εξηγήσεις των λέξεων, σημειώσεις και σχόλια.
— 'Ανών! άποφαινεται ο άρχιμαγκας. Μας έκαψε! Αυτό είναι «προδοσία» του «κρυπτογραφικού κώδικα» της μαγκιάς! Δεν θα μπορούμε τώρα να μιλάμε τη γλώσσα μας!
Και πραγματικώς: Μιά φορά, όλη η ονομαπρία θα μάθη απ' έδω!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Χιούμορ

Τί τις ήθελε:

Μιά μέρα, ο βασιλεύς Σολομών ήθελε να βγη περίπατο. Ζήτησε λοιπόν καθαρές κάλτσες απ' το θαλαμηπόλο του.
— Μεγαλειότατε, του είπε εκείνος με στενοχώρια, δεν υπάρχουν παρά αυτές μόνο στη γκαρνταρόμπα σας.

Και τούδειξε ένα ζευγάρι κάλτσες τρύπιες.
— Να πάρ' η όργη! φώναξε τότε ο Σολομών. Τί τις θέλω λοιπόν τις όχτακόσιες γυναίκες που έχω, αφού δεν μου μπαλώνει καμιά τις κάλτσες μου;...

★

Δυό νεαροί έρωτευμένοι είχαν χαράξει τα όνομά τους στον κορμό του δέντρου που τους είχε ιδη ν' αλλάζουν το πρώτο τους φιλή: «Τάκης - Μαρία».
Μιά μέρα όμως, ο νέος έπιασε την άγαπημένη του στην άγκαλιά ενός άλλου, ενός άγνωστου. Φρίκη!... "Εθγαλε άμέσως ένα μεγάλο σουγιά, τον άνοιξε... κι' έτρεξε στο δάσος, για να διορθώση την έπιγραφή του δέντρου ως έξης:
«Τάκης - Μαρία... και Σια».

★

— 'Ο μικρός Ντιντής παρακολουθεί για πρώτη φορά μία παράστασις της όπερας. Βλέποντας τον άρχιμουσικό να κουνά τη μπαγκέτα του, ρωτάει τη μητέρα του:
— Καλέ μαμά, γιατί αυτός ο κύριος φοδερίζει με το ξύλο που κρατάει την κυρία που βρίσκεται πάνω στη σκηνή;
— Σούτ! Μη μιλάς! του λέει εκείνη σιγά. Δεν τη φοδερίζει!...
— Τότε λοιπόν, γιατί αυτή φωνάζει;

★

— 'Ο γιαιτρός στον άρρωστο:
— Πρέπει να προσέξετε πολύ το στομάχι σας... Τί δουλειά κάνετε;
— Θαυματοποιός. Καταπίνω σπαθιά.

★

— 'Ο αρχίστης λοιπόν δικάτα: 'Επί αρκετές ημέρες, δεν θα καταπίνετε παρά... ξυριστικές λεπίδες!

★

— 'Οέλω ένα φίμωτρο, λέει ο πελάτης στον υπάλληλο του καταστήματος.
— Μάλιστα, κύριε. Σας κάνει αυτό έδω;
— Όχι, γιατί κρατάει το στόμα πολύ κλειστό.

★

— Μά, κύριε, είναι το καλύτερο μοντέλο που υπάρχει. Πρό όλίγου, πουλήσα ένα όμοιο σε μία κυρία.
— Δεν λέω όχι. Μπορεί νάταν κατάλληλο για την κυρία. 'Εγώ όμως το θέλω για το σκύλο μου!...

★

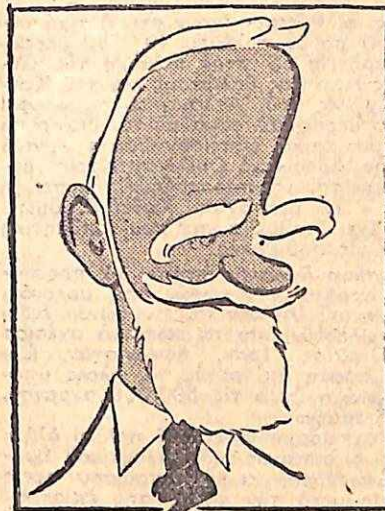
Σημεία των καιρών. 'Η κυρία στην καινούργια καμαριέρα:
— Γιατί έφυγες απ' το σπίτι που δούλευες πριν;
— Γιατί, τις ώρες που έλειπα, η κυρία φορούσε τις τουαλέτες μου...

★

— Δεν μ' άναγνωρίζετε, δεσποινίς; Γνωριστήκαμε την Κυριακή, στο Ζωολογικό Κήπο.
— Ό, με συγχωρήτε! Είδα τόσα ζώα την ημέρα κείνη, ώστε η μνήμη μου κουράστηκε!...

★

— 'Ο λωποδύτης στο συνάδελφό του, αφού διέρρηξαν μαζί ένα χρηματοκιβώτιο:
— Τί κάθεται; Πάρε ό,τι βρίσκεται μέσα στην κάσα...
— Σκέπτομαι, καυμένη, τους φόρους που θα πληρώσουμε, όταν άποχτήσουμε τόσα λεφτά!...

Μπέρναρ Σω

Πώς είδα τον Μπέρναρ Σω ΣΤΗ...ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ

Της συνενεατήδός μας
κ. Έλλης Κ. Πολίτη

★

— 'Οφείλω έντελώς στην τύχη και καθόλου στην ικανότητά μου το ότι άνήκω στους 8 - 10 δημοσιογράφους που κατάρθωσαν κατά την τελευταία δεκαετία να δούν ιδιαιτέρως και να συνομιλήσουν με το Μπέρναρ Σω το διάσημο 'Ιρλανδό συγγραφέα που ο άσυρματος άνήγγειλε την περασμένη έβδομάδα το θάνατό του.
Τον Αύγουστο του 1948 βρισκόμουν στο Λονδίνο για την παρακολούθησι των 'Ολυμπιακών άγώνων, άπεσταλμένη απ' το «Θησαυρό».

Είχα ζωηρή έπιθυμία να πάρω μία συνέντευξη με τον Μπέρναρ Σω, αλλά όσοι άκουσαν την έπιθυμία μου αυτή μου είπαν καθαρά ότι είναι προτιμώτερο να επιδιώξω να προσκληθώ σε γεύμα από τον βασιλέα της 'Αγγλίας, παρά να προσπαθήσω να ιδώ το «άγριμ» του 'Αγιότ Σαιντ Λώρενς — τον μισάνθρωπο 'Ιρλανδό δραματουργό και παραδοξολόγο.

Μέχρις όσης σημείω πραγματικά κοπιάσα άδικα. Πήγα τρεις φορές στο 'Αγιότ Σαιντ Λώρενς και τις τρεις μ' έδιωξε με μεγάλη διακριτικότητα η οικονομία του μεγάλου συγγραφέως, ένας αληθινός κέρβερος. Κατόπιν έμαθα πως θα μπορούσε ίσως να με βοηθήση στην προσπάθειά μου ο έπίσημος βιογράφος του Σω κ. Λέβενστέιν, το μόνο πρόσωπο που βλέπει εύκολα κάθε ξένος.

— Δεν ξέρετε, κυρία μου, πως ο Σω δεν δέχεται ποτέ δημοσιογράφους; μου είπε κι' αυτή.
Κατέφυγα στη μικρή κόρη του κ. Λέβενστέιν που ο Σω την αγαπούσε πολύ και έκανε παρέα, την Μάργκαρετ, αλλά κι' εκείνη μ' απέλπισε.

Όστόσο, παρά τις αντίθετες προβλέψεις της Μάργκαρετ ή τύχη με βοηθήσε. Μ' έφερε προς την ήσυχη, έξωτερική πλευρά του άπέραντου κήπου του Σω, όπου δεν υπήρχαν περίεργοι.

— 'Ο κήπος αυτός ήταν ένα είδος ζούγκλας. Πανύψηλα δέντρα σχημάτιζαν ένα άδιαπέραστο περίφραγμα, έτσι που να μη μπορεί κανείς να διητή γίνηται μέσα Μ' όλα ταύτα έρευνήσα προσεκτικά το φράχτη και άνακάλυψα σ' ένα σημείο του κάποιο χάλασμα. Βέβαια... από δώ θα μπορούσα να μπω λαθραία στον κήπο. Θα παραμόνευα πίσω από ένα μεγάλο δέντρο και θα παρουσιαζόμουν έστωικά μπροστά του, την ώρα που ο Σω θα περνούσε από κεί.

— Έτσι σκεφτόμουν να κάνω, μα δεν

συνέβη τίποτε απ' αυτά, γιατί ο μεγάλος συγγραφέας ήρθε μόνος του κατ' ευθείαν σε μένα. Βολτάρισε, όπως κάθε μέρα, και βρέθηκε συμπτωματικά δίπλα στο χάλασμένο φράχτη, τη στιγμή ακριβώς που εγώ έκανα τα έπιτελικά μου σχέδια.

Δεν μπορώ να πώ ότι τρόμαξε μόλις με είδε. Ούτε καν έδωσε μεγάλη σημασία στην παρουσία μου. Μου έριξε ένα βλέμμα άδιαφορίας — απ' αυτά που... σκοτώνουν ανθρώπους — κι' έκανε ν' άπομακρυνθή. 'Υστερα ξαναγύρισε άπότομα. "Εθγαλε την τραγιάσκα του, το γάντι του, μου έδωσε το χέρι, πήρε ύφος αγαθού ανθρώπου και με βοήθησε να περάσω το φράχτη.

— Τί θέλετε έδω; ρώτησε ύστερα.
— Να σας δώ. Να σας γνωρίσω...
— Είσαστε ξένη. 'Ισως μου πείτε πως ήρθατε στην 'Αγγλία μόνο και μόνο για να με γνωρίσετε!
— Και γι' αυτό...

— 'Ωστε όχι μόνο γι' αυτό; 'Εγώ δηλαδή είμαι το μικρότερο πράγμα (Αϊ άμ δ' λίτλ θινγκ);

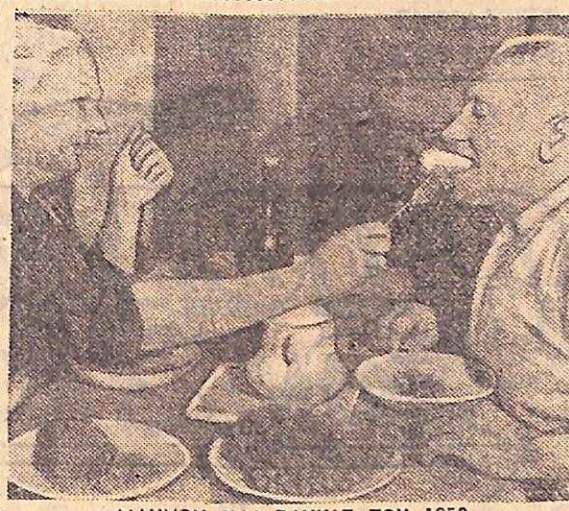
Κι' ο παράξενος γέρος ξανάβαλε την τραγιάσκα του.
— Δηλαδή, συνέχισε, ήρθατε να δíte το περίεργο άγριο θηρίο. Γιατί το ξέρετε βέβαια πως είμαι ένα άγριο θηρίο... "Ετσι δεν με νομίζει ο κόσμος;
— Γιατί το λέτε αυτό; 'Ο κόσμος σάς θαυμάζει για όλα σας: Για τα έργα σας, για το πνεύμα σας, ακόμα και για την παραξενιά σας.

Χαμογέλασε.
— Όποτε είμαι παράξενος, έπειδή όλοι πιστεύουν — και όρθως νομίζω — ότι είμαι μεγάλος συγγραφέας; — Αυτό βέβαια δεν είναι κανών, του είπα, μα η δική σας παραξενιά είναι κάτι συνδυασμένο με τη ζωή σας και με τη μεγαλουργία πνευματική σας δημιουργία.
— 'Υστερα απ' αυτή την προεισαγωγή μου είπε αρκετά για τα σχέδιά του, για το θέατρο για τα προβλήματα της ανθρωπότητας. Μου μίλησε και για την 'Ελλάδα — θυμήθηκε μια παλαιότερη βραχυτάτη έπίσκεψή του στην 'Αθήνα — όχι όμως με έκδηλη συμπάθεια. Δεν τον είχε συγκινήσει ο Παρθενών όταν τον είδε. Δεν φαινόταν να έτρεφε πάρα πολύ φιλική αίσθήματα προς τη σημερινή 'Ελλάδα, ίσως λόγω των ιδεολογικών του προσανατολισμών. Κάθε φορά που έπιχειρούσα να του άποφάσω μια δήλωσι σχετική με τον άγώνα του ελληνικού λαού — ο συμμοριτοπόλεμος ήταν τότε στην άκμή του — συναντούσα μια εύστοφη παρεκκυστικότητα, ή γιά να είμαι ακριβέστερη, την έπιμονη άδιαφορία του.

Δεν ξέρω αν εκείνο το άπόγευμα ο Τζώρτζ Μπέρναρ Σω δεν ήταν στα μεγάλα κέφια του. Μα πρέπει να όμολογήσω πως όσο κι' αν προσπάθησα, όσο κι' αν εξάντλησα όλη την καλή μου διάθεσι, δεν κατάρθωσα να καλή μου έκδηλα τα σημεία της άνακαλύψης και του άυταρχισμού του. Αυτός ο μεγάλος κοινωνικός σαρκστής έδειχνε πως είχε συνείδησι των αδυναμιών και θλιβερότητων της ανθρωπίνης ύπαστάσεως. 'Ηταν — εκείνο το άπόγευμα τουλάχιστον — ένας κουρασμένος ψυχικά άνθρωπος που προσπαθού τον δίδην άδιαφορο μπροστά στο έπερχόμενο τέλος της ζωής του και που χρησιμοποίησε τεχνικά την ύπερψύχη σαν ψεύτικη γλαμύδα μίας δίδην ύπερανθρωπίνης ύπαρξεως.

Παρ' όλ' αυτά ο Μπέρναρ Σω ήσαν ένας συμπαθέστατος γέρος. 'Οταν ένας συμπάθεστος γέρος, 'Οταν όλοι οι γέροι που συμπληρώνουν τον κύκλο του αιώνας. Και δεν φαινόταν ν' άδιαφορή για τη μοίρα του, που είναι η κοινή μοίρα όλων των θνητών...

ΕΛΛΗ Κ. ΠΟΛΙΤΗ

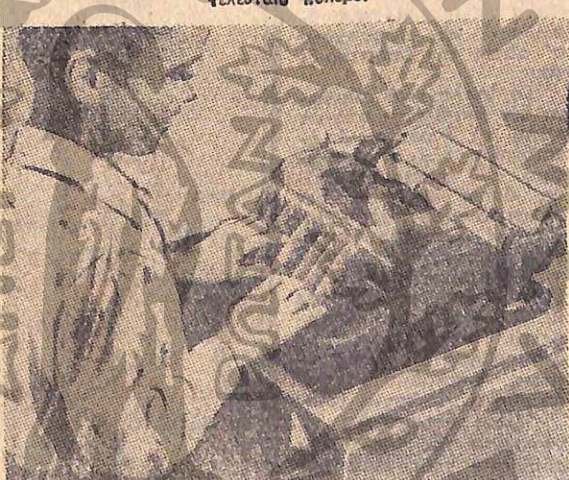
ΦΙΛΗΜΩΝ ΚΑΙ ΒΑΥΚΙΣ ΤΟΥ 1950

Το 1909, ο Μπατίστ 'Ιντάρ (δεξιά) έγκατέλειψε την Μπαγιόν κι' έφυγε για την Ν. 'Αμερική. 'Η μνηστή του Ντομινίκ Μπιλιμπά (άριστερά) του υποσχέθηκε ότι θα τον περιμένη και κράτησε το λόγο της... 41 χρόνια! Και ο Μπατίστ όμως έμεινε πιστός στη μνηστή του παρά την πάροδο των χρόνων και τους πειρασμούς που τον τριγύριζαν. Πρό ήμερών ο ξενιτεμένος ξαναγύρισε στη Γαλλία και οι δυό έρωτευμένοι μπόρεσαν επί τέλους να παντρευτούν. Στη φωτογραφία μας οι δυό νεόνυμφοι (62 και 57 χρόνων) φαίνονται γεμάτοι ετυχία και αισιοδοξία για το μέλλον!...

ΔΕΝ ΓΛΥΤΩΣΕ ΑΠΟ ΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Στην παραλία Φαιράκι της Αυστραλίας εξώκειλε το δολανδικό υποβρύχιο Κ. 12, που βρισκόταν άγκυροβολημένο στο λιμάνι του Σίδνεϋ. Μία τρικυμία πρωτοφανούς έντασης έσπασε όλα τα δεσμά του και το έκρηξε έξω, ένα χιλιόμετρο μακριά από το σημείο της άγκυροβολίας του. Το Κ. 12 άνηκε στην όλλανδική μοίρα του Ειρηνικού και είχε το μόνο σκάφος της μοίρας αυτής που είχε σωθή από τον τελευταίο πόλεμο.

ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΑΡΧΑΡΙΟΥΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥΣ

Γιά να διευκολύνη την εκμάθησι της γραφομηχανής ένας 'Αμερικανός έπενδυσε χαρίσματα από πλαστική ύλη για τα πλήκτρα που αντίστοιχούν στο κάθε δακτύλο του χειριού. 'Ως γνωστόν, ένας καλός δακτυλόγραφος χρησιμοποιεί με την ίδια εύχέρεια όλα τα δακτύλα των χεριών του.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ 2 ΚΟΣΜΩΝ

Η άμυνα της Δυτικής Ευρώπης

«Α» Κερδίζουμε τον πόλεμο στο έσωτερικό της έχθρικής χώρας, στην Ευρώπη ή την Ασία.

Τα λόγια αυτά προέρχονται από το στόμα του ανθρώπου, που ήταν αρμοδιότερος από οποιονδήποτε άλλον για να τα πη. Από κείνον που θα είνε υπεύθυνος για τη διεξαγωγή ενός αυτού πολέμου, το στρατηγό Όμαρ Μπράντλεϋ, αρχηγό του Γενικού Επιτελείου των Αμερικανικών δυνάμεων.

Η διαδεδομένη αυτή του Μπράντλεϋ δεν υπαγορεύεται από απλό πνεύμα αισιοδοξίας, αλλά από μία πραγματική εκτίμηση των δυνάμεων του δυτικού συνασπισμού και της ικανότητάς του να ανταποκριθεί στις ανάγκες και τις απαιτήσεις ενός μέλλοντος πολέμου.

Ο Όμαρ Μπράντλεϋ κι' οι κυριώτεροι από τους Αμερικανούς στρατηγούς, όπως αποκαλύπτει σ' ένα τελευταίο βιβλίο του ο Άγγλος φυσικός Μπλάκετ (βραβείο Νόμπελ 1948), μολονότι θεωρούν την ατομική βόμβα ως το αποτελεσματικότερο μέσον για την καταστροφή των στρατηγικών κέντρων του αντιπάλου, δεν βασίζονται καθόλου σχεδόν σ' αυτή προκειμένου για την άμυνα της Ευρώπης. Κι' ο λόγος είνε απλούστατος. Μία ατομική βόμβα που θα ριχνόταν στην Ευρώπη θα επέφερε τόσες καταστροφές, που είνε προβληματικό αν θα αντισταθμιζόνταν από την προσωρινή αναχαίτιση μιάς ενδεχομένης προελάσεως των σοβιετικών δυνάμεων.

Η άμυνα της Ευρώπης δεν θα μπορούσε, λοιπόν, να γίνη παρά μόνο με τα παλιά μέσα και με την παλιά τακτική.

Ός γνωστόν, το δόγμα άμυνας της Δύσεως έναντι ενδεχομένης σοβιετικής επίθεσεως είνε το περίφημο Ατλαντικό σύμφωνο, που περιλαμβάνει δώδεκα χώρες: Αγγλία, Γαλλία, Ιταλία, Πορτογαλία, Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο, Δανία, Νορβηγία, Ισλανδία, Ηνωμένες Πολιτείες και Καναδά. Σε περίπτωση επίθεσεως έναντι της Ευρώπης, τα μέχοντα σ' αυτό κράτη της Ευρώπης έχουν δικαίωμα ν' αξιώσουν την υποστήριξη των υπερπόντιων συμμάχων των, δηλαδή των Ηνωμένων Πολιτειών και του Καναδά. Σε περίπτωση επίθεσεως από τ' άλλο μέρος, έναντι των δυο τελευταίων χωρών, οι Ευρωπαίοι σύμμαχοι τους οφείλουν να παράσχουν σ' αυτές την υποστήριξή τους.

Το Ατλαντικό σύμφωνο δεν αποβλέπει στο να κάμη τη Ρωσία ν' απορριφθή τον κοινοισμό. «Ο σκοπός του είνε, όπως είχε δηλώσει άλλοτε ο στρατηγός Μάρσαλ, ν' αντιτάξη την ενοπλη αντίστασι έναντι όποιουδήποτε επιθεσεως από όπουδήποτε κι' αν προέρχεται. Στρέφεται, λοιπόν, έναντι όποιουδήποτε εχθρού, όποιαδήποτε κι' αν είνε η ιδεολογία του».

Όλοι ξέρομε ότι τα γεγονότα της Κορέας αμφισβήτησαν τους λαούς του κόσμου.

Γιατί, ως προχθές, σε περίπτωση αψιφινδισμού, ή κατάστασις ήταν ατόχημα τραγική. Σύμφωνα με τις υπάρχουσες

πληροφορίες, οι Ρώσοι έχουν στα δυτικά σύνορα των επί ποδός πολέμου 40 - 50 μεραρχίες και περί τις 60 στην περιοχή της Ουκρανίας, της Κασπίας θαλάσσης και του Καυκάσου. Οι χώρες του Ατλαντικού συμφώνου, από τ' άλλο μέρος, σύμφωνα με τον διαπρεπή Άγγλο στρατιωτικό έμπειρογνώμονα Λίντελ Χάρτ και τον Αμερικανό Ουίλλιαμ Χάρντ, μόλις θα μπορούσαν να παρατάξουν την πρώτη στιγμή 11 - 12 μεραρχίες. Καθεμιά, όμως, από αυτές έχει διπλάσια περίπου αριθμητική δύναμι από τις σοβιετικές.

Στις ανωτέρω δυνάμεις πρέπει να προστεθούν κι' οι στρατοί των χωρών που, μολονότι δεν μετέχουν του Ατλαντικού συμφώνου ενδέχεται ν' απειληθούν από τα ρωσικά σχέδια: Τουρκία, Περσία, Ιράκ, Αφγανιστάν, Ελλάδα. (Η πρώτη απ' αυτές τις χώρες, Ελλάδα, ν' αναπαράξη υπέρ τις 500.000 στρατού, καθώς έφωδισμένον).

Οι ίδιοι έμπειρογνώμονες και πολλοί άλλοι μάς λένε ότι οι δυνάμεις του Ατλαντικού Συμφώνου θα μπορούσαν να κινητοποιήσουν τρεις μόλις ημέρες μετά την κήρυξη της επίσημης τεύσεως 3.500.000 ανδρών και άλλα 11.000.000 στο τέλος του πρώτου μηνός, με προοπτική διπλασιασμού των ενόχων του πρώτου εξαμήνου. Η Ρωσία κι' οι δυτικοί δορυφόροι της, από τ' άλλο μέρος, θα μπορούσαν να παρατάξουν σε διάστημα επτά στο τέλος του πρώτου μηνός.

Όπως βλέπετε, οι δυνάμεις των δυο αντιπάλων, αν δεν αντισταθμίζονται απόλυτα, δεν απέχουν όμως σημαντικά οι μόνες από τις δέ. Τον αποφασιστικό ρόλο θα παίξη, λοιπόν, ο έπλισμός κι' η στρατηγική που θ' αναπτύξουν οι διευθύνοντες τις δυνάμεις του ανατολικού και του δυτικού συνασπισμού.

Το κλειδί της Μεσογείου

Αλλά ποιά μπορεί να είνε το σχέδιο μιάς σοβιετικής εξορμήσεως;

Σύμφωνα με τους στρατιωτικούς έμπειρογνώμονες, η Ρωσία θα επιχειρούσε πρό πάντος άλλου να καταλάβη τα δυο κλειδιά της Μεσογείου, το Γιβραλτάρ και το Σουέζ, με μία ταυτόχρονη εξορμήσι προς το μέρος της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής.

Προτού μιλήσωμε για το σχέδιο άμυνας των δυτικών δυνάμεων, θα πρέπει να σημειώσωμε τα άσθενη σημεία μιάς τέτοιας επιχειρήσεως.

Α. Η κατάληψις του Γιβραλτάρ προϋποθέτει τη σοβιετική εξέταλσι σ' όλη τη βορειοδυτική και νοτιοδυτική Ευρώπη. Μία τέτοια εξέδρμησι θα προσκρούση πρωτίστως στον όγκο των Πορηνάων, που είνε από τους οχυρώτερους της Ευρώπης και που με τα σημερινά μέσα άμυνας θα μπορούσε να καταστή απόρρητος. Παράκομψις του δια της θαλασσίας ή της εναερίου οδού, εκτός του ότι θεωρείται πρακτικά αδύνατη, θα εξέθετε τις δυνάμεις που θα μεταφέρονταν μ' αυτά τα μέσα σε κίνδυνο πλεωροκοπήσεως.

Γενικότεροι κίνδυνοι: Η κατοχή της Ευρώπης χωρίς εξουδετέρωσι των αγγλικών νήσων κρίνεται ως έπισηφαλής και παρακινδυνευμένη (γεωμετρικών προηγουμένων). Απόπειρα κατάληψεως των αγγλικών νήσων, έξ άλλου, δεν φαίνεται ότι παρουσιάζει πιθανότητες επιτυχίας. Γιατί η αγγλική άμυνα θεωρείται σαν μία από τις καλύτερες του κόσμου. Δεύτερος κίνδυνος, που είνε το ίδιο σοβαρός με τον πρώτο: Η σοβιετική επιχείρησις θα είνε εκτεθειμένη στην απειλή συνεχούς πλεωροκοπήσεως, έφ' όσον οι δυτικές δυνάμεις θα κατέχουν τη βόρειο Αφρική, ιδίως το Μαρόκο, καθώς και τη Μάλτα.

Β. Η κατάληψις του Σουέζ θα εξασφάλιζε στη Ρωσία την κυριαρχία στον Περσικό κόλπο και θα διηκούλυνη μία βαθειά διείσδυσι της στο έδαφος των Ινδιών. Αλλά η διαδομή που έχουν να κάμουν τα σοβιετικά στρατεύματά είνε αρκετά μεγάλη και εξαιρετικά δυσχερής, σε τρόπον ώστε οι δυνάμεις της Δύσεως, μαζί με την Τουρ-

Το άμυντικό σχέδιο του στρατηγού Όμαρ Μπράντλεϋ.

κία, την Περσία και το Αφγανιστάν πιστεύεται ότι θα βρουν τον καιρό να τα αναχατίσουν προτού φτάσουν στο τέρμα τους.

Η διάταξι των ρωσικών δυνάμεων

Σύμφωνα με τις υπάρχουσες πληροφορίες, η σημερινή διάταξι των σοβιετικών δυνάμεων στους εν λόγω τομείς είνε η ακόλουθη:

1η στρατιά, δυνάμεις 25 περίπου μεραρχιών, υπό τη διοίκησι του στρατάρχου Βοροσίλωφ. Έδρα: Λένινγκραντ. Σε περίπτωση συρράξεως θα δράση κυρίως στην περιοχή των Σκανδιναβικών κρατών, με προοπτική καθόδου προς το Κίελο και τις Κάτω Χώρες.

2α στρατιά, της ίδιας περίπου δυνάμεως με την πρώτη, υπό τις διαταγές πιθανώτατα — του στρατάρχου Ροκοσσόβσκι, που, ως γνωστόν, ανέλαβε πριν από λίγο καιρό και τη διεύθυνσι του ύπουργείου Έθνικής Άμυνας της Πολωνίας. Έδρα: Μίνσκ. Θα δράση στην περιοχή του παλαιού δυτικού μετώπου (γραμμή Ρήνου), με κύριο αντικειμενικό στόχο τη δυτική Γερμανία και τη Γαλλία.

3η στρατιά, δυνάμεις 20 περίπου μεραρχιών, υπό τις διαταγές του στρατάρχου Ζούκωφ. Έδρα: Οδησσός. Η στρατιά αυτή προορίζεται να δράση στα Βαλκάνια.

4η στρατιά, δυνάμεις και αυτή 20 μεραρχιών, υπό τις διαταγές του στρατάρχου Μπαγκρανιάν. Θα δράση στην περιοχή της μέσης Ανατολής (ασιατική Τουρκία, Περσία, Ιράκ, Αφγανιστάν) σε στενή συνεργασία με την 5η στρατιά, που διοικείται από το στρατάρχη Τιμοσένκο και βρίσκεται στο Τουρκεστάν.

Οι πέντε αυτές στρατιές αντιπροσωπεύουν συνολικά μία δύναμι ενός περίπου εκατομμυρίου ανδρών. Το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτές τις δυνάμεις θα μπορούσε να κινητοποιηθή για ενεργό πολεμική δράσι.

Είνε γνωστόν, έξ άλλου, ότι η Ρωσία διατηρεί σήμερα 2 μεραρχίες στην Αυστρία, 3 στην Ούγγαρια, 1 στη Ρουμανία κι' άλλη 1 στη Βουλγαρία. Στις ανωτέρω δυνάμεις πρέπει να προστεθούν:

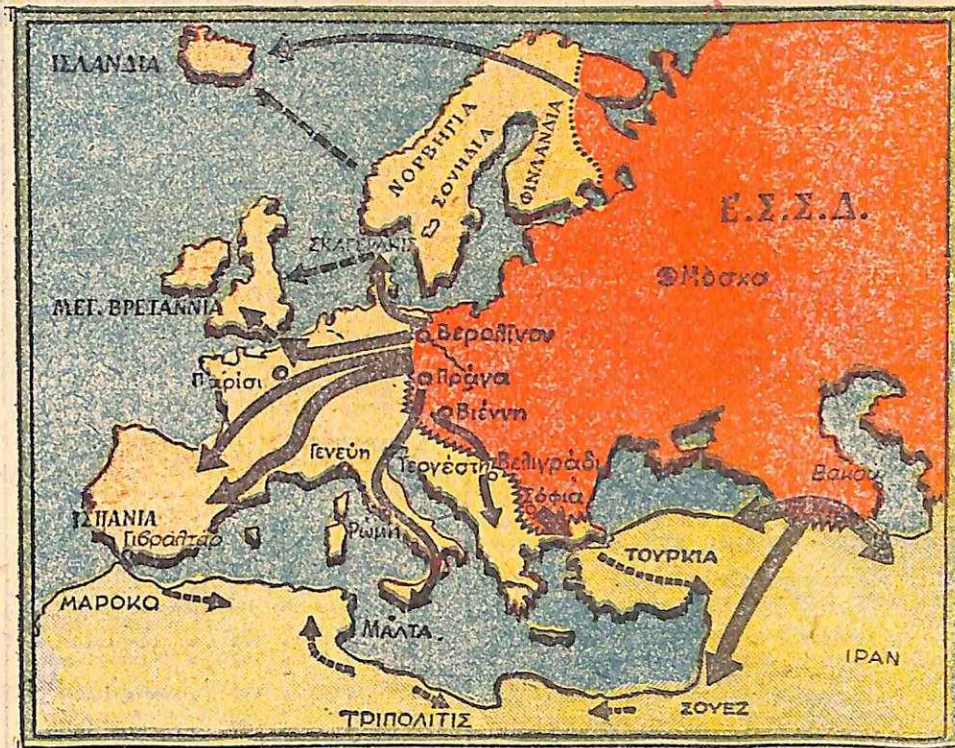
250.000 Πολωνοί.
140.000 Τσεχοσλοβάκοι.
150.000 Βούλγαροι.
70.000 Ρουμάνοι.
100.000 Ούγγροι.

90.000 Άστυνομικοί της «λαϊκής αστυνομίας» της ανατολικής Γερμανίας.

Σύνολον 800.000

Η Ρωσία, συνεπώς, μαζί με τους ευρωπαϊκούς δορυφόρους της έχει σήμερα επί ποδός πολέμου στην περιοχή της Ευρώπης και της μέσης Ανατολής γύρω άνω του ενός και ήμισους εκατομμυρίου ανδρών.

Ενδέχεται, όμως, οι αριθμοί αυτοί να είνε πολύ κατώτεροι της πραγματικότητας. Ο στρατηγός Μπράντλεϋ είχε δηλώσει πριν από λίγο καιρό ότι η Ρωσία διέθετε 175 μεραρχίες, που θα μπορούσε να τις αύξησι σε 300 σε διάστημα 60 ημερών και σε 500 μερικούς μήνες μετά την κινηποίησι της. Τους ίδιους περίπου αριθμούς έδωσε και ο κ. Σίνγουελ, που υπολογίζει τα σοβιετικά τάνκς σε 25.000. Οι Γάλλοι, έξ άλλου, υπολογίζουν τις σοβιετικές δυνάμεις «πρώτης γραμμής» σε 170 μεραρχίες πτετικού και 35 θωρακισμένες.

Το έπιθετικό σχέδιο της Σοβιετικής Ένώσεως.

Οι λεπτομέρειες του σοβιετικού σχεδίου επίθεσεως

Το σοβιετικό σχέδιο επίθεσεως, παρατηρούν οι στρατιωτικοί κριτικοί, δεν είνε παρά μία πιστή αντίγραφή εκείνου που περιλαμβάνεται στην πολιτική διαθήκη του Πέτρου του Μεγάλου.

Να ποιες οδηγίες έδινε στους διαδόχους του ο μεγαλειόβαλος Ρώσος Τσάρος, που την πολιτική του αντιγράφουν σήμερα τα Σοβιέτ:

«Πρέπει ν' αναμειχθώ με όποιοδήποτε τρόπο, έγραφε, στις έσωτερικές διενέξεις της Γερμανίας. Θα προσπαθήσετε ταυτόχρονα να διατρέψετε την Πολωνία, θα υποστηρίξετε τους φίλους μας ν' ανέλθουν στην αρχή και θα βρήςτε ένα όποιοδήποτε πρόσχημα για να στείλετε σ' αυτή τη χώρα μωσχοδικτικά στρατεύματα, που θα πρέπει να εγκατασταθούν εκεί μόνιμως. Κατόπιν θα προσεταιρισθώ τη Γερμανία στην υπόθεσί μας. Αφού εξασφαλίσετε τη συνεργασία τους θα εξετασθώτε κατά μήκος της Μαύρης θαλάσσης και θα προχωρήσετε προς την κατεύθυνσι της Κωνσταντινουπόλεως και των Ινδιών. Θα προσπαθήσετε να προκαλέσετε εμφύλιους πολέμους στην Τουρκία και την Περσία και να επωφεληθώ απ' αυτούς. Πρέπει να βρήςτε τον τρόπο να φθείρετε τις έχθρικές αλύες (τα έθνη), σπρώχνοντας τη μία έναντι της άλλης κι' όταν το κατορθώσετε, θα διαρρήξετε τη συνεργασία με τη Γερμανία και θα κατακλύσετε με τα στρατεύματά σας αυτή τη χώρα, καθώς και τη Γαλλία».

Διαβάοντας κανείς αυτές τις οδηγίες, δεν μπορεί να μην τις αποδιώξη με τα αποδιδόμενα σήμερα στη Μόσχα σχέδια. Σύμφωνα με τους στρατιωτικούς έμπειρογνώμονες, τα σχέδια (Η συνέχεια όπισθεν)

Ο Άγγλος στρατηγός Ουίλλιαμ Τέντερ

Ο Αμερικανός στρατηγός Όμαρ Μπράντλεϋ

Ο Γάλλος στρατηγός Έλν

των έχουν στις λεπτομέρειες των ως ακολούθως:

Α. Τρεις κύριες επιθέσεις:

Ι. Έναντίον της Αγγλίας δια του βορείου Ατλαντικού.

ΙΙ. Εξόρμησης προς τη Μεσόγειο με αντικειμενικό σκοπό το Γιβραλτάρ.

ΙΙΙ. Ταυτόχρονη εξόρμησης προς τη μέση Ανατολή με αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη των Δαρδανελλίων και του Σουέζ.

Β. Οι τρεις αυτές κύριες επιθέσεις θα υποστηριχθούν από τρεις άλλες δευτερεύουσες:

ΙV. Κινήσεις ασφαλείας κατά μήκος των ακτών της βορείου θαλάσσης, για να εξουδετερωθούν οι Σκανδιναβικές χώρες και η Ισλανδία και να εγερθεί η βάση επιθέσεως εναντίον της Αγγλίας.

V. Κινήσεις συνδέσεως της δια του βορείου Ατλαντικού επιθέσεως εναντίον της Αγγλίας με εκείνη της Μεσογείου. Κατάληψη Γαλλίας και εξόρμησης προς τα Πυρηναία.

VI. Διπλή κάθοδος από την κεντρική Γερμανία, με αντικειμενικό σκοπό την κατάληψη της Ιταλίας, Γιουγκοσλαβίας και Ελλάδας. Περαιτέρω: επίθεση εναντίον της Μάλτας.

Γ. Απώτερος αντικειμενικός σκοπός: Επιδέσεις εναντίον των Ηνωμένων Πολιτειών.

Υπολογίζεται ότι η Ρωσία μπορεί να διαθέσει άμεσα εναντίον της Γερμανίας 50 μεραρχίες κατά το πλείστον μηχανοκίνητες και 3 - 4.000 αεροπλάνα συνεργασίας και βομβαρδισμού. Η δύναμη αυτή θα μπορούσε να ενισχυθεί μέσα σ' ένα χρονοδιάγραμμα με 25 - 30 μεραρχίες πεζικού.

Εναντι αυτών των δυνάμεων, οι σύμμαχοι δεν διαθέτουν σήμερα παρά μόνον 4 μεραρχίες (2 αμερικανικές και 2 βρετανικές) και περί τα 300 αεροπλάνα στη γραμμή Ρήνου - Έλβας. Οι δυνάμεις αυτές θα μπορούσαν να ενισχυθούν αργότερα με άλλες 12 μεραρχίες (2 αμερικανικές, 2 βρετανικές, 5 γαλλικές, 2 βελγικές, 1 ολλανδική) και περί τα 800 αεροπλάνα, μεταξύ των οποίων αρκετά αεροπρωτοβόμματα και Β. 29, που θα είνε σε θέση να βομβαρδίσουν αποτελεσματικά τα μετόπισθεν των Ρώσων.

Ενα άλλο περισσότερο δυσάρεστο ενδεχόμενο είναι η διενέργεια τοπικών επιθέσεων με στρατευματα μεταφερόμενα αεροπορικώς και αλεξιπτωτιστές, με αντικειμενικό σκοπό την καθήλωση των συμμαχικών δυνάμεων στις θέσεις των. Ταυτόχρονα με αυτή την επιχείρηση, οι Ρώσοι θα επιτεθούν εναντίον της Δανίας, με απώτερο αντικειμενικό σκοπό τον Σκαγεράκη και τη Νορβηγία.

Ο Δυτικός συνασπισμός

Τ'ας περάσωμε τώρα από το μέρος των δυνάμεων του δυτικού συνασπισμού.

Σύμφωνα με ένα άρθρον του στρατιωτικού συγγραφέως Ρόυερ και του συνταγματάρχη XXX του Έπιτελείου των δυνάμεων του Ατλαντικού συμφώνου, που δημοσιεύθηκε πριν από λίγο καιρό στον παγκόσμιο τύπο, το σχέδιο Μπράντλεϊ για τη δυτική Ευρώπη προβλέπει τρεις γραμμές άμυνας: Η πρώτη απ' αυτές βρίσκεται στην ευθεία Κιέλου - Τερνέστης (όρειν σγκρότημα της Κεντρικής Ευρώπης), η δεύτερη στο Ρήνο κι' η τρίτη στα Πυρηναία.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι η προστασία της Ευρώπης θα περιορισθή μόνον στην προσπάθεια συγκρατήσεως του σοβιετικού χειμαρρῶν. Τα συμμαχικά σχέδια προβλέπουν επίσης μια γιγαντιαία αντίθεση με σκοπό τη διείσδυση στις χώρες του ανατολικού συνασπισμού.

Το γενικό σχέδιο αυτής της επιθέσεως διαγράφεται ως εξής περίπου:

Πλαγιοφυλακή των δυνάμεων των βορείων χωρών: επίθεση προς την κατεύθυνση της Φινλανδίας και του Μουρμάνσκ.

Αριστερά πτέρυγες Κέντρον εξορμήσεως: Η περιοχή μεταξύ Δανίας και Κιέλου. Εξόρμησης προς την κατεύθυνση του Στεττίνου, των Βαλτικών χωρών και του Λένινγκραντ.

Κύριος δγκος των συμμαχικών δυνάμεων: Εξόρμησης προς την κατεύθυνση της Βαρσοβίας, του Σμόλενσκ και της Μόσχας.

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΜΕΡΑΡΧΙΩΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

ΜΕΡΑΡΧΙΑ ΠΕΖΙΚΟΥ

Δύναμις σε άνδρες: 10.810.
200 αυτοκίνητα
24 πυροβόλα των 76 χιλιοστομέτρων
24 » » 122 » (αντιαρματικά)
72 » » 100 » (αντιαεροπορ.)

Σε περίπτωση πολέμου, προβλέπεται η ενίσχυση κάθε μεραρχίας με τρία τάγματα ιφόδων. Θα αποτελούνται από 700 Ασιάτες, ειδικά εκπαιδευμένους.

ΜΕΡΑΡΧΙΑ ΙΠΠΙΚΟΥ

Δύναμις σε άνδρες: 9.000
130 όπλοπολυβόλα
96 αντιαρματικά όπλα
3000 μυδραλλιοβόλα
64 βαρέα μυδραλλιοβόλα
20 πυροβόλα των 76 χιλιοστομέτρων
20 » » 45 » (αντιαρματικά)
48 ναρκοβόλα των 120 χιλιοστομέτρων
30 πυροβόλα των 37 χιλιοστομέτρων (αντιαεροπορικά).

(Το σοβιετικό Ιππικό έπαιξε σημαντικό ρόλο κατά τον παρσμένο πόλεμο εναντίον των οπισθοφυλακών των γερμανικών στρατιών στην περιοχή της Μόσχας και του Στάλινγκραντ).

ΜΕΡΑΡΧΙΑ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Δύναμις σε άνδρες: 12.345.
12 πυροβόλα των 122 χιλιοστομέτρων (για συνθήκη βοήθ.)

24 » » 122 » (αντιαρματικά)
24 » » 152 » (πυρά φραγμού)

48 » » 122 χιλιοστομέτρων
72 » » 76 »
120 » » 100 » (αντιαεροπορ.)

Όλες οι σοβιετικές πυροβολαρχίες έλκονται σήμερα με πρακτική.

ΤΕΘΩΡΑΚΙΣΜΕΝΗ ΜΕΡΑΡΧΙΑ

Δύναμις σε άνδρες: 10.750.
100 άρματα Τ-34 (35 τόνων, πυροβόλον των 85 χιλιοστομέτρων, μετακινούμενον προς όλες τις διευθύνσεις, όριαία ταχύτης: 45 χιλιομέτρα)

100 άρματα Τ-44 (29 τόνων, πυροβόλον των 76 χιλιοστομέτρων, όριαία ταχύτης: 58 χιλιομέτρα)

45 άρματα Β-36 (50 τόνων, πυροβόλον των 122 χιλιοστομέτρων, όριαία ταχύτης: 42 χιλιομέτρα)

30 άρματα Κ-Υ (56 τόνων, πυροβόλον των 85 χιλιοστομέτρων, όριαία ταχύτης: 40 χιλιομέτρα)

36 πυροβόλα των 76 χιλιοστομέτρων (αντιαρματικά).

24 πυροβόλα των 122 χιλιοστομέτρων.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν συγκεντρώσει οι αμερικανικές υπηρεσίες, η Σοβιετική Ρωσία κατέχει σήμερα 35.000 άρματα μάχης. Θεωρείται επίσης βέβαιον, ότι διαθέτει μεγάλον αριθμό κινητών «μπλοκαδούζ» (όχηρων) των 10 τόνων. Αυτά τα «μπλοκαδούζ» θα μπορούν να μετακινούνται από το ένα σημείο στο άλλο και να παίζουν το ρόλο όχηρων στα επικάρια σημεία του πεδίου της μάχης, να παρενοχλούν τις προφυλακές, να ανακόπουν την εξέλιξη μιας επιθέσεως κτλ.

ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

Η σύνθεσις κάθε αεροπορικού στόλου είναι η ακόλουθη:

Δύναμις σε άνδρες: 21.000.
300 «Γιάκ-17», αεροπρωτοβόμματα, όριαία ταχύτης: 1010 χιλιομέτρα, ακτής δράσεως: 1500 χιλιομέτρα, πυροβόλον των 32 χιλιοστομέτρων, μυδραλλιοβόλα των 12,7 χιλιοστομέτρων.

250 «Μίγκ-90», αεροπρωτοβόμματα, όριαία ταχύτης 980 χιλιομέτρα, ακτής δράσεως 1370 χιλιομέτρα, πυροβόλον των 30 χιλιοστομέτρων, μυδραλλιοβόλα των 12,7 χιλιοστομέτρων.

80 «Γιάκ-21», αεροπρωτοβόμματα μονοθέσια, όριαία ταχύτης 1000 χιλιομέτρα, ακτής δράσεως 750 χιλιομέτρα. Μπορεί να παραμείνουν εν πτήση 43 λεπτά. Διαθέτουν 40 βλήματα εναντίον αεροπλάνων.

100 «ΤΥ-4», έλαφρά βομβαρδιστικά, αεροπρωτοβόμματα, όριαία ταχύτης 750 χιλιομέτρα, ακτής δράσεως 2.460 χιλιομέτρα.

Τα βαρέα βομβαρδιστικά αποτελούν ιδιαίτερους σχηματισμούς. Σύμφωνα με τα στοιχεία των αμερικανικών υπηρεσιών, η Σοβιετική Ένωση διαθέτει 8.000 αεροπλάνα πρώτης γραμμής και 42.000 εφεδρικά.

Η κίνησης του κέντρου θα υποστηριχθή από τις δυνάμεις που θα δρουν στη δεξιά πτέρυγα, με αντικειμενικό σκοπό την έξουδετέρωση της Τσεχοσλοβακίας — Ούγγαρίας — Ρουμανίας και τη διείσδυση στην Ουκρανία.

Οι εξευρωπαϊκές γραμμές υποχωρήσεως

Ένα στρατηγικό σχέδιο πρέπει να προβλέπη τα πάντα, ακόμη και την περίπτωση αποτυχίας.

Όπως εξεθέσαμε και ανωτέρω, η ολοκληρωτική κατάληψη της Ευρώπης και το κλείσιμο της Μεσογείου, με αποτέλεσμα τον εξαναγκασμό των δυτικών δυνάμεων να κάνουν για τις μεταφορές τους τον περίπλοκον της Αφρικής, δεν θεωρείται πιθανή.

Αλλ' αν, παρά πασαν έλπίδα, έπραγματοποιηθεί:

Στην περίπτωση αυτή, το συμμαχικό σχέδιο προβλέπει δυο άλλες γραμμές υποχωρήσεως.

Η πρώτη απ' αυτές βρίσκεται στα Βόρεια παράλια της Αφρικής. (Σε περίπτωση κατάληψης του Σουέζ, η γραμμή αυτή δεν θα μπορούσε να κρατηθή).

Η δεύτερη είναι η γραμμή Ντακάρ - Τζιμπουτί.

Πρέπει να σημειωθή ότι η Ρωσία, σ' έναν άγωνα εναντίον δυνάμεων που έξουσιάζουν τη θάλασσα και τον αέρα, μόνον στην περιοχή της Μεσογείου μπορεί ν' αναπτύξη μια στρατηγική σε παγκόσμιο κλίμακα, που να περιλαμβάνη, δηλαδή, τρεις ήττειρους: την Ευρώπη, την Ασία και την Αφρική.

Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να συγκεντρώση τις δυνάμεις της σε μια τέτοια προσπάθεια.

Η έπιτυχία της θα έσημαινε την εξαπλώσει της σοβιετικής κυριαρχίας πάνω στο σύνολο σχεδόν της Ευρώπης και της Ασίας και την κατοχή ενός μεγάλου μέρους της Αφρικής.

Στην περίπτωση αυτή ο πόλεμος θα είχε κερδηθή από τη Ρωσία;

Κάθε άλλο. Γιατί οι δικές δυνάμεις θα είχαν στην κατοχή τους τη Βόρειο και τη Νότιο Αμερική, τις βρετανικές νήσους, τη Νότιο Αφρική, την Αυστραλία, τη Νέα Ζηλανδία, την Ινδονησία και άλλες περιοχές μεγάλης οικονομικής σημασίας, σε τρόπον ώστε η απόλεια των χωρών που αναφέραμε δεν θα τις έθιγε σοβαρά. Μια απόβασις στην Ευρώπη και άλλα πιθανόν σημεία του πλανήτη μας θα ήταν πάντοτε δυνατά.

Οι άρχηγοι των δυνάμεων του Ατλαντικού Συμφώνου

Το γενικό στρατηγείο των δυνάμεων του Ατλαντικού συμφώνου στεγάζεται σε μια πτέρυγα του περιήφμου «Πενταγώνου» της Βασιγκτῶνς. Τρεις άνδρες βρίσκονται επί κεφαλής αυτού του ανωτάτου πολεμικού οργανισμού: ένας Αμερικανός, ο στρατηγός Όμαρ Μπράντλεϊ, ένας Αγγλος, ο στρατάρχης της Αεροπορίας σερ Ουίλλιαμ Άρθουρ Τέντερ κι' ένας Γάλλος, ο στρατηγός - σωματάρχης Πώλ - Ανρύ - Ρομναλντ Έλύ. Έχουν κι' οι τρεις πολλά κοινά χαρακτηριστικά. Είναι ισχυροί, έγκρατεί, μελετηροί και ψυχροί, παγεροί σχεδόν. Αλλ' η σταδιοδρομία των παρουσιάζει τεράστιες διαφορές κι' είναι από τις πιο περίεργες.

Ένας τῶς «λαδωτής» ατμομηχανών

Πριν από τριάντα έπτα χρόνια, ο Όμαρ Νέλσον Μπράντλεϊ, που ήταν τότε έλκοισ και ένος χρονον, έργαζόταν ως «λαδωτής», στο άμαξοστάσις της εταιρίας των σιδηροδρομικών γραμμών του Μισούρι, στο Μόμπιελ. Ο πατέρας του, που ήταν δημοδιδάσκαλος με μηνιαίο μισθό 50 δολλαρίων, είχε πεθάνει πριν από λίγο καιρό. Κι' η μητέρα του ένορραβε. Ο νεαρός Μπράντλεϊ φοιτούσε τις Κυριακές σε κάποιο σχολείο.

Μια μέρα, έπειτα από μερικά χρόνια, ένα μέλος του Κογκρέσου πήγε σ' αυτό το σχολείο. Σύμφωνα με μια παράδοση αμερικανική συνήθεια, οι νέοι που θα πάνε να σπουδάσουν στη στρατιωτική σχολή του Ουέστ - Πόιντ υποδεικνύονται από τα

Ο στρατάρχης Ροκοσόβσκι

Ο στρατάρχης Βοροσίλωφ

Ο στρατάρχης Ζούκοφ

μέλη του Κογκρέσου και τους γεροισιαστές της περιοχής. Οι καθηγητά του σχολείου υπέδειξαν, λοιπόν, στον έπίσημο έπισκεπτή των Μπράντλεϊ, που ήταν έπιμελής και μελετηρός.

— Λυπούμαι, απάντησε ο βουλευτής. Αλλ' έχω κάμει την έκλογή μου. Μπορώ, όμως, να υποδείξω ως αναπληρωματικό τον προστατευόμενο σας. Έτσι, αν τον ευνόησε η τύχη...

Κι' η τύχη τον ευνόησε. Ο πρώτος υπαίτιος δεν πέτυχε στις εξετάσεις. Ο Μπράντλεϊ, αντίθετα, ήρθε μεταξύ των πρώτων. Την έποχή της εισόδου του στη σχολή του Ουέστ - Πόιντ ήταν είκοσι έξη χρόνων κι' όταν αποφοίτησε υπηρέτησε σε διάφορες φρουρές.

Κατά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, τον έστειλαν στην Αφρική ως διοικητή μιας μεραρχίας. Η ήρεμη και μελετημένη στρατηγική του πέτυχε απόλυτα.

Ο Μπράντλεϊ κατέλαβε τη Μπιζέρτα χωρίς σ' ένα σοφό και μελετημένο έλιγμό και κατόπιν τη Σικελία, χωρίς να ξεφύγη ούτε λεπτό σχεδόν από τα χρονικά όρια, που διέγραφε το σχέδιο του Έπιτελείου.

Είχε γίνει πιά διάσημος κι' έκλήθη στο Λονδίνο, όπου του ανέτέθη η προπαρασκευή της αποβάσεως στη Νορμανδία.

Έπειτα από λίγο καιρό, διήυθνε την περίφημη προέλασι προς το Σαίν - Λό, αναζωογόνησε με τα σαφά σχέδια του τις έπιχειρήσεις που είχαν αποτελεσματῶθι σχεδόν και κατέφερε μια σειρά από αποφασιστικά χτυπήματα εναντίον της Γερμανίας.

Είχε αρχίσει τον πόλεμο ως διοικητής μεραρχίας. Αλλ' ήταν τώρα διοικητής δυο στρατιών και σε λίγο, είχε τέσσερις υπό τις διαταγές του. Έτσι έφτασε ως τον Έλβα, όπου υπέγραψε μαζί με τους Ρώσους το πρακτικόν της συνθηκολογήσεως της Γερμανίας.

Μετά τον πόλεμο, η κυβέρνησις τον έβαλε, λόγω της δημοτικότητός του μεταξύ των στρατιωτών, να διευθνή την «Υπηρεσία προστασίας των παλαιών πολεμιστών».

Τρία χρόνια αργότερα, διαδέχτηκε τον Αΐξενχάουερ στην αρχηγία του Γενικού Έπιτελείου των ενόπλων αμερικανικών δυνάμεων και το 1947 τοποθετήθηκε μαζί μ' έναν Αγγλο κι' έναν Γάλλο επί κεφαλής του Γενικού Στρατηγείου των δυνάμεων του Ατλαντικού Συμφώνου.

Από ποιητή: κοί ζωγράφος στρατάρχης του αέρος

Όπως ο Μπράντλεϊ, έτσι κι' ο Τέντερ δεν προοριζόταν για το στρατό. Είχε σπουδάσει νομικά στο πανεπιστήμιον, παρακολούθησε κατόπιν μαθήματα σε μια σχολή διοικητικών υπαλλήλων κι' ο πόλεμος του 1914 τον βρήκε υποδιοικητή στις νήσους Φίτζι του νοτίου Ειρηνικού. Δεν είχε να κόμει μεγάλα πράγματα εκεί κάτω. Κι' άκείωσε τον καιρό του στο να γράφει στίχους και να ζωγραφίζει.

Αργότερα έστάλη σ' ένα στρατόπεδο στο Ντοροεσάιρ, για να εκπαιδευθή. Αλλ' αλά, κατά τα γυμνάσια, έπεσε σε μια τρέφο κι' έσπασε το πόδι του.

Οι γιατροί τον έβγαλαν τότε ανάκτονο για το πεζικό. Αλλ' ο Τέντερ ήταν αποφασισμένος να πολεμήση. Ζήτησε, λοιπόν, να του έπιτρέψουν να γινή αεροπόρος.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, πετούσε πάνω από τις γεωμανικές γραμμές στο δυτικό μέτωπο και διακρίθηκε πολύ γρήγορα για τον ήρωισμό, την αυτοθυσία και τα μελετημένα χτυπήματά του. Καμιά σχεδόν από τις βόμβες του δεν πήγε χαμένη...

Μετά τον πόλεμο, έμεινε στην αεροπορία κι' ανέβηκε σιγά - σιγά τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας.

Το Νοέμβριο του 1940 τον έστειλαν στο Κάιρο ως υποδιοικητή του ναερίου στόλου που έπρεπε να υποστηρίξη τις έπιχειρήσεις εναντίον της Τύνιδος. Διοικητής είχε όρισθι ο στρατάρχης της αεροπορίας Όουεν Μπόυντ. Αλλ' είχε το άτυχμα να μνη φτάση ποτέ στην Αφρική. Το αεροπλάνο του άναγκάστηκε να προσγειωθή στη Σικελία κι' οι Ιταλοί τον έπιασαν αιχμάλωτο. Έτσι ο Τέντερ έγινε διοικητής του στόλου χωρίς να το περιμένει.

Εφάρμοσε τότε μια νέα τακτική, που αποτέλεσε κατόπιν κανόνα στις επιθέσεις της συμμαχικής αεροπορίας εναντίον του Αξονος. Στις 6 Μαΐου του 1943, άνοιξε ένα αλυσίδα στην κυριολεξία ανάμεσα στην παράταξι των στρατευμάτων του Γερμανού στρατηγού φον Άρνιμ, έκσφενδονίζοντας περισσότερα από 600.000 κιλά βομβών πάνω σε μια ζώνη που είχε πλάτος μικρότερο από ένα χιλιόμετρο. Αυτός ο καταιγιστικός βομβαρδισμός έμεινε γνωστός με το όνομα «τάξης Τέντερ».

Έπειτα από λίγο καιρό, προήχθη σε στρατάρχη της αεροπορίας.

Ένας Γάλλος στρατηγός που γεννήθηκε στην Έλλοδα

Αντίθετα με τους δυο άλλους συναδέλφους του, ο Γάλλος στρατηγός Έλύ δεν ήταν ποτέ τίποτε άλλο από στρατιωτικός. Γεννήθηκε στις 17 Δεκεμβρίου του 1897 στη Θεσσαλονίκη, όπου ο πατέρας του ήταν αντιπρόσωπος της Γαλλίας στην Έπιτροπή Διομολογήσεων.

Ο πόλεμος του 1914 τον βρήκε πρωτεύη μαθητή στη στρατιωτική σχολή του Σαίν - Σύρ. Έλαβε μέρος σ' αυτόν σαν άπλους στρατιώτης, και συμπλήρωσε τις σπουδές του μετά τον τερματισμό των έπιχειρήσεων.

Ο πόλεμος του 1940 τον βρήκε αντι-συνταγματάρχη. Μετά την πανωλεμία του γαλλικού στρατού, ο Έλύ πήγε στο Λονδίνο κι' αργότερα στο Αλγέρι. Από εκεί τον έστειλαν κρυφά στη Γαλλία, όπου έγινε η ψυχή του κινήματος αντίστασεως κι' έπαιξε κατόπιν αποφασιστικό ρόλο στις μάχες για την απελευθέρωσι της Γαλλίας. Ένα τραύμα, στο δεξί χέρι, άναγκασε τους γιατρούς να του κόψουν. Η άναπηρία του, όμως, δεν τον έμποδίζει να είναι πάντοτε θαυμασμός ίππεις.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι χώρες του Ατλαντικού Συμφώνου.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

Η ΔΙΑΙΤΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΙΤΙΚΟΥ

Ποιά φαγητά απαγορεύονται απόλυτως

Σύμφωνα με όσα εξακολουθεί ως σήμερα να παραδέχεται η Έπιστήμη, η αρθρίτις είναι μία ασθένεια που οφείλεται σε διαταραχή της εναλλαγής των πρωτεϊνικών ουσιών, ιδίως δε εκείνων που λέγονται «ουρίνες».

Επειδή λοιπόν οι ούσιες αυτές έχουν στενή σχέση με το σχηματισμό ουρικού οξέος μέσα στον οργανισμό μας, η μελέτη της αρθρίτιδας είναι αλληλένδετη με ό,τι αφορά το ουρικό οξύ. Έτσι μόνο μπορεί να καθορισθεί κι η απαιτούμενη διαίτα για τους αρθρικούς.

Το ουρικό οξύ υπάρχει κανονικά μέσα στο αίμα σε ποσότητα 20 - 40 χιλιοστογράμμων στρά 100 κυβικά εκατοστόμετρα. Προέρχεται απ' την καύση των κυττάρων, τη φυσική δηλαδή φθορά των ιστών. Το αίμα το παραλαμβάνει, για να το μεταφέρει και να τ' αφήσει στο διυλιστήριο των νεφρών, απ' όπου θα αποβληθεί κατόπιν με τα ούρα.

Σε ώριμα όμως άτομα, με διαταραχή της εναλλαγής της ύλης, παράγεται πάρα πολύ ουρικό οξύ κι οι νεφροί δεν κατορθώνουν να το απομακρύνουν όλο. Συγκεντρώνεται λοιπόν σιγά - σιγά μέσα στο αίμα και στους ιστούς.

Η παθολογική αύξηση της ποσότητας του ουρικού οξέος στο αίμα, λέγεται ουραιμία. Η συγκεντρώση του στις αρθρώσεις προκαλεί την αρθρίτιδα.

Στις οξείες κρίσεις, ο αρθρικός πρέπει να κάνει επί 2 - 3 μέρες διαίτα μόνο με γάλα (περίπου 1½ όκα) και φρούτα. Έπειτα θα προσθέσει στο φαγητό του αυγά, κωπά τυριά, ρύζι και μαρμελάδες.

Στη χρονία αρθρίτιδα, η διαίτα πρέπει να είναι λιγότερο περιορισμένη, γιά διαφόρους λόγους: Πρώτον, δεν μπορούμε ν' απαιτήσουμε τόσο υπομονή απ' τον άρρωστο. Έπειτα, κι αν ακόμη την έχη, η μονότονη διαίτα θα του προκαλέσει άνορεξία και δυσπενία, που θα χειροτερεύουν την πάθησή του, με μία «ένδοξη» ουραιμία. Ένώ π.χ. συνιστώνται στους αρθρικούς άμυλνδες και λιπαρές τροφές, η υπερβολική παράταση αυτής της διαίτης μπορεί εύκολα να προκαλέσει έντερικές ζυμώσεις και διαταραχές, που συντελούν στην αύξηση του ουρικού οξέος.

Τα αυγά πάλι και το γάλα, μολονότι οι πρωτεΐνες τους δεν περιέχουν «ουρίνες», χειροτερεύουν την κατάσταση όταν γίνεται κατάχρησή τους. Οι γιατροί υπολογίζουν ότι η ημερήσια ποσότητα των πρωτεϊνών αυτών δεν πρέπει να υπερβαίνει το 1 γραμμάριο γιά κάθε κιλό βάρους του σώματος (να είναι δηλαδή κατά μέσον όρον 60 - 80 γραμμάρια).

Απ' το άλλο μέρος, έχει αποδειχθεί με πειράματα ότι βλάπτει ο τελείος αποκλεισμός

του κρέατος (επειδή περιέχει πούρινες) απ' τη διαίτα των αρθρικών. Πρέπει μόνο να περιορίζεται η ποσότης του, να διαλέγεται η ποιότης του (για να προτιμώνται όσα έχουν λιγότερες πούρινες) και να μαγειρεύεται μόνο βραστό. Το ζουμί του απαγορεύεται, γιάτι παραλαμβάνει τις περισσότερες πούρινες απ' το κρέας.

Το ψωμί και τα γλυκίσματα περιορίζονται σημαντικά. Το αλκοόλ απαγορεύεται, μ' οποιαδήποτε μορφή, γιάτι έχει αποδειχθεί η βλαβερή του ενέργεια. Μερικοί θεωρούν βλαβέστερα τα ποτά από ζυμώσεις (κρασί, μπύρα) παρά τα λικέρ. Στον καθορισμό της διαίτης του αρθρικού λαμβάνονται επίσης υπ' όψη και οι τυχόν παθήσεις του ήπατος ή των νεφρών.

Εξ άλλου, έχει παρατηρηθεί συχνά ότι μερικοί αρθρικοί παθαίνουν οξείες κρίσεις άμα φάνε ώριμα φρούτα. Σε τέτοιες περιπτώσεις, οι αρθρικοί εκδηλώσεις έχουν προφανώς αλλεργική προέλευση. Σταματούν δε, όταν αποκλεισθούν απ' τη διαίτα αυτά τα φαγητά.

Ο αρθρικός πρέπει επίσης να φροντίζει να κοιμάται καλά. Σ' αυτό λοιπόν συντελεί το έπιμημένο μάσημα, το ήσυχο και άργο φαγητό, πάντα στην ίδια ώρα, κι η συνήθεια να νάναι έλαφρό το βραδυό δείπνο.

Το τσάι, ο καφές και το κακάο απαγορεύονται, γιάτι περιέχουν πούρινες.

Με λίγα λόγια λοιπόν, η διαίτα του αρθρικού μπορεί να συνοψισθεί στους εξής κανόνες: Γεύματα ήσυχα, παρατεταμένα και λιτά. Άφθονα πράσινα λαχανικά, φρούτα, ρύζι, μαρμελάδες, λιγότερο γάλα κι αυγά, γλυκά τυριά, ελάχιστο κρέας. Το κρέας μόνο βρασμένο, στο ένα μόνο φαγητό κι όχι κάθε μέρα. Αποφυγή ενοπνευματώδων. Κάθε δύο βδομάδες, μιάς ημέρας διαίτα μόνο με φρούτα, μαρμελάδες και γάλα. Μιά φορά το μήνα, απόλυτη νηστεία, μόνο με λεμονάδες, ζάχαρη κι ελάχιστο αλκοόλ.

Να τώρα ένα σχήμα διαίτης γιά τους πάσχοντες από χρόνια αρθρίτιδα. 'Οφείλεται σ' ένα περίφημο 'Ιταλό γιατρό. Οι ποσότητες είναι υπολογισμένες γιά ένα άτομο βάρους 70 κιλών: 'Όρα 8 π.μ. Γάλα, 200 γραμ., ψωμί, 25 γραμ. 'Όρα 12. Ρύζι, 150 γραμ., βούτυρο, 50 γραμ., αυγά 2, πατάτες, 200 γραμ., φρούτα, 200 γραμ., ζάχαρη, 50 γραμ. 'Όρα 4 μ.μ. Γάλα, 200 γραμ. 'Όρα 8 μ.μ. Ρύζι, 50 γραμ., βούτυρο, 25 γραμ., πράσινα χορταρικά, 300 γραμ., μήλα, 100 γραμ.

Η διαίτα των εγκύων

Στά τέλη της εγκυμοσύνης, η μέλλουσα μητέρα μπορεί να παρουσιάση άνησυχαστική αύξηση του βάρους της, συγκράτην νερό στους ιστούς, άσπριακή υπέρταση και

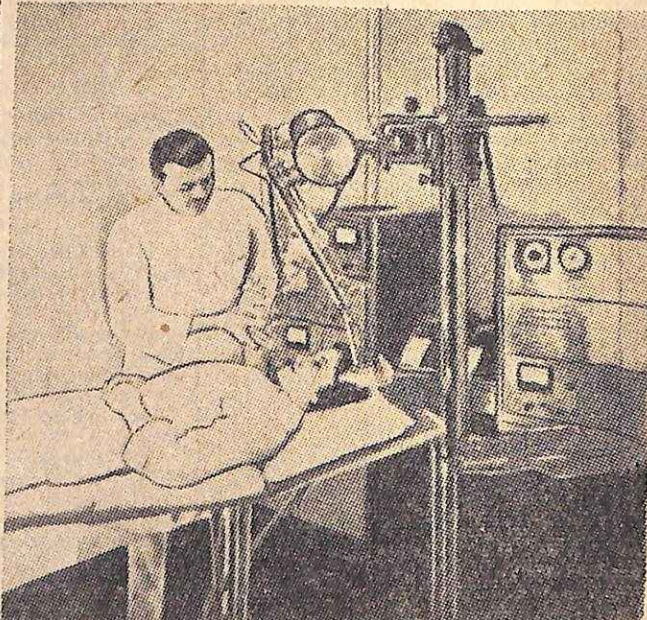
αρλικές επιπλοκές. Τα συμπτώματα αυτά χαρακτηρίζουν την «εκλαμψία», μία παθολογική κατάσταση σοβαρή τόσο γιά τη μητέρα όσο και γιά το παιδί. Αποφεύγονται όμως αν η εγκύος ακολουθήση εξ αρχής κατάλληλη διαίτα, με πολλές πρωτεΐνες και λίγα άμυλνδες, ζάχαρη και αλάτι. Πρέπει να τρώη κρέας δύο φορές την ημέρα (πράγμα όχι συνηθισμένο στις γυναίκες, που δεν είναι πολύ κρεωφάνες). Θα τρώη επίσης άφθονα φρούτα και λαχανικά, όχι όμως πολλά λίπη. Το γάλα είναι άφελιμο, άφου άφαιρεθή η κρέμα του. Χρειάζεται το λιγότερο ένα αυγό κάθε μέρα. Τέλος, το αλάτι πρέπει να περιορισθεί στο ελάχιστον.

Η ευχιστοσία στο κάπνισμα

Όπως πολλοί άνθρωποι αγαπούν το κάπνισμα, άλλοι άπεναντίας δεν μπορούν να το άνεχθούν, γιάτι τους προκαλεί άλλεργία. Ο Άμερικανός δόκτωρ Γκάνθιλ Νάυτ έκαμε τελευταίως μία σειρά σχετικών πειραμάτων. Είπε δηλαδή σε διάφορα άτομα να μην καπνίσουν επί 12 ώρες. Έπειτα τους έδωσε να καπνίσουν ένα τσιγάρο, ενώ συγχρόνως μετρούσε το σφυγμό και την πίεσή τους. Παρατήρησε λοιπόν σε μερικούς ότι, δέκα δευτερόλεπτα μετά την πρώτη ρουφηγία κάπνου, εκδηλώθηκε ταχυκαρδία. Άλλα συμπτώματα της άλλεργίας στον κάπνο είναι: πρινή κόπωση, νευρικός, πονοκέφαλος, άπνεια, τρεμούλες, ύπνηλία το άπόγευμα, γοργάλημα στο λαιμό, χρόνιας βήχας, έρεθισμός των ούλων, έπιχρισμα της γλώσσας, βραχνάδα, δυσκοιλιότητα, πόνοι στις αρθρώσεις και δυσκαμψία.

Το ψάρι ωφελεί στο μυαλό

Η κοινή ιδέα ότι το ψάρι είναι τροφή κατάλληλη γιά τους πνευματικά εργαζομένους, οφείλεται στο φυσιοδίφη Άγκασί, που βρήκε ότι τόσο τα ψάρια όσο κι οι νευρικοί ιστοί περιέχουν άφθονο φωσφόρο. Τελευταίως, μερικοί Άμερικανοί έπιστήμονες μελέτησαν τη σύσταση των νευρών, με την εισαγωγή ραδιενεργού φωσφόρου μέσα στο σώμα. Παρακολούθησαν δηλαδή τη διαδρομή του στο νευρικό σύστημα κι έξακριβώσαν ότι ο νευρικός ιστός χρησιμοποιεί περισσότερο φωσφόρο όταν χρειάζεται να έπανορθώση κάποια

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΟΓΚΟΥΣ

Γιά τη διάγνωση και τον καθορισμό της θέσεως ενός όγκου του όγκου του έγκεφαλου, χρειάζονταν άλλοτε νοσοκομειακή περίθαλψη του άρρώστου και τρυφήματα του κρανίου. Τώρα λοιπόν η ίδια διάγνωση γίνεται σε λίγα λεπτά της ώρας, με μία ένση ραδιενεργού ουσίας. 'Αν υπάρχει όγκος, η ουσία αυτή συγκεντρώνεται στους ιστούς του. Δύο βραχίονες μιάς ειδικής συσκευής, έρωδιασμένοι με μετρητές Γκέϊγκερ, φέρονται σ' έπαφή έξωτερικώς σημεία του έγκεφαλου κι υποδεικνύουν την ύπαρξη και τη θέση του όγκου.

βλάβη του. Συνεπώς, είναι σωστή η θεωρία του Άγκασί.

Οδοντοσκόνη από πενικιλίνη

Άρχισε να κατασκευάζεται μία οδοντοσκόνη με πενικιλίνη, που άπειδείχθη ότι περιορίζει κατά 50% την τερήδονα των δοντιών. Η ενέργεια της φαίνεται ότι άφρα τα μικρόβια, που σχηματίζουν μέσα στο στόμα όξια βλαβερά γιά τα δόντια. Σε μερικές όμως περιπτώσεις, άτομα ευαίσθητα στην πενικιλίνη μπορεί να παρουσιάσουν ένα έλαφρό έξάνθημα, μ' αυτή την οδοντοσκόνη.

Γιά τη θεραπεία των κασχόντων από υπέρταση

Ο κυριότερος κίνδυνος που διατρέχουν οι πάσχοντες από υπέρταση είναι η ρήξη μιάς μικρής άρτηρίας ή φλέβας και η έκχυση αίματος στον έγκέφαλο. Ο κίνδυνος αυτός είναι πάντοτε πολύ σοβαρός λόγω της έξαιρετικής υπάθειας των μικρών αϊμοφόρων άγγείων. Γιά την προστασία των χρησιμοποιείται κατά των τελευταίων ένα καινούργιο φάρμακο, η καλουμένη «ρουτίνη», που έξάγεται από τον άπηναν, το σμυμπόκο και τον κάπνο. Η ουσία αυτή ίσχυροποιεί τα τοιχώματα των αϊμοφόρων άγγείων και προλαμβάνει τις έσωτερικές αιμορραγίες, που άποβαίνουν συνήθως μοιραίες στους πάσχοντες από υπέρταση. Η «ρουτίνη» παίρνεται σε κόψουλες. Η δόσις είναι 20 χιλιοστογράμματα δύο φορές την ημέρα.

Η βιταμίνη Α και ο θυρεοειδής αδής

Τα πειράματα των Άγγλων έπιστημόνων άπέδειξαν ότι η βιταμίνη Α άνταγωνίζεται τη θυροξίνη, που είναι, ως γνωστόν, μία όρμόνη έγκρινομένη από τον θυροειδή αδέν. Η χρησιμοποίησις της εναντίον της υπερλειτούργιας αυτού του αδένος άπέδωσε πολύ καλά άποτελέσματα. Γίνονται ένεσεις 300 - 400.000 μονάδων βιταμίνης Α κατά 24ωρο, επί πολλές έβδομάδες υπό συνεχή ίατρική παρακολούθηση. Το φάρμακο είναι άνεκτό από τον οργανισμό, δεδομένου ότι η τοξικότης του άρχίζει έπειτα από τη χρήση 7 εκατομμυρίων μονάδων κατά 24ωρο.

Η ΓΛΩΣΣΑ, καθρέφτης της υγείας

Τι φανερώνουν το χρώμα και οι διαστάσεις της

«Βγάλε τη γλώσσα σας!» έλεγαν άπαραιτήτως οι παλαιότεροι γιατροί στον άρρωστο, γιά να βοηθηθούν στη διάγνωση τους. Πολλοί άπ' τους νεότερους άρχισαν να θεωρούν ότι ουσίωδη αυτή την εξέταση της γλώσσας. Κι όμως, όπως διαπιστώθηκε τελευταίως, η γλώσσα είναι ένας «καθρέφτης» του οργανισμού, που φανερώνει διάφορες άδειαμινώσεις και άσθενείες άρκετά σοβαρές.

Όλοι ξέχνημε ότι η γλώσσα άποτελείται από μύς και σκεπάζεται μ' ένα βλεννογόνο, απ' τον όποιο προεξέχουν πολλές μικρές «θήλες». Το χρώμα της είναι κανονικά λευκόροδινο. Οι τυχόν αλλοιώσεις του σηματοδοτούν έλλειψη ώρισμένων βιταμινών απ' τον οργανισμό.

Όταν π. χ. λείπει η ριμποφλαβίνη (βιταμίνη Β2), η γλώσσα παίρνει χρώμα σκούρο μωβ και γίνεται άφύσικα λεία. Συνήθως, σχηματίζονται συγχρόνως μικρές πληγές στις γωνίες του στόματος.

Άλλες άδειαμινώσεις δεν έπηρεάζουν άισθητά το χρώμα της γλώσσας, κάνουν όμως να σχηματισθούν άπάνω της βλαβερή αιλάκια, ιδίως σταυρωτά.

Στην άδειαμινωση που όνομάζεται «πελλάγρα», η γλώσσα σκεπάζεται από μεγάλες άσπρες πλάκες, ενώ το χρώμα της γίνεται πολύ σκουρότερο κόκκινο απ' το κανονικό. Στην οξεία μορφή, η γλώσσα παίρνει ένα λαμπερό κόκκινο χρώμα κι είναι λεία κι έλαφρά πρησμένη. Όσο η κατάσταση γίνεται χρόνια, η γλώσσα σκουραίνεται, και συγχρόνως σχηματίζεται στη γούθα της μέση της ένα χαρακτηριστικό σταυροειδές σημάδι. Η περιφέρεια της κι η άκρη της είναι ζωηρότερα κόκκινες απ' το κέντρον και λείες.

Ας ιδούμε όμως κι άλλες αλλοιώσεις της γλώσσας. Όταν είναι στεγνή, δείχνει έλλειψη ύγρων στον οργανισμό, που οφείλεται πιθανώτατα σε πάθησι των νεφρών. Έχει τότε χρώμα ανοιχτότερο απ' το κανονικό κι έπιφάνεια πολύ λεία. Η κατάσταση της αυτή μπορεί και να οφείλεται σε άνυπνοή απ' το στόμα, τότε όμως είναι προσωρινή.

Συχνά συμβαίνει να νοιώθουμε ένα κόψιμο, φαγούρα ή τσίμπημα στη γλώσσα. Κάποτε, το περίεργο αυτό σύμπτωμα οφείλεται σε σοβαρή άναιμία. Είναι όμως ένδεχομένως να έρεθισθεί η γλώσσα από τέχνητες οδοντοστοιχίες, από υπερβολικό κάπνισμα ή από ώρισμένα φάρμακα.

Το έπιχρισμα της γλώσσας (κοινότατο σύμπτωμα) οφείλεται σε διάφορα αίτια, ως επί το πλείστον όχι σοβαρά. Υπάρχει κανονικά λίγο έπιχρισμα σε κάθε γλώσσα, και ιδίως στο βάθος της. Το πρώτο φαίνεται περισσότερο, έπειδή τη νύχτα έλαττώνεται η έκκρισις σάλιου. Άλλωστε, συντελεί σ' αυτό κι η άναπνοή με το στόμα των κοιμισμένων.

Η παρουσία ύδραχλωρικού οξέος μέσα στο στόμαχο έχει στενή σχέση με το έπιχρισμα

της γλώσσας. Όταν είναι υπερβολική η ποσότης αυτού του οξέος, το στόμα του έπιχρισματος γίνεται παχύτερο. Αν αντίθετως λείπη το οξύ, τότε η γλώσσα φαίνεται λεία και δίχως καθόλου έπιχρισμα, ιδίως στο γύρο της.

Η κατάχρησις οινόπνευματωδών ποτών, η δυσπενία, η νωθρότης των έντέρων, εκδηλώνονται με έπιχρισμα στη γλώσσα, που μάς έδοποιεί ότι πρέπει να λάβουμε τα μέτρα μας. Όρισμένες άσθενείες, όπως π. χ. η άσπριακή, έχουν ως σύμπτωμά τους ένα σκούρο έπιχρισμα της γλώσσας.

Συμβαίνει κάποτε να μεγαλώνουν οι διαστάσεις της γλώσσας, περισσότερο απ' το κανονικό. Άποτυπώνονται τότε στο γύρο της τα σημάδια των δοντιών, καθώς σφίγγεται άπάνω τους. Μιά απ' τις αίτιες αυτής της αλλοιώσεως είναι η έλλειψις βιταμινών Β.

Άλλά κι η πολύ μικρή γλώσσα δείχνει άδειαμινωση, που διορθώνεται με τη χορήγηση έκχυλίσματος ήπατος ή μαγιάς της μπύρας, γιά τους ανθρώπους που τυχαίνει να έχουν έκ γ εν ε τ ης μικρή γλώσσα. Στην περίπτωση τους, δεν πρόκειται περι έλλειψως βιταμινών.

Στις νευρικές παθήσεις, η γλώσσα καθοδηγεί πολλές φορές στο γιάτρο. Π. χ. σε ώρισμένες παραλύσεις προεξέχει έξω απ' το στόμα και κρέμεται προς το παράλυτο μέρος. Αυτή η απόκλισις οφείλεται στο ότι οι μύς της ύγιους πλευράς τη σπρώχνουν προς την άλλη. Το σύμπτωμα αυτό υπάρχει πάντοτε σε μία μορφή παραλύσεως, που περιορίζεται στο ένα μέρος του προσώπου. Συγχρόνως το έπιχρισμα της γλώσσας γίνεται παχύτερο προς το παράλυτο πλευρό.

Εξ άλλου, η γλώσσα των νευροπαθών έχει ένα ιδιαίτερο τρεμούλιασμα, που δεν μπορεί ο άρρωστος να το συγκρατήσει. Οι ίδιες άβέλπτες κινήσεις της γλώσσας παρατηρούνται στον άλκοολισμό, στο τρεμάδες παραλήρημα, στη νωρεία και σε πολλές άλλες παθολογικές καταστάσεις νευρικής φύσεως. Εφόσον η γλώσσα ανήκει στο πεπτικό σύστημα, είναι φυσικό να έπηρεάζεται στις περιπτώσεις χρόνιας δυσπενίας. Το σύμπτωμα αυτό βοηθεί το γιάτρο στη διάγνωση του, πολύ πριν έμφανισθεί κανένα άλλο.

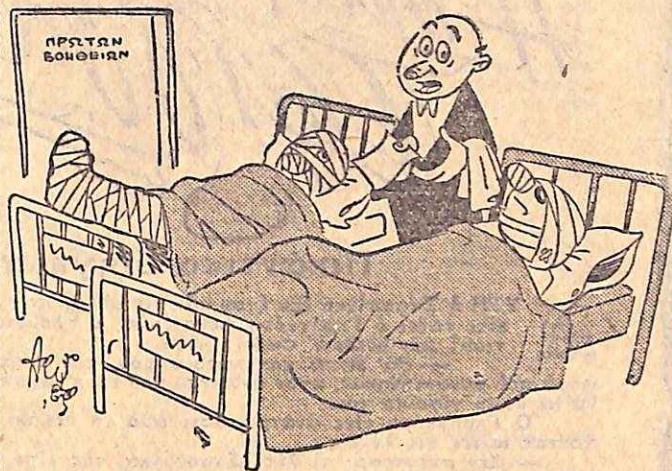
Σε μερικές περιπτώσεις, η κακοσμία του στόματος οφείλεται στις ζυμώσεις υπολειμμάτων τροφής, κωμένων άνάμεσα στις θηλές της γλώσσας. Δεν είναι όμως πάντοτε αυτή η αίτια της. Πολλές φορές, η κακοσμία προκαλείται από έλλο κασμία προκαλείται από έλλο λόγο, όπως εξ άλλου το έπιχρισμα της γλώσσας δεν προκαλεί πάντοτε άσχημη μυρωδιά.

Στα 90% των περιπτώσεων, η κακοσμία οφείλεται σε άποσύνθεσι της τροφής άνάμεσα στα δόντια. Ιδίως αυτό συμβαίνει με όσους φορούν ψευδή δόντια ή άσθοντες δόντια, και δεν φροντίζουν να τις καθαρίζουν καλά.

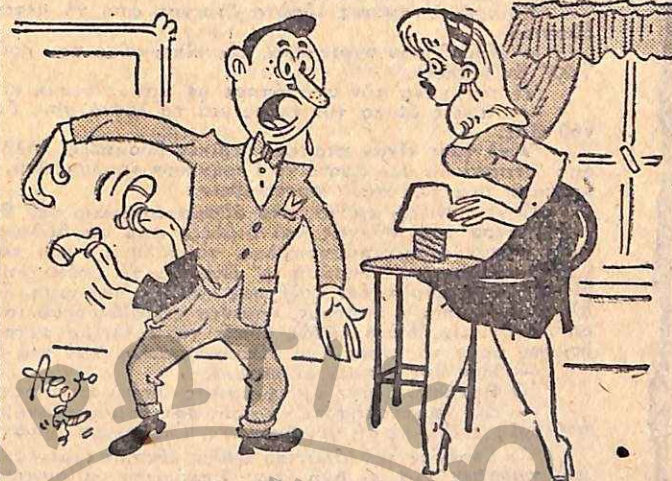
Εξ άλλου, όταν υπάρχουν σ' αυτές τις οδοντοστοιχίες δύο είδων μέταλλα, μπορεί κάποτε (σπανίως όμως) να σχηματισθούν μια μικρή ηλεκτρική στήλη, που παράγει συνεχώς ρεύμα άρκετά ίσχυρο ώστε να έρεθίζει τη γλώσσα.

Τελωτοθεραπεία

(Του Άρχελαου)

Τό γκαρσόνι: Λοιπόν, κύριοι, άποφασίσατε έπιτέλους ποιός από τους δύο θα πληρώση το λογαριασμό;...

— Πολύ άναιδές το άδελφάκι σου, άγάπη μου!...

— Άκόμη να δέσης αυτό το παπούτσι σου, Άνάργυρε;...

Η Στασσίνκα

Πικάντικο διήγημα

ΥΤΗ η Στασσίνκα δεν ήταν σαν τις άλλες τσιγγάνες. Και τί δεν της είχε τάξει ο Γκρηγκόρη Λουσινικόφ, ο πλούσιος έμπορος του άλατιού! Δεν ήθελε ν' άκουση λέξι.

— Θα δώσω την καρδιά μου, του άπάντησε την τελευταία φορά που συναντήθηκαν, στον άνθρωπο που θα μ' αγαπήσει τόσο πολύ, ώστε να με κάμει γυναίκα του.

Ο Γκρηγκόρη είχε ανατριχιάσει από το κεφάλι ως τα πόδια, ακούγοντας αυτές τις λέξεις:

— Δεν σκέφτεσαι τί λές, Στασσίνκα, της είπε. Είμαι, όπως ξέρεις, παντρεμένος κι' ο γυιός μου έχει την ηλικία σου.

— Μπορείς να χωρίσεις, Γκρηγκόρη Λουσινικόφ.

— Δεν άρκει. Πρέπει να φύγω από τη Μόσχα, αν αποφασίσω να σε κάμω γυναίκα μου.

— Θα φύγουμε μαζί!

Χοντρές σταγόνες ιδρώτα έτρεχαν από το μέτωπο του έμπορου του

άλατιού.

— Χρυσή μου περιστέρα, της είπε, αυτό που μου ζητάς είναι αδύνατο.

— Άλλ' αν ήθελες...

— Η τσιγγάνα τον σταμάτησε με μια απότομη κίνηση του χεριού της.

— Χάνεις άδικα τον καιρό και τα λόγια σου, Γκρηγκόρη Λουσινικόφ,

του είπε.

Από τότε είχαν περάσει μερικές βδομάδες. Άλλ' η σκέψις της όμορφης Στασσίνκα δεν άφηνε το Γκρηγκόρη να ησυχάσει. Αποφάσισε, λοιπόν, να κάμει μια τελευταία προσπάθεια.

Πήγε πρώτα - πρώτα, στο άδμαντοπώλειο του Ρακόσκυ, που ήταν το μεγαλύτερο της Μόσχας και διάλεξε από τα δώδεκα μπριγιάν, που του παρουσίασε ο κοσμηματοπώλης, το καλύτερο και το ακριβότερο. Όταν ήρθε η στιγμή να πληρώσει, μ' όλο που το επάγγελμά του τον είχε συνηθίσει στα πακάκια, δεν συζήτησε καθόλου την τιμή. Τριάντα χιλιάδες ρούβλια του ζήτησε ο έμπορος, τριάντα χιλιάδες ρούβλια πλήρωσε ο Γκρηγκόρη Λουσινικόφ. Μόνο καθώς έβαζε το πολύτιμο πετράδι στην τσέπη του, έσκυψε προς το μέρος του άδμαντοπώλου και του ψιθύρισε:

— Μην πής τίποτε σε κανένα.

— Ο Ρακόσκυ έκαμε μια έδαφιαία υπόκλησι μπροστά του.

— Δεν ξαναπατήσατε το πόδι σας στο κατάστημά μου από την ημέρα

που ήρθατε εδώ με τη γυναίκα σας, Γκρηγκόρη Λουσινικόφ, άπάντησε.

Ο έμπορος του άλατιού έφυγε ευχαριστημένος. Και το βράδυ βρήκε μια πρόφασι για να βγεί έξω. Επρόκειτο να συναντηθεί, είπε στην Πρασκόβια, τη γυναίκα του, μ' έναν ανώτερο αξιωματικό της επιμελητείας, που θ' άγοράζε μια μεγάλη ποσότητα άλατιού για το στρατό. Χάρης σ' αυτή τη δικαιολογία, μπόρεσε να φορέσει το καλά του ρούχα και μια και δύο τράβηξε για το «Γιάρ», το άριστοκρατικό καμπαρέ της Μόσχας, την εποχή των Τσάρων.

Βρήκε εκεί μερικούς φίλους του κι' άφου έφαγε κι' ήπιε, κάλεσε το γκαρσόνι.

— Φέρε μου τους τσιγγάνους, του είπε.

Σε λίγο, εμφανίστηκαν μια χοντρή γυναίκα και τρεις νεαροί και κοκκαλιάρηδες σαν σκελετοί τσιγγάνοι, που κρατούσαν στα χέρια τους μπαλάκιες. Άλλά, προτού αρχίσουν το τραγούδι τους, ο Γκρηγκόρη Λουσινικόφ έδωσε μια γραθιά τόσο δυνατή στο τραπέζι, που όλα όσα βρίσκονταν πάνω σ' αυτό αναπήδησαν και κύλησαν κάτω, μ' έναν τρομακτικό πάταγο.

— Τί είναι αυτοί; φώναξε με μάτια κατακόκκινα από θυμό.

— Οί τσιγγάνοι που ζητήσατε, άπάντησε με σεβασμό το γκαρσόνι.

— Ηλίθιε, γουρουύνι, σκύλε! βρυχήθηκε ο έμπορος του άλατιού, αφήνοντας το θυμό του να ξεσπάσει. Αυτούς σου ζήτησα εγώ η τη Στασσίνκα;...

Κατάλαβες τώρα, σκυληκι; Τη Στασσίνκα θέλω!

— Άλλά, τόλμησε ν' άπάντησε ο έμπορος, η Στασσίνκα δεν μπορεί ναρθεί. Είναι άγκαλαρισμένη στην κάτω αίθουσα.

— Δεν μπορεί ναρθεί; φώναξε ο Γκρηγκόρη. Αυτό θα το ίδουμε!

Κι' ώρμησε σαν βολίδα στις σκάλες.

Η άπέραντη αίθουσα του πρώτου όρόφου του «Γιάρ» ήταν γεμάτη από νεαρούς αξιωματικούς, σπουδαστές και νέους πλούσιων οικογενειών.

της παλιάς εποχής που αταλούσαν εκεί τα χρήματα που τους έδιναν οί γονείς τους. Μια όρχηστρα από τσιγγάνους έπαιζε σε μια γωνιά. Στη μέση

ένα ζευγάρι χόρευε κάποιο θεότρολλο χορό.

Ο έμπορος του άλατιού αναγνώρισε στη γυναίκα τη Στασσίνκα. Κι' αυτή τον αναγνώρισε επίσης.

— Γκρηγκόρη Λουσινικόφ, του φώναξε, έλα να σου συστήσω το μνη-

στήσα μου!

Ο έμπορος του άλατιού νόμισε πως άνοιξε η γη για να τον καταπιεί. Κι' η ταραχή του έγινε πολύ μεγαλύτερη όταν η Στασσίνκα του παρουσίασε εκείνον που άποκαλούσε μνηστήρα της. Ήταν ο 'Ιβάν, ο γυιός του.

— Σκύλα! βρυχήθηκε. Δεν σου έφτανε πως ξετρελλάνες τον πατέρα, αλλά βάλθηκες να ξετρελλάνης και το γυιό.

— Η Στασσίνκα τον κύτταξε μ' έκπληξι. Άλλ' άμέσως έπειτα έσκασε

στα γέλια.

— Ο 'Ιβάν είναι γυιός σου; είπε. Δεν το ήξερα... Άλλά τόσο το καλύτερο!...

— Αφού, όμως, είναι έτσι, έχεις άδικο, Γκρηγκόρη Λουσινικόφ. Δεν είναι σωστό να βρίζεις τη μητέρα των εγγονιών, που θ' άποκτήσης. Ο 'Ιβάν κι' εγώ θα παντρευτούμε την Κυριακή... Άρραβωνιαστήκαμε άπόψε μέσα σ' αυτή την αίθουσα. Διακόσια στόματα είναι έτοιμα να το μαρτυρήσουν.

— Ναι, πατερούλη, ψιθύρισε δειλά ο νέος. Της ύποσχέθηκα να την παντρευτώ... Την αγαπώ...

— Θέλεις, λοιπόν, να με σκοτώσει η μητέρα σου, βρωμόπαιδο;...

— Ο νέος κατέβασε το κεφάλι.

Ο Γκρηγκόρη ένοιωσε την έπιθυμία να όρμησει πάνω στη Στασσίνκα

και να την πνίξει. Άλλά κατάφερε να συγκρατηθεί και παρακάλεσε τη νεαρή

τσιγγάνα να τον ακολουθήσει έξω από την αίθουσα για να της μιλήσει.

— Όταν έφτασαν στο διάδρομο, ο Γκρηγκόρη σταμάτησε πίσω από μια

κολώνα και, βγάζοντας το μπριγιάν που είχε στην τσέπη του, το έδειξε

στη Στασσίνκα.

— Ούτε βασιλίτσα δεν το έχει φορέσει, της είπε. Τ' άγόρασα σήμερα

το άπόγεμα για σένα...

— Η τσιγγάνα σήκωσε περήφανα το κεφάλι της.

— Δεν πουλιέμαι, Γκρηγκόρη Λουσινικόφ, άπάντησε. Σου το είπα τό-

σες φορές ως τώρα!

— Θα σου αγοράσω μια δωδεκάδα μπριγιάν, που θα είναι μεγάλα

και λαμπερά σαν αυτό, είπε ο έμπορος.

— Σ' ευχαριστώ, άπάντησε η τσιγγάνα. Θα τα δεχτώ για δώρο την

ημέρα των γάμων μου με τον 'Ιβάν.

— Στασσίνκα, παρακάλεσε, ο Γκρηγκόρη, προσπάθησε να λογικευθεί.

— Άλλ' είμαι πολύ λογική, άπάντησε η νέα. Έκείνο που θέλω είναι

να παντρευτώ και να ζω ευτυχισμένη, για να μην μπορώς σύ κι' οί όμοιοί

σου να μου κάνετε εξευτελιστικές προτάσεις, που μου πληγώνουν την καρδιά.

— Σεχνάς, όμως, πως σ' αγαπώ, Στασσίνκα...

— Έκείνο που άποκαλείς άγάπη είναι ένας άμαρτωλός πάθος, Γκρη-

γκόρη. Ένώ ο 'Ιβάν μ' αγαπάει πραγματικά...

— Ήταν μεθυμένος όταν σου ύποσχέθηκε πως θα σε παντρευόταν.

— Δεν είχε πih ούτε μια γουλιά κρασί όταν άρραβωνιαστήκαμε. Έ-

πειτα ήπιαμε μαζί...

— Σκύλα!...

— Η Στασσίνκα δεν περίμενε ν' άκούση τίποτε άλλο κι' έφυγε τρέχοντας.

Ο Γκρηγκόρη ξαναγύρισε τότε στην αίθουσα, έπιασε το γυιό του

από τους ώμους και τον έσπρωξε προς την έξοδο.

— Καληνύχτα, πεθερέ μου! του φώναξε η Στασσίνκα.

— Να μην σε βρή η αλήη, μάγισσα! άπάντησε ο έμπορος του άλατιού.

— Έκείνη τη νύχτα, ο Γκρηγκόρη Λουσινικόφ κι' η Πρασκόβια, η γυναίκα

του, που ο άντρας της νόμισε χρέος του να την πληροφορήσει για τα δια-

τρέαντα, πήραν πολύ σοβαρές αποφάσεις.

Πρώτα - πρώτα, θάσπελναν το άλλο πρώι το γυιό τους σ' ένα συγγενικό

τους σπίτι, στο Κίεβο. Έπειτα, θα πήγαιναν να βρουν το Βασίλη Λουσιν-

ικόφ, τον πατέρα του Γκρηγκόρη. Αυτός με την πείρα του και την εξυπνάδα

του θα τους άδηγούσε τί έπρεπε να κάμουν.

Ο νεαρός 'Ιβάν κατσούφιασε όταν άκουσε την άπόφασι, που είχαν

πάρει οί γονείς του. Άλλά, στο τέλος, ύποτάχτηκε σ' αυτήν κι' έφυγε

πρώι - πρώι για το Κίεβο. Ο Γκρηγκόρη κι' η Πρασκόβια μπήκαν τότε σ'

ένα έλκυθρο και ξεκίνησαν για να πάνε να έπισκεφθούν το Βασίλη Λουσιν-

ικόφ, που έμενε σ' ένα μεγάλο άγρόκτημα, μερικά βέρστια έξω από τη

Μόσχα.

Ο Βασίλης Λουσινικόφ, μ' όλα τα εξηταπέντε χρόνια του, φαινόταν

πιό νέος κι' από το γιό του. Μόλις άκουσε ποιος ήταν ο λόγος που ο

γυιός κι' η νύφη του πήγαν να τον έπισκεφθούν, φώναξε τον άμαξά και τον

διάταξε να τοιμάσει το άμαξί του.

— Θα την κανονίσω εγώ αυτή την ξετσιπώτη, είπε. Φεύγω άμέσως

για τη Μόσχα. Να με περιμένετε εδώ για νύ σας πώ τί έκαμα.

— Η ημέρα κείνη φάνηκε χρόνος στο Γκρηγκόρη και την Πρασκόβια.

Και νύχτασε χωρίς ο Βασίλης Λουσινικόφ να έχει γυρίσει άκομη.

Οί δυο σύζυγοι δεν ήξεραν τί έπρεπε να υποθέσουν κι' άφου έφαγαν

άνορεχτα άρχισαν να ρίχνουν πασιέντζες, για να σκοτώσουν την ώρα τους.

Μά, στο τέλος, δεν άνθεζαν κι' άποκοιμήθηκαν κι' οί δυο στις πολυθρόνες

όπου κάθονταν.

Ξύπνησαν κατά τα ξημερώματα, ακούγοντας θόρυβο στο διάδρομο.

— Η πόρτα άναίξε έπειτα από μια στιγμή και στο κατάφλι έφανίστηκε ο

Βασίλης Λουσινικόφ. Κρατούσε στην άγκαλιά του μια νέα, που φορούσε

λευκό πέπλο σαν νύφη. Ο γέρος την άπόθεσε σε μια πολυθρόνα κι' έπειτα

τράβηξε τον πέπλο της και φώναξε με τη βροντερή φωνή του:

— Ξύπνηστε όλοι κι' όλες για να γνωρίσετε την καινούργια σας κυ-

ρία. Γκρηγκόρη, γυιέ μου και σύ Πρασκόβια, νύφη μου, χαιρετήστε τη

Στασσίνκα Λουσινικόβα, που είναι νόμιμη γυναίκα μου άπό χτες το βράδυ...

Μέσα στο έλκυθρο που τους ξαναπήγαυε στη Μόσχα, η Πρασκόβια

είπε στον άντρα της, σκυδώντας προς το μέρος του:

— Ο πατέρας σου σίγουρα θα τρελλάθηκε. Αυτή η διαβολοτσιγγάνα

τον μάγεψε, όπως και το γυιό μας!...

— Όπως είχε μάγεψει πριν απ' αυτούς και μένα; σκέφτηκε ο Γκρηγκό-

ρη, αλλά δεν είπε τίποτε. Έβγαλε μόνο το μεγάλο μπριγιάν από την τσε-

πη του και τρύπωσε στη γυναίκα του.

— Μ' όλες αυτές τις ιστορίες κόντευα να το δεχάσω, της είπε. Το

είχα αγοράσει χτες το άπόγεμα από του Ρακόσκυ για σένα...

IBAN KOTZENSKY

Η ματωμένη ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ησε την ψευτο - Φουρνιέ, λέγοντάς της ότι θα ξαναπήγαινε.

Η κόρη του βαρελά δεν υποψιάστηκε τίποτα.

Εκείνο το βράδυ, η Ευγενία ήταν στο τραπέζι περισσότερο συλλογισμένη απ' ό,τι συνήθως.

Ευγενία, της είπε η μητέρα της, είχα την τιμή να συζητήσω με το Σεβασμιώτατο.

Μάλιστα, μητέρα μου.

Εκείνες πολύ καλά, παιδί μου. Δεν μπορούσε παρά να σου δώσει άριστες συμβουλές.

Μου είπε πράγματα, που ανέτρεψαν τις ιδέες μου, και μ' έκαναν να σκεφτώ σοβαρά, μητέρα μου, ότι εσφαλμένα γιατί αντίσταθκα στη θέλησή σας. Σας ζητώ συγγνώμη για τη λύπη, που σας προξένησα.

Η Άνναστας, που ήταν μπροστά σ' αυτή τη συζήτηση, άκουγε κατενθουσιασμένη και γελαστή.

Μητέρα μου, εξακολούθησε η Ευγενία, ξέρετε ότι αγαπούσα το Λουσιέν, κι ήθελα να του μείνω πιστή. Άλλα τώρα, που αυτός θέλει να με ξεχάσει, δεν πρέπει να τον σκεπτόμμαι. Σ' ένα γράμμα, που μου έστειλε...

Πώς; τη διέκοψε η κυρία Λυρώ. Ο άνθρωπος αυτός σου έγραψε;

Μάλιστα, μητέρα μου.

Πριν από λίγες μέρες.

Και δεν μου είπες τίποτα γι' αυτό το γράμμα!

Το θεώρησα περιττό.

Ευγενία, που είχε αυτό το γράμμα; Θέλω να το διαβάσω.

Δεν υπάρχει πιά, μητέρα μου. Τόκαφα.

Και τι σου έγραψε ο κύριος Λουσιέν;

Μου έγραψε ότι μίλησε για μένα στο δάσκαλό του και στον κύριο Ντεσολέρ, κι ότι οι κύριοι αυτοί δεν εγκρίνουν τα σχέδιά του. Έγραψε ακόμα ότι μ' αγαπάει πάντοτε, αλλά ότι θα κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να με ξεχάσει. Κι' ακόμα με συμβου-

Σε συμβουλεύει τί;

Με συμβουλεύει να παντρευτώ, μητέρα μου. Υπακούω λοιπόν κι' εγώ στη θέλησή του, κι' αποφάσισα να παντρευτώ τον κύριο Ραβιό.

Η κυρία Λυρώ στράφηκε προς την Άνναστας. Τα μάτια της γεροντοκόρης άστραφταν.

Αγαπητή μου φίλη, είπε η ψευτο - Φουρνιέ, φίλησε λοιπόν το παιδί σου.

Η κυρία Λυρώ αγκάλιασε την Ευγενία, και τη φίλησε με συγκίνηση.

Η Ευγενία δέχτηκε τα φιλά εκείνα με αληθινή χαρά. Είχαν περάσει ήδη πολλές μέρες, που η μητέρα της δεν την είχε φιλήσει.

Μητερούλα μου, πόσο είμαι ευτυχισμένη!... θιθύρισε.

Πρέπει να σε φιλήσω κι' εγώ, μητέρα μου, είπε η Άνναστας.

Η Ευγενία, αποφασισμένη να πείσει το ρόλο, που της υποδείξε ο κύριος Μουριλλόν, άφισε τη γεροντοκόρη να τη φιλήσει, μ' όλο που τα φιλά της την ανηλάσαν και την αναστάσαν.

Ο Μουριλλόν όμως της είχε συστήσει να τα υπομείνει όλα, για λίγες μέρες ακόμα, γιατί η ζωή της μητέρας της, κι' η ευτυχία η δική της και του Λουσιέν κινδύνευαν...

Επειτα η Ευγενία ανέθηκε στο δωμάτιό της, για να σκεφτεί πιά ήρεμα.

Το βράδυ, μετά το δείπνο, η Άνναστας άφισε την κυρία Λυρώ και την κόρη

της να συζητήσουν, και πήγε στο Ραβιό, για να του αναγγείλει ότι η Ευγενία δεχόταν, επί τέλους, να γίνει γυναίκα του.

Ο κακούργος άκουσε χαρούμενος την είδηση αυτή.

Θριαμβεύουμε!... είπε, τρίτοντας τα χέρια του. Φαίνεται πως κι' ο Θεός είναι μαζί μας, αφού πετυχαίνουμε την τελευταία στιγμή, χάρη στην επείγουσα ενόχληση.

Πρέπει να εξακολουθήσω να δίνω στη χάρη το φάρμακο εκείνο; ρώτησε η Άνναστας, που σκώθηκε να φύγει.

Όχι, απάντησε ο Ραβιό, γιατί, αν έχανε εντελώς το λογικό της, θα ήμαστε υπερχρεωμένοι ν' αναβάλουμε το γάμο. 'Ας περιμένουμε λίγο. Όταν θα πάρω την κόρη θα σκεφτούμε αν πρέπει ν' απαλλαγούμε από τη μητέρα ή όχι.

Όταν η Άνναστας έφυγε, κι' ο Ραβιό έμεινε μόνος, άρχισε να κόβει βόλτες μέσα στο δωμάτιό του, μη ξέροντας πώς να εκδηλώσει τη χαρά του.

Είμαι σχεδόν στο τέρμα αυτής της γιγάντιας πάλης, σκεφτόταν. Τι βάρος είχα αναλάβει! Κάθε άλλος, στη θέση μου, θα ήσυχθα με, αφού είχα νικήσει τις φερόρες δυσπισθοκαρούσε μπροστά στις φοβερές δυσκολίες που είχα να υπερικήσω. 'Εγώ σκέπτηκα τα πάντα, εγώ τα φαντάστηκα, εγώ τα διηύθυνα. Τριάντα εκατομμύρια! Τριάντα εκατομμύρια! Τι δύναμη! Μ' έναν τέτοιο μοχλό, μπορώ ν' ανατρέψω όλο τον κόσμο!...

Κι' ο Ραβιό, κατενθουσιασμένος από τον εαυτό του, έφαγε καλά, έπεσε στο κρεβάτι του και δεν άργησε ν' αποκοιμηθεί, και να βυθιστεί σε όνειρα ευδαιμονίας. Έβλεπε τον 'Ερρίκο Κορνιέ, τον πιο επιβλητικό απ' όλους τους συνεπάρχους του, να κινδύνει απ' όλους τους συνεπάρχους του, να σκοτώνει ένας ζηλιάρης σύζυγος, όλους τους εαυτούς του να πεθαίνουν ξαφνικά και το συμβολαιογράφο του Ζορζιμί να του μετράει τα τριάντα εκατομμύρια, ενώ ο κύριος Ντεσολέρ κι' οι φίλοι του έσκαζαν από την απελπισία τους!...

Ο γερο - Γκερέν

Όταν έφυγε από το Πυργάκι, ο κύριος Μουριλλόν, κατενθουσιασμένος με τ' αποτελέσματα που είχε πετύχει, πήγε στον εταίρό του. Βλέποντας τον ντυμένον με ράσα, φημέριο. Βλέποντας τον ντυμένον με ράσα, φημέριο. Βλέποντας τον ντυμένον με ράσα, φημέριο.

Ερχεστε να μ' επισκεφθείτε, έτσι μεταμορφωμένος; Δεν έκαματε καθόλου καλά, κύριε.

Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε, απάντησε ο Μουριλλόν, αλλά πρέπει στο χωριό να μαθευτεί ότι ο Δόν Χοσέ 'Αγκουάρ Μπερνόγιας ήρθε στο σπίτι σας.

Ξέρω, κύριε Μουριλλόν, ότι ο σκοπός σας είναι τιμωρίας, αλλά δεν σας κρύβω ότι η συνειδήσή μου με τύππει γιατί επέτρεψα αυτό το σκάνδαλο.

Κύριε εφημέριε, η αμαρτία ως είναι άπαντα μου, είπε ο Μουριλλόν, χαμογελώντας με καλωσύνη.

Τουλάχιστον είσατε ικανοποιημένος; Πάρα πολύ. Τα πράγματα συνέβησαν όπως τα σκεφτόμουν, κι' όπως τα ήθελα.

Όποτε η χήρα Φουρνιέ;

Είπε μια κακούργα και μια υποκριτριά!

Δεν σας κατάλαβε;

Όχι. Οί απάτεωνες ξεγελούνται πιο εύκολα, παρά οι τίμιοι άνθρωποι. Με πίστεψε σ' ό,τι της είπα, κι' έμαθα πράγματα, που θα με βοηθήσουν για να εξουδετερώσω τους εγκληματικούς σκοπούς μιας λόκληρης σπείρας κακούργων.

Είμαι κατευχαριστημένος, κύριε Μουριλλόν.

Ξέρετε, κύριε εφημέριε, ότι ο Θεός πολλές φορές χρησιμοποιεί μυστηριώδη μέσα, για να κάμει το καλό.

Αυτό είναι αλήθεια. Και θα εξακολουθήσετε ακόμα τη μεταφίσεσή σας;

Μια δυο φορές ακόμα. Μην ανησυχείτε όμως, κύριε εφημέριε. Ξέρω να σεβαστώ το σχήμα, που δανείστηκα.

Την ώρα, που η Άνναστας έφυγε από το σπίτι του Ραβιό, για να γυρίσει στο Πυργάκι ο Μουριλλόν, που είχε βγάλει στο μεταξύ τα ράσα, ανέβαινε στο μέγαρο του Ντεσολέρ.

Ο κύριος τον ώδηγησε άμέσως στο γραφείο του, όπου και κλείστηκαν.

Φίλε μου, του είπε, διαβάω στο πρόσωπό σου ότι πέτυχες.

Παραπάνω απ' ό,τι περίμενα, κύριε κόμη, απάντησε ο Μουριλλόν.

Όποτε, Μουριλλόν, δεν είχα γελαστή; 'Η χήρα Λυρώ...

Είπε η κόρη της Κλάρας Γκερέν, κύριε κόμη.

Επί τέλους! Όποτε είναι ο Ραβιό, πάντοτε ο Ραβιό;

Ναί, πάντοτε αυτός. Τι κακούργος αυτός ο άνθρωπος! Δεν μπορείτε να φανταστείτε ως ποιο σημείο φτάνει η θρασύτης του, κύριε κόμη. Όπως είχαμε καταλάβει, ο σκοπός του ήταν να παντρευτεί την δεσποινίδα Λυρώ, αυτός όμως, κι' όχι κανένας συνεπάρχος του, όπως υποθέσαμε στην αρχή.

Α, τον παλιάνθρωπο!...

Όπως υπελόγιζα λοιπόν, κύριε κόμη, έγινε δεκτός ως 'Ισπανός Πρωτονοτάριος, κι' ευλόγησα μάλιστα τη χήρα Φουρνιέ. Τώρα μπορώ να πηγαίνω ελεύθερα στο σπίτι της, κι' αυτή την ελευθερία θα την χρησιμοποιήσω ανάλογα με τις περιστάσεις.

Η συνένοχος του Ραβιό είναι παμπόνηρη, κι' όμως έπεσε με κλειστή μάτια στην παγίδα, που της είχα στήσει. Είμαι βέβαιος ότι ο Ραβιό μένει στο Βιλντερέ με ψευδώνυμο, κι' υποπτεύομαι ότι η κυρία Φουρνιέ είναι η δεσποινίς Φουρέλ από το Μποζανσόν, κι' ότι πήρε τον πατέρα της μαζί της, που τον παρουσιάζει ως κηπουρό της.

Τον είδα στον κήπο, άλλ' επειδή δεν ξέρω ούτε τον βαρελά του Μποζανσόν, ούτε την κόρη του Άνναστας, δεν μπορώ να είμαι απόλυτως βέβαιος αν ο Ραβιό πήρε για συνεπάρχο τον κύριο Ζαδέρφους του. Αύριο όμως, θα βεβαιώσω και γι' αυτό, γιατί θα φύγω για το Μποζανσόν με το πρώτο τραίνο.

Οι δυο φίλοι συζητήσαν κατόπιν για τις ενέργειες που θα κάναν.

Το Μουριλλόν, σαν πρώην ηθοποιό που ήταν, του άρεσαν τα θεατρικά «κόλπα». Κατάστρωσε λοιπόν ένα σχέδιο, που ο κόμης το ενέκρινε.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Μουριλλόν έφυγε για το Μποζανσόν, για να μάθει αν ο βαρελάς κι' η κόρη του ήταν εκεί, ή είχαν φύγει.

Στις έννιά, ο κόμης κι' ο γαμπρός του βγήκαν από το μέγαρο, κι' έφυγαν, καθένας με το δικό του άμαξι. Ο Ζωρζ Ραμέλ πήγε στο Βιλντερέ, για να φέρη τη Διονυσία στο Παρίσι. Όσο για τον κόμη, αυτός είχε πρώτα να επισκεφτεί το συμβολαιογράφο του, για κάποιο οικόπεδο, που ήθελε ν' αγοράσει, κι' έπειτα τον παλιό του φίλο Μπερτράν Ντελοζέρε, τον ανακριτή. Το ίδιο βράδυ, κατά τις έφτά, ο Μουριλλόν λόν γύρισε από το Μποζανσόν. Τώρα ήταν βέβαιος ότι ο Φουρέλ κι' η κόρη του ήταν κοντά στον Μποζανσόν, χωρίς να πουν σε κανένα που πηγαίνουν, ή κόρη κατά τις άρχες 'Ιουλίου, κι' ο πατέρας της ένα μήνα αργότερα.

Ο Μουριλλόν μόλις πρόφτασε να πηδύσει λόγια με τον κόμη, που ήταν έτοιμος ν' ανέβη στο άμαξί του, μαζί με τον Ντελοζέρε και τη Διονυσία, χωρίς να πουν σε σταθμό της 'Ορλεάν.

Οι τρεις ταξιδιώτες πήραν το τραίνο τών όχτων και τέταρτο.

Στο σταθμό του Μπλουά, ο Ντελοζέρε κι' η Διονυσία άφισαν τον κόμη Ντεσολέρ, που θα εξακολουθούσε το ταξίδι του ως το Μπουρμπουάξεν.

Ταξίδεψε όλη τη νύχτα. Το άλλο το πρωί, στις οχτώ, μπήκε στο σπίτι του γηραιού Κλωντ Γκερέν, θείου της Κλάρας Γκερέν.

Ο γέρος τον δέχτηκε ευγενέστατα, τον παρακάλεσε να καθήσει, και τον ρώτησε σε τι θα μπορούσε να τον εξυπηρετήσει.

Πρόκειται για μία πολύ σοβαρή εξυπηρέτηση, του είπε ο κόμης Ντεσολέρ.

Περί τίνος πρόκειται, κύριε, ακριβώς;

Είσαστε θείος μιας γυναίκας, που λέγεται Κλάρα Γκερέν;

Πάλι η Κλάρα! φώναξε ο γερο - Γκερέν. Άσφαλώς, εκείνη που την ζητούν, δεν βαριούνται. Είπα ωστόσο, σ' εκείνον, που την είχε ζητήσει τελευταία, ότι η Κλάρα πεθάνει.

Το είπατε τον περασμένο 'Απρίλη.

Ναί, και το ξαναλέω και σήμερα. 'Η Κλάρα Γκερέν δεν υπάρχει πιά.

Είπε αλήθεια, κύριε, ότι η Κλάρα Γκερέν δεν υπάρχει πιά, ωστόσο, πριν από τέσσερις μήνες, ζούσε ακόμα.

Είσαστε βέβαιος γι' αυτό; ρώτησε παραξενεμένος ο γέρος.

Εντελώς βέβαιος. Και για λόγους, που θα σας εξηγήσω, η μαρτυρία σας είναι αναγκαία για ν' αναγνωριστή ότι η γυναίκα, που θάφτηκε στις 6 Μαΐου, είναι η Κλάρα Γκερέν, που γεννήθηκε στο Μπουρμπουάξεν.

Δεν βλέπω τι μπορώ να μαρτυρήσω, παρατήρησε ο γέρος, κουνώντας το κεφάλι του.

Θα το καταλάβετε. 'Η ανηψιά σας άλλαξε όνομα, κι' επειδή δεν ήξεραν ότι λεγόταν Κλάρα Γκερέν, έγραψαν, στη ληξιαρχική πράξη του θανάτου της, το παρτσούκλι, με το οποίο την ήξεραν όλοι. 'Ω-

Το ΜΠΑΧ ΕΠΑΙΞΕ ΣΤΟ ΟΡΓΑΝΟ ΑΥΤΟ

Για την 200ή επέτειο του θανάτου του μεγάλου μουσουργού 'Ιωάννου Σεμπαστιανού Μπάχ, επισημασθήκαν τα μεγάλα εκκλησιαστικά όργανα του ναού του 'Αγιου 'Ιακώβου που δεν έπαψαν από εδώ και 9 χρόνια. Η μνήμη του μεγάλου συνθέτη συνδέεται στενά με το άνω όργανο της εκκλησίας που κατασκευάστηκε πριν από 400 χρόνια και στο οποίο ο ίδιος ο Μπάχ έπαιξε διάφορες θρησκευτικές συνθέσεις του. Πάνω στα κλειδιά είναι σκαλισμένα τα πρόσωπα διάφορων ευεργετών και ιερέων της εκκλησίας.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μουριλλόν παρουσιάζεται στη Φουρνιέ και τη χήρα Λυρώ μεταμορφωμένος ως Δόν Χοσέ 'Αγκουάρ Μπερνόγιας, 'Αποστολικός Πρωτονοτάριος και ζητεί τη βοήθεια της πρώτης για τα άρρωστα παιδιά της Ν. 'Αμερικής. Η Φουρνιέ δεν υποψιάζεται τίποτα και του δίνει ένα ποσό. Συγχρόνως ο ψευτο - Πρωτονοτάριος αναλαμβάνει να μιλήσει ιδιαίτερα στην Ευγενία και να την πείσει να δεχτεί το γάμο που της προτείνουν. 'Ετσι μένει μόνος με τη νέα, της λέει ποιός είναι, της φανερώνει τους σκοπούς του και της ζητάει να τον βοηθήσει για το καλό της και για να τιμηθούν οι ένοχοι.

Μα κύριε Μουριλλόν...

Σας καταλαβαίνα. Άκούστε με όμως: Για πολλούς λόγους, πολύ σοβαρούς, που δεν μπορώ να σας πω, πρέπει να μείνετε εδώ για ένα διάστημα ακόμα, για να μπορέσουμε ο κόμης Ντεσολέρ κι' εγώ να σας απαλλάξουμε, μ' ένα μόνο χτύπημα, απ' όλους τους εχθρούς σας. Μάθετε λοιπόν, αφού είναι ανάγκη να σας το πω, ότι έχει αρχίσει ένας φοβερός αγώνας, ανάμεσα στον κόμη Ντεσολέρ και στο Ραβιό και τους συνεπάρχους του. Ο κόμης έχει να εκδικηθεί τη μητέρα σας, το Λουσιέν Μορέλ κι' ένα άλλο άκομα θύμα. Λοιπόν, παιδί μου, μπορείτε να βοηθήσετε θαυμάσια τον κύριο κόμη. Σας εξασφάλισαν αναξιοδότηση, και πρέπει τώρα να εξασφαλίσετε και σεις αυτούς τους κακούργους που είσατε θύμα τους. Από τώρα ανήκουν στη δικαιοσύνη, και δεν έχω καμμία αμφιβολία για το τι τους περιμένει. Πρέπει, είναι ανάγκη, οι άλλοι αυτοί να είναι ήσυχτοι, όσο ο κύριος κόμης κι' εγώ θα εξακολουθούμε τις ενέργειές μας. Για την ευτυχία της μητέρας σας, τη δική σας και του Λουσιέν, θ' ακολουθήσετε τις συμβουλές μου;

Μάλιστα, κύριε Μουριλλόν.

Πολύ καλά. Θα παίξετε εδω ένα μικρό ρόλο, και θα ξεγελάσετε εκείνους που σας εξαπατήσαν με τόσο αναίδεια. 'Ισως απόψε ή μητέρα σας κι' η κυρία Φουρνιέ να σας ξαναμιλήσουν για το Ραβιό.

Κάθε μέρα μου μιλούν γι' αυτόν τον άνθρωπο, και δεν απαντώ καθόλου.

Απόψε όμως, παιδί μου, θ' απαντήσετε στη μητέρα σας, που δεν βλέπει την παγίδα που της έστησαν, ότι δεχέστε να παντρευτείτε το Ραβιό.

Δεν μπορώ να το πω ποτέ αυτό, κύριε Μουριλλόν.

Μπορείτε. 'Αμα σκεφτείτε το Λουσιέν, θαχετε τη δύναμη και το θάρρος να πείτε ψέμματα. Δεν θα παραξενευτούν πο-λύ, που αλλάξατε γνώμη, γιατί η κυρία Φουρνιέ θα είναι προειδοποιημένη από μένα και θα πιστέψει ότι εγώ σας μετέπεισα.

Έτσι, θα μ' εκτιμήσει περισσότερο, κι' αυτό θα με διευκολύνει για να σας ξαναδώ, και να σας συμβουλευώ... Είσατε σύμφωνοι, δεν είν' έτσι;

Αφού πρέπει, θα κάμω ό,τι μου λέτε.

Μείνετε ήσυχη, όλα θα πάνε καλά, είπε ο Μουριλλόν, τρίτοντας τα χέρια του.

Είμαι βέβαιος ότι ο Ζοζέφ Ραβιό θα ζητήσει να γίνει ο γάμος το συντομότερο. Σε τρεις - τέσσερις μέρες, θα τοιχοκολληθεί στο δημαρχείο ή αναγγελία, και, σε μία βδομάδα, ο εφημέριος του Βιλντερέ θα σας άρραβωνιάσει. Άλλα μην ανησυχήσετε καθόλου. Άφιστε τους να κάνουν ό,τι θέλουν. Πρέπει να κρατούμε αυτόν τον παλιάνθρωπο, για να μη μάς ξεφύγ. 'Ο άργήσουμε, για λίγες μέρες, την τιμωρία του, αλλά δεν θα την αποφύγει καθόλου.

Και, παίρνοντας το χέρι της Ευγενίας, πρόσθεσε με συγκίνηση:

Δυστυχισμένο μου παιδί. Πολλά υποφέρατε, αλλά οι κακές μέρες πέρασαν. Έχετε πίστι κι' ελπίδα. Θα έρθη η ευτυχία. Άλλα' ή ώρα πέρασε. Πρέπει να φύγω, γιατί η κυρία Φουρνιέ θα με περιμένει με αγωνία. Σας είπα ότι είχα να σας πω σήμερα. Θα με ξαναδητή μετ' τρεις - τέσσερις μέρες. Σκεφθείτε το Λουσιέν και τους φίλους του, που είναι και δικοί σας, κάνετε ό,τι σας λέω, και μη φοβόσαστε.

Κι' ο Μουριλλόν, σφίγγοντας μ' έγκαρδιότητα το χέρι της νέας βγήκε από το δωμάτιο.

Στον κήπο, βρήκε τον κηπουρό, το συννενοχο του Ραβιό, που του είχε πει ότι η κυρία Φουρνιέ τον περίμενε.

Η Άνναστας τον κύτταζε με αγωνία μόλις πλησίασε.

Τέκνον μου, της είπε ο Μουριλλόν, είχα αναλάβει μιαν αποστολή πολύ πιο δύσκολη, απ' ό,τι φανταζόμουν, κι' αναγκάστηκα να μεταχειριστώ όλη μου την ευλογητία. 'Η δεσποινίς Λυρώ με άκουσε, με κατάλαβε, και νομίζω ότι πέτυχα. 'Η φωνή του Ιερέως είναι φωνή Κυρίου...

Κι' ο ψευτο - Πρωτονοτάριος αποχαίρει...

Καταχραστής

Μούπες έχτές, μωρέ Φροσί, με ύφος αρκετά θρασυ με λέξεις ανωμαλούς, πως τόσοι ξυπνιοι γραμμή βάζουμε χέρι στα ταμεία— και κάνουν τους μεγάλους!

Και κάνουν, λέει, καταχρή— και τρών το ξένο το κεχρί κι' έχουνε λιμουζίνα...

Κι' εγώ ποῦμαι ξυπνιο παιδί δεν έχω κάνει, δηλαδή, καμμία γερή κομπίνα!

Τέτοιες κουβέντες πούπες χτές, δεν τις περίμενα ποτές

Απ' το δικό σου στόμα. Στις συχωρά πρώτη (βελά, μα αν θα τις έπανα— (λά, εύθους σε κάνω λιώμα!

Ρέ, δεν το θέ— τέτοιον (παρά! "Εχω τα χέρια καθαρά!

Και στη ζωή ετούτη, το μεροκάματο το βγά—

— πότε μονά, πότε (ζυγά—

έντιμια στο υπαρ— (μπαύτι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το βράδυ, μετά το δείπνο, η Άνναστας άφισε την κυρία Λυρώ και την κόρη

στε πρέπει να διορθωθεί αυτή η ληξιαρχική πράξη, και, για τη διορθώσει αυτή, χρειάζεται η μαρτυρική σας κατάθεση.

— Πολύ καλά, κύριε. 'Αλλ' επιτρέψτε μου...

— Μαντεύω τι θέλετε να πείτε, τον διέκοψε ο κύριος. Περιμένετε πρώτα να μ' ακούσετε. Βέβαια, δεν μπορείτε να βεβαιώσετε ότι η υπαρέτρια εκείνη, που πέθανε, ήταν ανήλική σας, και δεν έχετε καμιά απόδειξη για την ταυτότητά της. 'Αλλ' η Κλάρα Γκερέν φυλάγει μερικά κοσμήματα, που της είχαν δώσει, όταν ήταν νέα, και σκέφτηκα ότι πιθανόν να μπορούσατε ν' αναγνωρίσετε αυτά τα κοσμήματα.

— Τα μάτια του γέρου άστραψαν.

— Ναι, είπε, θυμάμαι ότι η Κλάρα είχε κάτι κοσμήματα.

— Ένα δαχτυλίδι, σκουλαρίκια.

— Και μία καρφίτσα, που της την είχα χαρίσει εγώ.

— Νομίζετε ότι θ' αναγνωρίσετε αυτά τα κοσμήματα;

— Δεν είμαι πολύ βέβαιος. Πέρασαν από τότε τόσα χρόνια. 'Ωστόσο, αν τ' έβλεπα, ιδίως την καρφίτσα...

— Θα τ'α δείτε, κύριε Γκερέν.

— Και νομίζετε πως αυτό είναι αρκετό για ν' αναγνωρίσει η ταυτότητα της Κλάρας;

— 'Ισως, αυτό μόνο να μην είναι αρκετό, απάντησε ο κύριος, αλλά, εκτός από τη δική σας την κατάθεση, θάχω κι' άλλες αποδείξεις.

— Τότε αλλάζει το πράγμα. 'Αλλά, τί συμφέρον έχετε, κύριε, για να εξακριβωθεί η ταυτότητα της Κλάρας Γκερέν;

— Θα σας το πω: Όταν η Κλάρα Γκερέν είχε φύγει από το Μπουρμπουαζέν, κατά το 1838, διωγμένη από τον πατέρα της ήταν έγκυος.

— 'Αλλοίμονο, ναί.

— 'Η Κλάρα γέννησε τότε, και το παιδί της ζή.

— Ζή; φώναξε ο γέρο - Γκερέν και σηκώθηκε άπτομα.

— Ναι, κύριε Γκερέν, κι' η κόρη της Κλάρας, που είχε πια γυναίκα σήμερα, έχει κι' αυτή μια κόρη, μια πολύ όμορφη κοπέλλα, δεκαεφτά χρονών.

— Τα μάτια του γέρου γέμισαν δάκρυα.

— 'Ωστε έτσι, είπε, είχα δυο ανήλικες και δεν τ'έβλεπα.

— Οί ανήλικες σας, κύριε Γκερέν, αγνοούν κι' αυτές ότι έχουν στο Μπουρμπουαζέν θείο και ξαδέρφους. Μία φριχτή άτυχια κατέτρεξε την Κλάρα Γκερέν σ' όλη της τη ζωή. Την κόρη της την είχε περιλάβει ένα βρεφοκομείο, κι' επειδή ποτέ δεν γνώρισε τη μητέρα της, δεν έχει οικογενειακό όνομα. Λοιπόν, κύριε, το όνομα της μητέρας της, το όνομα Γκερέν, που της ανήκει, θέλω να της το δώσω. 'Η ανήλική σας είναι χήρα, και τώρα έχει το όνομα του άντρα της. Μπορεί να σας φανή παράξενο ότι, ενώ έχει το όνομα του συζύγου της, θέλω να διορθώσω τη ληξιαρχική πράξη της γεννήσεώς της και να της δώσω το όνομα της μητέρας της, 'Αλλά μου είναι απόλυτος άναγκαίος, και θα το καταλάβετε και σεις, 'Επί σαράντα χρόνια, κύριε Γκερέν, ο δημιουργός της δυστυχίας της Κλάρας Γκερέν, ο πατέρας του παιδιού της, δεν έπαυε να την αναζητή παντού, για να διορθώσει το κακό που της είχε κάνει.

— Καταλαβαίνω, είπε ο γέρος. 'Εκείνος έστειλε ανθρώπους στο Μπουρμπουαζέν.

— Ναι, ήταν εκείνος, απάντησε ο κύριος, αλλά' όλες οι προσπάθειές του απέβησαν μάταιες και πέθανε χωρίς να ξαναβρεί την Κλάρα Γκερέν, που την αγαπούσε ειλικρινά.

— 'Ωστε πέθανε;

— Πέθανε λίγον καιρό πριν από την Κλάρα. Την είχε διαρκώς στο νου του, και, πεθαίνοντας, άφισε σ' αυτήν και το παιδί της, όλη του την περιουσία. 'Η περιουσία αυτή είναι πολύ μεγάλη, ξεπερνάει τα τριάντα εκατομμύρια.

— Τριάντα εκατομμύρια!... επανέλαβε ο γέρος κατάπληκτος.

— Τώρα, κύριε Γκερέν, συνέχισε ο κύριος, καταλαβαίνετε γιατί είναι απαραίτητο οι ληξιαρχικές πράξεις του θανάτου της Κλάρας Γκερέν και της γεννήσεώς της κόρης της να διορθωθούν με δικαστική απόφαση. Και, για να σας εξηγήσω περισσότερα γιατί βρίσκομαι εδώ, δεν έχω να σας πω παρά μόνο αυτό: Είμαι ο κύριος Ν...

σολέρ, έκτελεστής της διαθήκης του Παύλου Ζοραμί.

— Ζοραμί; επανέλαβε ο γέρος. 'Αλλά το ξέρω αυτό το όνομα.

— Ο Παύλος Ζοραμί ήταν γιός του εισπράκτορος των έμμεσων φόρων στο Μπουρμπουαζέν.

— Θυμούνται. Γνώρισα τον πατέρα Ζοραμί, και το γιό του, τον Παύλο, που ήταν, τότε, γραφέας σ' ένα συμβολαιογραφείο.

— Έχετε καλό μνημονικό, κύριε Γκερέν, γιατί, πραγματικά, προτού γίνη διάσχιμος τραπεζίτης, ο Παύλος Ζοραμί ήταν γραφέας σ' ένα συμβολαιογραφείο. Την εποχή εκείνη, ήταν φίλος της Κλάρας Γκερέν.

— Ο γέρος χτύπησε το μέτωπό του.

— Και δεν τόμπαζε κανένας! ψιθύρισε.

— Κύριε Γκερέν, εξακολούθησε ο κύριος, ήρθα να ταράξω την ήσυχία σας και να σαςβάλω σ'έ κόπο.

— Κύριε κύριε, απάντησε ο γέρος, είμαι όγδόντα τεσσάρων χρονών, αλλά, καθώς και σεις μπορείτε να το αντίληφθήτε, στέκομαι ακόμα καλά στα πόδια μου. Δόξα σοι ο Θεός! Τι πρέπει να κάνω για τις δυο ανήλικές μου;

— Να ρωήτε για δυο μέρες μαζί μου στο Μπλουά.

— Πότε θέλετε να φύγουμε;

— Σε δυο ώρες.

— Θα είμαι έτοιμος.

— Νομίζω ότι μπορεί να σας συνοδεύει και κανένας από τους γιούς σας, και να γυρίσετε μαζί.

— 'Η ιδέα σας είναι καλή. Θα πάω να φωνάξω το γιό μου τον 'Αντουάν.

— Είπε περιττό να σας πω, κύριε Γκερέν, ότι τα έξοδα του ταξιδιού σας θα επιβαρύνουν εμένα. 'Ως που να ετοιμαστήτε, σεις κι' ο γιός σας, θα πάω στο Δημαρχείο να πάρω ένα αντίγραφο της ληξιαρχικής πράξεως της γεννήσεώς της Κλάρας Γκερέν γιατί θα μάς χρειαστή στο δικαστήριο, στο Μπλουά.

Και πάλι η Παριζό

— Όπως είπαμε και σ'ε προηγούμενο κεφάλαιο, η εαφνική σιγή, που άπλωθηκε γύρω από το έγκλημα του Γκρανβάλ, άπασχολούσε σοβαρά τον 'Ερρίκο Κορντιέ, και προξενούσε κάποια άριστη άνησυχία στους Παριζό. 'Η σιωπή αυτή ήταν τόσο παράξενη...

— Ένα απ' τα δυο θα είχε συμβή: 'Η η Διονυσία θεωρήθηκε ένοχη, ή αποδείχτηκε η άθώότης της. 'Η ανάκριση θα είχε τελειώσει από καιρό, κι' αν η νέα είχε αναγνωριστεί ως ένοχη, δεν είχε ήδη διαταχθεί η παραπομπή της στο Κακουργοδικείο του Μπλουά. 'Αλλά, τότε, γιατί δεν γινόταν ή δική;

— Δεν ήταν δυνατόν ν' αρχίσει αυτή η δική, χωρίς ο Κορντιέ να το μάθι, επειδή παρακολουθούσε ταχτικά, γι' αυτό το σκοπό, την «Εφημερίδα των Δικαστηρίων». 'Η...

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

εφημερίδα αυτή, στην αρχή, είχε γράψει πολλές λεπτομέρειες για το έγκλημα του Γκρανβάλ, κι' έπειτα, απότομα, σταμάτησε να γράφει. 'Ασφαλώς, αν η κατηγορούμενη δικαστόταν, ή εφημερίδα θα δημοσίευε τα πρακτικά της δίκης. Δεν υπήρχε όμως και καμιά ένδειξη ότι την είχαν αποφυλάξει. Τι συνέβαινε λοιπόν; Τα άγνωστες όλα αυτά ο Ραβιό; Και γιατί ή νέα δεν ξαναγύρισε στο αγρόκτημα και στο χωριό, για να διακηρύξει την αθωότητά της;

— Ο 'Ερρίκος Κορντιέ δεν ήξερε τί να υποθέσει, και, για να εξακριβώσει περί τίνος ακριβώς επρόκειτο, έφυγε από το Παρίσι, χωρίς να ειδοποιήσει το Ραβιό για τις προθέσεις του. Είχε φορέσει μία ξανθεία περούκα, είχεβάλει και γυαλιά, και κρατούσε μία πέτινη τσάντα πασαμάχα. 'Οποιος τον έβλεπε θα τον περνούσε για κανένα συμβολαιογράφο, ή για κανένα δικηγόρο.

— «Πρώτα - πρώτα, σκέφτηκε, πρέπει να κάνω μιά επίσκεψη στους Παριζό.

Οι Παριζό δεν ήταν και τόσο άταραχοι, όσο ήθελαν να φαίνονται. 'Από την τελευταία φορά, που τους είχε επισκεφθή ο Ραβιό, μόνο μία φορά τους είχε γράψει. Με το δίκιο τους λοιπόν αναρωτιόντουσαν:

— Τι απέγινε; Τι συμβαίνει; Πώς πάει ή δουλειά;

— 'Αλλά δεν δυσπιστούσαν καθόλου για τον ξαδέρφό τους, αν κι' ο καιρός περνούσε και τα πράγματα δεν φαίνονταν να προχωρούν. 'Εκείνο που τους παραξένευε περισσότερο, ήταν ή σιωπή, που είχε άπλωθι γύρω από το έγκλημα του Γκρανβάλ.

— 'Ε λοιπόν, όχι, έλεγε ή Ζερβέζ στον άντρα της. 'Εγώ αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω. 'Ο ξαδέρφος μάς ο Ραβιό όμως, σαν τετραπέρατος που είναι, πρέπει κάτι να ξέρη...

— Ποιός ξέρει αν δεν έχω καμιά κατηγορία στο νου του, για να πάω μεγαλύτερο μερίδιο, παρατήρησε ο Παριζό.

— 'Ας κάνη τίποτα και θ'α ιδή...

— Και τι μπορεί να του κάνει τάχατες; Αυτός κρατάει τα πάντα στα χέρια του, αυτός οδηγεί τα πάντα.

— 'Αδύνατο. Δεν θα τον αφήσουμε να μάς κλέψη!

— Τον θεωρείς αξιο να το κάνει;

— Ναι, αλλά δεν θα τολμήση. Γιατί είμαι κι' εγώ εδώ.

— Ναι, αλλά δεν μπορείς να πής τίποτα, γιατί θα έκτεθουμε...

— Αυτό δεν το ξέρουμε... Μήπως έμεις ρίξαμε τη γριά στο βάλτο;

— Σώπα, δυστυχισμένη, μήπως μάς ακούση κανένας.

— 'Η Ζερβέζ έμεινε λίγο σκεπτική, κι' έπειτα συνέχισε:

— 'Η αλήθεια είναι ότι μπορώ νάχουμε κι' άδικο που σκεφτόμαστε έτσι για το Ραβιό.

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Τότε, γιατί μάς κρύβει τη διεύθυνσή του;

— Θα ταξιδεύει φαίνεται.

— 'Ετσι σου είπε κι' ή θυρωρός, όταν πήγες στο Παρίσι. 'Αλλά που ταξιδεύει; 'Αν μαθαίναμε κανένα σοβαρό νέο, πώς θα τον ειδοποιούσαμε;

— Και τι θ'α μαθαίναμε;

— Ξέρω κι' εγώ; Παραδείγματος χάριν, τί απέγινε με την υπόθεσι της Διονυσίας;

— Της Διονυσίας; 'Αλλο παράξενο κι' αυτό!

— Τι θέλεις να πής;

— Αυτή ή σιωπή... Τι κάνει ή Δικαιοσύνη; 'Εμείς που ξέρουμε πώς έγιναν τα πράγματα πρέπει ν' άνησυχούμε.

— Ν' άνησυχούμε; Είσαι τρελλή! 'Ούτε έμεις την κατηγορήσαμε, ούτε έμεις ένεργήσαμε για να συλληφθή. Στην υπόθεσι της δεν άνακατευθήκαμε καθόλου.

— Καθόλου; Τι εύκολα που το λές. 'Αλλά...

— 'Ο Παριζό κύτταξε τη γυναίκα του ειρωνικά.

— Μήπως σ'ε βαραίνει ή συνειδήσή σου; ή ρώτησε.

— 'Η Ζερβέζ σήκωσε τους ώμους της.

— 'Οχι, έλεγε, αλλά, μερικές φορές, σκέφτομαι αυτή τη δυστυχισμένη, κι' άπορώ πώς δεν κατάρθωσε ακόμα ν' αποδείξη την αθωότητά της.

— Δεν το κατάρθωσε άπλούστατα, γιατί δεν ξέρει τίποτα για το έγκλημα.

— Τι να σου πω, άντρα μου. 'Εγώ έχω την ιδέα ότι ή Διονυσία κάτι ξέρει...

— Τι θέλεις να ξέρη;

— 'Αγνοώ. 'Αλλά, δεν μου λές, γιατί ή γριά της είχε χάρισει τα κοσμήματά της;

— Ποιός ξέρει αν της τα είχε δώσει πραγματικά.

— Λές να τ'α έκλεψε ή Διονυσία;

— Γιατί όχι;

— 'Η Διονυσία δεν ήταν κλέφτρα.

— Πώς μπορείς να το ξέρης; Είπε κανείς τίμιος, κι' έπειτα, μιά μέρα, ο διάβολος βάλε την ουρά του. Ποιός θα μάς τ'α λείγε, εδω κι' έξη μήνες ότι κι' έμεις...

— Για μάς είνε άλλο. Πρόκειται για τριάντα εκατομμύρια.

— 'Ισως και περισσότερα.

— 'Εκείνη τη στιγμή, άκούστηκαν τ'α σκυλιά να γαυγίζουν.

— 'Η καινούργια υπηρέτρια είχε πάει στο χωριό, κι' οι έργατες βρίσκονταν στα χωράφια. Οι Παριζό ήταν μόνοι τους στο άρραβω.

— 'Αέφανα άκουσαν την έξωπορτα της αλλής ν' άνοιγη.

— Θάνα κανένας ζητιάνος, είπε ο Παριζό. Πήγαινε να τον δώδεξ.

— Τα σκυλιά, που τ'α είχαν δεμένα, εξακολούθουν να γαυγίζουν.

— 'Ο Παριζό πλησίασε στο παράθυρο και κύτταξε στην αλλη.

— 'Οχι, έλεγε, δεν είνε ζητιάνος. Είνε ένας κύριος. Σαν δικηγόρος φαίνεται.

— 'Η Ζερβέζ χλώμιασε.

— 'Ο άγνωστος πλησίασε στο άνοιχτο παράθυρο.

— Καλημέρα, κύριε Παριζό, είπε, στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Καλημέρα, κύριε Παριζό, είπε, στο ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τό μυθιστόρημα μιας πεδαμένης ΠΟΛΕΩΣ

Πώς αυτοκτόνησε ή πριγκίπισσα Διδώ

Για την επίσκεψη του λιμένος Γκούλετ, στις βόρειες ακτές της Τύνιδας, έπρεπε να γίνουν μεγάλα έργα επικωματώσεως. 'Η τεραστία ποσότης χώματος, που χρησιμοποιήθηκε γι' αυτά, προέρχονταν από μιά γειτονική τοποθεσία, όπου βρισκόταν άλλοτε ή Καρχηδών. Καθώς λοιπόν το έδαφος οί πελώριοι «έκσκαφείς», απέκάλυψαν διάφορα μετάλλια και πέτρινα αντικείμενα, λείψανα της ιστορικής αυτής πόλεως, θαμμένα επί αιώνες μέσα στη γη, όπου οί 'Αραβες καλλιεργούν σήμερα καλαμπόκι.

— 'Η Καρχηδών άρχισε να χτίζεται πριν από 2,765 χρόνια, απ' τη νέα κι' όμορφη πριγκίπισσα Διδώ, την κό η του βασιλέως της Τύρου. Όταν ο άδελφός της Πυγμαλίων σκότωσε τον άντρα της, ή Διδώ αποφάσισε να φύγη μακριά απ' την πατρίδα της. Συγκέντρωσε πράγματι μερικούς πιστούς της, ναυτικούς και έμπορους (όπως ήταν τότε όλοι οί Φοίνικες, κι' έπικεφαλής ένος μικρού στόλου τράβηξε προς την 'Αφρική.

— Τα πλοία της ακολούθησαν τη γραμμή των άφρικανικών ακτών, ως ότου έφτασαν κοντά στην τοποθεσία της σημερινής πόλεως της Τύνιδας. Οί ιθαγενείς, στο μέρος αυτό, ήταν αγαθοί κι' ειρηνικοί άνθρωποι. Τό κλίμα ήταν καλό κι' η γη γόνιμη. 'Ετσι, ή Διδώ αποφάσισε να εγκατασταθή εκεί.

— Μά λίγα κομμάτια χρωματιστό γυαλί, αγόρασε απ' τους ιθαγενείς μιά έκταση γης. Κατά τη συμφωνία τους, ή έκταση αυτή θα ήταν «όση μπορούσε να σκεπάσει ένα δέρμα βοδιού». 'Η πονηρή όμως Διδώ έκοψε σ'ε λεπτές λουρίδες τό δέρμα του βοδιού και περιέζωσε μ' αυτές ένα άρκετά μεγάλο χώρο! Οί ιθαγενείς θαύμασαν την εξυπνάδα της και δεν έφεραν καμιά αντίρρηση...

— Νά γιατί τό φρούριο που πρωτοχτίστηκε στο μέρος εκείνο, ονομάστηκε «Βύρσα», κε στο μέρος αυτή η ελληνική λέξι που απ' την αρχαία αυτή ελληνική λέξι που σημαίνει δέρμα ζώου. Κι' αποτέλεσε τον στήριγμα μιάς καινούργιας πόλεως, που έγινε με τον καιρό μεγάλη και δυνατή.

— Και στην καινούργια όμως πατρίδα της, δεν μπόρεσε ή Διδώ να ευτυχίση... 'Ο βασιλιάς μιάς φυλής ιθαγενών την άγάπησε και ζήτησε να την παντρευθή. 'Εκείνη άρνήθηκε. Κι' αποφάσισε ν' αυτοκτονή, για να γλυτώση τους υπηκόους της απ' την έκδικισι του περιφρονημένου βασιλιά.

— Διέταξε λοιπόν να στήσουν μιά «νεκρική πυρά», ανέθηκε πάνω κα φώναζε να βάλουν φωτιά στα έπλα. 'Υστερα, ενώ την κύτταζαν όλοι, άμείλησε και παγαμωμένο απ' τη φρίκη, τράβηξε ένα μαχαίρι και...

τόκωσε στο στήθος της. Σ'ε λίγο, οί φλόγες τυλίγαν τό όραιο της κορμί...

— Τό γνωστό ποίημα του Ρωμαίου ποιητού Βιργιλίου, που διηγείται ότι ή Διδώ αυτοκτόνησε από έρωτα για τον ήρωα Αινεία, δεν μπορεί ν' ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, έφθον ο Αινείας έζησε 4 αιώνες πριν απ' τη Διδώ!

— Οί Καρχηδόνιοι έγιναν με τον καιρό πλούσιοι και ισχυροί. 'Ιδρυσαν αποικίες, διατηρούσαν στρατό από 'Αφρικανούς και 'Ισπανούς μισθοφόρους και προσπάθησαν τρεις φορές ν' αποσπάσουν απ' τη Ρώμη την κοσμοκρατορία. Δεν καλλιέργησαν όμως καθόλου τα γράμματα και τίς τέχνες. 'Ησαν κερδοσκοποί, σκληροί άφέντες δίχως δημιουργικό πνεύμα, ικανοί μόνο για την εκμετάλλευσι των ιδεών των άλλων.

— Είχαν ναούς μεγαλοπρεπείς, στολισμένους με χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια (όπως τους περιγράφει ο 'Ηρόδοτος), αλλά ή θρησκεία τους ήταν άγρια και πρωτόγονη. Λάτρευαν τους θεούς που είχαν φέρει μαζί τους απ' την 'Ασία: Τό Μολώχ, με τό βωδινό κεφάλι, που μέσα σ'ή σιδερένια κοιλία του άναβαν φωτιά για να καψουν ζωντανά τα άθώα βρέφη που τό προσφεραν ως θυσία. Τό Βάαλ, στον οποίο θυσίαζαν άγνες παρθένες. Την Τανίθ, θεά της αγάπης, με χίλιες ιέρειες...

— 'Η Καρχηδών δεν είχε καλούς πολιτικούς. 'Εβγαλε όμως ικανούς στρατηγούς, σαν τον 'Αννίβα, που απέιλησε να καταλάβη τη Ρώμη.

— Στον τρίτο καρχηδονιακό πόλεμο, οί Ρωμαίοι την πολιορκήσαν επί 3 χρόνια, την κυρίευσαν, έσφαξαν όλους τους κατοίκους της — που έφταναν τό 1 εκατομμύριο — και κατέστρεψαν όλοτετα την πόλη. Δεν άφησαν πέτρα πάνω στην πέτρα... 'Ανέσκαψαν μάλιστα και τη γη, όπου ήταν χτισμένη πριν ή πρωτεύουσα των έχθρών τους.

— 'Αργότερα, επί αυτοκράτορος Αύγουστου, ξαναχτίστηκε ή Καρχηδών, αλλά σαν ρωμαϊκή αποικία. Στο άμφιθέατρό της, έδωσαν τη ζωή τους για την πίστι τους οί γνωστότεροι απ' τους μάρτυρες των πρώτων χριστιανικών εκκλησιών της 'Αφρικής.

— Μά τίποτε δεν διαρκεί αιώνια σ' αυτό τον κόσμο... 'Ηρθε κάποτε ο καιρός που άρχισε να δύνει τό άστρο της Ρώμης. Οί Βάνδαλοι κατέβηκαν απ' τό Βορρά, κατέλαβαν την Καρχηδόνα και τη λεηλάτησαν.

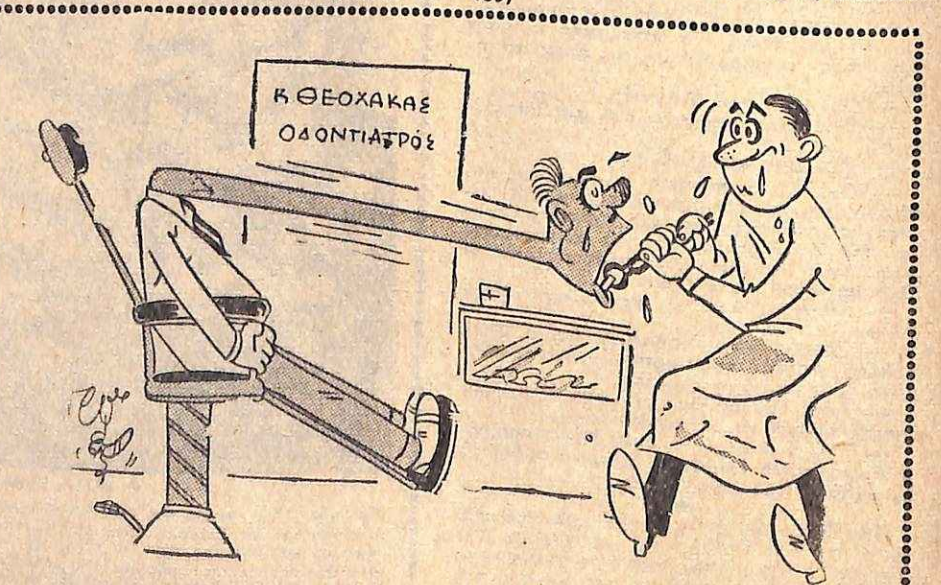
— Οί Ρωμαίοι την πήραν πίσω επί αυτοκράτορος 'Ιουστινιανού.

— Τέλος, τον 6ο αιώνα, οί 'Αραβες κυρίεψαν την πολυτάπη αυτή πόλι, κι' έπειδή άδυνατούσαν να την κρατήσουν, την κατέστρεψαν τελείως. Νεκρική σιωπή κι' έρημωσις άπλώθηκε εκεί που ύψωνονταν άλλοτε τα μαρμάρια παλάτια κι' οί στήλες από πορφύριτη. 'Η άφρικανική γη σκέπασε κι' έθαψε σιγά - σιγά κάθε περασμένη ανήμνησι...

— Τελευταίως, έπειτα από τόσους αιώνες, μιά τυχαία άνασκαφή έξάφανε στο φώς τα λείψανα της Καρχηδόνος, που τ'α μελετούν τώρα οί αρχαιολόγοι για να ολοκληρώσουν την ιστορία της.

'Εθελονταί λούστροι

— Μιά πολύ συγκινητική ιστορία συνέβη πρό ήμερών στο Σικάγο. Ένας λούστρος, που εργαζόταν από 20 χρόνια στην ίδια γωνία ένος κεντρικού δρόμου, έπαθε, ξαφνικά, κρίσιμ σκαληκοειδίτιδος και χρειάστηκε να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο για να του κάνουν έγχείρησι. 'Αμέσως, πενήντα από τους τακτικούς πελάτες του ανέλαβαν να τον αντικαταστήσουν σ'ή δουλειά του καθ' όλο τό διάστημα της παραμονής του στο νοσοκομείο, μέχρι της αποθεραπείας του. Είπε περιττό να σημειωθεί ότι οί εισπράξεις υπερέβησαν κατά πολύ τό πασόν που κέρδιζε ήμερησίως ο άσθενήσας λούστρος, γιατί όλος ο κόσμος έτρεχε στους έθελοντάς λούστρους όχι μόνο από περιέργεια, αλλά και για να ενισχύση τό φιλόανθρωπο έργο τους.

— Μωρέ, τί γερη ρίζα που έχει αυτό το δόντι!...

(Το 'Αρχέλαου)

ΤΗΝ ημέρα που ή Βερ-
τράδη ντέ Μουφάρ συμ-
πλήρωσε τα δεκάξη χρόνια
της, ο θεός της δούκας Γκι-
γιώμ ντ' Εβρέ, που την είχε
κοντά του από τότε που ξέμεινε
ορφανή, μπήκε στο δωμάτιό
της και της είπε:

— Αγαπητή μου ανηψιά, ξ-
χω να σου αναγγείλω ένα
ευχάριστο νέο. Αποφάσισα
να σε παντρεύω με τον ευγε-
νέστατο και ισχυρότατο άρ-
χοντα Φούλκ, κόμητα του
Ανζού, του Σατώ - Λαντόν,
του Γκινοβί και της Τουραί-
νης...

Η νέα, ακούγοντας αυτά
τα λόγια, έγινε κατακίτρινη.
— Άλλα, θείε μου, τόληση
να πη, έχω ακούσει πως ο
άρχων Φούλκ είναι παντρεμέ-
νος...

Ο κόμης Γκιγιώμ γέλασε.
— Και βέβαια είναι! Απάν-
τησε. Δεν θυμάμαι πόσες φο-
ρές ως τώρα... Τρεις ή τέσ-
σερις, νομίζω... Άλλα καμ-
ιά από κείνες που παντρεύ-
τηκε δεν βρίσκεται κοντά
του... Τις έδιωξε όλες!...
Κι' αν δεν κάνω λάθος, οι δυο
απ' αυτές πέθαναν...

— Άλλ' ή εκκλησία δεν θα
του επιτρέψει να ξαναπαν-
τρευτεί...

— Μην σκοτίζεσαι γι' αυ-

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΕΙΛΥΜΙΟ

τοί απάντησε ο θεός. Γιατί
ο άρχων Φούλκ κι' εγώ
δεν θα δυσκολευθούμε να κα-
νονίσουμε αυτό το ζήτημα.
Σ' ένα μήνα θα είσαι κόμης
της Τουραίνης και του
Ανζού... Εμπρός, σκούπισε
τα δάκρυα, που βλέπω στα
μάγουλά σου και ετοιμάσου
να δεχτής το μνηστήρα σου...

Ο άρχων Φούλκ ήταν έ-
βδομητάρης κι' είχε τη φή-
μη ανθρώπου σκληρού, βίαιου
κι' ακόλαστου. Βλέποντάς
τον, είχες την εντύπωση πως
αντίκρυζες μίαν αρκούδα κι'
ή βραχνή και βαρείας φωνή
του γέμιζε από τρόμο εκεί-
νους που την άκουγαν. Μ'
δλα τα χρόνια του, διατηρού-
σε, ωστόσο, ένα νεανικό
σφρίγγος. Συνηθισμένος όπως
ήταν να βλέπη τις γυναίκες
σαν σκλάβες, δεν έκαμε έ-
ξαίρεσι για τη Βερτράδη.
Ούτε τα νειάτα της, ούτε ή
απαράμιλλη όμορφιά της του
ένέπνευσαν σεβασμό.

Η νεαρή κόμηση της
Τουραίνης και του Άνζού έ-
κλαιγε από το πρωί ως το
βράδυ για τη θλιβερή μοίρα
της, που την είχε καταδικά-
σει να γίνη σύζυγος ενός τέ-
ρατος με μορφή ανθρώπου
και παρακαλούσε το Θεό να
της στείλν το θάνατο.

Επειτα από κάμποσο και-
ρό, ο κόμης Φούλκ χρειά-
στηκε να πάη στο Παρίσι για
να κανονίση μερικές διαφο-
ρές που είχε με το βασιλιά

Ιστορικό διήγημα

Φίλιππο τον Ώραιο κι' απο-
φάσισε να πάρη μαζί του και
τη νεαρή σύζυγό του.

Αυτό το ταξίδι ήταν μοι-
ραίο. Ο βασιλιάς Φίλιππος
κι' ή Βερτράδη ένοιωσαν τα
βέλη του έρωτος να χάνονται
στις καρδιές τους από την
πρώτη στιγμή που συναντή-
θηκαν. Κι' όπως ή νεαρή κό-
μηση έκτελούσε χρέη γραμ-
ματέας του συζύγου της, ο
έρωτευμένος μονάρχης δεν
δυσκολεύθηκε να επικοινωνή-
ση μαζί της. Της έστειλε μ'
έναν έμπιστό του δυο και
τρία την ημέρα έρωτικά
γράμματα κι' αυτή πάλι του
απαντούσε με τον ίδιο τρό-
πο. Μερικές κρυφές συναντή-
σεις έπισφράγισαν την αγάπη
τους...

Άλλά, μιά μέρα, ο κόμης
Φούλκ αποφάσισε να ξαναγυ-
ρίση στον πύργο του.

«Μη στενοχωρηθείς, κρυφή
αγάπη της ψυχής μου, έγρα-
ψε ο έρωτευμένος μονάρχης
στη Βερτράδη. Θαρρώ γρή-
γορα να σε βρω».

Και τήρησε την υπόσχεσί
του. Προτού συμπληρωθή η-
βας, βρισκόταν στην Τούο,
περιοιχιζόμενος από μια
λαμπρή ακολουθία.

Έγινε τότε κάτι το πολύ
παράξενο. Ένώ ο κόμης
Φούλκ πήγαινε να παραστή
στά ένκαίνια κάποιες και-

νούργιες εκκλησίας, ή Βερ-
τράδη, μεταμφιεσμένη σε γυ-
ναίκα του λαού, έφυγε κρυ-
φά από τον πύργο κι' έτρεξε
κοντά στον αγαπημένο της.

Επειτα από λίγη ώρα, ή
βασιλική συνοδεία ξεκινούσε
μ' έναν τρελλό καλπασμό για
το Παρίσι, έχοντας στη μέση
την όμορφη Βερτράδη...

Η αγάπη είχε κάμει τους
δυο έρωτευμένους να ξεχά-
σουν τα πάντα. Κι' έλπιζαν
πως θα νομιμοποιούσαν τις
σχέσεις τους.

Και πολλοί συμβούλευαν το
Φίλιππο να υποχωρήση.

Στο τέλος, το αποφάσισε.

Και, μιά μέρα, ώδήγησε τη
Βερτράδη στο σύζυγό της.

Άλλά ταυτόχρονα μετέφερε
και την αλήτη του στην Τούο.

Ο κόμης Φούλκ ήταν πιά
πολύ γέρως κι' όπως ή έπι-
στροφή της Βερτράδης ίκα-
νοποίησε τον έγωισμό και τη
ματαιοδοξία του, δεν ζήτησε
τίποτε άλλο κι' άφησε τη νεα-
ρή σύζυγό του στην άγκαλιά
του βασιλιά...

Μερικές προσπάθειες, όπως π. χ. της αντικατάστασης
του κερατοειδούς, έχουν ενοδωθή από καιρό κι' έχουν τεθή

στο σημείο αυτό, ή χειρου-
ργική συνεργάζεται στενά με τη
φυσική, τη χημεία, τη μηχανική,
την ηλεκτρολογία κτλ. Και δεν
χρησιμοποιεί μόνον ίστούς ή όρ-
γανα, που προέρχονται από πτώ-
ματα, άλλ' έπινει νέα, που ά-
ποτελούν θαύματα από τεχνικής
απόψεως.

Μεταξύ των πειραμάτων που
έγιναν προς αυτήν την κατεύθυ-
ση αξίζει ν' αναφερθούν εκείνα
των έπιστημόνων του Κολλεγίου
του Άλμπαν, οι οποίοι κατώρ-
θισαν ν' αντικαταστήσουν τις
καρδιακές βαλβίδες τσεσάρων
σκύλων με άλλες από πλαστι-
κή ουσία. Αυτές οι τεχνικές βαλ-
βίδες λειτούργησαν άριστουργη-
ματικά και εξεπλήρωσαν τον
προορισμό τους με την ίδια έν-
τέλεια, όπως κι' οι φυσικές.

Σύμφωνα με τα σχέδια και
τις οδηγίες των έπιστημόνων του
έν λόγω Κολλεγίου, ένα έργο-
στάσιο κατασκεύασε ένα τεχνη-
τό χέρι, θαυμαστής τελειότητας,
που απομιμείται όλες τις κινή-
σεις του φυσικού και το ξεπερ-
νάει, μάλιστα, από την άποψι
της ευκίνησης και της άκρι-
δείας. Με τον ίδιο τρόπο κατα-
σκευάστηκε κι' ένα πόδι. Τα τε-
χνητά αυτά άκρα έχουν στο έσω-
τερικό τους ένα μικροσκοπικό κι-
νητήρα, που τροφοδοτείται από
μια εξ' ίσου μικροσκοπική μπατ-
ταρία.

Οι έπιστήμονες του νοσοκο-
μείου του Ντένβερ, εξ' άλλου, κα-
τάρθισαν να κατασκευάσουν,
από μια πλαστική επίσης ουσία,

Επειτα από λίγο καιρό, ο
πάπας, άηγάλαξε από τον ά-
φορισμό το Φίλιππο και τη
Βερτράδη.

Άλλ' ή μοίρα φθόνισε την
ευτυχία τους. Και, μιά μέρα,
έπειτα από ένα συμπόσιο, ο
βασιλιάς Φίλιππος έπαθε συμ-
φόρησι και πέθανε. Ο κόμης
Φούλκ τον άκολουθήσε σε λί-
γο στον τάφο.

Ετσι, ή Βερτράδη έμεινε
χήρα κι' από τους δυο συζύ-
γους της κι' όπως ήταν ακό-
μη νέα και πολύ όμορφη,
πολλοί από τους ισχυρότε-
ρους φεουδάρχες της Γαλ-
λίας και της Γερμανίας την
ζήτησαν σε γάμο. Άλλ' ή κό-
μηση άπόρριψε όλες τις
προτάσεις και, σε λίγο, πήγε
να κλειστή στο μοναστήρι της
Σάρτρης, όπου πέρασε την
υπόλοιπη ζωή της, θρηνώντας
τον πρόωρο χαμό του βασι-
λιά Φίλιππου, της μοναδικής
αγάπης της ζωής της.

ΡΟΜΠΕΡ. ΚΡΙΣΤΟΦ

Στο φανταστικό αυτόν άνθρωπο σημει-
ώνονται όλα τα μέλη του σώματος που
μπορούν να αντικατασταθούν. 1) Πλα-
στική του προσώπου με «βινίλ
τομερ», που είναι μία ελαστική πλαστι-
κή ουσία. 2) Τεχνητά μάτια, που χρω-
ματίζονται με το χέρι. 3) Τεχνητή ή-
λεκτρική όρθρωση. 4) Μικροσκοπικός
ηλεκτρικός κινητήρ με μπαταρία την
Μία αναρροφητική άντλία βοηθά την
ισοδιά του άσθενους σε περιπτώσεις
εγχειρήσεως στα νεφρά και αντικατα-
στήσεως των μελών άκανονίσιον άπών,
με χιλιάδες μικρών άκανονίσιον άπών,
σαν εκείνες των πνευμόνων. 7) Αντι-
κατάσταση τμημάτων άρτηριών. 8) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία και
χρητάς νεφρός από πλαστική ουσία και
τεχνητά άστά από πλαστική ουσία. 9) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 10) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 11) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 12) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 13) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 14) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 15) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 16) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 17) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 18) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 19) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 20) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 21) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 22) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 23) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 24) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 25) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 26) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 27) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 28) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 29) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 30) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 31) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 32) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 33) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 34) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 35) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 36) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 37) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 38) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 39) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 40) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 41) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 42) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 43) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 44) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 45) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 46) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 47) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 48) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 49) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 50) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 51) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 52) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 53) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 54) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 55) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 56) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 57) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 58) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 59) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 60) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 61) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 62) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 63) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 64) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 65) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 66) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 67) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 68) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 69) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 70) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 71) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 72) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 73) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 74) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 75) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 76) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 77) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 78) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 79) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 80) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 81) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 82) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 83) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 84) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 85) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 86) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 87) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 88) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 89) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 90) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 91) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 92) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 93) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 94) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 95) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 96) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 97) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 98) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 99) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 100) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 101) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 102) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 103) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 104) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 105) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 106) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 107) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 108) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 109) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 110) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 111) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 112) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 113) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 114) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 115) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 116) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 117) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 118) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 119) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 120) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 121) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 122) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 123) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 124) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 125) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 126) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 127) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 128) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 129) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 130) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 131) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 132) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 133) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 134) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 135) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 136) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 137) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 138) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 139) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 140) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 141) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 142) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 143) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 144) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 145) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 146) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 147) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 148) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 149) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 150) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 151) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 152) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 153) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 154) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 155) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 156) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 157) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 158) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 159) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 160) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 161) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 162) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 163) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 164) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 165) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 166) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 167) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 168) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 169) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 170) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 171) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 172) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 173) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 174) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 175) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 176) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 177) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 178) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 179) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 180) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 181) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 182) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 183) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 184) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 185) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 186) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 187) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 188) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 189) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 190) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 191) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 192) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 193) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 194) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 195) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 196) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 197) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 198) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 199) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 200) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 201) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 202) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 203) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 204) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 205) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 206) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 207) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 208) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 209) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 210) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 211) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 212) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 213) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 214) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 215) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 216) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 217) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 218) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 219) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 220) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 221) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 222) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 223) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 224) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 225) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 226) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 227) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 228) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 229) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 230) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 231) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 232) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 233) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 234) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 235) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 236) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 237) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 238) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 239) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 240) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 241) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 242) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 243) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 244) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 245) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 246) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 247) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 248) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 249) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 250) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 251) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 252) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 253) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 254) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 255) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 256) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 257) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 258) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 259) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 260) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 261) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 262) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 263) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 264) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 265) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 266) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 267) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 268) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 269) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 270) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 271) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 272) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 273) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 274) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 275) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 276) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 277) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 278) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 279) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 280) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 281) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 282) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 283) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 284) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 285) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 286) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 287) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 288) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 289) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 290) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 291) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 292) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 293) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 294) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 295) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 296) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 297) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 298) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 299) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 300) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 301) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 302) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 303) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 304) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 305) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 306) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 307) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 308) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 309) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 310) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 311) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 312) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 313) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 314) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 315) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 316) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 317) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 318) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 319) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 320) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 321) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 322) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 323) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 324) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 325) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 326) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 327) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 328) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 329) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 330) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 331) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 332) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 333) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 334) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 335) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 336) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 337) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία. 338) Τε-
χνητά άστά από πλαστική ουσία

Ένα «τέστ» που θα σας βοηθήσει να το εξακριβώσετε

Πόσοι γάμοι, μ' όλο που έγιναν από έρωτα, δεν καταλήγουν σε διαζύγιο! Αυτό συμβαίνει, παρατηρούν οι σύγχρονοι ψυχολόγοι, γιατί, παρά τη φαινομενική αρμονία, υπάρχει μια βαθιά και θεμελιώδης διαφορά χαρακτήρων. Αλλά, άρα για αυτό το κακό δεν μπορεί να προβλεφθεί και να προληφθεί; Μερικοί Αμερικανοί ψυχολόγοι επινόησαν ένα πρωτότυπο «τέστ», που αποβλέπει ακριβώς σ' αυτό το σκοπό. Και βεβαιώνουν πως είναι αξιόπιστο. Υπό την προϋπόθεση, όμως, ότι εκείνοι που θα θελήσουν να το χρησιμοποιήσουν θ' απαντήσουν μ' απόλυτη ειλικρίνεια και με το χέρι στην καρδιά στα τέσσερα ερωτηματολόγια από τα οποία αποτελείται. Οι απαντήσεις πρέπει να είναι τριών ειδών: ναι, έτσι κι' έτσι, όχι.

- Ερωτηματολόγιο υπ' αριθ. 1.
1. Σας άρεσει να διατάσσετε;
 2. Είσατε ευερέθιστος;
 3. Κάνετε χωρίς μεμψιμοιρίες την εργασία σας;
 4. Πιστεύετε στην πρόοδο;
 5. Διεκδικείτε με πείσμα τα δικαιώματά σας;
 6. Έχετε ξεκαθαρισμένες αντιλήψεις για το κάθε τι;
 7. Παίρνετε γρήγορα αποφάσεις;
 8. Έχετε τάσι να δραματοποιείτε τα γεγονότα;
 9. Ασκείτε κάποια γοητεία γύρω σας;
- Ερωτηματολόγιο υπ' αριθ. 2.
1. Αισθάνεστε την ανάγκη

2. να δώσετε δόλοκληρο τον εαυτό σας;
2. Οδηγείστε στις πράξεις σας περισσότερο από τη διαίσθησή σας παρά από τα γεγονότα;
3. Είσατε εκ φύσεως θερμός και διαχυτικός;
4. Αγαπάτε τα παιδιά;
5. Αισθάνεστε την ανάγκη να κάμετε κάποια δημιουργική εργασία;
6. Έχετε το χάρισμα να εκφράζεστε με σαφήνεια και παραστατικότητα;
7. Όταν έχετε κάποια διαφορά, βάζετε τον εαυτό σας στη θέση των άλλων;
8. Δείχνετε και στην ιδιαίτερη ζωή σας τις αρετές που σας διακρίνουν στο επάγγελμά σας;
9. Η αγάπη είναι για σας ή μεγαλύτερη από τις υποθέσεις;

- Ερωτηματολόγιο υπ' αριθ. 3.
1. Προσηλώνεστε στους τύπους;
 2. Καταρτίζετε λεπτομερή σχέδια προτού κάμετε οτιδήποτε;
 3. Βρίσκετε πάντα κάποιο λόγο για να βασανίζετε τον εαυτό σας;
 4. Σας είναι δύσκολο να ξεφύγετε από τη ρουτίνα της καθημερινής ζωής;
 5. Για να εκφράσετε μια γνώμη πρέπει να σκεφθείτε πολύ προηγουμένως;
 6. Έχετε διάφορες μονομανίες;
 7. Προκειμένου να κάμετε κάτι, θεωρείτε απαραίτητο να «πατάτε σε γερά σανίδια»;
 8. Είσατε άτομος και συγκρατημένος;
 9. Είσατε υπερβολικά οικονομικός;
- Ερωτηματολόγιο υπ' αριθ. 4.
1. Κατέχετε από την επιθυμία να πλουτίσετε τις γνώσεις σας;
 2. Είσατε σε θέση να εξετάσετε ένα πρόβλημα από όλες τις απόψεις του;
 3. Έρευνάτε πάντα για

- να εξακριβώσετε το γιατί των πραγμάτων;
4. Αναζητάτε τη μοναξιά, που ευνοεί τις μελέτες και τους στοχασμούς σας;
 5. Αποσιώνεστε σε εργασίες που δεν έχουν χρηματική απόδοσι;
 6. Έχετε την ικανότητα να συγκεντρώνεστε στον εαυτό σας;
 7. Είσατε συνήθως σκυθρωπός και συλλογισμένος;
 8. Είσατε περιέργος;
 9. Σας συμβαίνει να αισθάνεστε σεδασμό ή θαυμασμό εμπρός σε κάποιον άλλον;
- Και τώρα να πώς θα χρησιμοποιήσετε αυτό το «τέστ»:
- Θα βαθμολογήσετε τις απαντήσεις σας ως εξής:
- Ναι = 2, έτσι κι' έτσι = 1, όχι = 0.
- Επειτα θα προσθέσετε τους αριθμούς κάθε ερωτηματολογίου. Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι βρήκατε τα ακόλουθα αποτελέσματα.
- Ερωτηματολόγιο: 1 = 15
2 = 10
3 = 16
4 = 13

Για να βρείτε τον αριθμό «κλειδί» της καρδιάς σας, θα συμπληρώσετε τον αριθμό του ερωτηματολογίου, όπου έπευχε το μεγαλύτερο άθροισμα (στο παράδειγμά μας είναι το 3) και πάλι θα βάλετε τον αριθμό του ερωτηματολογίου που έρχεται κατόπιν από απόψεως άθροισματος (το 1). Ο αριθμός σας είναι, λοιπόν, το 31. Αν δυο ερωτηματολόγια σας έδωσαν το ίδιο άθροισμα, θα θεωρήσετε ως ανώτερο εκείνο, που στην πρώτη ερώτησή του απαντήσατε «όχι» (0).

Αλλά δεν αρκεί να βρήτε το δικό σας μόνο αριθμό. Πρέπει να βρήτε επίσης και τον αριθμό εκείνου ή εκείνης, θα τους παρακαλέσετε, λοιπόν, να θυμηθούν την καρδιά τους και ν' απαντήσουν στα 4 ερωτηματολόγια.

Να τώρα πώς θα ερμηνεύσετε τα αποτελέσματα αυτής της έρευνας:

Αν οι δυο αριθμοί είναι οι ίδιοι, π.χ. 31 και 31, αυτό σημαίνει ότι ταϊριάζετε κι' ότι μπορείτε να ζήσετε ευτυχισμένοι.

2) Αλλά, επειδή αυτό είναι σπάνιο, μπορείτε ν' αρκεσθείτε στο να είναι ίδια μόνον τα δύο πρώτα ψηφία π.χ. 31 και 34 ή 24 και 22.

3) Αν είναι τα ίδια δυο μόνον ψηφία από τους δυο αριθμούς, ανεξάρτητα από τη θέση που έχουν, τα πράγματα δεν θα είναι ίσως τέλεια, αλλά δεν υπάρχει λόγος ν' απογοητευθείτε, π.χ. 12 και 23 ή 21 και 13 κτλ.

4) Αν είναι τα ίδια μόνον τα τελικά ψηφία των δυο αριθμών, θα πρέπει ν' αγωνισθείτε πολύ για να επιτύχετε την αρμονία με τον (ή την) αγαπημένο σας, π.χ. 21 και 41, 14 και 34.

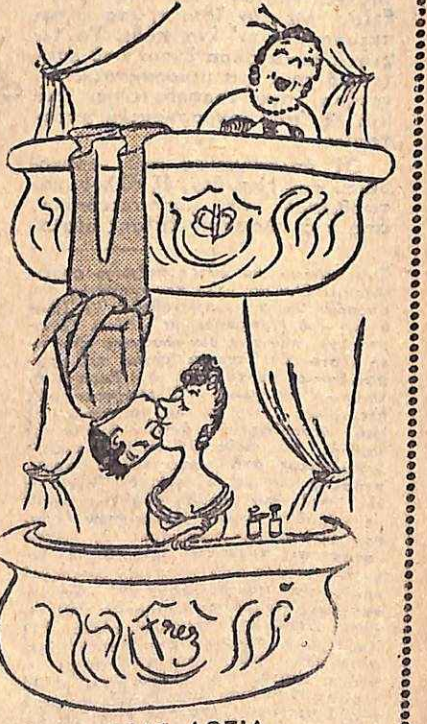
5) Αν, τέλος, οι δυο αριθμοί έχουν ανάμοια ψηφία, το καλύτερο που έχετε να κάμετε κι' οι δυο είναι ν' ακολουθήσουν ο καθένας το δρόμο του. Δεν ταϊριάζετε! π.χ. 21 και 34 ή 14 και 32 ή 42 και 31 κτλ.

Ο ταχυδρόμος σ' εσάς... τι του: Αυτό είναι για μένα!

— Έμπρός! Εταιρεία προστασίας ανθρώπων εκεί!... «Presse»

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ «Samedi - Solin»

Ο Πύργος των Ανέμων ΚΑΙ Ο ΙΛΙΣΣΟΣ

Όπως και ο Γκυλλέ και ο Σπόν έτσι και ο περιηγητής Ιάκωβος Μπαμπέν, όταν ήρθε στην Αθήνα κατά το 1672, απασχολήθηκε με τον περίφημο ναό — Πύργο των Ανέμων, κοντά στην Παλαιά Πλατεία των Δημοπρασιών. Στις εξωτερικές επιφάνειες του ωραίου οκταγώνου μνημείου της αρχαιοελληνικής τέχνης βρίσκονται τα ωραία ανάγλυφα ανθρώπων, που κρατούν άνθη ή άλλα μικρά καλλιτεχνικά αντικείμενα.

Κάθε ανάγλυφο έχει έντελως διαφορετική μορφή από τ' άλλα. Όλα δε δείχνουν τους δχτώ ανέμους, στους οποίους εινε αφιερωμένος ο ναός που αν δεν είχε τις δχτώ γωνίες, ασφαλώς θα έδινε την εντύπωση περιστεροφυλίας, καθώς εινε χτισμένος.

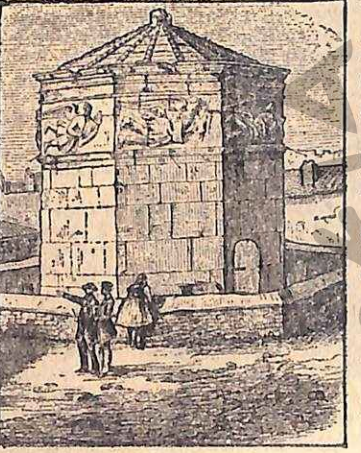
Αντίθετα όμως, από την εξωτερική ωραιότητα του μνημείου, ο Μπαμπέν, όπως προκύπτει από τις εντυπώσεις του, απογοητεύθηκε από το ακάθαρτο εσωτερικό του.

«Ο ναός αυτός — γράφει ο Ινγκριντ Μπεργκμαν — που μερικοί σουίτες περιηγητές — που μερικοί κρατή, μοιάζει κάπως με τους ναούς ειδωλολατρικών ναών των Αιγυπτίων, που ήταν εξωτερικώς μεν περικαλλείς, εσωτερικώς δε γεμάτοι από μύγες, σαύρες και κάθε είδους ερπετά. Παρ' όλη την αφέρεσή του στους ανέμους, μέσα, αν εξαιρέσει κανείς τους τοίχους και τον μαρμαρίνο βόλο του, το εδάφος εινε γεμάτο από κάθε είδους ακαθαρσία...».

Σχετικά με την αφέρεση του μνημείου, ο Σπόν και μερικοί άλλοι επιφανείς άνδρες της εποχής του, που αναζητήσαν τα είδη των ανέμων, βρήκαν ότι υπήρχαν δχτώ.

Συγκεκριμένα, ο Ανδρόνικος Κύρριος θελήσε να παρουσιάσει, όταν οικόδομωσε στας Αθήνας τον οκτάγωνο εκ μαρμαρου πύργο, αυτόν, τις γλυπτικές παραστάσεις των ανέμων, σε κάθε πλευρά και την κάθε μία προς το μέρος από το οποίο έπνεε ο κάθε άνεμος.

Στην περιγραφή του Σπόν, αναφέρεται και η κορυφή του κτιρίου. Σ' αυτή ο Ανδρόνικος Κύρριος έστησε μία μικρή μαρμαρίνη πυραμίδα, πάνω στην οποία φαίνεται ένας χάλκινος Τρίτων, μ' ένα ραβδί στο χέρι.

Ο Πύργος των Ανέμων το 1834.

κατασκευασμένος έτσι, ώστε να στρέφεται κατά την πνοή του ανέμου και να δείχνει, το μέρος από το οποίο έπνεε.

Με πολύ ενδιαφέρον, ο περιηγητής Μπαμπέν, σταμάτησε στον περίφημο και πολυθρύλητο ποταμό των Αθηνών, τον Ιλισσό, όταν κατά το 1672, έμεινε μερικές βδομάδες στας Αθήνας.

«Έφτασε ακόμη κι' ως τις πηγές του, πάνω στις βορειοδυτικές πλευρές του Υμηττού, κοντά στη θέση του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, του περιφήμου μοναστηριού στο οποίο κατέφυγε και ο Χασεκής όταν απέλυσε ο κίνδυνος καμιάς επίδημίας την Αθήνα.

Ο επιφανής Ιησουίτης Έγραψε ότι την εποχή εκείνη η γέφυρα του Ιλισσού ήταν ωραιότατη, χτισμένη πάνω σε δύο τόξα από μεγάλους και ισομεγέθεις λίθους. Και το νερό του ποταμού ήταν τότε άθρονο.

«Η έκτάκτως ενδιαφέρουσα αφήγηση του Μπαμπέν, συμφωνεί με την παλαιά τοπική αθηναϊκή παράδοση, που αναφέρει ότι ο Ιλισσός στους αρχαίους χρόνους δεν είχε άπλω, λίγα νερά, όπως στα μεταγενέστερα χρόνια, αλλά ισχυρό ρεύμα, ιδίως κατά τους χειμερινούς μήνες.

«Εινε εύκολο να συμπεράνει κανείς — γράφει ο Μπαμπέν — από την ωραιότητα και τις διαστάσεις της γεφύρας, ότι ο Ιλισσός κατά τους αρχαιότερους χρόνους είχε ακόμα μεγαλύτερη, άφθονια ύδατος. Ενώ τώρα και μία μόνον υπόνομος θα μπορούσε να έπαρκει, ακόμη και καμπαρούσε να περνούσαν τα νερά του αθηναϊκού αυτού ποταμού».

Επομένως, και την εποχή της επισκέψεως του Μπαμπέν στας Αθήνας, τα νερά του Ιλισσού είχαν λιγότερα, από τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους ο Ιλισσός εξελίχθηκε σε χειμάρρο, το οποίο τα νερά κατά τους θερινούς μήνες, λιγόστευαν.

Κοντά στη γέφυρα του Ιλισσού, ο Μπαμπέν διέκρινε τα ερείπια μικρής εκκλησίας, και επίσης μικρού κτιρίου.

Απ' αυτά ο περιηγητής έδωλε το συμπέρασμα ότι υπήρχε εκεί, παλαιότερα, μοναστήρι με μικρή εκκλησία που τότε μόνο οι τοίχοι της σώζονταν.

«Ιχνη άμαξιτού ή ήμιονικού δρόμου δεν κατώρθωσε, ν' ανακαλύψει κοντά ο Μπαμπέν. Και το περικόποιητικό «μοναστήρι» του Αρριφίμο Παράσχου, όπου μαζί του χιλλέως Παράσχου, όπου μαζί του «έκλεκτες» της καρδιάς του, το είχα άνοιξει ασφαλώς οι περαστικοί των χρόνων εκείνων.

Γεγονός εινε πάντως, όπως και στο προηγούμενο τεύχος του «Θησαυρού» γράφτηκε, ότι το ιστορικό αυτό ποτάμι της Αθήνας δεν παρουσίαζε άλλοτε το θλιβερό θέαμα που παρουσιάζει σήμερα. Κι' όταν ακόμα στον περασμένο αιώνα υπήρχαν εκεί τα περικόποιητικά Παρλιόσια θέατρα και θέαματα τα νερά του Ιλισσού — λιγούστα έστω — κελάρυζαν χαρούμενα και παχυσκία πλατάνια υπήρχαν που ρήμαξαν άργότερα. Αλλά όλα έχουν ακόμη και παρασκήνιο σ' αυτό τον κόσμο.

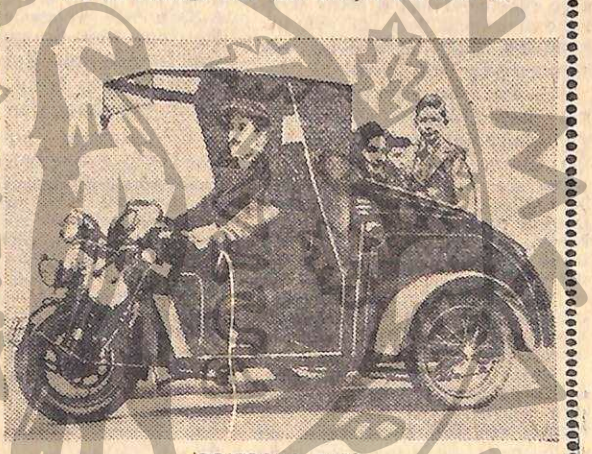
Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο μαρκήσιος του Κάρισμπρουκ, έγγονος της Βασίλισσας Βικτωρίας, επισκέφθηκε τα σπουδία του Λονδίνου για να παρακολουθήσει το γύρισμα της ταινίας «Μάντλινγκ» (ε' Η ζωή του Ντιορέλιν). Στην ταινία αυτή η Αίριν Ντάν παίζει το ρόλο της βασίλισσας Βικτωρίας και ο μαρκήσιος έμεινε τόσο ένθουσιασμένος από το παίξιμό της, ώστε προτού φύγει από τα σπουδία τη συνεχάρη και ποζάρησε μαζί της μπροστά στο φακό.

Δεν πρόκειται για καμιά τρυφερή σκηνή από ένα νέο φιλμ της Ινγκριντ Μπεργκμαν, αλλά για μία σκηνή του δρόμου, που απαθανάτισε ο φωτογραφικός φακός. Ο Ιταλός αυτός καραμπινιέρος δεν ετοιμάζεται να φιλήσει την Ινγκριντ, αλλά απλώς της άνοιγει μία δίοδο μέσα στο πλήθος ύστερα από τα εγκαίνια ενός νέου θεάτρου στο Μιλάνο.

Ένας Άγγλος μετέτρεψε την παλαιά με τρεις ρόδες μοτοσυκλέτα του σε... ταξί! Μπορεί έτσι να χωρέσουν σ' αυτήν άνετως τρεις επιβάτες. Με την πρωτοτυπία του αυτή, ο έξυπνος Άγγλος κερδίζει αρκετά χρήματα, γιατί δεν εινε λίγοι εκείνοι που χρησιμοποιούν το ταξί του από έκκεντρικότητα. Έξ' άλλου, η καταναλωτική βενζίνη σ' αυτό το ταξί εινε φυσικά ελάχιστη.

Ε.Δ.Ι

Αστυνομικό διήγημα

Έξω απ' την είσοδο του κινηματογράφου της μικρής πόλεως, μία μεγάλη πινακίδα έγραφε:

«ΑΠΟΨΗ, ΕΚΤΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ: Ο ΠΕΡΙΦΡΟΝΟΣ «ΝΤΗΝ Ο ΒΟΥΤΗΧΤΗΣ».

Ο Ρέντ Γκόρς τη διάβασε και δεν πίστευε στα μάτια του. Ήταν λοιπόν δυνατόν; Ο Ντήν, ο άνθρωπος που τον είχε προδώσει ύστερα από την κλοπή που είχαν κάνει μαζί και τον είχε στείλει για τέσσερα χρόνια στη φυλακή, βρισκόταν τώρα σ' αυτή την πόλη;

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, ο Γκόρς αναπόλησε το παρελθόν: την κλοπή, τη σύλληψή του, την καταδίκη του, τα τέσσερα σκληρά χρόνια που είχε ζήσει στη φυλακή. Και ύστερα, την αποφυλάκισή του, την αποκαλυψή από έναν άλλο άνθρωπο του συναφιού τους ότι ο Ντήν τον είχε προδώσει στην αστυνομία! Από τότε, ο Γκόρς είχε όρκιστή να εκδικηθί τον καταδότη. Και, τα τρία αυτά χρόνια που είχαν περάσει από την αποφυλάκισή του, δεν είχε σταματήσει να ψάχνει για να τον βρή και να τον τιμωρήσει.

Λεπτά και ύστερα μπήκε κι αυτός μέσα και προχώρησε στο δωμάριο.

— Μου δίνετε παρακαλώ το κλειδί μου, είπε. Το 610.

Ευχαρίστησε, κ. Γκόρς, απάντησε ο υπάλληλος.

Και πρόσθεσε:

— Προσέχετε μὴν τὸ χάσετε, γιατί δεν υπάρχει άλλο.

— Μήπως είχα κανένα γράμμα; ρώτησε πάλι ο Γκόρς καθώς έπαιρνε το κλειδί.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Όχι, απάντησε ο υπάλληλος.

— Πάψε, βρωμερέ καταδότη!

μούγγρισε άγρια ο Γκόρς, προχωρώντας προς το κρεβάτι.

Ο Ντήν είχε χάσει έντελώς το χρώμα του κι έτρεμε.

— Νά τὰ πούμε, πρόσθεσε ο Γκόρς. Τί νὰ πούμε, άχρείε;

Πώς τὸ έσκασες από τὴ δουλειά που κάναμε μαζί, παίρνοντας κι' όλα τὰ λεφτά που με κίνδυνο βούτηξα, κι' ύστερα πήγες και με προδώσες στην αστυνομία; Αυτά θές νὰ πούμε;

— Όχι!... όχι!... δεν εἶν αλήθεια, Ρέντ, εἶπε με φωνή που έτρεμε ο Ντήν. Δεν ήμουν ἐγώ... ο Λάρρυ Μίλλινγκαν ήταν...

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

— Λές ψέματα! φώναξε ά-

το κομοδίνο, που ήταν πλάι στο κρεβάτι, καθώς ο Ντήν χειρονομούσε άπεγνωσμένα για να ξεφύγει απ' τὰ χέρια του Γκόρς.

Πανικός κατέλαβε τώρα τον Γκόρς. Έπρεπε νὰ φύγει άμέσως, γιατί, άσφαλώς, κάποιος υπάλληλος θ' ανέβαινε για νὰ δὴ τί είχε πάθει τὸ τηλέφωνο.

Άνοιξε γρήγορα τὴν πόρτα και, βλέποντας έρημο τὸ διάδρομο, βγήκε και τὴν έκλεισε πίσω του. Μὰ πρὶν προλάβει νὰ κατέβη κάτω εἶδε έναν υπηρέτη ν' ανέβαινε. Τρύπωσε σὲ μίαν σκοτεινὴ γωνία και σὲ λίγο άκουσε φωνές: «Κάποιον σκότωσαν!...».

«Ολοι οἱ ένοικοι βγήκαν απ' τὰ δωμάτιά τους. Ο Γκόρς άνακατεύθηκε μαζί τους, σίγουρος πὼς κανείς δεν θὰ τὸν ύποπτευόταν.

Ξαφνικά, ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατά. Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Ντήν εἶχε προβάλει ένας αστυνομικός που φώναζε:

— Ο κ. Γκόρς! Μήπως εἶναι ἐδῶ ο κ. Γκόρς;

Ένας άπερίγραπτος τρόμος κατέλαβε τὸν Γκόρς.

Τὸ δωμάτιό του εἶναι τὸ 610, έλεγε τώρα ὁ θυρωρὸς στὸν αστυνομικό. Γύρισε πρὸ λίγης ώρας. «Α, νάτος! Έδῶτε, κ. Γκόρς. Σὰς θέλει ὁ αστυνομὸς Μπλαίην.

Ο Γκόρς μπήκε μέσα. Τὸ πῶμα βρισκόταν πάντα πάνω στο κρεβάτι. Οἱ αστυνομικοί τὸν κύτταζαν περίεργα. Προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Εἶστε ὁ Ρέντ Γκόρς; τὸν ρώτησε ὁ αστυνομὸς Μπλαίην.

— Μάλιστα, τί με θέλετε; ρώτησε ὁ Γκόρς.

— Μένετε στὸ δωμάτιο 610;

— Μάλιστα, απάντησε ὁ Γκόρς.

— Γύρισατε πρὶν λίγη ὥρα στὸ ξενοδοχείο, και πήρατε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ το κλειδί σας. Μετά, τί κάνατε;

— Πήγα... στὸ δωμάτιό μου. Ὑστερα... άκουσα τὴ φασαρία κι' ανέβηκα ἐπάνω.

— Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου σας εἶναι κλειδωμένη, εἶπε ὁ αστυνομὸς.

— Θὰ τὴν κλειδώσω βγαίνοντας για ν' ανεβῶ ἐδῶ, ἐξήγησε ὁ Γκόρς.

— Μου δίνετε τὸ κλειδί σας; εἶπε ἀπότομα ὁ αστυνομὸς.

Ο Γκόρς έψαξε ευρηκτικὰ τὸς τσέπες του. Θυμώταν πὼς ὁ θυρωρὸς τοῦ τὸ εἶχε δώσει, μὰ δεν τὸ εἰρήσκει τώρα στὶς τσέπες του.

— Μὴν ψάχνης ἄδικα, τοῦ εἶπε εἰρωνικά ὁ αστυνομὸς. Τὸ κλειδί σου βρίσκεται στὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου που ἐπνίξεις. Ξέχασες πὼς ήταν «βουτηχτής».

Δὲν λησιμόνησε τὴν τέχνη του, οὔτε τὴν ὥρα που δὲν σκότωνες. Σοῦ άρπαξε λοιπὸν ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ κλειδί, θέλοντας ν' άφήσῃ ἔτσι ένα ἀντάναχτο στοιχείο που θὰ μὰς διευκόλυνε για τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου...

Τὸ τρομαγμένο βλέμμα τοῦ Γκόρς γύρισε πρὸς τὸν Ντήν. Στὸ σφιγμένο χέρι του, κρατούσε τὸ κλειδί τοῦ δωματίου του, τὸ κλειδί που τοῦ εἶχε ἀρπάξει ἀπὸ τὴν τσέπη τὴν ὥρα που τὸν έπνιγε. Ἡ μικρὴ πινακίδα με τὸν ἀριθμὸ 610 κρεμόταν ἀπ' αὐτό.

Ο νεκρὸς εἶχε ἐκδικηθῇ!... Ο Γκόρς έσκυψε τὸ κεφάλι του και, χωρίς νὰ μιλήσῃ, άφῃσε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες.

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

— Μὰ πὼς τυφλώθηκε; ρώτησε ὁ Χρεμύλος τὸν Πλούτο. (Παράστασις σὲ ἀθηναϊκὸ ἀγγεῖο τῆς ἐποχῆς).

ΜΙΑ μέρα ένας φτωχὸς αγρότης τοῦ Ἀριστοφάνη, ὁ Χρεμύλος, πήρε τὸ μονάκριβο γιου τοῦ και τράβηξε για τὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ τί πρέπει νὰ κάνῃ για νὰ εὐτυχίσῃ ὁ κανακάρης του.

— Μήπως, εἶπε στὸ μαντεῖο, πρέπει ν' ἀλλάξῃ τρόπους και συνήθειες και νὰ γίνῃ κατηγάρης, ἄδικος, δίχως ἱερὸ και οσιο; Γιατί ὅπως κατανήσαμε, μόνο ἔτσι μπορεί νὰ ζήσῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ χρόνια.

Και τὸ μαντεῖο τοῦ εἶπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν πρῶτο που θὰ συναντήσῃ μὲν βγῇ ἀπόδῳ. Ο Χρεμύλος ὑπάκουσε. Κι' ὁ πρῶτος ἀνθρώπος που συνάντησε ήταν ένας γέρος ξεμωραμένος και τυφλὸς που τὸν έλεγον Πλούτο.

— Μὰ πὼς τυφλώθηκε; ρώτησε περίεργος ὁ Χρεμύλος.

— Ο Δίας, ὁ προκομένος μου τὸ έκανε αὐτὸ τὸ κακό για νὰ μὴν συμπόνῳ τους ἀνθρώπους. Γιατί ὅταν ήμωνα νέος τοῦ έλεγα πὼς θὰ πῆγαινα μονάχα στοὺς δικαίους, στοὺς τίμιους και τοὺς καλοὺς, μούδγαλε τὰ μάτια! Μὰ ἐκείνος για νὰ μὴ διακρίνω τους καλοὺς, ἄπ' αὐτὸ μπορείς νὰ καταλάβῃς πόσο ὁ Δίας φθονεὶ τους καλοὺς ἀνθρώπους.

— Κι' ἂν δὴς τὸ φῶς σου, Πλούτε, μου, ρωτάει ὁ Χρεμύλος, θὰ φεύγῃς πιά μακριὰ ἀπ' τοὺς ἄδικους και τοὺς καταχρῆτες και θὰ πηγαινῃς μόνο στοὺς δικαίους;

— Καὶ βέβαια, ἀπαντᾷ ὁ γερο - τυφλὸς, ἂν κι' ἔχω καιρὸ νὰ τοὺς δῶ.

— Έχεις δίκη, γιατί κι' ἐγὼ που ἔχω τὰ μάτια μου, δεν μπορῶ νὰ βρῶ κανέναν ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖ κάτω στὸ «άστυ».

— Όλοι ἔχουν γίνῃ κλέφτες και καταχρῆτες!... Ἡ εἰκόνα που μὰς δίνει ὁ Ἀριστοφάνης, δεν εἶνε ὑπερβολική. Βρισκόμαστε πιά στὴν κατάπτωση τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου, τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτείας κυρίως, που ὁ τρομερὸς Περικλῆς ἔδωσε τὴν χαριστική βολή.

Ἡ κλασσικὴ ἐποχὴ εἶχε περάσει πιά και ἡ συνετὴ διοίκησι τοῦ Περικλῆ ήταν μιά ὁραρία ἀνάμνησι. Οἱ πάντες, στὶς ἀρχές τοῦ 400, είχαν διαφθορῇ: οἱ πολιτικοί, οἱ υπάλληλοι, οἱ ρήτορες. Τὰ σκάνδαλα τῶν καταχρῆσεων ήσαν ἀλλεπάλληλα: Καταχρήσεις τοῦ δημοσίου, καταχρήσεις στὰ ταμεία τῶν ναῶν, καταχρήσεις τῶν πολιτικῶν.

Ο Κλέων, ὁ ἀνατρεχτικὸς ἀλλοτρώσαλλος πολιτικὸς που ἡ ἀναταραχὴ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὸν ανέβασε στὸ προσκήνιο τῆς ἀθηναϊκῆς πολιτικῆς, κατηγορήθηκε ὅτι πήρε πέντε τάλαντα ἀπ' τοὺς

Ἀπὸ τὴ ζωῆ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος

Παρόμοια περίπτωσι συνέβη και μετὰ τὴν ἐπιτροπὴ που ἀπεστάλη στὸν «Μεγάλῳ βασιλεῖ» στὴν Περσία. Τὰ μέλη που τὴν ἀποτελοῦσαν γύρισαν πίσω με μεταξωτὲς ἐνδυμασίες, χρυσὰ στολίδια και ἄλλα διάφορα πολυτίμητα ὀψα.

Ἀλλὰ οἱ Ἀθηναῖοι δεν τοὺς άφῃσαν νὰ χαροῦν τὰ ὑποπτα πλοῦτή τους. Τοὺς παρέπεμψαν στὸ δικαστήριό τῆς Ἡλιαίας, τὸ ὁποῖο τοὺς τιμωρεσε παραδειγματικά.

Ὅσο προχωροῦμε πρὸς τὴν κατάπτωση, τὸ κυρίαρχον φαινόμενο εἶνε τὸ κρατικὸ και κοινωνικὸ ξεχαρβάλωμα. Ἡ ἀσυνλόγησι σπατάλη τοῦ δημοσίου χρηματός, οἱ σκανδαλώδεις καταχρήσεις ἀπ' τοὺς ἀνώτατους και τοὺς κατώτατους κρατικοὺς λειτουργοὺς, ἡ διαφθορὰ τῶν ἡθῶν εἶνε πιά μόνιμο καθεστὸς στὶς ἀλλοτε ἀκμάζουσες ἐλληνικὲς πολιτείες. Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς μιλοῦνε με πόνο για τὴ ζωὴ που κατήντησε ἀγνώριστη και δύσκολη, νοσταλγοὺν τὸν «πάλαι καλὸ καιρὸ».

Ο Ἀριστοφάνης στὶς «Ἐκκλησιαζούσες» μὰς δίνει μίαν ἀπαράμιλλη εἰκόνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

Σὺ, ὦ ἄμπε, εἰς' αἷτια ὅλου (τοῦ κακοῦ ἐκείνου) που μοιράζεται τὸ χρέμα τοῦ (δημοσίου τοῦ πλούτου) και κυτάνε ἰδιαίτερος (βλῆθ' κατὰ μέρος).

Κι' οἱ πολῖτες, ὅλ' οἱ μποφοί, δὲς κυλιόνται ἀπὸ δάδε κι' ἄ (πὸ κεῖ σὰν κλυτοστοφοί!...)

Ἔτσι οἱ καταχρήσεις, ἡ διαφθορὰ, ἡ κρατικὴ ἀποσυνθεσις και οἱ πόλεμοι ὑπῆρξαν ὁ ὀλνιερὸς ἐπιλογος τῆς ἐνδοξῆς ἱστορίας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Γ. ΛΑΜΠΙΔΗΣ

Ο Κλέων κατηγορήθηκε ὅτι πήρε πέντε τάλαντα ἀπ' τοὺς νησιώτες. (Παράστασις σὲ ἀθηναϊκὸ ἐπίσης ἀγγεῖο).

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

ΠΑΙ·Υ· ΚΑΜΜΙΝΓ'ΚΣ

νησιώτες, τοὺς συμμάχους τῶν Ἀθηναίων, για νὰ καταφέρῃ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν χρηματικὴ εἰσφορὰ τους στὸ ἀθηναϊκὸ ταμεῖο.

Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ προκάλεσε μεγάλο θόρυβο γιατί και τὸ ποσὸ ήταν μεγάλο (6 χιλ. σημερινῆς λίρας Ἀγγλίας) και ἡ θέσις τοῦ Κλέωνος στὴν πολιτικὴ ἐξαιρετικὴ. Ο Ἀριστοφάνης δεν ἀφίνει εὐκαιρία που νὰ μὴ διευθύνῃ τὰ καυτέρὰ του βέλῃ ἐναντίον τοῦ τύπου τοῦ καταχραστοῦ που οἱ ταραχώδεις καιροὶ είχαν ἀνεβάσει στὴν ἐπιφάνεια.

Ἀπ' τὶς μεγάλες καταχρήσεις και δωροδοκίες τῆς περιόδου αὐτῆς μπορεί νὰ θεωρηθῇ και ἡ περιόφημη ὑπόθεσι τοῦ Ἀνυτου που κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ὡς στρατηγὸς καταχράσθηκε χρήματα τοῦ Δημοσίου. Καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ τὸν δικάσουν, δωροδόκησε τοὺς δικαστὰς και ἀθώώθηκε. Τὸ γεγονός αὐτὸ έκανε, φαίνεται, κατάπληξι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, γιατί και ὁ Ἀριστοφ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναικάς

Κουδεντούλες

Στην αγαπητή Ζέν ντ' Αρκ άπαντά: Είναι πολύ καθυστερημένοι και επιπόλαιοι αυτοί που σάς κοροϊδεύουν γιατί, μολονότι είσαστε μορφωμένη, θέλετε να άποστήσετε κι άλλο ένα έφθδιο και μαθαίνετε ραπτική. Με χαρά μου βλέπω ότι σείς, ή τόσο μικρούλα, είσαστε μία κοπέλα βετική, με άρχες και άπολύτως συγχρονισμένη.

Πόσο σφάλουν οι δικοί σας που νομίζουν ότι μόνον οι άγράμματες γυναίκες πρέπει να γίνονται μωδίστρες! Δεν παρακολουθούν φαίνεται την κίνηση στην Ευρώπη. Άλλοιώς θα ήξεραν πόση έκτιμησης χαιρούν όλες οι γυναίκες που διευδύνουν ραπτικούς οίκους και πόσο μορφωμένες είναι συγχρόνως. Θωρώ περικό βέβαια να σάς πεί ότι δεν πρέπει να σάς θίγουν οι κοροϊδίες τους. Κάθε άλλο μάλιστα. Να συνεχίσετε το έργο που τόσο άρτια και πρακτικά έχετε άρξαι.

Στά άλλα ερωτήματά σας άπαντά στην Άλληλογραφία μου. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η μία μόδα διαδέχεται την άλλη. Κάθε μόδα είναι έφήμερη. Σήμερα λανσάρεται ένα έξάρτημα και αύριο χωρίς καμία δυσκολία το καταργεί. Άς δούμε λοιπόν τι καινούργιο μάς παρουσιάζει ή έποχή μας.

Τα έπανωφόρια γίνονται σε ίσια φόρμα από χοντρά μάλλινα ύφασματα. Άλλα για να διαφέρουν κάπως από τα περυσινά γίνονται πιο κοντά από τα φορέματα. Φυσικά τα φορέματα πρέπει νύχουν χρώματα που να έναρμονίζονται με τα χρώματα των έπανωφοριών.

Άνάμωμο στο έπανωφόρι και στο ταγιέρ, που είναι τα δύο κύρια κοστούμια του χειμónος, παρεβάλλονται πολλά «σύνολα», π. χ. μία μπάντα που συμπληρώνει ένα φόρεμα και του δίνει άμέσως όψη ρεθιγκότας, ένα μακρύς ζακέτας που την μεταβάλλει σε πολύτο «τρούα κάρ» κ.τ.λ.

Τα μανίκια «μπασάλλων» είναι πολύ της μόδας, καθώς δέ νομίζουν μερικές ότι βαρύνουν τη σιλουέττα. Αυτό δεν συμβαίνει ποτέ όταν ή κόλλησις του μανικιού είναι άρκετά ψηλά τοποθετημένη και άν ή γισκάς είναι μικρός και στη ρίζα του λαιμού. Αντίθετως τα ίσια μανίκια μπορούν να είναι άρκετά χαμηλά κολλημένα και να συνοδεύονται από μεγάλο γισκά.

Οι γούνες γαρνίρουν γισκάδες, τσέπες, μανίκια και εμφανίζονται σε όλους τους τόνους από τους πλέον φυσικούς ως τους πιο άρτυτικούς. Βλέπουμε και μπάντες από γούνα στενόμακρες που περιβάλλουν δόλιχληρα φορέματα, καταλήγοντας γύρω στο λαιμό. Κάποτε οι μπάντες αυτές περιβάλλουν και το ένα μπράτσο και τελειώνουν κάτω στο πουνανιέ.

Όσο για τα φορέματα παρουσιάζονται υπό διάφορες μορφές: Φούστα ίσια, φούστα που διπλώνει, φούστα πλισεωτή, φούστα κλός και το υπόλοιπο του φορέματος μπάντα, τουνίκ, φάρδος κ.α.

Όλα φοριούνται, όλα είναι της μόδας, κάθε μία διαλέγει τι ταιριάζει στη σιλουέττα της, στο άνάστημά της.

Τα κορσέζ όσάδεσ έχουν σοβαρή έμφάνισι με τους κλειστούς λαιμούς και τα λοξά τους κομπάρματα. Τα μοντέρνα μανίκια είναι μακριά και στενά, σχεδόν έφραμοστα. Γαρνιρίσματα ελάχιστα: μία κορδέλλα, μία μπάντα από γούνα γύρω στο λαιμό, μία αντίθεσις δύο χρωμάτων ή του ίδιου χρώματος σε διάφορο τόνο.

Οι βρδύνες τουαλέττες δεν υπάγονται σε περιορισμούς και γίνονται πότε μακριές, πότε κοντές, πότε στενές, πότε φαρδείς. Γίνονται δέ από λαιμό, από βελούδο, δοντέλλες, τούλια και κάποτε με άνάμωμι όλων αυτών. Βαρύτητα κεντήματα στολίζουν

τους ώμους και ή κορδέλλα πολύ συχνά παίξει κι αυτή ένα σημαντικό ρόλο.

Άν θέλετε να μάθετε και ποιά χρώματα ενοεί ή φετινή μόδα σάς πληροφορούμε ότι το πράσινο έρχεται στην πρώτη γραμμή. Άκολουθούν το κόκκινο, το βιολέ, το κίτρινο και το μαύρο σε διάφορους τόνους, μέχρι του γκρι.

Παριζιάνικες συλλογές

Ο Παρισιός Οίκος Κριστιάν Ντιόρ παρουσίασε άραιοτάτα μοντέλα και πολύ πρωτότυπα. Φορέματα εύκολοφάρετα από ζέρσευ, σε μία εντέλως καινούργια γραμμή, έπανωφόρια από χοντρά μάλλινα ύφασματα και συγχρόνως κλασσικές ρεθιγκότες με συμπληρωμα γούνες έσάρπες και μανσόν. Όλα αυτά τα διακρίνει ένα έξαιρετικό γούστο και μία λεπτότητα στη γραμμή και στίς λεπτομέρειες.

Ίδιαίτερη έντελλος έντύπωσι κάνουν τα βραδυνά του πού, όπως είναι

Ρεθιγκότα μαυρη κλασσική, με γισκά και μανσόν από άστρακάν, και φόρεμα από βελούδο, σε χρώμα σμαραγδι και σε φόρμα σεμινιέ.

γνωστό, πολλά βραδεύονται σε διενείες διαγωνισμούς. Ένα άπ' αυτά ήταν το «Άμερικν», κομωμένο όλο από τούλι, κεντημένο με παγιέτες. Αυτά που προορίζονται για την άρα του κοκταίλ είναι επίσης χροισωμένα και φαίνονται πολύ άπλά. Άλλα με τα την άραιρεσι, μιάς έσάρπας γίνονται άμισος βροδύνες τουαλέττες, με μεγάλα ντεκολτέ. Είδαμε ένα τέτοιο άραιοτό από μαύρο βελούδο, ένα άλλο από ταπειά σανζάν και ένα τρίτο από ζέρσευ λαμ σε άπόχρωσι ουκλωμέν.

Γούνες

Στην έπίδειξι γουναρικών που έγινε στο ξενοδοχείο της «Μεγάλης Βρετανίας» είχαμε την εύκαιρία να ίδουμε πλουσιώτατες συλλογές από γούνες όλων των ειδών.

Κομψότατα μανικέν παρουσίασαν τα άραιοτέρα γουναρικά σε ζακέττες, έπανωφόρια, μπολερό, έσάρπες. Πλεόνες το άστρακάν και οι ρενάρ όλων των χρωμάτων: πλατινέ, άρζαντέ, μπλέ. Άκολουθούσαν τα κοστούρ, ή βιζόν, ή έρμινια και ή «Όσελός, ή νέα γούνα που έχει καταστήσει τις Παριζιάνες. Είναι ένα είδος που μοιάζει με τη γούνα της λεοπαρδάλως και χρησιμοποιείται

Το ντύσιμο των παιδιών

Εκείνο που προσέχουμε πάντα το χειμónα σχετικά με το ντύσιμο των παιδιών μας είναι το πώς να τα προστατεύουμε όσο μπορούμε καλύτερα από το κρύο και τη βροχή. Άς διαλέγουμε, λοιπόν, καλά μάλλινα ύφασματα, άρτια πλατιά, έπανωφορικά ζακέτα, μάλλινες κάλτσες, γερά ύποδηματα, γαλότσες και πρακτικά άδιάβροχα. Γι' αυτά τα τελευταία θα μιλήσουμε σήμερα. Για τα παιδιά να προτιμάτε πάντα άδιάβροχες γκαμπανίνες, γιατί είναι ζεστές και συγχρόνως προστατεύουν από τη βροχή. Τα άδιάβροχα από καουτσούκ είναι μάλλον άθυμνα.

Οι γκαμπανίνες των παιδιών μοιάζουν με τις γκαμπανίνες των μεγάλων. Είναι σταυρωτές, πλατειές, έχουν κουκούλα πρόσβητη και μανίκια φαρδιά με πουνανιέ. Στο λαιμό είναι κλειστές, με στρογγυλά γισκαδάκια, για να κομψώνουν ως έπάνω και να προστατεύουν έντελλος από τη βροχή. Τα ύποδημα είναι χοντρά και έώραφα. Όταν βρέχη όμως φοράμε στα παιδιά γαλότσες ή μπότες. Όταν χρησιμοποιούμε γαλότσες είναι άπαραίτητα τα πανταλόνια που σφίγγουν κάτω.

Η άλληλογραφία μου

Ζάν ντ' Αρκ, Πειραιά: Πολύ άραιο το ύφασμά σας για μία φούστα όπως την περιγράφετε και ή ριχτή ζακέτα πολύ κατάλληλη. Θα άποτελέσουν ένα κομψότατο σύνολο. Όλα τα συμπληρώματα που άναφέρετε τα έγκρινα άπολύτως και σάς συχαίρω για το γούστο σας.

Μία πολύ άπελπισμένη: Δεν υπάρχει τρόπος ν' αλλάξει ή φόρμα των χειλιών, αλλά, υποθέτω, ότι είσαστε υπερβολική όταν λέτε πως όλοι γελούν με αυτό το μικρό σας ελάττωμα.

Αλτενμπεργ: Δεν έχει ιδιαίτερες εύνοιες ούτε κάνει ρουσφέτια — Θεός φυλάξει! — ό κ. Λαδός στις άπαντήσεις του. Άκολουθεί, άπλοστάστα, σειρά προτεραιότητας στα γράμματα που λαμβάνει. Έπομένως τα παράπονά σας είναι έδικα για τον καλό και πάντα πρόθυμο γιάτρο του έθνοςαυρού.

Στρατιώτην 573 Τ. Π.: Έστειλα όπου έπρεπε την έπιστολή σας και έλπίζω να πραγματοποιηθ ή έπιθυμία σας.

Rea: Τρεις φορές τη βδομάδα άρκοιν. Άλλά σάς συνιστώ τις μέρες που δεν κάνετε μασσάζ να καθαρίζετε το πρόσωπό σας με φρέσκο γάλα.

Χάρη η, Καλλιθέα: Άπ' ό,τι μου γράφετε, χρειάζεστε λίγα άκόμα κιλά για να δείξετε περισσότερο. Η γυναίκα δεν πρέπει να είναι ούτε πολύ άδύνατη, ούτε υπερβολικά χοντρή. Λοιπόν χρειάζεται λίγος άκόμα υπερστισμός και όχι ίσχυρισμός.

Μαίρη η, Στ.: Τα κορίτσια που θέλουν να δημιουργήσουν οικογένεια, δεν βρίσκουν όλοένα εύκαιρία για να βγούν έξω. Το στίτι είναι πριν άπ' όλα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο Σαβιέ Κούγκκτ και το χορέμι του

Εδω και λίγο καιρό μία είδησις που δημοσιεύθηκε σ' όλες σχεδόν τις έφημερίδες του Χόλλυγουντ άνέφερε ότι το Δικαστήριο διαζυγίων της κινηματογραφουπόλεως άπέρριψε την αίτησι του γνωστού μαστρού Σαβιέ Κούγκκατ με την όποια ζητούσε να άπαλλάγη από το ποσό των 2000 δολλαρίων που πλήρωνε ως προσωρινή διατροφή κάθε μήνα στην πρώην γυναίκα του Λάραιν Άλλαιν. Έτσι ο Κούγκκατ έχασε τη δική με την κατηγορία ότι άνήκει στην τάξη των «δών-ζουάν» καλλιτεχνών, άφου όπως λέγεται είχε και έξακολουθεί να έχη... έξη τρυφερές φιλενάδες!

Η είδησι αυτή έσκασε σαν βόμβα στους κύκλους του Χόλλυγουντ και έγινε αίτια να κινητοποιηθούν οι ρεπόρτερ για να βρουν την άκρη στη περιέργη αυτή ύπόθεσι.

Και ή σχετική έρευνα άρχισε σκληρή και από πολλά μέτωπα και ίδου τι άπεκάλυψε!

Ο Σαβιέ Κούγκκατ, ο γνωστός σ' όλο τον κόσμο 'Ισπανός μαστρος και συνθέτης, που άποκαλείται «Βασιλεύς της σάμπας» πληρώνεται 500 δολάρια τη βραδυά στα διάφορα κοσμικά νυκτερινά κέντρα που έμφανίζεται με την όρχήστρα του. Έπίσης από κάθε συμμετοχή του σε ταινία κερδίζει 5.000 δολάρια. Σ' αυτά τα έσοδα του πρέπει να προσθέσετε τώρα και πολλά άλλα από δίσκους, ραδιοσταθμούς κλπ.

Έξ άλλου, ο Κούγκκατ έχει ίδρύσει διάφορες σχολές τραγουδιού και χορού, στις όποιες φοιτούν κοπέλλες άπ' όλη την Άμερική. Έδώ, λοιπόν, βρίσκεται... ο μίτος της 'Αριάδνης! Κατά τις καταθέσεις διαφόρων μαρτύρων στο δικαστήριο, ο Κούγκκατ, άπ' όλες τις μαθήτρες του, έχει διαλέξει έξη νέες και όμορφες κοπέλλες που τις προορίζει για την όρχήστρα του ή για τόν κινηματογράφο. Συνδέεται λοιπόν τους κάτι περισσότερο από φιλικά... Ίδιαίτερως μάλιστα συνδέεται, όπως λέμε, με την Άμυ Λαίην, μία δεκαοχτώ χρόνων την όποιαν, άν πάρη ποτέ το διαζυγίο του από τη δεύτερη γυναίκα του, προορίζει για τρίτη σύζυγό του.

Άφου ένδιαφέρεται για πολλές κοπέλλες μαζί, ειπαν στο δικαστήριο, πως γίνεται να μη μπορεί να πληρώνη τη διατροφή ούτε μιάς που ήταν και γυναίκα του;

Άλλά ύπόθεσι και ή άλλη όψι: — Όλα αυτά είναι κακοήθη ψέμματα! κατέθεσαν στο δικαστήριο οι ύπε-

Ένας μαέστρος ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ

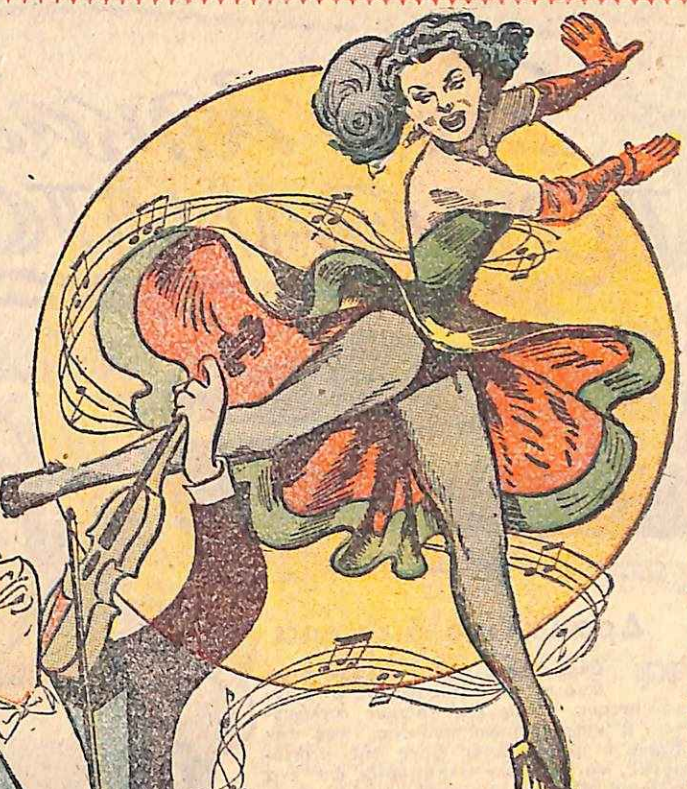
ρασπιστάι του. Άπό το 1933 που ο Κούγκκατ έχει μία σχολή μερική για να κάνει την τραγουδιού, έχει διδάξει πολλές έκατοντάδες κοριτσιών. Όλες αυτές οι νέες ήταν φιλενάδες του; Όχι βέβαια... Μαθήτρες του μεταξύ των άλλων ήταν ή Ρίτα Κανσίνιο, ή γνωστή σήμερα ως Χαίηγουωρδ, ή άδελφές Άντριους, ή Λίνα Ρομαίη, ή Λίνα Κριστιαν, σύζυγος του Τάυρον Πάουερ, ή Άβα Γκάρντινερ, ή Τζέιν Πάουελ, ή Τζέιν Πόρτερ και πολλές άλλες...

Και ο πρώτος γάμος του Κούγκκατ με την όμορφη Σπανιόλα τραγουδίστρια και χορεύτρια Κάρμεν Καστίλλιο γιάτι διαλύθηκε; ρωτούν έπίμονα οι κατηγοροί.

Μά για την ίδια αίτια που διαλύθηκε και ο δεύτερος! Άπό τότε που υπάρχει ή καταραμένη αυτή σχολή τραγουδιού, έχει ξεσπάσει και ή διαμάχη μεταξύ συζύγων και... μαθητρίων!

Ο Σαβιέ Κούγκκατ γεννήθηκε στη Βαρκελώνη της 'Ισπανίας πρό 45 περίπου χρόνων. Όπως έλοι οι 'Ισπανοί, είναι θερμάιμος, ελίκρινής, εύκολος στις φίλιες του και... διψάλεος για περιπέτειες.

Κι' άλήθεια, όσοι τον έξερουν καλά, διηγούνται πολλές και έπικίνδυνες περιπέτειές του. Μεταξύ άλλων αναφέρουν ότι κάποτε, που ο σημερινός δημοφιλής μαστρος ένδιαφερόταν για κάποια πεντάμορφη και πλούσια «σενιορίτα», δεν δίστασε να οργανώσει άλόκληρη έκστρατεία μαζί με τους τρεις άδελφούς

του, για να άπαγάγη την έκλεκτή της καρδιάς του. Η άπαγωγή πέτυχε, αλλά λίγο άργότερα έγινε συμπλοκή μεταξύ των άπαγωγών και των άνθρώπων του πατέρα της «σενιορίτας» με άποτέλεσμα να έλευθερωθ ή νέα και να τραυματισθούν δυο από τους άπαγωγείς. Αυτό έγινε το 1925, όταν ο Κούγκκατ ήταν μόλις 20 έτών. Όποτε' από την άτυπυχία αυτή ο σημερινός «Βασιλεύς της σάμπας» έφυγε για την Άτυχή του.

Είμε όμως θαυμάσιος τύπος άνδρός! παρατηρούν άλλες. Έχει κάτι το ιδιαίτερο που προσελκύει τις γυναίκες. Έκείνο το χαμόγελό του ίδιως άφοπλίζει...

Και να σκεφθή κανείς ότι σήμερα δεν είναι πια νέος! Λένε οι κοπέλλες που συχνάζουν στα στούντιο.

Είμε όμως θαυμάσιος τύπος άνδρός! παρατηρούν άλλες. Έχει κάτι το ιδιαίτερο που προσελκύει τις γυναίκες. Έκείνο το χαμόγελό του ίδιως άφοπλίζει...

Ένας άκόμη Δών Ζουάν, λοιπόν προσετέθη στους «γόντες» του Χόλλυγουντ. Δεν άποκλείεται μάλιστα ο τελευταίος αυτός να είναι και ο πιο έπικίνδυνος!

A. KINCK

Μεξικάνικα σίλυ

Η μεξικάνικη παραγωγή μας παρουσίασε τα τελευταία χρόνια άρκετες καλές ταινίες. Έφάτος δέ ίδουμε περισσότερες από κάθε άλλη χρονιά. Ίδου μερικοί τίτλοι: «Μαλκερίντα» με την Ντολорές ντελ Ρίο και τόν Πέντρο Άρμενταρίζ. «Κυλισμένη στο βούρκο» με την Μεξικανή καλλονή Αιμίλια Γκιγκού, κοινωνικό δράμα με πολύ πολυμρές σκηνές. «Μεξικάνικη ελόγος» με την Πωλετ Γκοντάρο και τόν Πέντρο Άρμενταρίζ. «Η άλλη» με την Ντολорές ντελ Ρίο κ.ά.

Ο «Βασιλεύς της σάμπας» Σαβιέ Κούγκκατ.

Στην Αρκαδιά ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Δραματικό διήγημα

Η ακρογιαλιά του Γκαλβάν ήταν άγρια και πλαισιωμένη από εύκαλυπτους. Πίσω απ' αυτούς απλωνόταν η κιτρινωπή πεδιάδα, που την έψηνε ο ήλιος. Στις ώρες της παλίρροιας, το Γκαλβάν πλημμύριζε απ' ένα φλόαρο πλήθος Αργεντινών, από αγόρια, και κορίτσια, που έτρεχαν εκεί για να στήσουν τέντες πολύχρωμες, ν' ανάψουν φωτιά και να το ρίξουν στο φαγοπότι.

Μα όταν έρχόταν η άμπωτις, το Γκαλβάν ήταν έρημο σά Σαχάρα. Κι' αυτές ήταν οι ώρες που προτιμούσε η Ρενάτα, απ' τον καιρό που είχε έρθει στην Αργεντινή, ένα χρόνο πριν.

Αν και ήταν είκοσι τριών χρονών, δεν την ενδιέφεραν οι άντρες. Αγαπούσε τον καθαρό αέρα των κάμπων, το θρόισμα των δέντρων, τη γαλανή θάλασσα και τα κοράβια που άνοιγονταν στα μακρινά πελάγη.

Το πρόσωπο της Ρενάτας παισιωνόταν από μακριά, λεπτά ξανθά μαλλιά. Ήταν μια γλυκεία κοπέλλα, με γαλανά μάτια και με χείλη όδρα. Είχε ένα σώμα ψηλό, γεροδεμένο, όλο ναχέλια, με πλατείς γοφούς και τενετές γάμπες. «Φαίνεται σαν Αμερικάνα βεντέττα» της έλεγε συχνά η θεία της. Μα η καυμένη ή θεία Μαρία κοιμόταν τώρα στο νεκροταφείο της Τζέντοβας και είχε αφήσει τη Ρενάτα μονάχη στον κόσμο.

Η κοπέλλα περπατούσε τώρα πάνω στην άμμο που έκαιγε. Δεν ήθελε να σκέφτεται τίποτα το μελαγχολικό σήμερα που ήταν γιορτή, μια γιορτή κάπως θλιτερή. Δυστυχώς άνεμος έρχόταν απ' τον Ατλαντικό και ο ήλιος φλόγιζε τα πάντα γύρω.

Ξαφνικά, η Ρενάτα αποφάσισε να κάνει μπάνιο. Ήξερε ωστόσο πως αυτό ήταν επικίνδυνο. Για να φτάσει ως τη θάλασσα έπρεπε να διασχίσει μιαν ύγρη ζώνη, από άμμο, νερά και λάσπες, όπου γλυστρουσέ κανείς και τραβιόταν στο βυθό. Μερικές βδομάδες πριν, δυο κορίτσια λίγο έλειψε να πνιγούν, αν δεν έφταναν εγκαίρως να τα σώσουν. Μα η Ρενάτα ήξερε τα επικίνδυνα σημεία και θα τ' αποφεύγε.

Τη στιγμή ωστόσο που άφησε τη στεριά ένοιωσε κάποιο φόβο. Για να λουστεί έπρεπε να περιμένει επί ώρες την παλίρροια. Έκανε τα πρώτα βήματα ένοιωσε την άμμο στερεή κάτω απ' τα πόδια της και γέλασε με το φόβο της.

«Εξαφνα, αισθάνθηκε πως η άμμος υποχωρούσε. Η Ρενάτα βυθίστηκε ως τα γόνατα κι' ένοιωσε κάτι το γλοιώδες να τυλίγει τις γάμπες της, κάτι σαν να της είχαν ριχτεί πεινασμένοι βδέλλες. Προσπάθησε να ελευθερωθεί, μα δεν εύρισκε από που να πιαστή, γιατί η λασπωμένη άμμος όλο και υποχωρούσε. Όταν άποινει για μια στιγμή ακίνητη για να συνέρθη, άκουσε την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά και κα-

ελπίζη σε καμιά σωτηρία: κανείς δεν πλησίαζε στο Γκαλβάν τις ώρες της άμπωτις και η παλίρροια θ' άρχιζε σε δυο τρείς ώρες, ενώ στην κατάσταση που βρισκόταν έπρεπε να υπολογίσει ακόμα και τα λεπτά. Κι' εξακολουθούσε να βυθίζεται πάντα αργά, ανεπαίσθητα, μα σίγουρα, όπως οι δείχτες του ρολογιού που προχωρούν σιωπηλά στο δρόμο τους.

Της ήρε ξαφνικά να φωνάξει, να ζητήσει

ρισε το πρόσωπό του. Ήταν νέος, μελαχροινός, δυνατός. Την είδε άμέσως, κι' άρχισε να τρέχει κατά μήκος της ακρογιαλιάς. Έφευγε, την άφηνε μόνη. Και η γλυστερή λάσπη είχε ανέβει τώρα στο λαιμό της...

Μα σε λίγο ο άντρας γύρισε πάλι, κουβαλώντας κάτι που έμοιαζε με ξύλινο σκέπασμα μεγάλης κάσας. Έτρεχε προς αυτή πάνω στην άμμο που υποχωρούσε στα βήματά του. Όταν πλησίασε κοντά της τα βήματά του έγιναν ανάλαφρα. Δυο φορές βυθίστηκε ως το γόνατο, μα κατάφερε να ελευθερωθεί. Τέλος, την έφτασε, έριξε κάτω το ξύλινο σκέπασμα κι' ακούμπησε πάνω του τα πόδια του. Δεν υποχώρησε απ' το βάρος του. Έσκυψε λίγο, κι' αναζήτησε τα μπράτσα της κοπέλλας που ήταν βυθισμένα στη λάσπη, για να την αναστήσουν. Το ξύλο έτριξε άεφνα. Ο άντρας κάθισε πάνω στο σκέπασμα, δίχως ν' αφήσει την κοπέλλα που είχε καταφέρει να την πιάσει απ' τα χέρια.

Πρέπει, της είπε σπανιόλικα, να περιμένουμε την παλίρροια. Τότε θ' απλωθεί εδώ η θάλασσα. Άλλα θέλουμε ακόμα πολλή ώρα...

Ναί, έτσι είναι, απάντησε η Ρενάτα. Κι' ακούμπησε στο ξύλινο σκέπασμα. Μα το ξύλο έγειρε επικίνδυνα.

Αν το ξανακάνεις αυτό, της είπε άγρια ο άγνωστος, θα σ' αφήσω να πιάς στον πάτο!...

Η Ρενάτα τον κύτταζε τρομαγμένη. Τα λόγια του της είχαν κάνει έντύπωση. Γιατί της μιλούσε έτσι άγρια, τη στιγμή που προσπαθούσε να τη σώσει, με κίνδυνο της ζωής του;

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά καθώς γύρισε και τον κύτταζε προσεκτικά.

Εκείνος και πάλι δεν της έδωσε καμιά απάντηση.

Τι περίεργος άνθρωπος που είσατε, αλήθεια!... απόρησε η κοπέλλα.

Κι' άμέσως κατόπιν πρόσθεσε:

Δεν πρέπει να μου κρατάτε κακία. Δεν σάς έκανα κανένα κακό. Μόνος σας θελήσατε να τρέξετε κοντά μου. Φοβάσαστε μήπως;

Εκείνος την κύτταζε και χαμογέλασε ειρωνικά.

Μα είσατε αλλόκοτος, πολύ αλλόκοτος!...

Τα μάτια της Ρενάτα είχαν στυλωθεί τώρα πάνω του, και τα μάτια αυτά με το θερμό και ζωηρό βλέμμα τους φωτίσαν το ωχροέλευκο πρόσωπό της που βρισκόταν έξω απ' τη λάσπη. Για πρώτη φορά ο νέος ένοιωσε τη ζεστασιά των λευκών της μπράτσων πάνω του και θυμήθηκε πως από χρόνια δεν είχε καμιά έρωτική περιπέτεια στη ζωή του. Μέσα στον κίνδυνο που τους απειλούσε και τους δυο, πόθησε μ' απελπισία αυτή τη γυναίκα, που η λάσπη την είχε αγκαλιάσει. Φαντάστηκε το γυμνό κορμί της κι' ανατρίχισε.

Σιγά - σιγά όμως ένοιωσε πως το ξύλινο σκέπασμα όπου πατούσε άρχισε να υποχωρή. Βυθίζονταν τώρα και οι δυο τους. Η Ρενάτα του ψιθύρισε:

Αφήσε με, είδεμ ή θα χαθούμε και οι δυο. Γύρνα πίσω όσο είναι καιρός.

Εκείνος δεν απάντησε στα λόγια της, πούδειχναν όλο της το κουράγιο. Γύρισε μόνον και κάρφωσε έπάνω της το βλέμμα του επίμονα. Έπειτα ρώτησε με φωνή που είχε κάποιο τόνο τρυφερότητας:

Να φύγω; Μιλάτε σοβαρά; Θέλετε να σάς εγκαταλείψω;

Ρα τον είχε τάξει πλάι σ' αυτή τη γυναίκα. Ήταν σαν να την γύρευε από καιρό, σαν να την ήξερε από χρόνια.

Βυθίζονταν τώρα πιο γοργά κι' οι δυο τους. Τα πρόσωπά τους άγγιζαν το ένα το άλλο. Δεν ένοιωθαν πια απελπισία, αλλά γλυκερά καρτερία μπρος στην άδυσώπητη Μοίρα.

— Ας προσευχηθούμε!... ψιθύρισε η Ρενάτα.

Είπαν το «Πάτερ ημών». Όταν τέλειωσαν την προσευχή τους, τα μπράτσα τους ένώθηκαν, σφίχτηκαν δυνατά. Δεν σκέφτονταν πια το θάνατο, θα τον αντιμετώπιζαν με θάρρος.

Εκλείσαν τα μάτια τους. Η ώρα περνούσε...

Τώρα είχε βυθιστή ως το στήθος κι' ο νέος. Πρόφτασε όμως κι' άρπαξε με το ένα του χέρι το σανιδένιο σκέπασμα. Έτσι το βυθισμά τους στην άμμο έγινε πιο άργό.

Η Ρενάτα δεν μιλούσε. Τον κύτταζε μόνο, τον κύτταζε επίμονα, σαν να θέλε ν' αποτυπώσει τη μορφή του στο μυαλό της και να την πάρη μαζί της στον Άλλο Κόσμο.

Μη φοβάσαι... της ψιθύρισε εκείνος σε μια στιγμή. Ο Θεός είναι μεγάλος. Δεν θα μάς αφήσει να χαθούμε...

Εξαφνα έγινε κάτι το ανέλπιστο. Η αγωνία κι' ο θάνατος που τους είχαν ζώσει απομακρύνθηκαν. Τα στήθη τους ξαλάφρωσαν απ' το βραχνά.

Σιγά - σιγά αισθάνθηκαν τη λάσπη, τη γλοιώδη αυτή μάζα να διαλύεται. Σωτήριο το νερό της παλίρροιας πλησίαζε, ανέβαινε ύπου, ύστερα από λίγο το γαλανό, άφρισμένο κύμα τους έλουζε από παντού...

— Η παλίρροια!... ψιθύρισαν, κι' έκαναν το σταυρό τους.

Βοήθεια. Αυτό ήταν άσκοπο κι' όμως εξακολουθούσε να φωνάζει δίχως αποτέλεσμα.

Η γλυστερή λάσπη είχε φτάσει ως το στήθος της. Ήταν πια ζήτημα λεπτών το τέλος της. Εύτυχώς τα χέρια της ήταν ακόμα ελεύθερα. Τα σήκωσε ψηλά για να μην τα φτάσει η λάσπη και προσευχήθηκε μερικές στιγμές: ήθελε να πεθάνει με θάρρος, γιατί πάντα είχε μισήσει κάθε άδυναμία. Η προσπάθεια να κρατήσει ψηλά τα χέρια της την κουράσε, Τ' άφησε να πέσουν μέσα στη λάσπη και συλλογίστηκε: «Τα χέρια μου πεθαίνουν, δεν έχω πια χέρια».

★

Εκείνη τη στιγμή, σε απόσταση πεντακοσίων μέτρων είδε έναν άντρα. Περπατούσε ήσυχα, ξεσκουφωτός. Η Ρενάτα άφησε μια διαπεραστική κραυγή. Ο άντρας γύ-

Ήταν νέος, κάπου τριάντα χρονών, με ένα ωραίο, ήλιοκαμένο μελαχροινό πρόσωπο. Μα η έκφρασή του είχε κάτι το μελαγχολικό.

Είσαι λυπημένος; τον ρώτησε γλυκά η Ρενάτα.

Εκείνος δεν απάντησε. Μα ήταν πραγματικά απογοητευμένος απ' τη ζωή του. Είχε πάει στην Αμερική, με πολλές ελπίδες να δουλέψει. Μα ο πόλεμος του χάλασε τα σχέδια. Οι γονείς του είχαν σκοτωθεί απ' τους βομβαρδισμούς, το σπίτι του κοίταν σ' ερείπια. Τρία χρόνια τώρα στην Αργεντινή κέρδιζε έφτακόσια πέζας το μήνα και ζούσε μονάχος.

Γιατί δεν μου μιλάτε; τον ξαναρώτησε.

Γιατί να χαθούμε κι' οι δυο, αφού ένας από μας μπορεί να γλυτώσει;

Και θέλετε να είμαι εγώ αυτός;

Μόνον εσείς μπορείτε να σωθείτε. Έτσι που είμαι βυθισμένη στην άμμο εγώ δεν μπορώ να κάμω την παραμικρή κίνηση. Μπορούσε πραγματικά να γλυτώσει, πατώντας στο ξύλο, και καταβάλλοντας μεγάλη, υπεράνθρωπη προσπάθεια. Μα η μοί-

Κάθονταν τώρα και οι δυο τους στην ακρογιαλιά. Είχαν αντικρύσει θαρραλέα το θάνατο. Κυτάχτηκαν εξαφνα στα μάτια, σαν να βλέπονταν για πρώτη φορά. Και είδαν και οι δυο τους πόσο ήταν νέοι και ύψαιοι.

— Τζούλιο! είπε εκείνος.

— Ρενάτα! είπε εκείνη.

Σα μια άορατη δύναμι να τους έσπρωχνε, ο Τζούλιο αγκάλιασε τη Ρενάτα και τη φίλησε στα χείλη.

Δεν ήταν το φιλή του θανάτου, μα το πρώτο έρωτικό φιλή που θα τους ένωσε για πάντα στη ζωή, — τον άντρα και τη γυναίκα!

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΝΤ' ΑΡΛΕ

Η Φάννυ Μπρούν, η περίφημη «Βασίλισσα του ταγκό».

ΠΕΘΑΝΕ ή «Βασίλισσα του ταγκό»

Η καταπληκτική σταδιοδρομία και το οίκο τέλος της

Σ' ένα νοσοκομείο του Μοντεκάρλο, πέθανε τελευταίως, φτωχή κι' εγκαταλελειμένη, μία γυναίκα που έλαμψε άλλοτε σαν φωτεινό μετέωρο στον ξέγνοιαστο κόσμο του γλεντιού και γοήτευε με την ωμορφιά της τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές προσώπων.

Γεράματα, θάνατος, φτώχεια, αθλιότητα... Όλα αυτά φαινόταν λείψαντα δίχως νόημα στη Φάννυ Μπρούν, τον καιρό που ένα χαμόγελο της πληρωνόταν με βαρύτιμα διαμαντικά...

Απ' όταν πρωτοεμφανίστηκε στη σκηνή του Φολι - Μπερζέρ, στο Παρίσι, το 1901, η Φάννυ προμάνεψε την έκθαμβωτική σταδιοδρομία της. Έβλεπε να πετούν φωτιές τα μάτια των θεατών που παρακολουθούσαν το χορό της. Ο Γκαμπριέλε ντ' Ανούντζιο, ο γνωστός Ιταλός ποιητής, την ώριμασε «Λεαίνα», όταν πρωτοείδε το χορό της.

Και πραγματικά, τ' όνομα αυτό ταίριαζε στην άγρια χάρι της, στην απειλητική φλόγα των ματιών της, στις ελαφρές γατίσιες κινήσεις της... Από τότε έγινε γνωστή ως «Φάννυ - Λεαίνα».

Στις αρχές του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ήταν φίλη με μίαν

Το μυστήριο της γυναίκας που ΜΕΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ

Όυτε μία ρυτίδα στα 45 χρόνια! Όχι φρεσκία και καθαριότητα, όπως ενός νεαρού κοριτσιού. Αυτά είναι τα μυστικά αποτελέσματα του «BIOCEL», του πολυτιμωτάτου αυτού στοιχείου που χαρίζει σε κάθε γυναίκα το νεώτα.

Το «BIOCEL» είναι η τελευταία ανακάλυψη ενός διασημού ολό του κόσμου δερματολόγου.

Το «BIOCEL» τρέφει και αναζωογονεί το δέρμα κατά την διάρκεια του ύπνου και περιέχεται μέσα στην κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ χρώματος ροζ. Την ημέρα χρησιμοποιείτε τη λευκή κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ και τη νύχτα τη ροζ κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ.

έλλη χορεύτρια του Φολι - Μπερζέρ: την Όλλανδη Μαργαρίτα Γερτρούδη Ζέελε, γνωστότερη με τ' όνομα Μάτα Χάρι.

Μετά τον πόλεμο, πήρε τον τίτλο της «Βασίλισσας του ταγκό». Είδε μπρος στα πόδια της βασιλείς κι' εκατομμυριούχους. Στην Ισπανία ο βασιλεύς Αλφόνσος είχε ξετρελλάσει μαζί της και της έκανε πλούσια δώρα. Οι σύμβουλοι του όμως τον έπεισαν να βάλει τέλος σ' αυτό το σκάνδαλο. Κι' η «Λεαίνα», για να τον βγάλει απ' τη δύσκολη θέση του, έφυγε απ' την Ισπανία. Αργότερα, έγινε γνωστό ότι λάβαινε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό απ' την Ιταλία, τέσσερες φορές το χρόνο. Ποιος τις έστειλε αυτά τα χρήματα;

Σύμφωνα με μία διάδοσι, προέρχονταν απ' το βασιλέα Βίκτωρα Έμμανουήλ. Κανείς όμως δεν μπορεί να ξέρει αν αυτό ειν' αλήθεια, γιατί η «Λεαίνα» κράτησε το μυστικό της.

Μολοντι η Φάννυ έκανε τρελλά έξοδα, της περίσσευαν πάντως πολλά χρήματα. Το 1911, μπήκαν κλέφτες στη βίλλα της, στο Μοντεκάρλο, έδεσαν χειροπόδαρά την υπηρέτρια της κι' έκλεψαν όσα κοσμήματα βρήκαν.

Η «Λεαίνα» είπε τότε στην αστυνομία ότι τα κλεμμένα αξίζουν 100.000 φράγκα. Όταν όμως ξαναβρέθηκαν απ' τους αστυνομικούς, έπειτα από λίγο καιρό, διαπιστώθηκε ότι είχαν πολύ μεγαλύτερη αξία. Αυτό ήταν μία απόδειξη ότι η «Λεαίνα» δεν ήξερε ακριβώς την περιουσιακή της κατάσταση.

Ποτέ δεν πέρασε απ' το νου της η ιδέα ότι θ' άλλαζαν κάποτε τα πράγματα... Κι' όμως, μία μέρα αναγκάστηκε ν' αναγνωρίσει ότι οι άντρες δεν ήταν πια τόσο γενναίοι όσοι ήταν... ότι δεν λαχταρούσαν πια να καταβούν τα πλούτη τους μπροστά στα πόδια της.

— Πόσο γέρασε η «Λεαίνα»! άκουσε να ψιθυρίζουν στο πέρασμά της.

Κυττάχτηκε τότε στον καθρέφτη της, με προσοχή, και πάγωσε απ' τη φρίκη. Έβλεπε μέσ' στο κρύσταλλο μία γυναίκα γερασμένη, μαρμαρένη!

Τότε μόνο θυμήθηκε πως ήταν 57 ετών... Μη θέλοντας ακόμη να καταθέσει τα όπλα, έκανε μία αισθητική εγχείριση, που απέτυχε όμως και την άφησε παραμορφωμένη. Είχε ξοδέψει για την εγχείριση τα περισσότερα χρήματά της. Η θεία της είχε γίνει απελπιστική...

Με το δεύτερο πόλεμο, ελαττώθηκαν ακόμη περισσότερο τα εισοδήματά της. Κόππηκε ακόμη και το έπιδομα του Ιταλού θαυμαστού της.

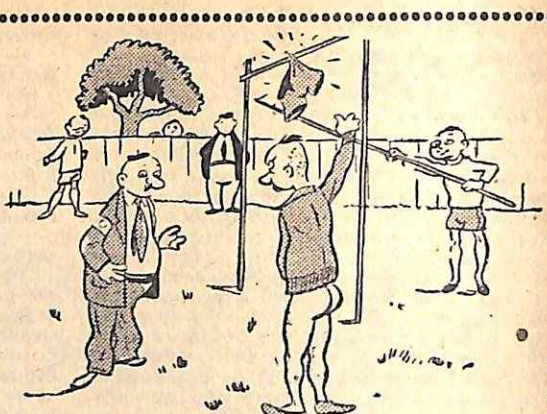
Ανοίξε ένα φωτογραφείο, στο Μοντεκάρλο, αλλά δεν άργησε να το κλείσει, γιατί δεν είχε ιδαν από επιχειρήσεις. Αναγκάστηκε να πουλήσει τα κοσμήματά και τα έπιπλά της για να ζήσει. Ύστερα είχε την έμπνευσι να γίνη χειρομάντις και φρόντισε να εξασφαλίσει μερικές καλές και μόνιμες πελάτισσες.

Ξαφνικά όμως, τη βρήκε καινούργια συμφορά: Της έκωσαν το ένα πόδι γιατί είχε πάθει μόλυνσι.

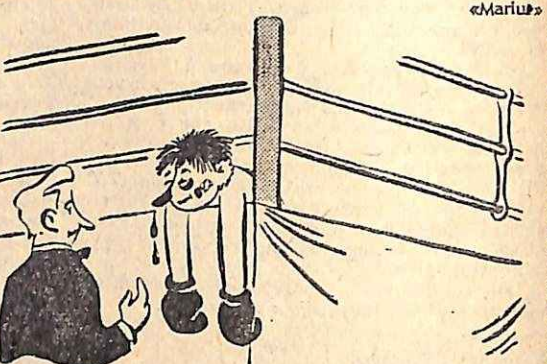
Μερικοί παλαιοί θαυμαστές της κι' ο Δήμος του Μοντεκάρλο διοργάνωσαν ένα έργο για να τη βοηθήσουν, και της αγόρασαν ένα ψεύτικο πόδι.

Η ύγεια της χειροτέρευε ολοένα. Έγινε δεκτική στο νοσοκομείο του Μοντεκάρλο, ως άπορος. Εκεί πέθανε τελευταίως, πάμπτωχη, στην πόλη που γνώρισε άλλοτε τους μεγαλύτερους θριάμβους της.

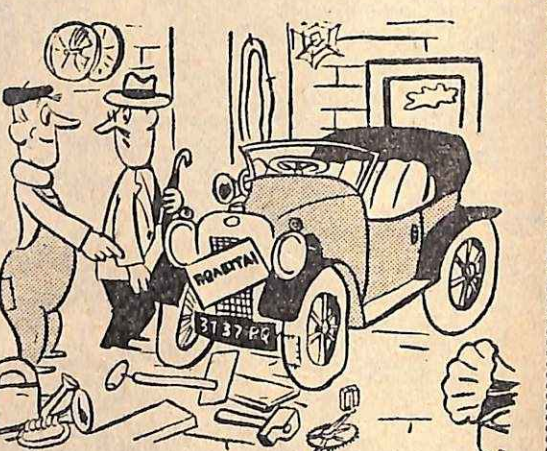
Την έθαψαν σ' ένα τάφο φτωχικό. Μά οι παλιοί θαυμαστές της, με μία τελευταία συνεισφορά, αγόρασαν μία μαρμαρίνη πλάκα και σκέπασαν μ' αυτήν το μνήμα της.

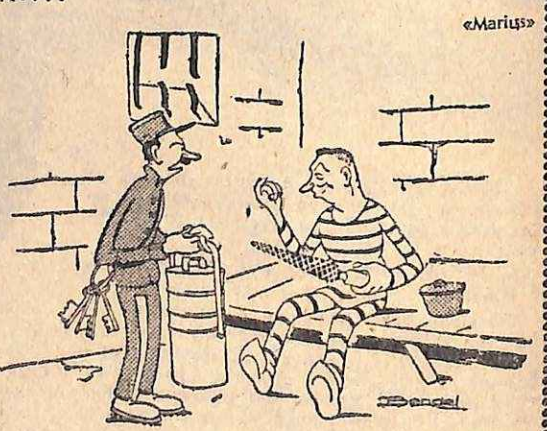
— Θα θέλα να ξέρω ποιός διάβολος έβαλε το καρφί εκεί πάνω!... «Mariuz»

— Είσαθε επαγγελματίας; — Όχι, έρασιτέχνης!... «Mariuz»

— Δεν έχει ραδιόφωνο το αυτοκίνητο, αλλά θα σας δώσω μαζί του ένα γραμμόφωνο της ίδιας εποχής!... «Mariuz»

— Θα πάψης να ξύνεις τα νύχια σου; Μις νευρίσαςες!... «Presse»

Η τραγωδία ΤΟΥ «ΝΟΡΟΝΙΚ»

Πώς αναγνωρίστηκαν 119 παραμορφωμένα πτώματα

Ήταν μία ζεστή νύχτα, στις αρχές Σεπτεμβρίου. Οι περισσότεροι απ' τους 527 Αμερικανούς επιβάτες του «Νόρονικ» κοιμόνταν ήσυχα στα κρεβάτια τους. Μά και το πλοίο φαινόταν κοιμισμένο, έτσι καθώς λικνίζονταν πάνω στα νερά της μεγάλης λίμνης του Τορόντο.

Ξαφνικά, άκουσθηκαν κάτι άπασις τριξίματα, φάνηκε λίγος καπνός κι' αντίχτησαν φωνές απελπισμένες:

— Φωτιά!... Φωτιά!... Ξέσπασε τότε ένας πανικός απερίγραπτος... Σε λίγα λεπτά, οι φλόγες είχαν τυλίξει ολόκληρο το πλοίο. Καί, μέσα σ' αυτή την κόλασι, είχαν παγιδευθεί δεκάδες άνθρωποι πλάσματα!...

Όταν έγινε ο απολογισμός της καταστροφής, εξακριβώθηκε πως είχαν καί ζωντανοί 119 επιβάτες. Ποιοι όμως ήταν αυτοί οι δυστυχισμένοι; Το πλοίο δεν είχε πλήρη κατάλογο των επιβατών του. Καί τα πτώματα των θυμάτων ήταν απανθρωπωμένα, αγνώριστα... Πώς θα εξακριβώνονταν η ταυτότητά τους, έφόσον μάλιστα βρισκόταν στο κρεβάτι, την ώρα της πυρκαγιάς, κι' επομένως δεν φορούσαν ρούχα ή κοσμήματα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στην αναγνώρισή τους;

Φανόταν τελείως αδύνατο ν' αναγνωρισθούν. Ωστόσο, οι αρχές του Τορόντο δεν απογοητεύθηκαν. Μετά τη μεταφορά των πτωμάτων σ' ένα πρόχειρο νεκροτομείο, 20 γιατροί ανέλαβαν να κάνουν λεπτομερή νεκρώσι στο καθένα.

Οι δυσκολίες που θ' αντιμετώπιζαν, φάνηκαν εύθες εξ αρχής, όταν έφτασαν δυο σύζυγοι, για ν' αναγνωρίσουν την κόρη τους Μαίρη μεταξύ των θυμάτων. Οι γιατροί είχαν ήδη εξετάσει ένα θύμα, που αντιστοίχονταν στην περιγραφή των σωματικών χαρακτηριστικών αυτής της νέας. Το έδειξαν στους απελπισμένους γονείς. Εκείνοι δεν άμφεβαν καθόλου πως έπρόκειτο για το παιδί τους — πρόκειτο για το πρόσωπο της νεκρής ήταν τελείως παραμορφωμένο. Αλλά, την τελευταία στιγμή τους ρώτησε ένας γιατρός αν η κόρη τους είχε υποβληθή ποτέ σ' εγχείριση αφαίρεσης της μήτρας. Εκείνοι απάντησαν αρνητικά. Η νεκρή όμως είχε κάμει άλλοτε τέτοια εγχείριση, επομένως δεν ήταν η κόρη τους, αλλά κάποια άλλη που της έμοιαζε.

Το πραγματικό πτώμα της Μαίρης βρέθηκε αργότερα. Στο μεταξύ, 30 οδοντογιατροί εξέτασαν λεπτομερώς τις οδοντοστοιχίες των θυμάτων.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στού Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστό για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το κατάστημά μας άνακαινίσθη ΡΙ-ΖΙΚΩΣ και έπλουτισθ με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα:

Επισκεφθήτε μας και θα εῤρητε & κείνο που θα σας έλθουσίσι.

Ύστερα μερικοί άκτινολόγοι έργασθηκαν επί 5 - 6 ώρες, για ν' ακτινογραφήσουν όλους τους νεκρούς, με τα μηχανήματα και τα φίλμ που προσέφεραν τα νοσοκομεία κι' οι κλινικές του Τορόντο.

Οι γιατροί κατάρτισαν ένα κατάλογο των άγνωστων νεκρών, με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του καθενός. Από μία ομάδα 20 ανδρών, π.χ. οι 4 είχαν κάμει εγχείριση κήλης κι' άλλοι 7 είχαν πάθει άλλοτε κατάγματα των ποδιών. Από 60 γυναίκες, οι 8 είχαν ούλες εγχειρήσεως σκληροκοιτίτιδος, άλλες 2 είχαν υποβληθί σε αφαίρεσι της χοληδόχου κύστεως, 4 σε αφαίρεσι της μήτρας, 1 σε άποκτη του θυρεοειδούς αδένα, 2 σε εγχείριση μαστοειδίτιδος και 6 είχαν πάθει κατάγματα των άκρων.

Οι παρατηρήσεις αυτές βοήθησαν στην αναγνώρισή πολλών θυμάτων απ' τις οικογένειές τους. Μ' ένα τηλεγράφο μήχανα που είχε εγκαταστήσει ο Έουθρος Σταυρός τέσσερες μέρες μετά την τραγωδή, έπικοινωνούσε με τον Αμερικανικό Έρυθρό Σταυρό (που βρισκόταν σ' έπαφή με τις οικογένειες των θυμάτων) και έπειρνε άμέσως απαντήσεις.

Ένας νεκρός, που έπασχε από χρόνια φυματίωσι, αναγνωρίσθηκε χάρις στη σύγκρισή της ακτινογραφίας των πνευμόνων του μ' εκείνης που είχε βγάλει άλλοτε σ' ένα σανατόριο. Για άλλον βροήθηκαν οι πλεχτές άσπρες κάλτσες που φορούσε, και για μία γυναίκα το κόκκινο και άσπρο νυχτικό της.

Ένας Αμερικανός έπιχειρηματίας έφτασε στο Τορόντο και προσπάθησε ν' αναγνωρίσει το πτώμα μίας εξαδέλφου του. Ήσαν συνέταιροι στην έπιχειρήσι, κι' έφόσον δεν έπιστοποιείτο έπίσημας ο θάνατός της, το κατάστημά τους άδμενε σφαγισμένο απ' τις αμερικανικές αρχές.

Αφού ο έπιχειρηματίας έμαξε μάτια, βρήκε έπιτέλους μία γυναίκα που είχε περάσει μαζί με την εξαδέλφη του Τζέιν την τελευταία βραδυά στο πλοίο. Έμαθε δέ απ' αυτήν ότι η Τζέιν φορούσε μία βραδυή τουαλέτα με χάντρες. Πάνω λοιπόν σ' ένα απ' τα περισσότερα καμένα πτώματα άπομένε ένα μικρό κομμάτι τέτοιου ύφασματος. Το στοιχείο αυτό, μαζί με όσα εξακριβώσε η ιατρική εξέτασις του πτώματος, έπέτρεψαν την αναγνώρισή της νεκρής.

Ένα τηλεγράφημα απ' την Αμερική ζητούσε πληροφορίες για μία γυναίκα, που ταξείδευε με το «Νόρονικ». Καθώριζε ότι ήταν νέα, μάλλον λεπτή, με άνάστημα 1,60, με τέλεια δόντια, με ούλη εγχειρήσεως σκληροκοιτίτιδος και με σταματημένη φυματίωσι. Σ' ένα πτώμα λοιπόν βρέθηκαν οι ινώδεις συμφύσεις που σχηματίζονται στους πνεύμονες σε τέτοιες περιπτώσεις. Έπειτα, η σύγκρισή της ακτινογραφίας της νεκρής μ' εκείνης που έφτασαν ταχυδρομικώς απ' την Αμερική, έπεβεβαίωσε πως έπρόκειτο γι' αυτήν που άναζητούσαν.

Η αναγνώρισή όλων των θυμάτων συμπληρώθηκε στις 19 Δεκεμβρίου κι' ύπηρε ένα άληθινό θαύμα, μοναδικό στο είδος του.

«Κόψε το πιτό»

Δύο - τρία ούζακια έπινε το μεσημέρι μόλις σχόλαγε απ' την Τράπεζα. Κι' ένα κατοστάρaki το βράδυ στο σπίτι. Αλλά τα ήθελε όμως! Τα θεωρούσε σαν απαραίτητο ξεκούρασμα στο καθημερινό πρόγραμμα της άναίρες ζωής του.

Σ' όλα τ' άλλα, ήταν συνετός, σοβαρός, μετρημένος και... γενικώς «λιτοδίαιτος», ο Σωκράτης ο Χαριλακόπουλος. Ούτε έξοδα, ούλα, ούτε χαρτιά, ούτε ξενύτσια, ούτε κατάρχησι στον έρωτα.

Ωστόσο άρχισε πρώτα - πρώτα η κυρία Λέλα, η γυναίκα του:

— Σωκράτη, πρέπει να κόψης το πιτό! Θα καταστραφής!

— Μά πολύ πίνω;

— Θα κόψης το σηκί σου. Νά, προχτές μούλεγε η κυρία Δαναΐδη, πως πέθανε ο θεός της από κίρρωσι του ήπατος. «Σεγκόντο» το συγγενολόι. Πεδερά, πεθερός, κουνιάδες, σύγγαμβροι:

— Σωκράτη, πίνεις πολύ. Δέ λυπάσαι τη γυναίκα σου και τα παιδιά σου; Ν' αυτοκτονήσης κατά δόσεις θέλεις δηλαδή;

Ο Σωκράτης διαμαρτυρότανε:

— Δυο ούζακια πίνω, βρε παιδιά! Και λίγη ρετσίνα το βράδυ στο φαί μου!

— Αυτό εινε αλκοολισμός! Θα πεθάνης!

— Έ, άς πεθάνω, έπιτέλους! Είπε κάποιο βράδυ υπό την έπηρεασι του «εκατοστάρaki» που είχε ρουφήξει ολόκληρο.

— Ά, έτσι; φώναξε η Λέλα. Θέλεις να μ' άφήσης χήρα; Κι' έβαλε τα κλάμματα!

Κόλασις ή ζωή στο σπίτι! Καί μία μέρα, ο Σωκράτης, πήρε την άπόφασι να πη πως τόκαψε και να κοπανή το κατοστάρaki του «στη ζούλα», πριν πάη για το βραδυό φαί. Έμπαινε στη γειτονική ταβέρνα, το «τράβαγο» μονορούφι και στο τραπέζι έπινε νερό!

— Θείο ποτόν! Έλεγε. Νεράκι! Πάνε πια τα κρασιά!

Αδξένο το Θεό ή κ. Λέλα. — Μπράβο, Σωκράτη μου!

Είσα δυνατός χακατήρας! Συμφωνούσαν και τα πεδερικά!

Ένα τέτοιο βράδυ, ένθουσιασμένο το τρυφερό του «ήμισυ» τον άγκάλιασε και τον φίλησε. Αλλά άπομακρύνθηκε μετά φρίκης!

— Κορσί μυρίζεις, μπεκρούλιακα!

— Εγώ; — Εσύ!

— Ά, ναί! Με σταύρωσε ο Νίκος ο Νικολαΐδης να με κερράση ένα ποτήρι και ήπια μία γουλιά. Μόνο που έβρεξε τα χείλια μου δηλαδή!

— Άστ' αυτά! Κρυπτομεθύστακα! Είπε γεμάτος αγανάκτησι ο πεθερός.

Κόλασις πάλι το σπίτι! Έφάρμοσε νέο σύστημα ο Σωκράτης, κατά συμβουλήν... πεπειραμένων φίλων. Έτρογγε καραμέλλες «βαλντάς». Αλλά με τέτοιους καύμους και τόσες μαρτυρικές προφυλάξεις, το «κατοστάρaki» άρχισε να μιν του φτάνη πια. Σιγά - σιγά έγινε μισή, τρακόσα, μία όκ.

Κι' ο «βαλντάς» αν έξουδετέρωνε τη μυρωδιά δεν μπορούσε βέβαια να προλάβη... το τρικλήμα!

— Φέσι έγινες πάλι; — Εγώ; Φοφέσι; — Καλά! Θα δες τί θα σου κάνω! Απέληξε ή κ. Λέλα.

Και πραγματικώς, την άλλη μέρα το μεσημέρι άντελήφθη τί τουκανε. Τον κόλεσε ο διευθυντής της Τράπεζης και με ύφος μεγαλολικό κι' άστυρό μαζί.

— Δυο λεπτά, κύριε, σάς παρακαλώ, μένετε άκίνητος. (Τού Άρχέλου)

του είπε ο' εμπιστευτικό τόνο:
— Γνωρίζετε ότι έκτι'ώ τις
ικανότητές σας. Δυστυχώς, με
βαθείαν λύπη πληροφορούμαι
ότι έχετε γίνει αλκοολικός!
Αγνίστα μάλιστα, ότι δεν μπο-
ρεί να έχετε θέσει τόσο σοβα-
ρή στην Τράπεζα. Σας είδο-
παύ ότι θα καταστρέψετε τη
σταδιοδρομία σας.
— Θα το κόψω, κ. Διευθυ-
τά! Είπε καθιόρως ο Σωκρά-
της.

— Έχω το λόγο σας;
— Μάλιστα!
— Θα το δούμε!

★
— Έτσι έληφθη η μεγάλη από-
φασις! Κι' άρχισε η εφαρμογή
των πολλών και ποικίλων φι-
λικών συμβουλών:

— Να τρώς γλυκά! Πολλά
γλυκά.

— Να παίζεις και κανένα
χαρτάκι ν' απασχολής το μυα-
λό σου.

— Ν' ασχοληθής και με τον
άθλητισμό.

— Τράβα και κανένα ναρ-
γίλε άμα δεν έχεις τί να κά-
νεις.

— Και να καπνίζεις λίγο
πιό πολύ!

Κι' άρχισε! Γλυκά, χαρτιά,
ναργίλες και πάσα - πούφα - το
τσιγάρο απ' το πρωί ως το
βράδυ.

Είχε μια καλούτσικη περιου-
σία. Όχι, φυσικά, στην Τρά-
πεζα. Στο συρτάκι του γρα-
φείου του που όπως έχει απο-
δειχθή... αποτελεί την άσφα-
λέστερη Τράπεζα του κόσμου!

Καμμία εξακοσμία λίρες ή-
ταν. Τρεις - τρεις, πέντε - πέν-
τε, άρχισαν να φεύγουν. Το
χαρτί, βλέπεις, είναι πολυτε-
λης διασκευασίας. Κι' επί πλέ-
ον, ξενύχταγε ως το πρωί στις
έξη καπνίζοντας συνεχώς όλη
νύχτα και πήγαινε στο γρα-
φείο με κόκκινα μάτια πρη-
σιμένα με μπλε κύκλους τριγύ-
ρω. Τα νούμερα χορεύανε σάμ-
τα μπροστά του κι' έβαζε τις
υπογραφές έντελώς στα στρα-
βά.

Σε τρεις μήνες δεν ύπήρνε
πιά ούτε μια λίρα για δείγμα.
— Έβαλε χέρι στο Ταμείο! «Ας
πάρω λίγα και τα έπιστρέψω»
σκέφθηκε. Τα λίγα γίνανε πολ-
λά.

— Ένα πρωί αισθάνθηκε ζαλά-
δες. Πήγε στο γιατρό.

— Να κάνεις μικροβιολογι-
κές αναλύσεις, του είπε.

Εκανε. Σάκχαρο!

— Τρώς γλυκά;
— Τριάντα πάστες την ή-
μέρα.

— Παναγία μου! Και στον
καφέ σου λαχαρίνη από αύριο!

Βγήκε στο δρόμο. «Επιθυ-
μούσε να περάσει απ' τα «καρ-
φιά»... με το σκοπό της αμ-
φοκτονίας. Αλλά συγκρατήθη-
κε και το άπόφυγε!... Και
μπήκε στο γνωστό του μπάρ!

— Καλώς τον κύριο Σωκρά-
τη! τον υποδέχθηκε χαμογελα-
στά ο μπάρμαν.

— Ένα ούζο τριπλό!
— Τώπτε.

— Κι' άλλο!
— Τώπτε κι' αυτό. Και πήγε
κατ' ευθείαν σ' ένα γυν-τό του
κτηματομεσίτη.

Σε πέντε μέρες πούλαγε
το σπίτι του κι' έβαζ' τα λε-
φτά που είχε πάρει απ' το τα-
μείο στη θέσι τους. Μέτρησε
τα υπόλοιπα και πήγε πάλι
στο μπάρ.

— Βάλε ένα ούζο τριπλό!
— Ήπτε δέκα ούζα και πέρα-
σε απ' το μικροβιολόγο να πά-
ρη τις καινούργιες αναλύσεις.

Διάβασε: «Σάκχαρον =
δχι!»... σ'ας συμβουλευώ βέ-
βαια την τακτική. Αλλά πάν-
τως... έτσι συνέβη!

— Έφτασε στο σπίτι.

— Ξανάρχισες πάλι το πιο-
τό! Θα καταστραφής! είπε η
κ. Λέλα.

— Κατεστράφη! της απάν-
τησε. Και να δοξάλης το Θεό...
που το ξανάρχισα εγκαίρως!

— Γιατί;
— Της τα είπε: Οί λίρες, πά-
νε! Το σπίτι πουλήθηκε! Οί
πάστες φέρανε «σάκχαρο»! Το
ξενύχτι κλόνησε την υγεία του...

★
— Αν τύχη και πάτε να έπι-
σκεφθήτε τον κ. Σωκράτη κα-
τά τις όγτώ το βράδυ, θα όπτε
την κ. Λέλα να φωνάξει με ζη-
ροτάτα στοργικό ενδιαφέρον:

— Σωκράτη! Το ούζάκι σου!

ΕΨΙΛΟΝ

— Ένα νέο αντιβιοτικό

Οί επιστήμονες του Ινστιτούτου
Έρευνών του Μπρούκλιν ανακάλυψαν
Ένα νέο αντιβιοτικό που εξαγεται ά-
πό Ένα στρεπτομύκητα του ίδιού
και που το όνομασαν τετραμυκίνη.

Το νέο αντιβιοτικό έχει τις ίδιες πε-
ρίπου ιδιότητες με κείνες της χρυ-
σομυκίνης και της κλωρομυκίνης.
Η τοξικότης του είνε ελαχίστη.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παναγιώτην Θεόδωρον, ΣΤΓ. 917 Α: Σας εύχαρι-
στούμε για τα τόσο κοσκευτικά λόγια σας. Ανεγνωστέν Γ. Ι.
Τ.: Λίγο άκαταλαβίστικο το παίγνιδι σας. Αν μπορούσαμε να το δια-
τυπώσουμε με περισσότερη σαφήνεια χωρίς να έπεκταθούμε, όπως έσείς,
σε τέσσερα χειρόγραφα, θα το δημοσιεύσαμε. Πάντως σας εύχαριστούμε
για την άγάπη σας προς το περιοδικό μας. Θέμην Σπηλιό-
πο υ λ ο ν, Λέκσιον - Κορινθίος: Μας στέλνετε Ένα ποιήμα σας με τον
τίτλο «Μόνωση» και μας ζητάτε μια συμβουλή. Η μόνη που μπορούμε να
σας δώσουμε είνε να διαβάσετε τους καλούς Έλληνες ποιητάς. Από το
ποιήμα σας μεταφέρουμε εδώ το τελευταίο τετράστιχο:

Κι' είμαι μόνος: μέσ' στα στήθη μου δέν μένει
μιάν έλπίδα να φωτίξη μου τα ξένα...
Κι' είμαι μόνος, δίχως σένα αγαπημένη,
δίχως Σας αγαπημένα.

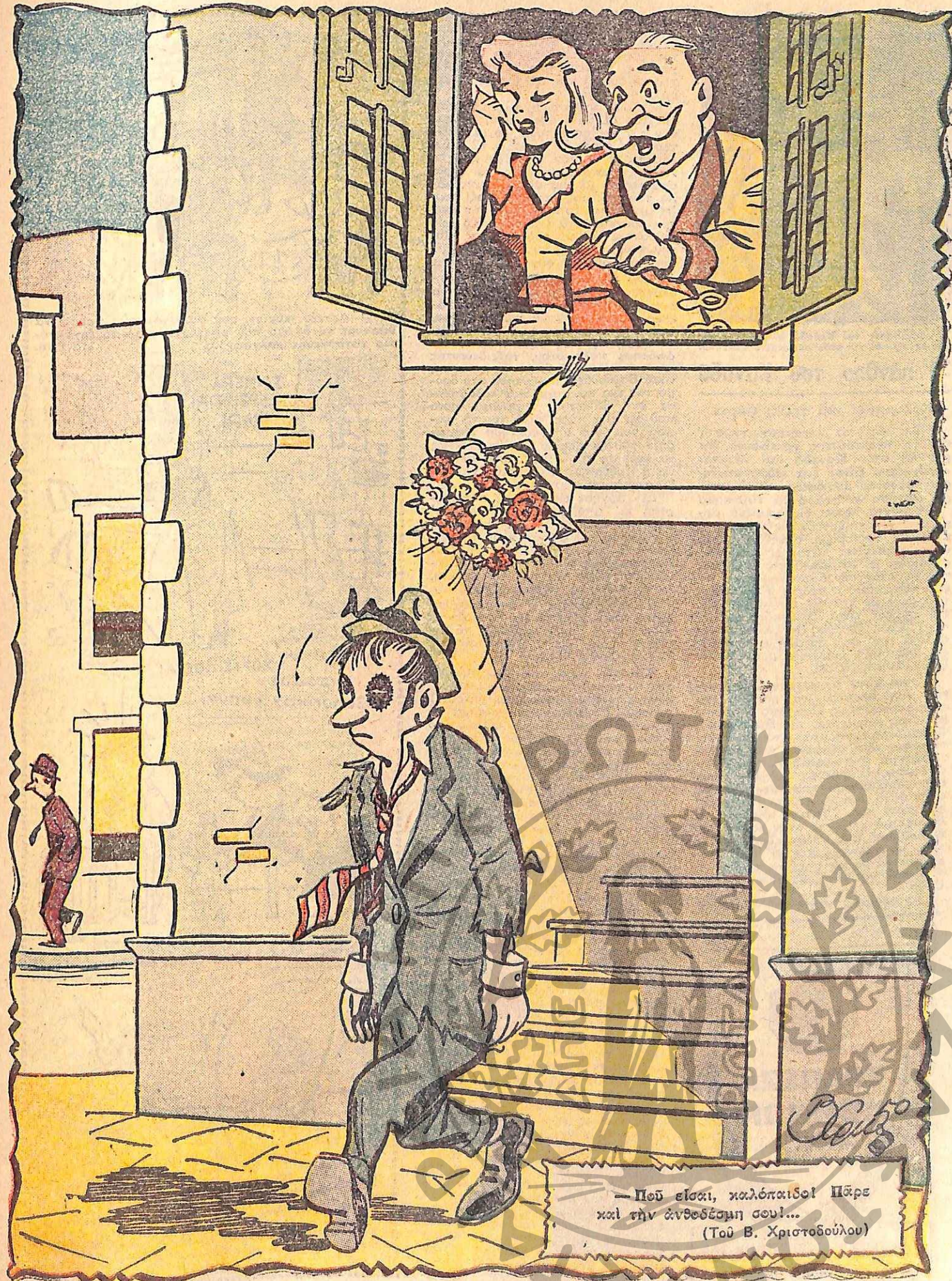
Ιωάννην Λιδάριον, Πειραιά: Δεν δημοσιεύουμε συνερ-
γασία άναγνωστών. Μάρκ Κούστον, Ένταθα: Θα ήρθε άσφα-
λώς βιβλία του συγγραφώς αυτού σε άγγλική ή γαλλική έκδοσι στίς
άκόλουθες διευθύνσεις: Μαζαράκης, Πατησίων 9. International, Αμερικής
17, Κάουφμαν, Τσάρτσιλ 28 και Παντελίδης, Όμηρου 4. Νικόλαον
Τσελεπιδην, Β.Σ.Τ. 903: Τα τεύχη αυτά στοιχίζουν 2.000 δραχ-
μάς. Γιατί δέν μ' αγαπά; Κάπως άτεχνο το ποιήμα σας.
Ίδου το τελευταίο του τετράστιχο:

«Γιατί δέν το πέσο το μικρό π' από χαρές μεθούσα,
στον ίσκιό του τον ελαφρό δυό χείλη σαν φιλούσα
και τώρα απ' τα κλωνάρια του σκαλώνω απ' έπάνω
να πέσω μέσα στο γκρεμό κι' έτσι να πεθάνω».

Αντώνην Σίλδαν, Λευκωσία - Κύπρου: Στάθηκε αδύνατον να
βρούμε το περιοδικό με την άγγελία που άναφέρετε. Θεοχάρην Κο-
υ λ ά κ η ν, 620 Τ.Π.: Μερικές από τις μαντινάδες σας είνε αρκετά έπι-
τυχημένες. Δυστυχώς όμως δέν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών.
Ποιήτην Ντιπενήν: Δεν άποκτά κανείς τόσο εύκολα τον τίτλο
του ποιητού. Το «Σ' έχασα» δέν τον δικαιολογεί καθόλου. Ίδου μια
άποδειξις:

«Όσες γυναίκες κι' αν υπάρχουν δέν αξίζουν
μπροστά σε σένα τίποτα,
όλα τα πάντα κι' αν μου χαρίζουν
μονάχα σένα δ' αγαπώ παρτοτεινά!».

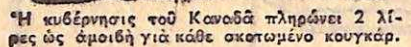
Ιωάννην Μπάτσιον, Λαμία: Άδυνατούμε να σας δώσουμε
την πληροφορία που μας ζητάτε. Όμιλούντα νεκρόν, «Σωτη-
ριας»: Δεν γνωρίζουμε τη διεύθυνσι που μας ζητάτε. Παναγιώτην
Γαρδικην, Σπέρχειάδα: Έχουμε πολλά σταυρόλεξα για δημοσίευσιν και
κάθε φορά κάνουμε μια έπιλογή μεταξύ των καλύτερων, παραμερίζοντας τα
μέτρια. Θα μ' άστρία του «Θησουργού», Θεσσαλονίκην:
Και οι δυό καλλιτέχνες είνε παντρεμένοι. Δεν είνε φυσικά δυνατόν ένας
ή οποίος να έχη το σπίτι του μέσα στο θέατρο. Όσον άφορά τη διεύ-
θυνσι της «Έλλης Λαμπήτη» μπορείτε να της γράψετε στα γραφεία της
«Αν. Ζερβός», Ρουβέλ 61, δεδομένου ότι γραφεία της
της εταιρίας αυτής το φίλμ «Ματωμένα Χριστούγεννα». Έρμην
στον κόσμο, Χανιά: Η διεύθυνσι της Αρχιεπισκοπής της Αμε-
ρικής είνε: 10. East 79 Street, New York 21, U.S.A. Παν. Τρι-
ταλην, Παλαιόν Κόρινθον, Σοφοκλήν Βαμβούρην, Μυ-
τιλήν, Έλένην Μαρινάτο ν, Κοντονάα, Νικόλαον
Διμαντόπουλον, Ένταθα, Μαύρον Καβαλλάρην,
Έλευθεροπούλιν, Μικρή Ντάρλινγκ, Πειραιά, Γυμνασιό-
παίδα, Παν. Τσάμην, Ένταθα: Η διεύθυνσις του Douglas Fair-
banks Gr. είνε: Columbia Pictures Corp. 1438 North Gower, Hollywood
28, Calif. U.S.A. Σας συνιστούμε να του γράψετε στην άγγλική γλώσσα
και να στείλετε το γράμμα σας άεροπορικώς. Γεράσιμον Μαρκε-
το ν, Μυτιλήνη: Τρεις σελίδες δέν θα έφταναν για να δημοσιεύουμε τα
ποιήματά και πεζογραφήματά, που οι άναγνώστες μας στέλνουν κάθε βδο-
μάδα. Άσφαλώς δε ο αριθμός των άποστολών θα ήυανε αν άρχίσουμε
να τα δημοσιεύουμε. Αυτός και πολλοί άλλοι λόγοι μας κάνουν να μη
προδίδουμε στη δημοσίευσιν τους. Κ. Σκορδην, Κιργιζόπορ, S. Africa:
Η διεύθυνσις του Mr. Harry Edwards είνε: Butow Lea, Shere Quilford,
Surrey, England. Γ. Κ. Άναγνωστόπουλον: Το κινηματογρα-
φικό σας σταυρόλεξο καλό, καθώς και τα άλλα παίγνιδία, θα τα δημοσι-
εύουμε με τη σειρά τους. Και τα δυό μεγάλα σταυρόλεξα σας καλά. Στο
Ένα μονάχα πρέπει ν' αντικατασταθή η λέξις ΒΑΡΙΑΙ. Σας συγχάριμε
για την έπιτυχία στην όποια σας ώδήγησε η έπιμονή σας. Τζανετ ά-
κην και Τσουρούνην, Σπάρτην: Η συνεργασία σας δέν είνε
σπουδαία αποτέλεσμα. Το σταυρόλεξό σας δέν παρουσιάζει κανένα έν-
διαφέρον ούτε από άπόψεως σχεδίου ούτε από άπόψεως λέξεων. Στυ-
θαιανόν Στάην, Ένταθα: Πολύ καλό το συλλαβικό λέξεον. Στυ-
θα δημοσιεύη σε προσεχές τεύχος μας. Κ. Ν. Νικόλαϊδην, Έν-
ταθα: Άποστολή σας 11-10-50 έλήφθη. Σας εύχαριστούμε για το ποι-
ήμα περίεχόμηνό της. Σ. Κ. Μορφίδην, Θεσσαλονίκην: Πολλά από
τα σταυρόλεξα που μας στείλατε είνε πολύ καλά και θα δημοσιευθούν. Σε
μερικά, ώρισμένες λέξεις πρέπει ν' αντικατασταθούν. Το καλύτερο θα δη-
μοσιευθί πάντως σε προσεχές τεύχος μας. Δεν άπαντούμε παρά μόνο δια-
της στήλης αυτής κι' έτσι περιττό να μας στέλνετε ταχυδρομικά. Μια
άτυχης σύμπτωση έκανε να λησμονηθούν μερικά σταυρόλεξα σας στο βό-
θος ενός παλαιού φακέλλου. Τώρα όμως βγήκαν στην έπιφάνεια και γρή-
γορα θα δούν το φώς της δημοσιότητος. Σας εύχαριστούμε για τα καλά
σας λόγια και περιμένουμε τις έξηγήσεις των λέξεων, των άποστολών
άποστολής σας 2-7-50 καθώς και του σταυρολέξου που μας στείλατε στις
27-6-50. Φυσικά, δέν είνε ανάγκη να μας τα στείλετε αντί της σωρείας
γιον Φωτιάδην, Καλογρέζα: Θα προτιμούσαμε αντί της σωρείας
των προχειροφτιαγμένων σταυρολέξων να μας στέλνατε Ένα και καλό. Φυ-
σικά όμως το καλό αυτό σταυρόλεξο που περιμένουμε από σας δέν πρέπει
κι' αυτό ν' άρχίξη με τη λέρι ΟΡΙΖΩΝΤΙΟΣ. Νίκον Γρηγοριά-
δην, Θεσσαλονίκην: Το σταυρόλεξό σας θα ήταν πολύ καλό αν έλειπαν
απ' αυτό οι λέξεις ΑΤΑΑΝ, ΑΙΣ, ΑΗΤΗ, ΑΚΑ και αν δέν άφίνατε τον
«ΡΙΓΟΛΕΤΤΟ» χωρίς τελικό «Σ». Γρηγόριον Πετρίδην, Θεσ-
σονίκην: Καλά τα σταυρόλεξα σας. Θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους
και με μερικές έλαφρές διορθώσεις. Παύλον Σινόπουλον, Έν-
ταθα: Κανένα γράμμα άναγνώστου δέν μένει χωρίς άπάντησι. Το δνομά
σας δημοσιεύτηκε κατ' επανάληψιν στη στήλη αυτή. Αν τώρα δέν προσέ-
ξατε την άπάντησί μας, σ' αυτό δέν φταίμε έμείς.

ΚΑΛΜΟΛ

Προϊόν της:

YARIL, BION ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

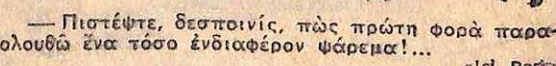
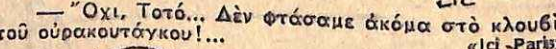
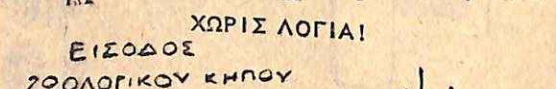

Κολυμπάει καὶ τρώει ψάρια

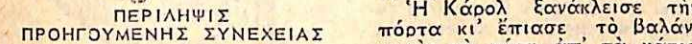
“Όταν είναι πεινασμένοι, ο κουγκάρ δεν διατάζει να έπιττει και στους ανθρώπους. Πριν από λίγο καιρό, ένας κτηματίας της Βρετανικής Κολομβίας έγραφε στον μικρό κήπο του, όταν ένοιωσε ένα δυνατό τράβηγμα στο πανέλιό του. Γύρισε πίσω, έκπληκτος, κι’ αντίκρουσε ένα μεγαλόσωμο κουγκάρ. Τάχασε στην αρχή, και το φθιάρ έπεσε απ’ τα χέρια του. “Υστερα συνήλθε κι’ έδωσε μια κλωστή στην καίλια του θηρίου και μια γροθιά στο ρύγχος του. Το πέταξε κάτω, κι’ έτσι βρήκε τον καιρό να σηκώσει το φθιάρ του και να το χρησιμοποιήσει ως όπλο.

— Λοιπόν, κύριοι, μου φαίνεται πώς πρέπει να
δώσουμε το δάνειο που μᾶς ζητά από το έργοστά-
σιο κατασκευής καλτσών!...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕΪ'Σ

...ήλθε να κάνει λάθος κι' αντί να ξυπνήσει έμεινα, ξυπνήσε τον άράπη!...

...ήλθε να κάνει λάθος κι' αντί να ξυπνήσει έμεινα, ξυπνήσε τον άράπη!...

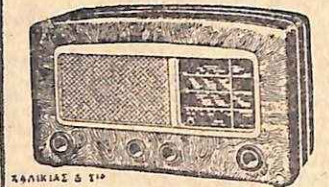
"SOLID"
 ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΑ ΔΙΣΚΙΑ
 ΒΑΦΗΣ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
 ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ
ΓΕΩΡΓ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ
 ΝΙΚΙΟΥ 6 ΤΗΛΕΦ 21-852

—... Έγώ που πλένω ξέρω... ή εσύ που σε καταφέρνουν και σου δίνουνε ότι σαπουνί θένεις; Σημείωσε το όνομα «ΣΑΝΤΕ» και φέρε μου μόνον σαπουνί «ΣΑΝΤΕ» το ανώτερο όλων για μπουγάδα και κάθε οικιακή χρήση.

COSSOR

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΦΗΜΗΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ

ΠΛΟΥΝΤΑΙ
με Μεγάλης Ευκολίας
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
MAC RADIO
ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 17

COSSOR

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ ουδεμιάς βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται διά τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΟΥ Σ. ΚΑΠΕΓΟΡΡΑΧΗ, Ιατρείον: Όδος Γεωργίου 33 Τηλ. 55-539 2-7 μ. μ.

ΒΑΦΗ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ
RIDA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΚΑΡΟΡΗ 4 ΑΘΗΝΑΙ
ΝΙΚΗΤΑ 10 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ
ΠΛ. ΕΜΠΟΡΙΩ ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

σοκαπισμένο, έχωσε το καπέλο του βαθύτερα στο κεφάλι του, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου... και σταμάτησε ζαρκώνοντας τα φρύδια του με κατάντη. Πάνω στο κάθισμα, μπροστά στο βολάν, βρισκόταν ένα θαυμάσιο κόκκινο λουλούδι, ένα όρχοειδές...

Ο Μάξ το κτύπησε με φαινομενική απάθεια. Τό πήρε ύστερα στο χέρι του και το εξέτασε προσεκτικά. Δεν ήταν δυνατόν ναχε πετάξει κανείς τυχαίως μέσα στ' αυτοκίνητο ένα τόσο ακριβό λουλούδι. Κάποιος θα τόχε βάλει επίτηδες... Μα γιατί; Ποιά σημασία είχε;

Διαισθάνθηκε κάποιον κίνδυνο. Κτύπησε το δρόμο, απ' τη μία ως την άλλη άκρη, αλλά δεν είδε τίποτε το ύποπτο. Άνασκήκωσε ύστερα τους ώμους του, ανέθηκε στ' αυτοκίνητο, άνοιξε το διακόπτη, αλλά δεν άναψε τη μηχανή. Έμεινε ακίνητος, κυττάζοντας το παρμπρίζ δίχως να το βλέπει.

Δεν του άρεσαν τα μυστήρια. Και το μικρό εκείνο περιστατικό του φαινόταν πολύ παράξενο...

Κάποτε, ο Φράνκ κι' αυτός συνήθιζαν να κρεμάνε δυο μικρά μάλλινα κοράκια στα χειρούλια της πόρτας των υποψηφίων θυμάτων τους. Μ' αυτό τον τρόπο, είχαν κάμει μια - δυο φορές τη δουλειά τους πιο ξεκούραστα, γιατί οι παραλήπτες των μακαβρίων πουλιών καταλάβαιναν τη σημασία τους και προτιμούσαν ν' αυτοκτονήσουν. Στο τέλος όμως, ο Μάξ είχε θεωρήσει αυτό το «κόλπο» πολύ θεατρικό, κι' έτσι τόχαν εγκαταλείψει.

Κάθε συμβολικό μήνυμα του φαινόταν μάλλον γελοίο... Ωστόσο, το κόκκινο λουλούδι άποτελούσε ίσως μία προειδοποίηση, πούπρεπε να τη λάβη σοβαρά ύπ' όψι του...

Πάνω στα ύψωματα που δέσποζαν στο λιμάνι του Σάντο Ρίο, υπήρχε ένα σπίτι διώροφο, από ξύλο πεύκου, σημμένο ανάμεσα στα δέντρα και στους ανθισμένους θάμνους. Το μέρος φαινόταν εγκαταλελειμένο.

Το σπίτι αυτό δεν ήταν του Μάξ. Πήγαινε σπάνια εκεί, έμρισκε όμως απαραίτητο ναχέ ένα μέρος όπου να φυλάη μερικά άτομικά του πράγματα καθώς και τα λεφτά του. Εκεί κατοικούσε κι' ο πατέρας του, ο Ίσμι Γκέζα, που είχε άρχισει πιά να γερνάει.

Ο Ίσμι ήταν τώρα 65 ετών, κι' είχε περάσει τα 30 απ' αυτά κάνοντας τον κλάδο των τσίρκας. Ήταν πιά τσαρκισμένος, φαλακρός κι' αξιολύπητος με το δέρμα του καταστραμμένο απ' τα κακά οτισαίδια που απαιτούσε το επάγγελμά του. Έσερνε λίγο τ' αριστερό του πόδι, έπειτα από μία προσβολή παραλύσεως που είχε βάλει απότομο τέλος το στάδιο του.

Το στοργυλό του πρόσωπο δεν έμοιαζε καθόλου με του γιου του. Μα ο Ίσμι δεν λυπόταν γι' αυτό... Φοβόταν το Μάξ, όπως άλλοτε φοβόταν τη μητέρα του. Ο Μάξ είχε μοιάσει στη μητέρα του, σωματικά και ψυχικά. Αντίθετα, ο Ίσμι ήταν ένας άπλος και φιλήσυχος άνθρωπος, δίχως κακιές, φίλος της μοναχικής ζωής.

Καθώς έκανε τον περίπατό του στον κήπο του, την ημέρα αυτή, άκουσε να πλησιάζη έν' αυτοκίνητο. Σάστισε, γιατί από 3 μήνες τώρα δεν είχε φανή

κανένα όχημα στο έρημικό εκείνο μέρος...

Η μηρρη Πακάρ σταμάτησε μπροστά στο σπίτι, και κατέβηκε απ' αυτήν ο Μάξ. Έμεινε για λίγο ακίνητος, με τα χέρια στις τσέπες του παλτού και το καπέλο χωμένο βαθειά στο κεφάλι του. Είχε περάσει το κόκκινο λουλούδι στη μπουτονιέρα του, σαν μία πρόκληση προς τον κίνδυνο...

Ο Ίσμι τον κτύπησε προσεκτικά, Φοβόταν τις επίσκεψεις του, έτσι ξαφνικές πάντα. Δεν ήξερε ποτέ τι μπορούσε να συμβή και πώς θα του φερόταν ο γιός του.

Ο Μάξ έσπρωξε την καγκελόπορτα και μπήκε στον κήπο. Ο Ίσμι πρόσεξε άμέσως το κόκκινο λουλούδι. Το κτύπησε με περιέργεια, μαντεύοντας πως έκρυβε κάτι το ασυνήθιστο, κάτι που έρχόταν να ταραχέ το ήσυχο και μονότονο κύημα της ζωής του.

Ποτέ ο Μάξ δεν είχε ξαναφορέσει λουλούδια στη μπουτονιέρα του! Σίγουρα, αυτό εκεί βάχε κάποια σημασία...

Πατέρας και γιός κυττάχτηκαν. Ύστερα ο Μάξ προχώρησε προς το σπίτι.

Ο Φράνκ πέθανε, είπε λακωνικά. Τον πάτησε έν' αυτοκίνητο.

Μ' όλο που αντιπαθούσε το Φράνκ, ο Ίσμι ταραχτηκε λίγο. Ένοιωθε πιά τον έαυτό του τόσο κοντά στο θάνατο, ώστε φοβόταν όταν άκουγε να τον αναφέρουν...

— Ελπίζω να μην υπέφερε... μπόρεσε μόνο να πη.

Το καϊόνι του έλυωσε το στήθος. Χρειάστηκε όμως δυο ώρες γιά να το τινάξη... απάντησε ο Μάξ μυρίζοντας το λουλούδι.

Ο γέρος σκέφθηκε ξαφνικά τις συνέπειες που μπορούσε ναχέ η εξαφάνισι του Φράνκ.

— Ώστε λοιπόν... τελειώνει τώρα αυτή η ιστορία; ρώτησε μ' αγωνία.

Έννοούσε τη δράσι των «Αδελφών Σούλιθαν», που την ήξερε καλά. Του την είχε διηγηθή ο Μάξ, γιά να κάνει γούστο, του είχε περιγράψει τα διάφορα εγκλήματά τους γιά να δη τη φρίκη να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του...

— Ναι, απάντησε ο Μάξ. Τώρα τα λεφτά του μου άνηκουν, όπως και τα δικά μου. Είχαμε συμφωνήσει, αν πέθαινε ο ένας απ' τους δυο μας, να τον κληρονομήση ο άλλος... Κι' έτσι είμαι τώρα πλούσιος!...

Ο Ίσμι έξυσε το φαλακρό κεφάλι του, μ' ανήσυχο ύφος.

— Τί θα γίνη με μένα; ρώτησε.

— Δεν ξέρω, απάντησε ο Μάξ μ' αδιαφορία. Δεν μου άδθηκε άκόμη καιρός να σκεφθώ γιά σένα. Θ' ασχοληθώ άργότερα μ' αυτές τις μικρολεπτομέρειες.

Ανέθηκε την εξωτερική σκάλα και στάθηκε μπροστά στο γέρο, που βρισκόταν στο κεφαλόσκαλο. Είχαν το ίδιο ανάστημα, μ' όλο που ο Ίσμι είχε καμπουριάσει απ' τα χρόνια.

— Θα επιδοθώ στο εμπόριο, πρόσθεσε ο Μάξ. Άν βρώ καμμία δουλειά κατάλληλη γιά σένα, θα σ' ειδοποιήσω. Άλλοιώς, μπορείς να μένης εδώ. Το προτιμώ, αυτό.

— Μ' άρεσει εδώ, απάντησε ο Ίσμι, αν όμως με χρειάζεσαι...

Ο Μάξ άνασκήκωσε τους ώμους του κι' είπε μαλακά:

Ήθέλετε και βεις
τα δόντια σας με
ΚΟΛΥΝΟΣ ΔΕΙΞΗ
ΔΙΑΙΗΜΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ
ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΙ

- * Καθαρίζει καλλίτερα *
- * Προλαμβάνει την καταστροφή των *
- * Αρσίζει το στόμα *

ΓΕΝ. ΑΥΤ.
Δ^ΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑ

Άπο σκόρον, σχίσιμο, κάψιμο κλπ., πολυετής εργασία εις Γαλλίαν. ΓΥΡΙΖΟΝΤΑΙ ένδυμασάι, Καμπαρτίνας, Παλτά. Πολύ επιμελημένο ράψιμο. Ραφείον το «ΓΑΛΛΙΚΟΝ»

ΔΗΜ. ΧΑΤΟΥΠΗ
Πλατ. Όμονοίας 9, α' όροφος (παραπλεύρως Καφερείου «ΑΘΗΝΑΙΟΝ»). Τηλέφ. 54-744.

ΡΟΜΠΕΣ
κί ΣΑΚΚΑΚΙΑ ΔΟΜΑΤΙΟΥ
Ζεστά γιά το Χειμώνα
ΑΠΟ ΕΚΛΕΚΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΡΙΣΤΑ
ΥΛΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΡΑΒΔΙΟ
ΓΡΑΙΟΤΑΤΟΙ ΚΡΕΜΑΤΙΣΜΟΙ
MINION

— Άρχισε να φυραίνη το μυαλό σου απ' τα χρόνια. Δεν σου κάνει λοιπόν καθόλου έντυπωσι το ότι ένας άνθρωπος σαν το Φράνκ κάθισε να τον παρασύρη έν' αυτοκίνητο;

Ο Ίσμι σκέφθηκε μία στιγμή. Πραγματικά, υπέπρεπε να δείξη έκπληξι... Είχε δικηο ο Μάξ πούλεγε πως τα γεράματα θλόωσαν το μυαλό του...

— Δεν τόχα σκεφθώ... είπε κρυφοκυντάζοντας το γυίο του. Άλήθεια, πως έγινε;

Ο Μάξ του διηγήθηκε όλη την ιστορία του Ρού Λάρσον, έξ άρχης, πως είχαν σκοτώσει το Στέβ γιά να εξασφαλίσουν, πως η Κάρολ είχε τυφλώσει το Φράνκ, πως τον είχε παρακολουθήσει ως το Σαντο Ρίο κι' είχε καταστρώσει το σχέδιο του θανάτου του...

Ο Ίσμι τον άκουγε άμιλητος, όρθιος κι' ακίνητος μέσα στον ήλιο, με τα μάτια χαμηλωμένα και με τα χέρια σταυρωμένα. Ο Μάξ μιλούσε με μικρές, κοφτές φράσεις:

— Οι τελευταίες λέξεις του Φράνκ ήταν γιά να με προειδοποίηση πως θαρχόταν ύστερα ή σειρά μου... συμπλήρωσε. Ή τρελλή βρίσκεται εδώ, σ' αυτή την πόλη... Τί ιδέα έχεις εσύ;

— Θα προτιμούσα να μη μούλεγες τίποτε απ' όλα αυτά! απάντησε ο Ίσμι, άβλινοντας στο σπίτι.

Ο Μάξ έσφιξε τα λεπτά του χείλη, άνασκήκωσε τους ώμους του και ξαναγύρισε στ' αυτοκίνητο. Ξεφόρτωσε τις δυο βαλίτσες του και μπήκε κι' αυτός στο σπίτι. Άνέθηκε τη σκάλα με το σκονισμένο χαλί που οδηγούσε στην καμαρά του, άνοιξε την πόρτα με μία κλωτσιά κι' άφισε μέσα τις βαλίτσες.

Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και μισοαδειανό. Άπ' το παράθυρό του φαινόταν το λιμάνι. Ή άτμόσφαιρα μυρίζει εγκατάλειψι. Μα ο Μάξ δεν νοιαζόταν γιά τέτοια μικροπράγματα...

Στάθηκε μία στιγμή στο κατώφλι, με τ' αυτί τεταμένο. Ύστερα ξανάκλεισε την πόρτα και τη σύρτωσε. Άνοιξε ένα μεγάλο ντουλάπι του τοίχου και πίεσε ένα κουμπί που μετακινούσε την έσωτερική του πλευρά. Άπό την κρύψη αυτή έβγαλε δυο δερματίνους χαρτοφύλακες. Καί μέτρησης τις δέσμες των χαρτονομισμάτων των 5 και 10 δολλαρίων που περιείχαν.

Χρειάστηκε μισή ώρα περίπου γι' αυτή τη δουλειά. Όταν τελείωσε, ξαναφύλαξε τα χρήματα στη θέση τους κι' έκλεισε πάλι το ντουλάπι. Σκεφτόταν πως ήταν πλούσιος πιά, έλευθερος να κάνει ό,τι του άρεσε. Μολοντί το πρόσωπό του έμενε ανέκφραστο, τά μάτια του έλαμπαν από συγκρατημένη ίκανοποίηση.

Ένώ τοιμαζόταν να κατεβή, άκουσε να κουδουνίζη το τηλεφώνο. Σέ μερικές στιγμές, ο Ίσμι του φώναζε από κάτω:

— Τηλεφωνούνη γιά την κηδεία του Φράνκ... Δεν έρχεσαι να τους μιλήσης εσύ;

— Ποιος είναι; ρώτησε μ' άνυπομονησία ο Μάξ.

— Ο εργολάβος κηδειών. Ρωτάει γιά τα λουλούδια...

— Δεν μ' ενδιαφέρει! απάντησε ο Μάξ, κατεβαίνοντας τη σκάλα. Πές τους να τον θάψουνε όπως τους άρέσει. Τους έχω δώσει λεφτά. Τί θέλουν και μ' ένοχλούν;

— Λένε πως τους πήγαν ένα

σωρό λουλούδια και ρωτάνε αν θέλεις να τα βάλουμε πάνω στον τάφο... είπε ο Ίσμι, δίχως να κυττάξη το γυίο του.

— Τί λουλούδια; ρώτησε ο Μάξ με φωνή πνιγμένη.

— Κόκκινα όρχοειδή... Λένε όμως πως δεν τα βρίσκουν πολύ κατάλληλα γιά κηδεία!

Ο Μάξ έβγαλε το τσιγάρο απ' το στόμα του και κάρφωσε τά μάτια στη φωτιά του. Ήξερε καλά πως ο πατέρας του είχε να του πη και κάτι άλλο άκόμη, αλλά δεν τολμούσε.

— Συνέχισε! του είπε απότομα.

— Λένε πως τα λουλούδια είχαν μαζί και μία κάρτα...

— Και τί έγραφε αυτή ή κάρτα;

— Ότι τά στέλνουν ή Κάρολ Σούφολντ κι' ο Στέβ Λάρσον!

Ο Μάξ πέταξε μακριά το τσιγάρο του και πλησίασε στην άνοιχτη πόρτα, κυττάζοντας μακριά. Στο κατώφλι, γύρισε το κεφάλι του κι' είπε ξερά:

— Πές τους πως δεν είνε δική μου δουλειά, αυτή!

Βκήκε ύστερα απ' το σπίτι και τράδησε προς τ' αυτοκίνητο. Έρριχνε γύρω του κλεφτές ματιές, σαν το θηρίο που φυλάγεται. Τά μάτια του έλαμπαν...

Μολοντί δεν έβλεπε τίποτε,

καμμία κίνησι, διαισθάνονταν όστόσο ότι τον κατασκόπευαν. Δεν ήταν ανήσυχος έλλά μα νιασμένος. Έβγαλε το λουλούδι απ' τη μπουτονιέρα του, το κομμάτισε σιγά - σιγά και σκόρπισε τά πέταλά του στην άμμο του μονοπατιού. Άνέθηκε ύστερα στ' αυτοκίνητο και το άδήγησε στο γκαράζ, πίσω απ' το σπίτι.

—

— Θα φύγω αύριο... είπε ο Μάξ στον Ίσμι, που ξέστρωνε το τραπέζι μετά το φαγητό. Λέω να εγκατασταθώ στο Σικάγο. Ύπάρχει εκεί κάποιος πτηνοτρόφος, που θέλει να πουλήση την επιχείρησί του.

— Άν συμφωνήσουμε στην τιμή, θα την αγοράσω... Θα μπορείς ναρθής και συ να μέινης μαζί μου, γιά να φροντίσης γιά το νοικοκυριό, αν θέλεις.

Ο Ίσμι μάζεψε τά πιάτα και τά μαχαιροπήρουνα σ' ένα δίσκο.

— Θάχης αντίρρησι να μέινω εδώ; είπε με κάποιο δισταγμό.

Ο Μάξ χασμουρήθηκε και τέντωσε τά πόδια του προς τ' άναμμένο τζάκι.

— Κάνε όπως σ' άρέσει, απάντησε.

Σκεπτόταν πως θάταν προτιμώτερο να ξεφορτωθώ πιά αυτό το γέρο, που θα του ήταν μπελάς στο έξης...

— Τότε λοιπόν θα μέινω

εδώ, είτε ο Ίσμι.

Ήταν έτοιμος να βυή έξω με το δίσκο, όταν ένα σκυλί άρχισε να ουρλιάξη πένθιμο στον κήπο. Ο Μάξ άνασκήκω

— Τί έπαθε, αυτό το ψοφήμι; είπε θυμωμένα.

Ο Ίσμι κούνησε το κεφάλι του, δίχως ν' απαντήση, και πήγε το δίσκο στην κουζίνα.

— Όση ώρα έπλενε τά πιάτα, το σκυλί έξακολούθησε να ουρλιάξη συνεχώς. Ο Ίσμι είχε έκνευριοθή. Ποτέ δεν έφώναζε έτσι ο σκύλος του... Άφού τελείωσε τη δουλειά του, κατέβηκε στον κήπο.

Το φεγγάρι έρριχνε τις άχτίδες του ανάμεσα σ' ένα έλαφορ συννεφάκι. Τά φύλλα των δέντρων πάλαιναν με τον άέρα...

Ο Ίσμι πήγε ως το σπιτάκι κι του σκύλου. Βλέποντάς τον, το ζώο έπαψε να ουρλιάζει, ταρα και βόγγησε παραπονεμένα.

— Τί έπαθε; το ρώτησε ο Ίσμι, σκύβοντας άπάνω του.

— Άναψε ένα σπρίτο και, στη μικρή φλόγα του, διέκρινε καθαρά το σκυλί. Το τρίχωμα του ζώου ήταν άνασκηκωμένο και τά μάτια του γεμάτα τρώμο.

Ο Ίσμι ένοιωσε, μία κάποια κακοδιαθεσία. Άνασκήκωθηκε και κτύπησε πάνω σ' τον όμο του. Του φάνηκε να κουνιέται κάτι τι μέσα στο σκατάδι, κοντά στο σπίτι. Κτύπηξε καλλίτερα, μισοκλείνοντας τά μάτια του, ενώ ο σκύλος ξαναρχίζει τά ουρλιασματά του.

«Μπά, ιδέα μου θάτανε!» συλλογιόστηκε.

Όστόσο περίμενε λίγο ακόμα... Σέ μερικά λεπτά, δαρέθηκε και ξαναγύρισε στο σπίτι.

— Ένοιωσε βαθειά άνακούφισι, όταν έκλεισε την πόρτα.

Ο Μάξ καθόταν άκούη μπροστά στη φωτιά. Δεν έκίλησε καθόλου, ούτε σήκωσε καν το κεφάλι του. Μέσα στη βαθιά σιωπή, άκουγόταν ο άνεμος που βογγούσε γύρω απ' το σπίτι, και το άδύνατο τώρα κλάμα του σκύλου.

Ο Ίσμι άφουγκραζόταν, με τά νεύρα του τεταμένα. Κάποια στιγμή, του φάνηκε πως άκουσε βήματα στο επάνω πάτωμα. Κτύπησε το Μάξ, μα έκείνος δεν φαινόταν ναχέ αντίληφθ τίποτε, κι' ο γέρος δίστασε να του μιλήση.

Ένα τρίμηνο του πατώματος άκούστηκε κάπου μέσα στο σπίτι, κι' ύστερα ένας άλλος κρότος, μεταλλικός, τόσο άδύνατος, ώστε δεν θα μπορούσε να τον άκούση ο Ίσμι αν δεν είχε όλη την προσοχή του τεταμένη.

Ο γέρος ξανακτύπησε το Μάξ κι' είδε ότι άκούγες κι' έκείνος...

— Τί είν' αυτό; ρώτησε ο Μάξ, άνασκηκώντας στην πολυθρόνα του.

— Δεν ξέρω... μουρμούρισε ο Ίσμι.

Οι δυο έντρος άφουγκράστηκαν και πάλι.

Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα, χωρίς ν' άκουστή τίποτε πιά. Ο άνεμος είχε πέσει. Ή σιωπή ήταν τόσο βαθειά, ώστε ο Μάξ άκούγε ακόμα και την έλαφρεία άνάσα του πατέρα του. Έκανε μία χειρονομία άνυπομονησίας και φώναξε με θυμό:

— Τί μ' έπιασε τάλι;...

Καθώς έπαυσε την τοιμπίδα γιά να σκαίση τη φωτιά,

Φωτογραφία ληφθεΐσα κατά την διάρκεια εφαρμογής μίας καλλυντικής μάσκας εις το Ίνστιτούτον Καλλονής Constant Περικλέους 28. Το Ίνστιτούτον Constant εφαρμόζει επιτυχώς αντιρυτιδικές καλλυντικές μάσκες ΠΑΡΑΦΙΝΗΣ καθώς και ΒΙΤΑΜΙΝΟΥΧΕΣ παρ' ειδικού σπουδασαντος επί μακρόν έν Βιέννη εις την Σχολήν του Δόκτορος Ernest Eitner (Έρνέστ Άϊτνερ). Οι μάσκες αυτές έχουν καταπληκτικά άποτελέσματα διά την ταχείαν καταπολέμηση των ρυτιδων της έπιδερμίδος και ειδικώς των ματιών, λεκέδες, πανάδες, πλαδαρότητα ιστών, άνοικτους πόρους κλπ. Τά τέλεια ήλεκτρομηχανήματα του Ίνστιτούτου Καλλονής Constant βοηθούν και συμπληρώνουν την πρωτότυπον αυτήν θεραπείαν.

Constant
Περικλέους 28 — Δεύτερος όροφος.

ζόν σταμάτησε ένα νόημα του 'Ισμι. Αυτή τη φορά, άκουσαν κι' οι δυο καθαρά ένα κρότο, σαν να χη πηδούσε κάποιος από το παράθυρο στον κήπο. 'Ο Μάξ τράβηξε άμέσως το ρεβολβέρ του.

— Μείνε εδώ έδω... μουρμούρισε.

Γλίστρησε προς την πόρτα, σαν σκιά. Πριν άνοιξη, έσδυσε το φως.

Σταμάτησε έξω στο σκοτεινό διάδρομο, τέντωσε τ' αυτί του, αλλά δεν άκουσε τίποτε. Άρχισε ν' ανεβαίνει τη σκάλα. Δεν ήταν βέβαιος αν είχε μπη κάποιος στο σπίτι, δεν ήθελε όμως να κινδυνέψι δίχως λόγο. Βέβαια, το κτίριο ήταν παλιό, τα σαρακοφώγιωμένα σανίδια μπορούσαν να τρίβουν μόνα τους... μα ο Μάξ ήθελε να βεβαιωθεί.

Έφτασε στην κορυφή της σκάλας, σταμάτησε κι' άφουγκράστηκε πάλι. Άναψε ύστερα το φως και μπήκε γρήγορα στην κამάρα του.

Τη βρήκε άδειαν. "Όλα εκεί μέσα φαίνονταν στη θέση τους. Καθώς πλησίαζε στο ντουλάπι, άκουσε να ούρλιαξη πάλι το σκυλί κι' έτρεξε στο παράθυρο. Στην άρχη δεν διέκρινε τίποτε. Σε λίγο όμως, το φεγγάρι ξεπροβάλε απ' τα σύννεφα και φώτισε άδύνατα τον κήπο.

Ο Μάξ νόμιζε τότε πως διέκρινε μια σκιά... Έψαξε με τα μάτια του το σκοτάδι. "Αλλά τα σύννεφα είχαν ξανασκεπάσει κι' όλες το φεγγάρι...

Πανικόβλητος τώρα, ο Μάξ έτρεξε κι' άνοιξε το ντουλάπι. Μια ματιά του έφτασε, για να βεβαιωθεί ότι κάποιος είχε άνοιξει την κρυψώνα του κι' ότι όλα του τα λεφτά είχαν χαθεί!

Έμεινε σαν απολιθωμένος, με τα μάτια καρφωμένα στο βάθος του ντουλαπιού... Πνιγόνταν, το αίμα βούιζε στα μηλίγια του. "Ενοιωθε το κεφάλι του άδειαν, του φαίνονταν πως θα λιποθυμούσε...

Προχώρησε δυο βήματα σέρνοντας τα πόδια του σαν γέρος, και ψαχούλεψε με τα παγωμένα δαχτυλά του το έσωτερικό της κρύπτης. Αγγίξε κάτι μαλακό, το πήρε... και κατάλαβε τί ήταν, πριν ακόμη το βγάλει στο φως: ένα κόκκινο όρχειοειδές! "Εμπήξε μια φωνή πνιγμένη, σαν άγριμια πληγωμένο θανάσιμα, πέταξε χάμω το λουλούδι και τώλυσσε με το τακούδι του, ενώ συγχρόνως χτυπούσε με τις γροθιές του το κεφάλι του, με άπελεπισμένη μαγία.

Όταν ανέθηκε ο 'Ισμι, τον βρήκε να κυλιέται στο πάτωμα, σαν έπιληπτικός, βγάζοντας άφρους από το στόμα, με το πρόσωπο γροτζουνισμένο, ματωμένο...

★

Το ξενοδοχείο «Πάλμ Μπέυ» τραβούσε άμέσως την προσοχή, με την τεράστια φωτεινή επιγραφή του, που φαίνονταν από όλα τα μέρη του Σάντο Ρίο. Αυτή η επιγραφή ξεγέλυσε συνήθως τους περιηγητές που φταναν το βράδυ, και τους έφταναν να νομίζουν ότι έπρόκειτο για ξενοδοχείο πολυτελείας, ή τουλάχιστον πρώτης τάξεως.

Στο φως της ημέρας, το τετραώροφο αυτό κτίριο από τουβλα φαίνονταν έκείνο που ήταν πραγματικά: ξενοδοχείο πρώτης τάξεως, άκαθαρτο και κακοφημισμένο. Τη νύχτα όμως, το σκοτάδι έκρυβε τα κέλια του από τους άνυποπτους πελάτες.

Βέβαια, δεν έμειναν και δύο τερη νύχτα. Μα ένα ξενοδοχείο μπορεί να ικανοποιηθεί με το παραπάνω με την περαστική πελατεία, φτάνει νανε αρκετή και να πληρώσει καλά...

Είχε ώστόσο και τους μόνιμους πελάτες του το «Πάλμ Μπέυ», προερχομένους από τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα του Σάντο Ρίο.

Όταν ο 'Εντι Ρέγκαν είχε πρωτοφτάσει στο Σάντο Ρίο, γελάστηκε κι' αυτός, σαν τώσους άλλους, και πήρε ένα δωμάτιο στο «Πάλμ Μπέυ». Δεν άργησε ν' αντιληφθεί πως ήταν ξενοδοχείο τρίτης τάξεως. "Επειδή όμως τα οικονομικά του δεν ήταν ακόμη ανθηρά, έμεινε εκεί που βρισκόταν... "Υστερα συνήθισε πια σ' αυτό το περιβάλλον κι' εγκατεστάθηκε μόνιμως.

Νοίκιασε ένα δλόκληρο διαμέρισμα του ξενοδοχείου και το επίπλωσε με τα πρώτα κέρδη των έκδιασμών του. Το μετέβαλε σε μια μικρή άσι — συγκρινόμενο με τ' άλλα δωμάτια — κι' έγινε για τον ξενοδόχο ο πια διακεκριμένος

πελάτης του.

Τη νύχτα αυτή, μισή ώρα περίπου αφού ο Μάξ άνακάλυψε πως είχαν χαθεί οι οικονομίες του, ο 'Εντι καθόταν στο στενόχωρο και σκονισμένο μπέρ του ξενοδοχείου κι' έπινε ούισκυ.

"Όλοι μέσα στο ξενοδοχείο ήξεραν πως είχε γίνει έμμεσα η αίτια του θανάτου του Φράνκ. "Ήξεραν πως είχε κρυφές σχέσεις με τη Λίντα, ενώ ο Φράνκ της πληρώνε όλα της τα έξοδα. "Ήξεραν επίσης ότι η άστυνομία προσπαθούσε να εξακριβώσει το βαθμό της ένοχής του σ' αυτή την υπόθεση.

Ο έισαγγελέας καταλάβαινε πολύ καλά ότι κανένα όρκωτο δικαστήριο δεν θα μπορούσε να δεχθεί ότι ο 'Εντι είχε φτάσει επίτηδες με τ' αυτοκίνητο, τη στιγμή ακριβώς που διασχίζει ο Φράνκ το κεντρικό σταυροδρόμι. Κι' ώστόσο, θεωρούσε ικανόν για κάθε τι ένα τύπο παμπόνηρο σαν τον 'Εντι... Δεν άμφεβαλλε καθόλου πως ήταν ένοχος, αλλά δεν δεν μπορούσε να το αποδείξει. Ούτε η Λίντα ούτε ο 'Εντι

είχαν κάμει λόγο στον έισαγγελέα για τη Μαίρη Πρέντις. Καταλάβαιναν ότι, αν μιλούσαν γι' αυτή τη μυστηριώδη γυναίκα, η άστυνομία θα μπορούσε να συμπεράνει — έντελώς άδικώς — ότι είχαν σκηνοθετήσει μαζί της το «δυστύχημα». "Η Λίντα είχε άπαντήσει στις έρωτήσεις του έισαγγελέως ότι ο Φράνκ της είχε πη να πάει στον κινηματογράφο, κι' ότι τον είχε άφισει μόνο, παρά τη θέλησή της.

Στο δρόμο είχε συναντήσει τον 'Εντι. Δεν ήταν φυσικό να μπουν μαζί στον κινηματογράφο... Δεν είχε ιδέα — είπε — γιατί είχε έρθει στην πόλη ο Φράνκ, ούτε και μπορούσε να έξηγήσει πως είχε κάμει μόνος του όλη αυτή τη διαδρομή.

"Όταν έγιναν πολύ ένοχλητικές οι έρωτήσεις για τις σχέσεις της, με το Φράνκ και με τον 'Εντι, υποκρίθηκε τόσο τέλεια μια ύστερική κρίση, με δάκρυα και φανές, ώστε ο έισαγγελέας άνάπνευσε μ' άνακούφισι βλεπόντάς την να βγαίνει από το γραφείο του.

"Ώστόσο, το πρόβλημα του θανάτου του Φράνκ εξακολούθησε ν' άπασχολή τη δικαιοσύνη. Κι' ο 'Εντι έκρινε προτιμότερο να χυρίσουν για λίγο, αυτός κι' η Λίντα, ως που να πάψει να ενδιαφέρεται η άστυνομία για τις υποθέσεις τους.

Δεν έσκεπτόταν, φυσικά, να εξακολουθήσουν να μείνουν στο Σάντο Ρίο. "Η Λίντα έτοιμάσε τις άποσκευές της, μ' όλα τα ρούχα της και μ' ό,τι πολυτιμότερο υπήρχε μέσα στη βίλλα, για να φύγουν άμέσως μόλις θα τους το επέτρεπε η άστυνομία.

Ο 'Εντι δοκίμασε μια πολύ δυσάρεστη έκπληξη, μαθαίνοντας ότι ο Φράνκ δεν είχε άφισει χρήματα στη Λίντα.

Ός το θάνατό του, αυτός είχε το εύχριστο προνόμιο να χαιρείται ανέξοδα τα θέλητρα της. Στο έξης όμως θάταν ύποχρεωμένος να τη συντηρή και ν' ανταπεξέρχεται στις ύπερβολικές άπαιτήσεις και τα καπρίσια της.

Αυτά σκεπτόταν τώρα, μπροστά στο ποτήρι με το ούισκυ του, κι' άνασκόλευε μέσα στο μυαλό του τα διάφορα μέσα με τα όποια θα μπορούσε ν' αύξησει τα έσοδά του. Δυστυχώς, η έρευνα αυτή ήταν άπονητευτική: "Η κατάσταση δεν του φαίνονταν καθόλου καλή — εκτός αν κατ'όρωνε να βρη κάποια «κομπιάν» για να κερδίσει πολλά λεφτά...

Όσο κι' αν έστυβε το μυαλό του, δεν του κατέβαινε καμμία έμπνευση. Ζήτησε δεύτερο ούισκυ κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Καθώς το γκαρζόνι του γέμισε το ποτήρι του, του φιβούρισε:

— Κυτάχτε αυτό το πλάνο που μπήκε στο ξενοδοχείο! Ο 'Εντι γύρισε προς την τζαμόπορτα του χώλλ του ξενοδοχείου, κι' είδε μια κοπέλλα που προχωρούσε προς το γραφείο.

"Ήταν ψηλή, λεπτή, γοητευτική, με ύπεροχα ξανθοκόκκινα μαλλιά. Φορούσε ένα κομψότατο μαύρο φόρεμα κι' ένα μαντώ, επίσης μαύρο, στερεωμένο στο λαιμό της με μια χρυσή αλυσίδα. "Ήταν έσκούφωτη κι' είχε καρφιτσωμένο πάνω στο μαντώ της ένα κόκκινο όρχειοειδές.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

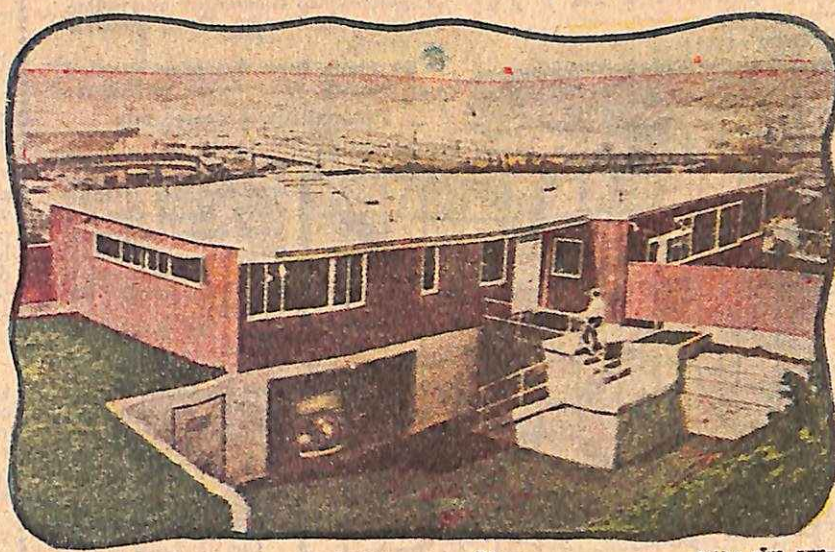
Οικονομία, άνεσις, υγεία

Τι γίνεται με όλα τα γνωστά μέσα θερμάνσεως (σόμπες, τζάκια, καλοριφέρ, κλπ.); Ζεσταίνεται το έσωτερικό των σπιτιών, δηλαδή ο άέρας των δωματίων, οι τοίχοι, το ταβάνι, το πάτωμα, για να δημιουργηθεί ένα περιβάλλον με γλυκαία θερμοκρασία, εύχριστο για τους ένοικους του σπιτιού.

Γιατί όμως να γίνεται τόσο σπατάλη καυσίμου ύλης, για να ζεσταθούν οι τοίχοι κι' ο άέρας; Όλη αυτή η θερμότητα θα διασκορπισθεί ύστερα στο ύπαιθρο και θα πάει χαμένη.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο δόκτωρ Κλάρενς Μίλς, καθηγητής της πειραματικής Ιατρικής στο άμερικανικό Πανεπιστήμιο του Ταιντινάτι, έπενδυσε ένα καινούργιο και πρωτότυπο σύστημα θερμάνσεως, που δεν παρουσιάζει τα παραπάνω μειονεκτήματα. "Επειτα από 15 έτών έργαστηριακά πειράματα, έχτισε ένα σπίτι, που άποδεικνύει τι άξίζει η θεωρία του.

Για να καταλάβει κανείς τη νέα αυτή μέθοδο θερμάνσεως, πρέπει ναχη ύπ' όψι του ότι το ανθρώπινο σώμα διατηρείται ζεστό, έφόσον δεν χάνει πολλή θερμότητα. "Αν δέχεται λοιπόν συνεχώς θερμικές ακτινοβολίες, ζεσταίνεται άρεκέτα, έστω κι' αν βρίσκεται μέσα σε κρύο περιβάλλον.

Το σπίτι του δόκτορος Μίλς είναι στημένο σε θεμέλια από μπυτόν, ή δέ στέγη του είναι έπίπεδη και σκεπασμένη με φύλλο άλουμινίου.

Τό σπίτι ΠΟΝ ΖΕΣΤΑΙΝΕΤΑΙ ΜΕ "ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ"

Μπορούμε δηλαδή τότε να μειώσουμε με καλοκαιρινό κοστουμί μέσα σε άτμοσφαιρα θερμοκρασίας γύρω από το μηδέν, δίχως να κρυώνουμε καθόλου.

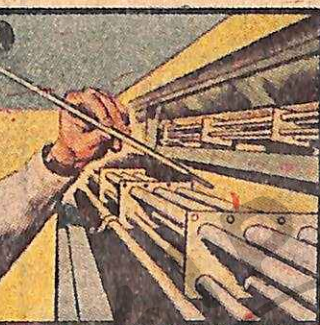
Σχετικά πειράματα, που είχαν γίνει στα έργαστήρια της άμερικανικής έταιρείας Γουεστίνγκχαούς, είχαν άποδείξει ότι μπορεί κανείς να αισθάνεται άνετα τον έαυτό του σε θερμοκρασίες κυμαινόμενες από 0 έως 50 βαθμούς. Ο δόκτωρ Μίλς άκολούθησε τον ίδιο δρόμο, αλλά προχώρησε πολύ περισσότερο.

Συνέλαβε δηλαδή την ιδέα να σκεπάσει τους τοίχους ενός δωματίου με λεπτότατο φύλλο άλουμινίου, γυαλιστερό κι' εύλυγο σαν χαρτί, που θάπαιζε ρόλο «προβολέως» των θερμικών ακτίνων. Σε μια κοιλότητα του τοίχου, κοντά στο ταβάνι, θα υπήρχε ένα μικρό καλοριφέρ ή μια ηλεκτρική θερμάστρα. Τα κύματα της θερμότητας θ' άνασκαλόντο στο ταβάνι και σ'αυτός τοίχους, και θα θερμαιναν τους ανθρώπους και τ' άντικείμενα που θα βρισκονταν μέσα στο δωμάτιο. Οι τοίχοι — όπως κι' ο άέρας — θάμειναν ψυχροί, έφόσον δεν θ' άπορροφούσαν θερμότητα.

Ο δόκτωρ Μίλς δοκίμασε τη θεωρία του σε τέσσερα δωματία ενός νοσοκομείου του Ταιντινάτι. Τα δυο από αυτά είχαν τους τοίχους τους σκεπασμένους με φύλλα άλουμινίου. Στ' άλλα δυο υπήρχε η ίδια χαμηλή θερμοκρασία και μεγάλη υγρασία, αλλά οι τοίχοι ήταν γυμνοί. Ο δόκτωρ Μίλς τοποθέτησε σ' όλα τα δωματία κλουβιά με ποντίκια. Παρατήρησε λοιπόν ότι στα δυο πρώτα δωματία τα πειραματόζωα διατηρούσαν όλη τη ζωτικότητα τους, ενώ στ' άλλα έμειναν άδύνατα κι' άτροφικά από το κρύο. Γιατί, στα πρώτα δωματία, η θερμική ακτινοβολία που άνασκαλόνταν οι τοίχοι, ζεσταίνε τα ποντίκια.

"Επειτα από αυτή την έπιτυχία, ο δόκτωρ Μίλς έχτισε το σπίτι του σύμφωνα με τις βασικές άρχες της νέας θεωρίας του. Οι τοίχοι άποτελούνται από έξολε κι' από λεπτές γυφωσανίδες, χωρίς καμμία θεσμική άπομόνωση. Το κτίριο είναι στήμένο σε θεμέλια από μπτόν, σκεπασμένα με φύλλο άλουμινίου (με τη γυαλιστερή πλευρά του προς τα πάνω), για να περιορίζεται στο έλάχιστο η διαφυγή θερμότητας προς το έδαφος. Πάνω από το φύλλο αυτό υπάρχει ένα στρώμα έλαστικού σφουγγαριού, κι' ύστερα ένα «χαλί» από νάυλον.

1) Οι ψυκτικοί σωλήνες λειτουργούν με «φρέον», όπως τα ηλεκτρικά ψυγεία. 2) Οι τοίχοι σκεπάζονται με φύλλα άλουμινίου. 3) Το μετάλλιο και διάτρητο ταβάνι του κεντρικού χώλλ.

"Η στέγη είναι έπίπεδη και σκεπασμένη έπίσης με φύλλο άλουμινίου. Με τέτοιο φύλλο είναι σκεπασμένοι κι' όλοι οι έσωτερικοί τοίχοι.

Στα πρώτα πειράματά του, ο δόκτωρ Μίλς μεταχειριζόταν λεία φύλλα άλουμινίου. "Ετσι όμως άλλα σημεία του δωματίου ήταν πιά κρύα κι' άλλα (όπου συγκεντρώνονταν ίδιως οι θερμικές ακτίνες) πιά ζεστά. Στο σπίτι του λοιπόν, ο δόκτωρ Μίλς χρησιμοποίησε φύλλα

άλουμινίου μ' έπιφανεία λίγο άνωμολη (σαν τα χρυσόχαρτα των πακέτων των τσιγάρων). "Ετσι, η θερμική ακτινοβολία διασκορπίζεται ομοιόμορφα προς όλες τις διευθύνσεις.

"Ενα μηχανήμα, εγκατεστημένο στο υπόγειο, άπορροφά έξωτερικό άέρα, τον καθαρίζει μ' ένα ηλεκτροστατικό φίλτρο και τον διοχετεύει μέσα στο σπίτι, από το μετάλλιο και διάτρητο ταβάνι του κεντρικού χώλλ. "Ετσι, άνανεώνεται συνεχώς η άτμόσφαιρα του σπιτιού, χωρίς να δημιουργούνται ρεύματα.

Σε μια μικρή κοιλότητα, κοντά στο ταβάνι κάθε δωματίου, είναι εγκατεστημένη μια ηλεκτρική θερμάστρα, που την άναβει αυτόματως ένας θερμοστάτης, όταν η θερμοκρασία κατεβεί κάτω από ώρισμένο όριο.

Με το σύστημα αυτό, μπορεί να συνδεώνται δυο δωματία με μια μεγάλη άνοιχτή πόρτα, κι' όμως να νοιώθει κανείς ζεστή μέσα στο ένα και δροσιά στο άλλο. Γιατί, μόλις ο άέρας έχει την ίδια θερμοκρασία και στα δυο, στο πρώτο υπάρχει θερμική ακτινοβολία περισσότερη παρά στο δεύτερο.

Με άνάλογο τρόπο ψύχονται τα δωματία το καλοκαίρι. Σε μια κοιλότητα του τοίχου υπάρχουν οι ψυκτικοί σωλήνες, που λειτουργούν με «φρέον» όπως τα ηλεκτρικά ψυγεία. "Η ύπερβολική θερμοπότης του σώματος άντανακλάται στους τοίχους και στο ταβάνι κι' άπορροφάται από τους ψυκτικούς σωλήνες.

"Ετσι, νοιώθει κανείς μια θαμνάσια δροσιά, άκόμη και στη θερμότερη καλοκαιρινή ημέρα. Τα μεγάλα παράθυρα του σπιτιού έχουν μάλλον διακοσμνητικό προορισμό. Δεν χρειάζονται καθόλου για τον άερισμό ή τη ρύθμιση της θερμοκρασίας. Μάλιστα, στις πολύ κρύες και στις πολύ ζεστές ημέρες, οι ένοικοι του σπιτιού κλείνουν τις κουρτίνες — σκεπάζοντας από νάυλον κι' από φύλλο άλουμινίου — για ν' αύξησουν έτσι την άντανακλαστική έπιφανεία των τοίχων.

Ο δόκτωρ Μίλς βεβαιώνει ότι, με το σύστημα του, η τεχνητή θερμοάνεση ή ψύξις ενός σπιτιού δεν θα στοιχίζει άκριβότερα από το φυσικό του. Μπορεί δέ να έφαρμοσθεί ή μέθοδος αυτή σ' όποιοδήποτε σπίτι, με μερικές άλιγοδάπανες μεταρρυθμίσεις.

— Είμεθα κύριοι λευκοί-τεροι κι' από άσπρόρροχα μπουγάδας με σαπούνη μάρκας APNI.

MENTIOYM
Κα Δόφνη

Βραδείον 'Εταιρίας Ψυχικών 'Εργων, άδός Κυψέλης 34β. "Όροι έπισκεψής 9 — 6, τηλέφ. 82-529.

Zande
Κραγιόν «Ζάντ» 'Αμερικής
"Εκατομμύρια γυναίκες σ' όλόκληρη την 'Αμερική και Εύρώπη χρησιμοποιούν το κραγιόν «Ζάντ». Κάθε γυναίκα που δοκιμάζει το κραγιόν «Ζάντ» έκπλησσεται από την άσύγκριτη ποιότητά του. Να γιατί το κραγιόν «Ζάντ» έχει την μεγαλύτερη κυκλοφορία σ' όλόκληρο τον κόσμο. "Εμπιστευθείτε τα χείλη σας στο κραγιόν Zande. Πωλείται σε μεγάλο και μικρό μέγεθος και σε άνταλλακτικά των. Πώλησις χονδρική
H. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
'Αγ. Μάρκου 18 Τηλ. 24-362

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ ΜΩΡΑΛ
Οδός ΚΑΥΜΟΥΝΑΝΔΟΥΡΟΥ 6 (ΟΜΟΝΟΙΑ)
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

60

Η ανωνυμογράφος της Τουλ

Μιά καταπληκτική υπόθεση με τραγικές εξελίξεις

Καμιά από τις υποθέσεις των ανωνύμων επιστολών, που αναφέρουν τα δικαστικά χρονικά, δεν είχε τόσο τραγικές συνέπειες όσον εκείνη που συνέβη στη μικρή γαλλική πόλη Τουλ, στο διαμέρισμα του Κορρέζ.

Το κακό ξέσπασε, ξαφνικά, κατά τα τέλη του 1917. Ο ένας σήμερα, ο άλλος αύριο, οι πύλες ευπρόσδεκτοι κάτοικοι της Τουλ άρχισαν να παίρνουν ανώνυμες επιστολές με σκυφοφαντικό περιεχόμενο. Ο δράστης αυτής της άτιμης δεν λογαριάζε κανένα. Υπάλληλοι, δικαστές, ισχυροί τοπικοί παράγοντες, όλοι, ο ένας έπειτα από τον άλλον μπήκαν σ' αυτό τον άπαιστο χορό.

Στην αρχή, οι επιστολές έφταναν με το ταχυδρομείο. Άλλα τα γραμματοκιβώτια μετριόνταν στα δάκτυλα του ενός χεριού στην Τουλ κι' ο ανώνυμος επιστολογράφος φαίνεται πως φοβήθηκε, με την αναστάτωση που είχε προκαλέσει, μήπως τον ιδί κανείς. Άρχισε, λοιπόν, να σκορπίζει τα γραμματά του, πότε εδώ και πότε εκεί, στις πόρτες, στις πλατείες, στους δρόμους.

Μιά μέρα, δυο παιδικά βρήκαν μια μεγάλη κόλλα χαρτί, όπου αναγράφονταν τα ονόματα των ιατρών ευπόληπτων κατοίκων της πόλεως και πάλι τα ονόματα των γυναικών που δήθεν ήταν φίλες τους. Στην άλλη πλευρά της κόλλας αναγραφόνταν τα ονόματα των συζύγων των σκυφοφαντομένων με τα ονόματα των υποθετικών έραστών τους πάλι. Τα δυο παιδιά έτρεξαν άμέσως και κολήθηκαν αυτό το χαρτί στην είσοδο του Δημοτικού Θεάτρου.

Είχε εύκολο να φαντασθεί κανείς το τί έπακολούθησε στη μικρή πόλη. Η ζωή στα σπίτια κατάντησε κόλασ-σιν. Κι' οι άνθρωποι άρχισαν να αποφεύγουν ο ένας τον άλλον.

Έπειτα από λίγο καιρό, ένας άββας βρήκε στην πόρτα του σπιτιού του ένα γράμμα. Ο φάκελλος, όμως, δεν είχε το δικό του όνομα, αλλά του φαρμακοποιού που είχε λίγο πιο κάτω το φαρμακείο του. Ο άββας κληρικός έτρεξε να του το πει. Ο φαρμακοποιός τον ευχαρίστησε, του πρόσφερε καφέ και κατόπιν άνοιξε το γράμμα. Ο ανώνυμος επιστολογράφος τον πληροφορούσε ότι ο... άββας ήταν έραστής της γυναίκας του! Έπακολούθησε μια άγρια σκηνή μεταξύ των κι' ο δυστυχισμένος άββας, κλειστική πιά στο σπίτι του και για πολλόν καιρό δεν ξανατόλμησε να βγεί έξω, μ' όλο που ήταν έντελως άββας.

Άλλά, σέ λίγο, τα πράγματα πήραν δραματικά εξέλιξη. Μιά μέρα, ένας σύμβουλος της Νομαρχίας βρήκε ανάμεσα στα χαρτιά του ένα σημείωμα που τον πληροφορούσε ότι ο δράστης όλων αυτών των ανωνύμων επιστολών που είχαν κατακλύσει την Τουλ ήταν η... γυναίκα του. Ο άγνωστος που είχε γράψει το σημείωμα αυτό τον ειδοποιούσε συγχρόνως ότι οι άρχες ήξεραν αυτό το πράγμα κι' ότι η σύλληψη της γυναίκας του θα γινόταν από τη μια στιγμή στην άλλη. Ο δυστυχισμένος, πάντα στην ταρχή του και στην απόγνωση του, έδωσε από το συρτάρι του γραφείου του ένα περιστροφή, που είχε εκεί για λόγους ασφαλείας, το στήριζε στον κρόταφο του και τινάζε τα μυαλά του στον άέρα. Ένας άλλος υπάλληλος, που υπέφερε από νευρασθένεια, βλέποντάς τον να σωριάζεται στο πάτωμα, πλημμυρισμένος από αίματα, παραφρόνησε και πέθανε έπειτα από λίγο καιρό στο φρενοκομείο.

Τα γεγονότα αυτά αναστάτωσαν την Τουλ κι' η κοινή γνώμη ζητούσε επίμονα την ανακάλυψη του δράστου αυτών των επιστολών. Και τότε έγινε το ξέχρι: Κάποιος υπάλληλος της Νομαρχίας, που λεγόταν Λαβάλ, άρχισε να διαδίδει ότι δράστης των ανωνύμων επιστολών ήταν ο σύμβουλος της Νομαρχίας Μουρύ κι' η γυναίκα του, Ιωσηφίνα. Αυτή η ύπουλη διάδοσις ώδηγησε τις άρχες στον καλό δρόμο. Και η αλήθεια αποκαλύφθηκε σέ λίγο. Στη Νομαρχία υπηρετούσαν άλλοτε δυο νέες, η άδελφή του Λαβάλ, Αγγέλα και κάποια Ιωσηφίνα Φιού. Κι' οι δυο, λοιπόν, είχαν ερωτευθεί το σύμβουλο Μουρύ κι' η κοινωνία της Τουλ διασκέδασε για ένα διάστημα με την ερωτική μονομαχία τους.

Στο τέλος, υπερίσχυσε η Ιωσηφίνα που έγινε σύζυγος του Μουρύ. Άλλ' η Αγγέλα δεν της συγχώρησε ποτέ αυτή τη νίκη της. Κι' η νοσηρή φαντασία της την έκανε να επινοήσει ένα σατανικό μέσον εκδίκησης: Άρχισε να κατακλύζει την Τουλ με ανώνυμες επιστολές, με τον απώτερο σκοπό να τις φοτώσει στη ράχη του Μουρύ και της γυναίκας του, να τους εξευτελίσει και να προκαλέσει ένδεχομένως την καταδίκη τους. Συμμεγαλίστη σ' αυτό το σατανικό σχέδιο είχε τη μητέρα της.

Οι άστυνομοί της Τουλ έβωφελήθηκαν από μια έξοδο της μητέρας Λαβάλ και της κόρης της και μπήκαν στο σπίτι τους. Βρήκαν τότε εκεί αρκετές ανώνυμες επιστολές, που οι δυο γυναίκες σκόπευαν προφανώς να στείλουν σε διάφορα πρόσωπα. Όταν οι δυο γυναίκες ξαναγύρισαν στο σπίτι τους, κατάλαβαν άμέσως πως το μυστικό τους είχε προδοθεί. Κι' έτρεξαν να ριχτούν στη λίμνη Ρουφύ, που βρίσκεται σέ μικρή απόσταση από την Τουλ.

Άλλά μόνον η μητέρα πνίγηκε. Η Αγγέλα ανασύρθηκε ζωντανή από το νερό και λίγο καιρό αργότερα δικάστηκε και καταδικάστηκε σέ φυλάκιση και πρόστιμο. Άλλ' έπειτα από λίγους μήνες παρεφρόνησε και πέρασε την υπόλοιπη ζωή της στο φρενοκομείο. Όσο για τον άδελφό της, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του και να φύγει από την Τουλ.

Η Αγγέλα ανασύρθηκε ζωντανή από το νερό και λίγο καιρό αργότερα δικάστηκε και καταδικάστηκε σέ φυλάκιση και πρόστιμο. Άλλ' έπειτα από λίγους μήνες παρεφρόνησε και πέρασε την υπόλοιπη ζωή της στο φρενοκομείο. Όσο για τον άδελφό της, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του και να φύγει από την Τουλ.

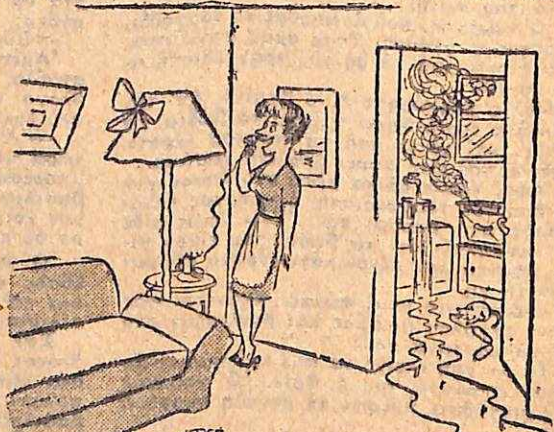
Η Αγγέλα ανασύρθηκε ζωντανή από το νερό και λίγο καιρό αργότερα δικάστηκε και καταδικάστηκε σέ φυλάκιση και πρόστιμο. Άλλ' έπειτα από λίγους μήνες παρεφρόνησε και πέρασε την υπόλοιπη ζωή της στο φρενοκομείο. Όσο για τον άδελφό της, αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη θέση του και να φύγει από την Τουλ.

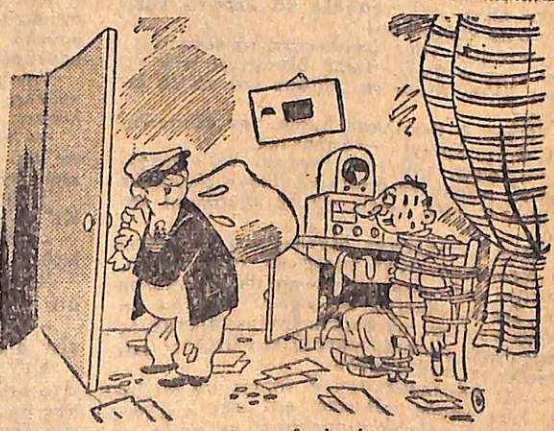
— Τί γίνεται; Θάρρη καμιά φορά;
— Κατεβαίνω άμέσως!...

— Και τώρα θα σας παίξω την «Καβαλλερία Λετζέρα» του Σουπέ...
«France - Dimanches»

— Όχι, χρυσή μου, μίλα ελεύθερα. Δεν μ' ένοχλείς καθόλου!...
«France - Dimanches»

— Πριν φύγεις, δεν μ' ανοίγεις τουλάχιστον το ραδιόφωνο;...
«Pier»

Η πανίδα

Η άναγνώστριά μας εκυρία-καούλα Μ.ε επιμένει ότι ο έρωτας των σημερινών νέων δεν είναι παρά μία παγίδα για την καταστροφή των κοριτσιών!

«Δεν υπάρχει — γράφει — πιο παθολογικό, πιο άρρωστικό αίσθημα από αυτό που οι σημερινοί νέοι όνομαζουν έρωτα».

Στην πανίδα με τις μοιαιές τους, με τα τρυφερά λόγια τους, με τα τραγούδια τους. Και στο βάθος δεν πιστεύουν τίποτα. Και το πουλάει πιάνεται στη ξόβεργα του πόθου και το πάθος των και δεν ξεκολλάει από κεί, παρά μόνον μαδηρώνει, αν δεν βγει βέβαια καμιά φορά και νεκρό». Δεν έχει και πολύ δίκιο η κοίτη ή εκυρία καούλα Μ.ε. Ο έρωτας ο προσημασμένος ήταν στο άγγος, πιο ελκυστικός, πιο ρομαντικός. Τι φταίει όμως οι νέοι για μία κατάστασι που δημιουργήσε η πολεμική θεωρησία; Μήπως — για να λέμε και τη μαύρη αλήθεια — οι νέες της εποχής όχι βέβαια όλες — είναι γνήσιες αντί-τι της Βιργίνιας; Μήπως χάλασε μόνον ο χαρακτήρας του Παύλου; Άς προσέχουν λοιπόν τα κορίτσια. Αυτή είναι η καλύτερη άσπιδα κατά των βελών του σημερινού έρωτα: Η προσοχή, η φρονιμότητα.

Νόταραν Α. Γ. 17: Ούτε απογοήτευση έχετε ούτε αγαπήσατε ποτέ στην πραγματικότητα. Αυτό που αισθανόσθε θα περάσει όταν έρθει η στιγμή να παντρευθείτε. Συνελάβε, λοιπόν. Μην βιάζεστε και μην τρέχετε γιατί θα λαχανιάσετε και θ' άρρωσταίτε!

Αίμε Ν. Α. Ν. — Σάντα Μι Ζεις, μέν, είσθε σέ ηλικία παντρείς, έκείνος, όμως, είναι ακόμα ένα παιδί και μάλιστα ένα πολύ επιπόλοιο παιδί. Το ότι ήταν αδημούρητος και άγικος να φτιάξει οικογένεια, το ήξερε πολύ πριν να σας εξομολογηθεί έρωτα. Έπομένως σκοπός του ήταν να περάσει την ώρα του, αδιαφορώντας για τα πάρα πέρα. Απομακρυνάτε τον, λοιπόν, από κοντά σας και μην εκτίθεσθε περισσότερο.

Κλάρκ Γκρίμπλ — Αωρέτα Γιοϋγκ Γ. Α. Σ.: Δεν είναι σωστό στην κατάστασι που βρίσκεσθε να στενοχωριέστε. Γιατί τότε και η προηγούμενη θεραπεία θα πάη χαμένη. Δεν χάθηκαν οι κοπέλλες, ούτε πρόκειται να χαθούν όταν θα γίνετε καλά. Κάνετε, λοιπόν, υπομονή και ήσυχαστε.

Άητόν του Ψηλορείτη: Δεν καταλαβαίνω τί σχέση έχει στην υπόθεσι σας ο Χριστός και ο Ιερουσαλήμ. Άν ο βίος έχει τη γνωση ότι η ανεμιά του δεν μπορεί να παντρευτεί για τον ένα ή τον άλλο λόγο και αυτή συμφωνεί με τα λόγια του, σημαίνει ότι η νέα δεν σάς αγαπά. Η αγάπη δεν αλλάζει με τα λόγια. Μή γράφετε, λοιπόν, ποιήματα, μη στενοχωριέστε. Τακτοποιήστε τις δουλειές σας, γίνετε αξιοί να φτιάξετε μία οικογένεια και τότε βρήτε ένα καλό κορίτσι για να ζήσετε.

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ένδυμασιών, σχίσμο, κώμμο, σκυφο-φάνωμα, έξβαρμένοι καθόλου δια-βάζονται δι' ύψους παρ' είδικό ταχίτου σπουδασαντας εις το έξετα-κίον. Γυρίζονται κοστούμια, πολλά και κομψογύνες. Ραφίον «Νία Οί-τομοίον», άδρον 8 γ (τον πάτωμα) «Δελφί Λάλη, Τηλέφ. 55.314.

σέβαστε τις θέσεις του. Έτσι δεν θα πεθάνετε και θα τον κερδίσετε για πάντα.

Ά παγοποιημένη σπου-δάστρια: Στην επιστολή σας υπάρχει και μια πολύ λογική φράσι: «αφαιρούμαι ότι θα καταστραφή το μέ-λου μας αν άρχίσωμεν να έρωτοτρο-πούμε». Είναι μια πολύ λογική σκέ-ψις και θα εύχόμενα να την έκαναν όλα τα κορίτσια της θέσεως σας και της ηλικίας σας. Καλά κάνετε, λοι-πόν, να σκεπτόσαστε να μη δώσετε συνέχεια στο μικροπεισίδιο αυτό.

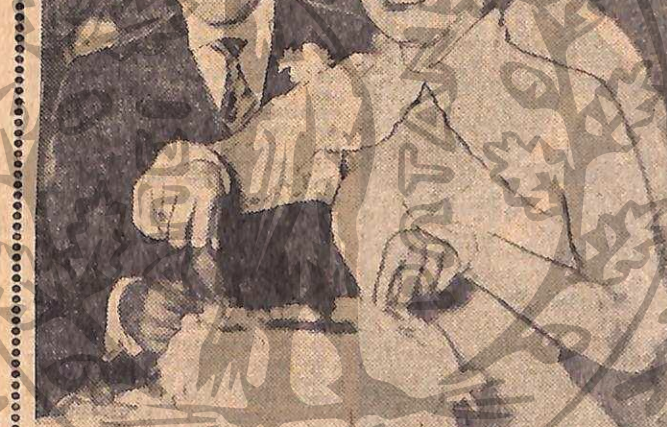
ΜΙΡΑΝΤΑ
Με έλπιδα προς το μέλλον

Φιλομαθη Δ. Γ. Κ.: Πρέπει, αγαπητέ μου, να σάς συγχωρή είλι-κρινά, όχι μόνο για το καλοδιατυπω-μένο γράμμα σας, αλλά προ πάντων για τις στοχαστικές σας αντιλήψεις, που μαρτυρούν ανθρωπισμό, αξιοπρέ-πεια, ικανότητα και ήλιο, προσόντα σπουδαία για να σάς αναδείξουν κά-ποτε άνθρωπο χρήσιμο στην κοινω-νία. Σας συμπνών για τη σημερινή σας άδυναμία να μπορέσετε να ακο-λουθήσετε την επιστήμη που θέλετε, λόγω οικονομικών δυσκολιών. Έλπίζω πως δεν θ' άργήσετε να τις υπερψη-δύσετε. Και με υπομονή και έπιμονή θα φροντίσετε στο μεταξύ να εξασφα-λίσετε κάποια δουλειά που να σάς έ-πιτρέψει να πραγματοποιήσετε τον πόθο σας για τη μαρμαί σας. Ά-φοι έχετε τόσο έσοδα, δεν άπαιδύ-νεστε στο έδα «Εθνικών» Ιδρυμα (γω-νία Φιλελλήνων και Εσυνόρωντος); Οι διευθύνοντες αυτό εινε άνθρωποι με άνοτερότητα αντίληψης και ίσως μπο-ρούν να σάς διευκολύνουν ν' ακολου-θήσετε ανώτερες σπουδές, εξευρίσκον-τας σας κάποια δουλειά. Όσο για το άλλο ζήτημα σας απαντώ: Άν η επιστήμη που ποτασοκεθήκατε σάς έλκυει περισσότερο και θα μπορέσετε να προκοφίτε, γιατί να την δυιά-σετε για οικονομικούς λόγους; Έρ-τός αν άπαιδύσθητε πιά για τη δι-καστική σπουδή, όποτε θέλετε για το άλλο σπάδιο. Όσον άφορά την άρ-ρώστια, που πάτε σας γιατί δεν φροντίζετε να μην σέ κάποιο νοσοκο-μείο (οί άποροι νοσηλεύονται δωρε-ά) και να υποβλήθητε σέ έγχέισιν, ή όποιαν δεν εινε δύσκολη, και θα τον άπολάττει έριστικά από το νόσημα-τος; Για εξετάστε αυτό. Η πρωτεύ-ουσα δεν απέχει πολύ από το μέρος σας, προκειμένου να εξασκιδώσετε τα πράγματα που σάς λείν.

Ά πελπισμένον... Δισα. Μ. Β.: Άραυ, αγαπητέ μου, η αγα-πη σας έχει εξασπείση, γιατί δεν σ-ποφασίζετε να ξεκόψετε ο ένας από τον άλλο, που εινε και το σύμφερο-τόν δυο σας; Τί ελπίδες εινε αυτή που σκεδιάζεται να παντρευτεί; Προς τί; Για ν' αναλάβετε τις εδύνης της δημιουργίας οικογένειας, να έρετε παιδία στον κόσμο, να συχαθήτε ο ένας τον άλλο στο τέλος και να κά-μετε ίσως και χειρότερα άκόμα;... Άντι ν' αυτοκτονήσετε κι' οι δυο σας, όπως σκεδιάζεται άνόητα, προτιμώτερο εινε να χωρίσετε, έστω και αν η γυ-νίκα πονι στο... μοναστήρι, όπως σας φοβρίζει. Τί να γίνη! Καλλίτε-ρα να πάη εκείνη στο μοναστήρι της Κερατιάς, παρά να πάτε κι' οι δυο σας ή στη φυλακή ή στο ταξίδι στο άγρίοστα...

Δίλημμα μ' πρ ός σ' τ ή ν
ά γ έ π η : Είναι πολύ συγκινητικό αυτό που σκεπτάσθε να κάνετε. Ν' άπορράβήτε, δηλαδή, από την κόδον της άπώλειας; Μία παραστρατημένη γυναίκα και να την σώσετε με την α-γάπη σας. Πολλά μπορούν να σάς κοροϊδέσουν μ' αυτό που θέλετε να κάνετε. Έσείς όμως να προσέξετε άλλο πράγμα: Μήπως όλος αυτός ο ένθουσιασμός σας εινε έπιφανειακός και μήπως οι διαθέσεις της κοπέλλας αυτής δεν εινε τόσο άνοητες. Αλλάζει μήπως άπολαίπει να σάς ατυλήσει πρώτα, για να πετύχη έπει-τα να σάς καταστήσει μοιραία θύμα της. Η μήπως άρρωστερα σας βωρε-θή, ζήτηση, μέσα της, ο δαίμονας της συνήθειας και ο σάς σκαρδι-στης καμιά άσχημη περιπέτεια, που θα σάς μειώσει κοινωνικά, και κυ-ρίως, θα σάς πηγάσει ψυχικά; Άν λοιπόν είσθε βέβαιος ότι απ' αυτά δεν θα συμβη τίποτα και πως η νέα εινε άξια της έμπιστοσύνης σας, ά-ληθινά, τότε εξίστε βέβαια να κάνετε αυτή τη χριστιανική πράξι.

Γκρεμισμένα δνεϊρα: Η κοπέλλα που αγαπούσατε και σάς άγαπούσε σάς έγκάτεψε, παντρεύ-τηκε με συνοικέσιο, σάς άφησε και μού ζήτησε τη συμβουλή μου τί να κάνετε. Συγχρόνως μού γράφετε να μη σάς συμβουλευω να μην άπαιδύ-ξεστε. Μα τότε τί να σάς πώ; Νά σάς πώ να σταυρώσετε τα χέρια και να πεθάνετε; Θα ήταν κομικό να σάς το πώ και να το κάνετε. Με όλο τον πόνο που νοιάσθε σήμερα, το καλ-λίτερο εινε να βάλετε ένα τέλος στη μοιραία αυτή σελίδα της καρδιάς σας και με αίσιοδοξία να συνεχίσε-τε το δρόμο της ζωής σας. Άλλοιμονο άν στην πρώτη αισθηματική άπογοή-τευσι, ένας άνθρωπος χαντακώνεται! Η ζωή έχει χίλιες δυο εκπλήξεις. Όσο για τον άνθρωπο που παντρεύ-τηκε η κοπέλλα, γιατί να τα βάλε-τε μαζί του, αφού μάλιστα δεν σάς

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΡΟΛ ΦΛΥΝΝ
«Όπως άναγγείλαμε ήδη, ο Έρρολ Φλυνν και η Πατρίστια Γουάτσορ παντρεύτηκαν πού ήμερών στο Μόντε Κάρλο. Η φωτογραφία αυτή παρ-έθηκε τη στιγμή που οι νεόνυμφοι κόδουν τη γαμήλια τούρτα».

Οι Πρωταγωνιστές της Σοφίας

Στο ντουρσέκι

Γάχανε πάλι στο μαχαλά με τη φιλενάδα τ' 'Εφταλίας, την κόρη του Χλεχλέ, κι' άρχισαν το κουτσομπολιό.

— 'Εγώ, είπα μια κακαβρακάτη, άκουσα με τ' αυτιά μου το γαβουγκλό τση νά τση λέη: «Δεν σου επιτρέπω να κυττάξεις, και να γλυκοσαλιάζεις στο κάθε γαϊδούρο που συναντούμε. Τότε έμένα τί μ' έχεις πλάι σου»;

— Μωρή κουντορυντισμένη, είνε ντροπή σου να μιλάς έτσι, ξεφώνισε η 'Εφταλία. Σίγουρα ξεχάσες τα ρεζιλίκια σου. Θυμάμαι ο πρώτος σου γαβουγκλός ήτανε δυό φαντάροι! Κι' η καρδιά σου... κέντρον διερχομένων!

Άσφαινα άριθάρησε κι' η δασκάλα του συνοικισμού. Κι' η 'Εφταλία τση φώναξε στο κοινοστάσιο:

— 'Ηβοί καλέ εσύ πάντα κάρικια, αιώνιως τελευταία!

— Για να σάς άποδείξω ότι δεν είμαι η πρώτη τυχούσα! είπε η δασκάλα και λαφιασμένη και μπαλιντισμένη γύριψε ένα ποτήρι νερό.

— Διψά! Κόππηκε η άναπνοή μου! είπε.

— Ποιό καλά, γιατί βρωμούνε τα χνώτα σου! μωρμούρισε η 'Εφταλία κι' ούλες σκάσανε στα γέλια.

Κι' η δασκάλα άφου ήπια μια άκόμα γουλιά νερό, μπήκε στη μέση κι' άρχισε να λέει κι' αυτή για την κόρη του Χλεχλέ, για να βγάλη τ' άχτι τση:

— Αυτής ο έρωας 'Εφταλία μου άπειδείχη άόριστος, και μ' όλο που ο γαβουγκλός τση βρέθηκε γείτονας τση, παρ' άκριμένους δηλαδή, άδίκως περιμένει τα μέλλοντα και το χορό του 'Ησαία!...

Κι' η 'Εφταλία, που δεν σκάμπαζε άπό τέτοια, όσο την άκούει να συνεχίζει και να πίνει γουλιά - γουλιά το νερό ξεφώνισε:

— 'Ηβοί, καλέ, πρώτη φορά βλέπω άνεμόμυλο να δουλεύει με νερό!

Μά η δασκάλα ήκανε πώς δεν κατάλαβε και εξακολούθησε το ίδιο βιολί:

— Αυτή λοιπόν η κόρη εις την γλώσσα των προγόνων μας είνε μια άει!

— Αίξ και ξερός σου! ξεφώνισε η 'Εφταλία και χύμηξε να τση βγάλη τα μάτια, γιατί κατηγορούσε τη φιλενάδα τση.

— Άκου, κερά δασκάλα, έμένα δεν μ' άρέσουνε τα λόγια. 'Εμένα μ' άρέσουνε έργα, γιατί δεν είμαι ντουμπλά φάς.

— Κι' έγώ δεν είμαι διπρόσωπη, 'Εφταλία μου.

— Δεν έχεις δίκη. 'Εσύ, μωρή, έχεις δυό προσώπατα: 'Ενα άπό μέσα, το δικό σου, κι' ένα άπόφω τση μποιέας!

— Μποιέας και μουντζούρες έχουν τα μούτρα σου! φώναξε πεισματωμένη η δασκάλα.

— Άφρισε, άστραψε και βρόντηξε τότες η 'Εφταλία. Και μ' ούλο τση τ' άβραντινί την άρχισε στις γροθίες.

— Αναστατήθηκε ο μαχαλάς.

Κι' όταν σε λίγο ματζεύανε στο ντουρσέκι τσοι φιόγκοι, τα δούτια και τα μαλλιά τα ψεύτικα τση δασκάλας η 'Εφταλία σκασμένη στα γέλια φώναξε:

Κεί που πέρασε λιοντάρι βρίσκεις άποφάγια κόκκαλα. Κεί που πέρασε κατσικά συναντάς κοπριές και φρόκοα!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Γα βάσανα του Καραμπέτ

Η ΠΛΗΡΩΜΗ

Σουρπούτσα μεγάλο μηχανή άνοιξε. 'Ισπίτι πιάματα γεμίζει, έπάνω της πιάματα φοράει, φουστάνια - μουσάνια, παπούτσια - μαπούτσια, όλα παίρνει, χίτες, μπέ, στενοχωρημένος ντές ένεται. Καινούργια παπούτσια βιλέπω, μούτρα μου κατεβασμένα έκάνω.

— Σουρπούτσα, τί είνε αυτά πάλι, κούζουμ; Λούσα - μούσα, παπούτσια - μαπούτσια, φαλιμέντο να με κάνης!

— Σουρπούτσα ιγκαλιά μου πηδάει: — Με δόσεις, Καραμπετάκι!

— Δόσεις - μόσεις ντέν ήσέρω άμα ξεόδα πολλά έκάνεις. Παπούτσια ντέν έχεις; Γιατί, μπέ κούζουμ, κι' άλλα παπούτσια παίρνεις;

— Με δόσεις, Καραμπετάκι!

— 'Υστερα καπέλλο καινούργιο ιδέλω, πάλι μούτρας μου κατεβασμένους έκάνω.

— Σουρπούτσα, πάλι καπέλλο ιδώνισες; Πόσα καπέλλα να έκάνης, κούζουμ; Γιαζούκ, μπέ!

— Σουρπούτσα ιγκαλιά μου πηδάει: — Με δόσεις, Καραμπετάκι!

— Πάλι δόσεις, γιάδρουμ;

— Μά δεν μου στοιχίζει τίποτα, Καραμπετάκι! Όλες οι γυναίκες σημερα αγοράζουν τα πιάματα με δόσεις. Κι' η φιλενάδα μου η κ. Τακουίτσα, ψώνισε με δόσεις κρεβάτια, στρώματα, κούνια, για τα παιδιά της.

— Σουρπούτσα, οικονομία να κάνης! 'Ετσι μπατιριμένος να ένομαι!...

— 'Υναίκες ώραία πιάματα έχουνε, μακριά μαλλιά έχουνε, άμμα χίτες μυαλό ντέν έχουνε! Δυό αυτιά έχουνε, άπό ένα βάζουνε, άπό το άλλο βάζουνε. Λίγες μέρες περνάνε, Σουρπούτσα μου καινούργια τσάντα έχει, νάυλον - μάλυν.

— 'Αμάν, κούζουμ! Τσάντα πηρες!

— Με δόσεις, Καραμπετάκι!

— Τί σου είπα, μπέ, γιάδρουμ;

— 'Ελα Καραμπετάκι, μην είσαι παιδί! Πήρα και κουρτίνες, πιάτα, φλυτζανάκια, για το σπίτι.

— Πώς τα πήρες, μπέ!

— Με δόσεις, Καραμπετάκι!

— Όλο το κόσμος με δόσεις δίνει, όλα μαγαζιά χίτες πιροκαταβολή ντέν πιληρώνουνε. 'Υναίκες, μαγαζιά μπαίνουνε, πιάματα διαλέγουνε, πακέττα ικάνουνε, ισπίτι φέρνουνε. Τί είνε πάλι αυτά, τζάνουμ! Με δόσεις, κούζουμ! Όλο το σπίτι πιάματα έγέμισε. 'Ωραία είνε; Σουρπούτσα μου λέει, ώραία είνε.

— Άμα τώρα κάθε μέρα πρωί - πρωί, Σουρπούτσα μπροστά μου στέκεται:

— Καραμπετάκι!

— Τί είνε, γιάδρουμ;

— Τη δόσι για τα παπούτσια.

— Δόσι για παπούτσια πιληρώνω, δόσι για τα τσαντάκια ζητάει. Δόσι για το τσαντάκι πιληρώνω, δόσι για το κουρτίνα ζητάει. Δόσι για το κουρτίνα πιληρώνω, δόσι για τα φλυτζάνια ζητάει. 'Αμάν! Τιρέλλα μου έρχεται.

— 'Υναίκα πατιριμένος ένομαι! Κάθε μέρα δόσι ζητάς, γιάδρουμ! Τί θα ένεται;

— 'Ελα, Καραμπετάκι μου.

— Τί θέλεις πάλι;

— Τη δόσι για τις κάλτσες.

— Χίτες μιά πεντάρα μη ζητήσης Σουρπούτσα, γιατί μεγάλος σαματάς θα ένεται. Καταλαβαίνεις; 'Ισούλο θα πέση! Χά!

— Χρωστάω, Καραμπετάκι.

— Χρωστάω - μωστάω ντέν ήσέρω. Χίτες μυαλό, όταν αγοράζεις ντέν ειχες; Δόσεις - δώσε, δόσεις - δώσε, τί θα ένεται μπέ;

— Ντουλειά μου πηαίνω, φουρκισμένους ένομαι. Χίτες κέφια ντέν έχω, παρέα ντέν πηαίνω, ούζάκι ντέν πίνω, πασουρμά ντέν βέλω. Μααζί μου κλείνω νωρίς - νωρίς ισπίτι μου γυρίζω. Κλειδί πόρτα μου βάζω, μέσα μπαίνει, μάτια μου γουρλωμένα έκάνω. 'Αμάν, άμάν! Τί βλέπω, κούζουμ;

— Σουρπούτσα ιγκαλιά ένας μαγνιράχαλος έχει. Μυαλός μου στριφογυρίζει, ούδρανός σφοντύλι φαίνεται.

— Σουρπούτσα! φωνάζω. Τί κάνεις;

— Σουρπούτσα απαντάει: — Δόσεις πιληρώνω!

— 'Ετσι μπέ; Βαί - βαί.

— Τί να κάνω; Άφου δε μου δίνεις εσύ πιληρώνω μοναχή μου. 'Υπέρλληλος αύτός ένεται.

Χέρι μου σηκώνω άμμα λιποθυμισμένος ένομαι. Ευτυχώς, μπέ. Άλλοιώς φονικός θα έκανα. Βαλαά - μπιλαά.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιοτροπίες του Τσεαουίδα

Επιχειρήσεις

Καλώς τόν μεγαλοεπιχειρηματία! Και είχα μια όρεξη να ιδώ τα μούτρα σου πρωί - πρωί! Μια όρεξη που δεν λέγεται! Τί γίνεσαι; Μου ήρθες με κανένα σχέδιο νέας επιχειρήσεως πάλι; Πώς; Μάλιστα; 'Αμ έπρεπε να το καταλάβω, άπ' το χαρτοφύλακα που κρατάς στο ξεράδι σου. Μην κάθεται στιγμή. Ούτε καρέκλα έχει, ούτε καφέ, ούτε τσιγάρο, ούτε ώρα διαθέσιμη για πάρλα. Μην κάνης τόν κόπο ν' άνοιξης το χαρτοφύλακα που κραδαίνεις στα ήλθια χέρια σου. Πάρ του όρεξη είναι και δίνε του και να μη σε ξανακούδουν τα μάτια μου, ούτε να σε ξανακούσουν τ' αυτιά μου.

Πώς; Γιατί σε άποπαίρω; Μά τί θές να σου πώ, δυστυχισμένε άνθρωπε; Μας πιλατεύεις τόσα χρόνια τώρα με τις διάφορες επιχειρήσεις που σκαρφίζεσαι και καταστρώνεις επί του χάρτου και τού άπυθμένου πελάγους της φαντασίας σου. Πότε σχεδιάζεις ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα, όπου θα πωλούνται όλα τα είδη, από καρφίτσα, μέχρι γιαντράκια αούλογέμονα. Πότε μια μεγάλη φουτερία. Πότε ένα πρωτότυπο ζαχαροπλαστείο, όπου θα πληρώνη κανείς ένα σταθερό εισιτήριο εισόδου και θα τρώη όσο τραβάει ή όρεξί του και όσα χωράει ή μπάκα του, άπό τούρτα μέχρι παξιμαδάκι. Πότε έναν ολκοδομικό συνεταιρισμό που θα χτίξη βίλλες με δόσεις. Πότε ένα εργοστάσιο κατασκευής εγχωρίου νάυλον. Και πάντα κάτι έχεις υπ' όψι σου: Πότε μαγαζιά, πότε γραφεία, πότε εργοστάσια, πότε εταίριες. Όλα μελετημένα λεπτομερώς, με σχέδια και νούμερα και κανείς σούμα και βγάξεις τα κέρδη. Μόνο που σου λείπει κάτι, μια μικρή λεπτομέρεια: Σου λείπουν τα κεφάλαια! Όλα έν τάξει, άλλα λείπει το χρήμα!

'Αμ άπό κεί άρχίζει ο κόσμος, δυστυχισμένε τύπε. Πρώτα τα κεφάλαια κι' ύστερα ή επιχείρησι! Κι' άφου δεν βρίσκεις τα κεφάλαια, γιατί έκείνοι που τα έχουν δεν είναι ήλίθιοι, βέβαια, να σου τα παραδώσουν, τί κάθεται και παιδεύεσαι, έρημε, με τις φανταστικές σου επιχειρήσεις; Τί κάθεται και βασανίζεσαι, λέω, και δεν πές να πιάσης μια δουλίτσα να βγάξης το μεροκαματάκι σου και να μη γυρίζης με μπαλωμένο παπούτι και πατιριμένο σακκάκι, ή ν' άρπάξης ένα ταβλά με κουλούρια, να πουλάς τα περισσότερα και να τρώς κι' έσύ πεντέξη, που έχεις φέξει άπό την πείνα;

'Αειντε, λοιπόν, δίνε του, όπως σε διέταξα. Και μί μοι ξαναθήνης με κανένα σχέδιο νέας επιχειρήσεως, περί έκμεταλλεύσεως πετρελαιοπηγών, παραδείγματος χάριν, περί φρύξεως χρυσάρυκων, περί ύδατοποιήσεως του άέρος, περί συστάσεως εργοστασίου ποδηλάτων και πατινιών, περί μεταξοποίησεως του βάμβακος και περί δεν έξρω ποίαν άλλων βιομηχανιών, γιατί θα φας πέταμα άπό το παράθυρο, που θα σκάσης στην άσφαλο σαν καρπούζι! Βαρέθηκα πιά να σε άκούω, συκάθηκαν τα μάτια μου να σε βλέπουν.

'Αν τολμήσης άλλη φορά να μου ξαναχτυπήσης την πόρτα, θα το κάνης ύπό ένα όρον, άσπτηρόν και άπαράβατον: 'Οτι όπωδότηπε θα κρατάς στο χέρι σου τόν ταβλά με τα κουλούρια. Άλλοιώς πές στους δικούς σου να έτοιμάσουν τα μαύρα!

ΤΣΕΑΟΥΙΔΑΣ

Δραματικό διήγημα

Όπως μου ήρθε ή ιδέα ν' άφήσω το Μανουέλε, το μοναχογυιό μου, να πάη στο πανηγύρι που γινόταν στο Σάν Μιγκουέλ;

Άπό την έποχή που είχε πεθάνει ή μητέρα του, είχα άφαισώθ ή αυτό το παιδί, που ήταν για μένα ο μοναδικός σκοπός της ζωής μου. Ζούσαμε στο παλιό πατρικό μου σπίτι στο Κερετάρο. Είχα καλύτερψει τα χτήματά μου, τα είχα κάνει πιο άποδοτικά, κι' είχα συγκεντρώσει άρκετά χρήματα.

'Ενα - δυό χρόνια άκόμη και θα φεύγαμε για την πόλη. Για την Πουέμπλα ή το Μεξικό. Δεν είχα άποφασίσει άκόμη. 'Ο σκοπός μου ήταν να σπουδάσω το Μανουέλε και να τόν κάμω ένα γιατρό ή ένα μηχανικό, άνάλογα με την κλίσι του.

Την ήμερα εκείνη, λοιπόν, ο Μανουέλε κατάφερε να με πείσει να τόν άφήσω να πάη με μερικούς φίλους του στο Σάν Μιγκουέλ.

— 'Νέος είνε και θέλει κι' αυτός να διασκεδάση με τους φίλους του, σκέφτηκα.

Κι' έπειτα, είχε πατήσει στα δεκαοχτώ. 'Επρεπε να του δώσω λίγη έλευθερία.

Τα παιδιά έφυγαν μ' ένα λεωφορείο στις όχθες το πρωί. Θα γύριζαν το ίδιο βράδυ.

Περιμένα να ξεκινήση το λεωφορείο κι' έπειτα ξαναγύρισα στο σπίτι. Μου φάνηκε άδειο. Δεν είχα κέφι για δουλειά.

— Άρχίζει να γεννάς και χάνεις το μυαλό σου, είπα στον έαυτό μου. Τί κάνεις έτσι σαν γυναίκουλα; 'Ο Μανουέλε είνε άντρας πιά. Έξυπνος και δυνατός. Τί είνε κείνο που σε κάνει να φοβάσαι; Το βράδυ που θα γυρίση θα καταλάβης πόσο γελοίο ήσαν οι φόβοί σου.

'Αλλά, μ' όλο που έλεγα και ξανάλεγα αυτά τα λόγια στον έαυτό μου, δεν κατάφερα να βρω το κέφι μου. Στο βάθος της ψυχής μου έμενε πάντα κάποια άόριστη άνησυχία, που μ' έκανε σκυθρωπό και λυπημένο.

Το βράδυ κατέβηκα στην πλατεία. Το τελευταίο λεωφορείο άπό το Σάν Μιγκουέλ έστασε στις έννιά. Άλλά ούτε ο γυιός μου ούτε οι φίλοι του βρίσκονταν μέσα σ' αυτό.

— Δεν τους είδα, μου είπε ο σωφέρ.

— Τά παληόπαιδα! σκέφτηκα. Άποφάσισαν να διανυχτερεύουν στο Σάν Μιγκουέλ. Άυριο που θα γυρίσουν τα λέμε!.

— 'Ο πατέρας ενός άλλου παιδιού, που είχε πάει κι' αυτό στο Σάν Μιγκουέλ και που δεν είχε γυρίσει, έκανε τις ίδιες σκέψεις με μένα.

— Δεν είνε να τ' άφήνη κανείς έλευθερα αυτά τα παληόπαιδα, είπε. Πώς να καθυσυχάσω τώρα τη γυναίκα μου;

Ξαναγύρισα περίλυπος στο σπίτι μου. Δεν είχα όρεξη για φαί κι' άρχισα να κάνω διάφορες δουλειές, για να διασκεδάσω την άνησυχία μου.

— Έπειτα άπό λίγη ώρα, χτύπησαν στην πόρτα. 'Ηταν ένας διανομέας. Με ζητούσαν έπειγόντως στο τηλεφώνο άπό το Σάν Μιγκουέλ.

— Έτρεξα άμέσως στο ταχυδρομείο. Μιά άγνωστη φωνή, στην άλλη άκρη του σύρματος, μου είπε:

— 'Εδώ, δημοτικό νοσοκομείο. Είσατε ο πατέρας του Μανουέλε Τορέντο;... Έπαβε κάποιο άτύχημα... Και, βέβαια, είνε σοβαρό... Πρέπει ναρθήτε άμέσως... Μη χάνετε ούτε λεπτό.

Είχα πουλήσει πριν άπό δυό χρόνια το αυτοκίνητο, που χρησιμοποιούσα για να μεταφέρω τα προϊόντα του χτήματός μου. Στο Κερετάρο μόνον άλλοι δυό κτηματίαι είχαν αυτοκίνητα. Άλλά κι' οι δυό έλειπαν.

Ξαναγύρισα τότε στο σπίτι μου, έξεψα το μουλάρι μου, έβαλα στον ώμο το όπλο μου, γιατί οι ληστές δεν έλειπαν άπό την περιοχή και ξεκίνησα για το Σάν Μιγκουέλ.

— 'Ο δρόμος μου φάνηκε άτελείωτος.

— 'Ο μικρός μου Μανουέλε, σκεφτόμουν, κινδυνεύει κι' έγώ βρίσκομαι άκόμη εδώ!.

— Άλλά, μ' έλο που χτυπούσα άδιάκοπα το ξώο, δεν κατάφερα να το κάμω να προχωρήση όσο γρήγορα έπιθυμούσα

Το μουλάρι δεν είνε βλέπετε όπως το έλογο. Όταν έφτασα στα μέσα του δρόμου, είδα ένα αυτοκίνητο που έρχοταν άπό το μέρος της Τάλας. Μιά σκέψις πέρασε τότε άπό το μυαλό μου: «Θά γίνω ληστής, είπα, για να τρέξω γρηγορότερα κοντά στο γυιό μου».

Κι' άμέσως πήδησα άπό το ξώο και κρύφτηκα πίσω άπό ένα δέντρο. Όταν το αυτοκίνητο πλησίασε στη στροφή, ξεπρόβαλα, ξαφνικά, κρατώντας το όπλο στα χέρια μου.

— Άλτ! φώναξα με βροντερή φωνή. Έκείνος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό φρενάρισε άμέσως. 'Ηταν ένας άνθρωπος ήλικιωμένος, με σεβάσμιο πρόσωπο και πολύ καλοντυμένος.

— Κατέβα κάτω! του φώναξα στόν ίδιο τόνο, παριστάνοντας τόν ληστή.

Συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή μου και σήκωσε ψηλά τα χέρια.

— Πάρτε όσα χρήματα έχω... μου είπε, άλλ' άφήστε με να φύγω άμέσως... Πρόκειται για τή ζωή ενός ανθρώπου...

— Άλλά δεν του έδωσα προσοχή. Κι' άντί να τόν πλησιάσω και να του πάρω το πορτοφόλι, όπως περίμενε, πήδησα μέσα στο αυτοκίνητο, έβαλα έμπρός τη μηχανή του κι' έφυγα... χωρίς ν' άκούσω τις έξηνήσεις που ήθελε να δώση...

Στο δημοτικό νοσοκομείο με ύποδέχτηκε ένας γιατρός.

— 'Ο γυιός σας κι' οι φίλοι του, μου είπε, πήγαν σ' ένα υπαίθριο ίπποδρόμιο κι' άνέβηκαν σ' ένα άπό τα μηχανάκια παιχνίδια. Άλλά το μηχανάκι έσπασε ξαφνικά και ταυματίστηκαν λίγο πολύ όλοι... Σοβαρώτερα άπό όλους είνε ο γυιός σας...

Έχει τραυματισθί στο κεφάλι και δεν μπορεί να σάς κούφω πώς ή κατάσταση του είνε κρίσιμη... Ευτυχώς, δεν έχει φύγει άκούη για την πόλη του Μεξικού ο καθηγητής φόρμι. Αυτός μόνον μπορεί να τόν σώση... Του τηλεφώνησα στην έπαυλί του κι' ά-

— 'Ο γυιός σας κι' οι φίλοι του, μου είπε, πήγαν σ' ένα υπαίθριο ίπποδρόμιο κι' άνέβηκαν σ' ένα άπό τα μηχανάκια παιχνίδια. Άλλά το μηχανάκι έσπασε ξαφνικά και ταυματίστηκαν λίγο πολύ όλοι... Σοβαρώτερα άπό όλους είνε ο γυιός σας...

Έχει τραυματισθί στο κεφάλι και δεν μπορεί να σάς κούφω πώς ή κατάσταση του είνε κρίσιμη... Ευτυχώς, δεν έχει φύγει άκούη για την πόλη του Μεξικού ο καθηγητής φόρμι. Αυτός μόνον μπορεί να τόν σώση... Του τηλεφώνησα στην έπαυλί του κι' ά-

— Άλτ! φώναξα με βροντερή φωνή. Έκείνος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό φρενάρισε άμέσως. 'Ηταν ένας άνθρωπος ήλικιωμένος, με σεβάσμιο πρόσωπο και πολύ καλοντυμένος.

— Κατέβα κάτω! του φώναξα στόν ίδιο τόνο, παριστάνοντας τόν ληστή.

Συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή μου και σήκωσε ψηλά τα χέρια.

— Πάρτε όσα χρήματα έχω... μου είπε, άλλ' άφήστε με να φύγω άμέσως... Πρόκειται για τή ζωή ενός ανθρώπου...

— Άλλά δεν του έδωσα προσοχή. Κι' άντί να τόν πλησιάσω και να του πάρω το πορτοφόλι, όπως περίμενε, πήδησα μέσα στο αυτοκίνητο, έβαλα έμπρός τη μηχανή του κι' έφυγα... χωρίς ν' άκούσω τις έξηνήσεις που ήθελε να δώση...

Στο δημοτικό νοσοκομείο με ύποδέχτηκε ένας γιατρός.

— 'Ο γυιός σας κι' οι φίλοι του, μου είπε, πήγαν σ' ένα υπαίθριο ίπποδρόμιο κι' άνέβηκαν σ' ένα άπό τα μηχανάκια παιχνίδια. Άλλά το μηχανάκι έσπασε ξαφνικά και ταυματίστηκαν λίγο πολύ όλοι... Σοβαρώτερα άπό όλους είνε ο γυιός σας...

Έχει τραυματισθί στο κεφάλι και δεν μπορεί να σάς κούφω πώς ή κατάσταση του είνε κρίσιμη... Ευτυχώς, δεν έχει φύγει άκούη για την πόλη του Μεξικού ο καθηγητής φόρμι. Αυτός μόνον μπορεί να τόν σώση... Του τηλεφώνησα στην έπαυλί του κι' ά-

— Άλτ! φώναξα με βροντερή φωνή. Έκείνος που βρισκόταν μέσα σ' αυτό φρενάρισε άμέσως. 'Ηταν ένας άνθρωπος ήλικιωμένος, με σεβάσμιο πρόσωπο και πολύ καλοντυμένος.

— Κατέβα κάτω! του φώναξα στόν ίδιο τόνο, παριστάνοντας τόν ληστή.

Συμμορφώθηκε άμέσως με τη διαταγή μου και σήκωσε ψηλά τα χέρια.

— Πάρτε όσα χρήματα έχω... μου είπε, άλλ' άφήστε με να φύγω άμέσως... Πρόκειται για τή ζωή ενός ανθρώπου...

ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΛΟΥΤΖΙ

Ο Διεθνής Πηλιβός

Το ελληνικό ποδόσφαιρο

Σύγκριση παλαιών και νέου ποδοσφαιριστών

Έχουν περάσει αρκετές δεκάδες χρόνια από τότε που η μπάλα μαγνήτισε τα ελληνικά πλήθη και τράβηξε τους πιστούς της στα γήπεδα. Φανατικό θιασώτη του ποδοσφαίρου, άνθρωποι κάθε τάξεως, ακόμη και υπάλληλοι ανώτεροι και διανοούμενοι έδειξαν το ενδιαφέρον τους, με κάθε είδους έκδηλωση, για τη νίκη της αγαπημένης ομάδας των. Οι διοικήσεις των σωματείων γνώρισαν επιτυχίες και αποτυχίες, χαρές και πίκρες, οικονομικές στενοχωρίες και απαγορεύσεις. Άσσοι του ποδοσφαίρου τέλος έζησαν ημέρες ακμής και παρακμής. Σπάνια ποδοσφαιριστάι κατώρυσαν να διατηρήσουν την αήγη τους και να επιζήσουν, σαν ιδρύματα του λαού της εποχής των θριάμβων των. Πολλοί συχνά μάλιστα μάς ρωτούν αν οι σημερινοί ποδοσφαιριστάι είναι σε τεχνική ανώτερη απ' τους παλαιότερους και ακόμα αν αγωνίζονται σήμερα οι παλαιότεροι στους στίβους θα είχαν άραγε επιτυχίες;

Πρώτα - πρώτα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι οι παλαιοί μεγάλοι ενθουσιασμοί, οι συλλογικοί φανατισμοί, το πνεύμα της αυτοθυσίας των παικτών και η πεισματική αυτοπροπόνησις για τη νίκη και το θρίαμβο παρήλθαν σχεδόν. Τότε οι συλλογοί δεν διέθεταν τα σημερινά μέσα, τους ξένους προπονητές, τα εξελιγμένα συστήματα. Οι ποδοσφαιριστάι έπαιζαν περισσότερο με δυναμισμό και λιγώτερο με τέχνη. Ζούσαν όμως το ποδόσφαιρο! Το πονούσαν περισσότερο. Τό θεωρούσαν σαν κάτι απ' το είνε τους. Στους αγώνες των έπαιζαν με την τελευταία ίκμάδα, όλες τις δυνάμεις τους για να χαρίσουν ένα ικανοποιητικό παιχνίδι στους θεατές και μια νίκη στην αγαπημένη τους ομάδα.

Το κυριώτερο προσόν των παλιών ποδοσφαιριστών ήταν η αθλητική ικανότης των, άρετη που σπάνια την έχουν οι σημερινοί ποδοσφαιριστάι μας. Ο Απόστολος Νικολαΐδης ήταν δεκάθλος. Ο Γεώργιος Ανδριανόπουλος αθλητής των 100 μ.

Ο Ντίνος Ανδριανόπουλος αθλητής στο τριπλούν. Ο Βασίλης Ανδριανόπουλος των 100 μέτρων και του άλματος εις μήκος. Ο Λεωνίδας Ανδριανόπουλος σχεδόν πένταθλος. Ο Κ. Νεγροπόντης πρίν ειδικευθ στην μπάλα ήταν καλός αθλητής στην Κων/πολι. Ο Κώστας Τερεζάκης, ο Μαυρομάντης, ο Μηλιάκης διεκρίνοντο για τις δρομικές ικανότητες τους. Ο Α. Μεσσάρης ήταν από τους πιο αθλητικούς τύπους. Πολλοί ακόμη άλλοι είχαν αξιόλογα αθλητικά προσόντα. Ίκανα να τους αναδείξουν αν επεδίδοντο στους αθλητικούς στίβους.

Αυτούς λοιπόν τους αθλητικούς τύπους αν τους είχαμε σήμερα και τους προπονούσαμε με τα μέσα και την τεχνική που χρησιμοποιούμε το 1950, ασφαλώς θα παρουσιάζαμε ποδοσφαίρο πολύ ανώτερο δυναμικώς και τεχνικώς, απ' ό,τι έχουμε σήμερα. Είνε η αλήθεια αυτή και πρέπει να την παραδεχθούμε...

Σήμερα οι ποδοσφαιριστάι μας παίζουν και αυτοί με δυναμισμό, αλλά ανάλογα με τα τεχνικά μέσα που έχουν και τους ξένους προπονητές που διαθέτουν οι συλλογοί τους, δεν μάς ικανοποιούν. Οι σύγχρονοι ποδοσφαιριστάι μας σπερούνται αθλητικώς προσόντων, που είνε το άλμα και το ώ- μέγα της ποδοσφαιρικής α- ποδόσεως. Παίζουν βέβαια ποδόσφαιρο! Φαντασθήτε τώρα πόσο καλύτερα θα παίζαν αν είχαν μεγαλύτερη αντοχή, περισσότερη ταχύτητα κλπ.

Χαρακτηριστική φάσις από νυχτερινό ποδοσφαιρικό αγώνα του 1950.

Οι παλαιοί φιλάθλοι μά- ραια ανα-τόν τα στριφτά σουτ του Τσολίνα, τις βολίδες του Ντίνου Ανδριανόπουλου, τα φασίδια του Κουράντη, το κόψιμο της μπάλας του Κωνσταντίνου, το έξυπνο πέρασμα του Βάζου...

Αντί να ικανοποιηθούν από ένα μπριζικό παιχνίδι, με ώρες φάσεις, με εντο- νες, αλλά μέσα στα πλαίσια των κανονισμών, συγκι- νήσεις, παρακολουθούν πολ- λές φορές αλλήλοει-ωτι- κές συγκρούσεις, κλωτσομα- χίες, πυγμαχικές βανασό- τητες.

Ακόμη και οι νέοι φίλα- θλοι, που δεν ευτύχησαν να απολαύσουν παλαιότερα παιχνίδια, με φανατισμούς φιλάθλων έστω, άλλ' όχι και μονομαχίες ποδοσφαιριστών μέσα στο στίβο, αγανα- κτούν...

Ετσι παλαιοί και νέοι φί- λαθλοι δεν μένουν ευχαρι- στημένοι. Ζητάνε πιο μελε- τημένους, πιο αμερόληπτους, πιο εξελιγμένους διαιτητές. Νοσταλγούν «ρεφερήδες» του τύπου του Χατζόπουλου, με τη νηφάλια σκέψη, την σω- στη κρίσι' και την ψυχολο- γημένη απόφασι.

Ζητάνε ποδοσφαιριστάς με τίμιο και καθαρό παίξιμο, χωρίς μικροπονηριές και δα- ναουσιότητες.

Παρά τις έντονες προσπά-θειες της Ε.Π.Ο., των Ένω- σεων, των Σωματείων φαί- νεται πως θα περάσει πολύς καιρός ακόμη, μέχρις ότου κατορθώσουμε να ανεβάσου- με την τεχνική στάθμη του ποδοσφαίρου μας. Όσο για την ηθική στάθμη, καλύτερα να μη μιλήσουμε. Πάντως και την πρώτη και τη δεύ- τερη δεν θα τις ανηψώσουμε αν δεν βελτιώσουμε ποιοτι- κά πρώτα το έμφυχο υλικό μας.

Είνε ανάγκη να αναπρο- σαρμόσουμε το σύστημα έργασίας στους ποδοσφαι- ρικούς συλλόγους και να ανα- ζητήσουμε μετ' τα σχολεία, τα εργοστάσια, και όπου άλλοι νέους πιστούς. Τη θαυμασία εργασία που κάνουν οι συλλογοί της δόκιμης κατηγορίας και τα ανεξάρτητα σωμα- τεία είνε ανάγκη να την ενισχύσουμε, με όλες μας τις δυνάμεις. Ακό- μη πρέπει να δώσουμε περισσότερη προσοχή στην εξαιρετική έργα- σία, που γίνεται για τον αθλητισμό και το ποδόσφαιρο στις Ένο- πλες Δυνάμεις.

Οι χώροι που α- σκούνται οι ανεπίση- μοι ποδοσφ. συλλογοί στις συνοικίες ως γί- νουν πρόχειρα έστω γυ- μναστήρια, με άπαλλο- τρώσεις. Κάθε πόλις και κάθε χωριό ως α- ποκτήσουν το γήπεδό τους, το υπαίθριο γυ- μναστήριό τους, το α- θλητικό έστω... χα- ράφι τους.

Ετσι μονάχα θα κα- τορθώσουμε να ξανα- κερδίσουμε στον αθλη- τισμό και στο ποδο- σφαιρο ό,τι χάσαμε τα τελευταία 10 χρόνια. Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Άνω - κάτω σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΑΛΑΤΑ — ΙΣΑΑΚ, 2) ΠΑΡΑΤΑ- ΣΙΣ, 3) ΕΚ — ΣΗΣ — ΠΟΑ — ΑΡ, 4) ΝΑΙ — ΣΙΔΩΝ — ΑΝΑ, 5) ΑΝ- ΝΑ — ΑΙΝ — ΑΠΑΣ, 6) ΙΩΤΑ — Ι- ΣΩΣ, 7) ΩΣ — ΤΡΟΥΛΟΣ — ΤΙ, 8) ΤΡΙΣ — ΝΟΡΑ, 9) ΤΡΑΚ — ΛΟΣ — ΣΑΣΑ, 10) ΙΟΣ — ΚΑΣΟΣ — ΦΙΞ, 11) ΑΝ — ΔΟΝ — ΛΩΤ — ΣΙ, 12) ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ, 13) ΑΝΑΣΑ — ΑΜΑΡΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΑΡΕΝΑ — ΤΙΑΡΑ — 2) ΚΑΝΙ- ΣΤΡΟΝ, 3) ΑΠ — ΙΝΩ — ΡΑΣ — ΠΑ, 4) ΤΑΣ — ΑΤΤΙΚ — ΔΑΣ, 5) ΑΡΗΣ — ΑΡΣ — ΚΟΡΑ, 6) ΑΣΙΑ — ΛΑΝΑ, 7) ΣΤ — ΔΙΔΥΜΟΣ — ΝΑ, 8) ΑΠΩΝ — ΣΟΛΟ, 9) ΙΣΟΝ — ΙΟΝ — ΣΩΜΑ, 10) ΣΙΑ — ΑΣ- ΣΟΣ — ΤΟΜ, 11) ΑΣ — ΑΠΩ — ΡΑΦ — ΣΑ, 12) ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, 13) ΚΕΡΑΣ — ΑΞΙΝΑ.

Η κληρονομία

Αν παραστήσουμε με Χ την ηλικία του τρίτου, του πρώτου ήταν 9 + Χ και του δεύτερου 5 + Χ. Έχουμε λοιπόν: 9 + Χ + 5 + Χ + Χ = 59 άρα Χ = 15

Ο τρίτος γιούς ήταν 15 ετών, ο δεύτερος 20 κι' ο πρώτος 24. Έφ' ό- σον ο τρίτος πήρε 18.750.000, που αν- τιστοιχούσαν σε 15 μερίδια (δσα τα χρόνια του), το κάθε μερίδιο ήταν 1.250.000. Άρα, ο δεύτερος πήρε 25.000.000 κι' ο πρώτος 30.000.000. Η όλη κληρονομία ήταν 73.750.000.

Αθλητικές έρωτήσεις

- 1) Το 1952, στο Έλσίνκι της Φιν- λανδίας, 2) 26 μίλια και 385 γυάρ- δες, 3) Η Αμερικανίδα Γερτρούδη Έν- τριλε, το 1926.

Γεωγραφικές έρωτήσεις

- 1) Καναδάς (Όττάβα), Νότιος Α- φρική (Πραιτώρια), Ινδία (Δελχί), Πακιστάν (Καρσσί), Κεϋλάνη (Κολόμ- πο), Αυστραλία (Καμπέρα), Νέα Ζη- λανδία (Ουέλλινγκτον), 2) Δημοκρα- τία, 3) 39.800.

Τα μαντήλια

Έπρεπε να πάρη το λιγώτερο 7 μαντήλια.

Φύρδην - μίγδην

Για δες καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρη.

Λεξιγριφος

Καρυάτις (Καρία — τίς).

Μαγική εικών

Πρόκειται για μια γαζέλλα που σχη- ματίζεται πάνω από τον κορμό του με- γάλου δέντρου όταν κυττάζετε την εί- κόνα από τη δεξιά της πλευρά.

Το έγκαν μετ' αγίγι με... το ίδιο το αίμα του

Ο μαύρος Τέλιον Χάμπτον, ηλικίας 59 χρόνων, κάτοικος του Πάιν Μπλουφ (Άρκάνσας) είχε προσφέρει ένα μέ- ρος από το αίμα του, για να μεταγγι- σθ στην αδελφή του, που επρόκειτο να υποβληθ σε μια επικίνδυνη εγχεί- ρησι. Αλλά η επέμβασις ανεβλήθη για την άλλη μέρα κι' οι γιατροί, για να μην τον υποβάλουν σε καινούργια α- φαίμαξι, έκριναν καλό να διατηρήσουν αυτό το αίμα μέσα στο ψυγείο. Τό ίδιο βράδυ, όμως ο Χάμπτον πληγώ- θηκε σοβαρά σε μια συμπολοκή και πα- ρέστη αίματος. Και του ξανάδωσαν τό δικό του...

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ για την υγεία

Γύρω απ' τις αρρώστειες και τη διατροφή

1) Μπορεί να νοιώθ κανείς ότι του πνάζει ένα κομμένο χέ- ρι ή πόδι;

Ναί, πρόκειται για πόνους του αντίστοιχου νεύρου, που έ- χει συνηθίσει όμως να τους έν- τοπίζει στο χέρι ή στο πόδι. Κι' η έντύπωσις αυτή συνεχί- ζεται κι' όταν ακόμη έχη κοπή το μέλος εκείνο.

2) Από ποιά όργανο του σώματος προέρχεται η λέξις «υστερία»;

Από μια άλλη ονομασία της μήτρας.

3) Μπορεί να ζήσει ένας αν- θρώπος, όταν του αφαιρέσουν έντελώς τη σπλήνα;

Ναί.

4) Ο καφές είνε βλαβερός για όποιον πάσχει από ασθέ- νεια της στεφανιαίας αρτηρίας της καρδιάς;

Δεν υπάρχει καμμία τέτοια απόδειξις. Ίσως μάλιστα να άφελή ο καφές σ' αυτές τις πε- ριπτώσεις, γιατί διαστέλλει τα αιμοφόρα αγγεία.

5) Η χρήση της ζαχαρίνης ως γλυκαντικού προκαλεί την εμφάνισι σακχάρου στα ούρα των διαβητικών;

Όχι. Η ζαχαρίνη δεν έχει καμμία χημική σχέση με τα σάκχαρα.

6) Ένας που πάσχει από χρόνια βρογχίτιδα, πρέπει να προτιμά κλίμα θερμό και ξη- ρό, ή ψυχρό και υγρό;

Θερμό και ξηρό.

7) Όσοι δίνουν συχνά από λίγο αίμα για μεταγγίσεις, κινδυνεύουν να έλαττωθ η ικα- νότης του αίματός τους να πα- ράγ ουσίες άμυντικές κατά των μικροβίων;

Όχι.

8) Γιατί δεν έγκρίνεται απ' τους διαιτολόγους τό δρυκτό λάδι, που χρησιμοποιούν σε διάφορες ξένες χώρες αντί του εικου με έλαιόλαδου;

Γιατί με τη συχνή χρήσι του έλαττώνονται ώρισμένες βιτα- μίνες στον οργανισμό.

9) Οι τριχές του κεφαλιού μεγαλώνουν συνεχώς, άπειρίο- ριστα, έφθον δεν κόβονται;

Όχι. Φάνονουν σ' ένα ώρι- σμένο μήκος, κι' ύστερα η ζωή

ΣΥΝΑΠΤΕΙ ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΑΔΟΥ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

τους τελειώνει και πέφτουν για ν' αντικατασταθούν από και- νουργίες.

10) Στους γάμους μεταξύ έ- ξοδελφών υπάρχουν μεγαλύτε- ρες πιθανότητες να γεννηθούν έλαττωματικά παιδιά;

Όχι, αν δεν ύπάρχη κάποιο έκδηλο κληρονομικό ελάττωμα στην οικογένεια απ' την οποία προέρχονται κι' οι δύο.

11) Ποιά είνε η καλλίτερη τροφή για τα «έφταμηνίτικα» μωρά;

Το μητρικό γάλα, όπως άλ- λωστε και για όλα τα βρέφη.

12) Η σχέση της ηλικίας, ή υγιεινή κατάστασις κι' η συ- ματική ισχύς των γονέων έχουν καμμία επίδρασι στον καθορι- σμό του φύλου του παιδιού;

Όχι.

13) Τα ρολόγια που φωσφο- ρίζουν στο σκοτάδι, είνε έπι- κίνδυνα, για το ράδιο που έ- χουν;

Όχι, η ποσότης του ραδίου είνε τόσο έλαχίστη, ώστε δεν υπολογίζεται.

14) Ποιά μέρος του σώματος βαρύνει περισσότερο, οι μύς ή ο σκελετός;

Οι μύς.

15) Είνε προτιμώτερο να παίρνετε έναν υπνάκο πρίν ή μετά τό φαγητό;

Πρίν απ' τό φαγητό, γιατί η χώνευσις γίνεται καλλίτερα σε κατακόρυφη στάσι, παρά σε όριζοντία.

16) Ποιάς απ' τους δύο, ο θυρεοειδής αδην ή ο θυμός μπορεί να λειψή, χωρίς σοβαρά άποτελέσματα στην υγεία του ανθρώπου;

Ο θυμός. Ο θυρεοειδής είνε άσυγκρίτως πιο άπαραίτητος.

17) Η πλατυποδία είνε πάν- τοτε επώδυνη;

Όχι.

18) Είνε βλαβερή για μια έγκυο ή παραμονή της μέτα σ' ένα φρεσκοδαμένο δωμάτιο;

Μπορεί να την ενοχλή η μυ- ρωδιά της βαφής, αλλά δεν τη βλάπτει.

19) Μπορεί να σταματήσει όριστικά η έμμηνος ρύσις με τεχνητό τρόπο;

Ναί, με έγχέηρσι ή με άκτι- νοθεραπεία.

20) Αν μια μητέρα καπνί- ζη στους μήνες που θηλάζει τό μωρό της, περιέχει τό γάλα της νικοτίνη;

Ναί, σε μικρή ποσότητα.

21) Η φυματίωσις είνε ά- ποκλειστικά αρρώστεια των πνευμόνων;

Όχι, προσβάλλει και διάφο- ρα άλλα όργανα του σώματος.

22) Όταν τα λαχανικά βρά- ζονται μ' όσο τό δυνατόν λι- γώτερο νερό, είνε μικρότερη ή άπώλεια των βιταμινών τους;

Ναί.

23) Η σιλίκωσις είνε μια αρρώστεια των πνευμόνων, των μυών, του αίματος ή της καρ- διας;

Των πνευμόνων. Προέρχεται απ' τη συνεχή εισπνοή σκόνης από σκληρές πέτρες.

Ενα περίεργο έπάγγελμα

Ένας 24ετής νέος, ο Σάμ Μίτσελ, κατάρθως να δημιουρ- γήση ένα καινούργιο έπάγγελ- μα στο Χόλλυγουντ: Πεταίει τομάτες και αυγά στο γύρισμα ταινιών που περιλαμβάνουν τών ταινιών σκηνές. Γελάει... παρόμοιες σκηνές. Γελάει... Αλλά η ειδικότης του συνίστα- ται στο να χτυπά έκείνον ά- κριβώς που πρέπει και μόνον αυτόν. Αν μωρήτε δοκιμάστε και σεις...

Ο βράχος του διαδόλου

Έπρεπε να τό καταλάβω ότι η Άννα - Μαρία, ύστερ' απ' την καταστροφή, είχε χωρίσει απ' τον άντρα της και είχε πά- ρει διαζύγιο. Κρατούσα τώρα στα χέρια μου την «ιδιαιτέρη πρόσκλησι» της κηδείας της.

Αυστηχημένη Άννα - Μα- ρία! Θυμήθηκα άμέσως πως μου είνε πη κάποτε: «Πέθανα εκεί, μπροστά σ' αυτούς τους βράχους».

Τώρα που δεν ύπάρχει πιά, θέλω να σας διηγήθω την πο- νεμένη ιστορία της.

★

Τό γιώτ ονομαζόταν Άννα - Μαρία όπως κι' αυτή: «Ετσι τό ήθελε ο Σάρλεϋ. Έκείνη την ημέρα βρίσκονταν σ' αυτό τέσ- σερρες επιβάτες. Η Άννα - Μαρία κυττάζε τη θάλασσα και σκεφτόταν με κάποια πικρία ποιός θα νικούσε, αυτή ή η άν- τίζηλος της, η Σπανιόλα.

Ήταν λοιπόν τέσσερρες επι- βάτες. Η Άννα - Μαρία, ο Ζάκ που κρατούσε τό τιμόνι και «έκείνοι οι δύο», ο άντρας της κι' η Σπανιόλα, η Ζουάνα. Η Άννα - Μαρία ένοιωθε πως πίσω της, στην καμπίνα, «έ- κείνος» είχαν μιάν ιδιαιτέρη αισθηματική συνομιλία. Έτρε- με δολόκληρη. Ο Σάρλεϋ, ένα χρόνο πρίν, της είχε πη πως την αγαπούσε. Τώρα ίσως να- λεγε τό ίδια λόγια στην άλλη.

— Άννα - Μαρία, ακούστη- κε μια φωνή.

Ήταν ή φωνή του Σάρλεϋ. Πήγε κοντά της και τη ρώτησε:

— Μην φοβάσαι, γλυκειά μου. Κι' αν ακόμα τό γιώτ γί- νει κομμάτι, εγώ άγάπη μου, θα σε σώσω.

— Μάτια η Άννα - Μαρία γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Άννα - Μαρία, γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

— Αισθάνεσαι καμμία άδια- θεσία;

Ήταν και η άλλη, η Σπανιό- λα, μαζί του. Κυττάζε τον άν- τρα της ή Άννα - Μαρία, μα αυτός είχε στύλωσει τα μάτια του στον όρίζοντα.

— Πρόσεχε, Ζάκ, φώναξε, ο βράχος του διαδόλου!

Έκείνη τη στιγμή, η Σπα- νιόλα, η Ζουάνα, είπε στην Άννα - Μαρία:

— Γιατί τρέμεις; Σε πιάνει ή θάλασσα; Δεν ντρέπεσαι;

Η Άννα - Μαρία δεν άπάν- τησε. Κυττάζε μόνο τη Ζουάνα και τον άντρα της. Είχανε ά- πομακρυνθ λίγο, πιο κεί, στη γέφυρα. Τα μάτια του Σάρλεϋ έλαμπαν καθώς μιλούσε στη Ζουάνα.

Η Άννα - Μαρία καταλά- βανε ότι θάχανε τον άντρα της. Η Ζουάνα ήταν πιο δυνα- τη. Κι' όμως είχε παντρευτή, αυτή, την Άννα - Μαρία, ίσως για νάναι πιο έλεύθερος να βλέπη την άλλη.

Η θάλασσα σιγά - σιγά ά- γρίεψε και ά κύματα χτυπού- σαν πάνω στο γιώτ. Φυσούσε τώρα ένας άνεμος διαβολεμέ- νος. Τα κατάρτια κουνιόνταν και πηγαιναν να σπάσουν. Ή- ταν μια τρικυμία από τις σπά- νιες.

Μάτια η Άννα - Μαρία γύ- ρεψε τον άντρα της στη γέφυ- ρα. Θυμόταν αυτή τη στιγμή τό λόγια που της είχε πη κάποτε, όταν πάλι, πέρυσι, ταξίδευαν με τό ίδιο γιώτ και είχε έσ- σπάσει και τότε παρόμοια τρι- κυμία.

«Έτσι της είχε πη. Μα τώρα, μέσα στην διπλή τρικυμία, — την τοικυμία της θάλασσας και της ψυχής της, — ο άντρας της βρισκόταν μακριά της.

Η Άννα — Μαρία είχε πάει κοντά στο Ζάκ, που κρατούσε το τιμόνι.

— Πού βρίσκονται αυτοί οι δύο; τον ρώτησε ξαφνικά.

— Θάναν στην καμπίνα, απάντησε ο Ζάκ, σηκώνοντας τους ώμους του.

«Φυσικά» στην καμπίνα. Δεν βρίσκονταν πια στη γέφυρα. Η Άννα — Μαρία θα ήθελε να φωνάξει, να φωνάξει πού δυνατό κι απ' τον άνεμο που σφύριζε. Κάποια στιγμή, ο Ζάκ της είπε:

— Κράτησε λίγο το τιμόνι. Πρέπει να κατέβω κάτω. Έγω την εντύπωσι πως κάποιος κρύκος έχει σπάσει στην αλυσίδα του τιμονιού. Πρόσεχε, σε παρακαλώ. Δεν υπάρχει ίσως κίνδυνος, μα είμαστε κοντά στο βράχο του Διαβόλου.

Η Άννα — Μαρία πήρε το τιμόνι απ' τα χέρια του Ζάκ. Στο μεταξύ η τοικυμία είχε φτάσει στο ζενίθ της. Το γιγώτ χοροπηδούσε πάνω στ' αφοριμένα κύματα που ύψωνον απειλητικά. Η πόρτα της καμπίνας που ήταν ακριβώς αντίκρου της, όλο χτυπούσε απ' τον άνεμο... Κι' εκείνοι οι δύο βρίσκονταν εκεί μέσα. Ο Ζάκ δεν είχε φανη ακόμα, δι'ως άλλο κάποια σοβαρή ζημιά θα είχε γίνει.

Η Άννα — Μαρία πήγαινε να τρελλαθώ. Κρατούσε το τιμόνι στα χέρια της, μα δεν την υπάκουε πια. Λίγες εκατοντάδες μέτρα ακόμα και το γιγώτ θα συντρίβονταν πάνω στο βράχο του Διαβόλου. Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα της καμπίνας απόνα δυνατό, τρομερό φύσημα του ανέμου, χτύπησε με τόση όρμη που έγινε κομμάτια. Τότε η Άννα — Μαρία είδε το Σάρλεϋ και τη Ζουάνα σφιστά αγκαλιασμένους.

Η Άννα — Μαρία άφησε μιάν άγρια κραυγή ζήλειας και μίσους και παρατήσε το τιμόνι για να τρέξη στο ζευγάρι που φιλιόταν. Μα καθώς έτρεχε σωριάστηκε κάτω απ' το σκαμπάνεσμά του πλοίου και τα κύματα τη σκέπασαν καθώς έσπαζαν πάνω στη γέφυρα. Κατάφερε ωστόσο να σηκωθεί... Ο άνεμος και το ρεύμα έφεραν το γιγώτ όλο και πιο κοντά στο βράχο του Διαβόλου.

Εκείνη τη στιγμή βγήκε απ' την καμπίνα ο Σάρλεϋ κι' έτρεξε κοντά στη γυναίκα του. Ήταν χλωμός.

— Χαθήκαμε! της φώναξε.

Ακολούθησε ένα τράνταγμα φοβερό, σαν το γιγώτ να ξεκομματιάζει.

Και οι τρεις τους, ο Σάρλεϋ, η Ζουάνα και η Άννα — Μαρία πιάστηκαν απ' το τιμόνι. Η Άννα — Μαρία φώναξε, μα δεν ακουγόταν. Είχε πιασθή τώρα απ' το μπράτσο του άντρας της. Μα αυτός την έσπρωξε, αναζητώντας μέσα στην παραζάλη του τη Ζουάνα. Την πλυσίσε. Αυτήν ήθελε να σώσει.

Τεράστια κύματα σκέπαζαν τώρα το γιγώτ. Άρχισε να βυθίζεται. Η Άννα — Μαρία αφέθηκε στην τύχη της. Μα τη στιγμή εκείνη ένα δυνατό χέρι την άρπαξε. Ήταν του Ζάκ που της πέρασε ένα σωσίδιο.

Τώρα η φοβερή τρικυμία είχε κοπάσει. Πάνω στα κύματα έπλεαν μερικά κομμάτια απ' το γιγώτ. Κάτω απ' τον τρομερό βράχο του Διαβόλου, κοντά σε κάτι άλλα μικρότερα βράχια, είχαν βρή καταφύγιο οι τρεις ναυαγοί: ο Σάρλεϋ, ο Ζάκ και η Άννα — Μαρία. Ο Ζάκ έκανε σινιάλα στις βάρκες που πλησιάζανε. Ο Σάρλεϋ στεκόταν ακίνητος και στέλανε τα μάτια του στην ήρεμη τώρα θάλασσα σά να βλεπε ν' ανακαλύψη το σημείο όπου είχε για πάντα χαθεί εκείνη που ήθελε να σώσει.

Και η Άννα — Μαρία δεν μιλούσε. Ήταν πιο νεκρή απ' τη Ζουάνα, η ψυχή της ήταν μια αβυσσος, πιο βαθειά από κεινή που είχε καταπιεί τη Σπανιόλα. Άς κοιμηθώ εν ειρήνη η ωραία Ζουάνα!...

Κύτταξα πάλι την άγγελία της κηδείας της Άννας — Μαρίας. Η άτυχη φίλη μου είχε βρή πια τη γαλήνη. Είχε πεθάνει για δεύτερη φορά.

ΓΚΟΥΛΑ ΠΕΚΑΡ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ... όπαδός του Μάλδους

Τὸ μυστηριώδες «πουλί τοῦ θανάτου»

τόπιν την καρφώνουν μ' ένα δρόμο ή κοντά στην είσοδο ενός σπιτιού κτλ., ανάλογα με τις περιστάσεις.

Η αντίληψις αυτή έχει κάποια λογική βάση; Πολλοί έρευνηταί συγκέντρωσαν μεγάλο αριθμό περιπτώσεων, που δείχνουν ότι η κουκουβάγια προτιμά τα μέρη, όπου φτερουγίζει ο θάνατος και κράζει εκεί με το χαρακτηριστικό της τρόπο. Οι εν λόγω έρευνηταί αρνούνται ωστόσο στην κουκουβάγια το χάρισμα της προγνώσεως δυσάρεστων γεγονότων που πρόκειται να συμβούν σε άπώτερο μέλλον και της αναγνωρίζουν μόνο κάποια ικανότητα ν' αντιλαμβάνεται τρόπων τινα το φτερουγισμό του θανάτου γύρω στο σπίτι όπου υπάρχει έτοιμοθάνατος. Μ' άλλα λόγια, η κουκουβάγια δεν προβλέπει, άλλ' απλώς πιστοποιεί ένα γεγονός που ουσιαστικά έχει αρχίσει και που θα πάρη την οριστική του μορφή έπειτα από μερικές στιγμές ή μερικές μέρες. Οι ίδιοι έρευνηταί παραλληλίζουν αυτό το περίεργο αίσθητήριο της κουκουβάγιας, με εκείνο του σκύλου, που γαυγίζει λυπητερά κοντά στο σπίτι ενός νεκρού ή ενός έτοιμοθανάτου.

Εννοείται ότι αυτές οι παρατηρήσεις δεν έχουν απόλυτη αξία. Οι φυσιοδίφαι μάς λένε, άλλωστε, ότι η κουκουβάγια σκουίζει και σε πολλές άλλες περιπτώσεις και ότι συνεπώς το ότι συμβαίνει το σκούισμά της ν' ακούγεται κοντά στο σπίτι ενός νεκρού ή ενός έτοιμοθανάτου αποτελεί απλή σύμπτωση.

Στην ανωτέρω αντίληψη συνετέλεσε πιθανόν και το γεγονός ότι η κουκουβάγια είναι το κατ' έξοχην πουλί των σκοταδιών. Την ημέρα κρύβεται μέσα στη φωλιά της και κοιμάται.

Αλλ' η αντίληψις ότι η κουκουβάγια δεν κάνει τίποτε άλλο από το να σκούζη είναι σαφής. Οι φυσιοδίφαι μάς πληροφορούν ότι τα πουλιά αυτά τραγουδούν μελωδικάτα και, μάλιστα, ότι το αρσενικό και το θηλυκό φτάνουν ένα αρμονικότατο ντουέτο. Το τραγούδι τους ακούγεται πιο συχνά κατά τις νύχτες της ανοίξεως.

Οι κουκουβάγιες κανονίζουν τη γέννα των αυγών τους ανάλογα με την επισιτιστική κατάσταση.

Οι κουκουβάγιες τρέφονται με πουτικούς και άλλα τρωκτικά, καθώς επίσης με σπουργίτια, χελιδόνια, μικρά κοτσύφια, νυχτερίδες κτλ. Όταν, λοιπόν, παρατηρήται έλλειψις απ' αυτά τα «επισιτιστικά» είδη, όπως συνέβη στην Έλβετία κατά το 1948, συνεπεία του εξαιρετικά δριμέως χειμάνος, οι κουκουβάγιες δεν γεννούν καθόλου ή γεννούν ένα μόνο αυγό.

Οι Έλβετοι φυσιοδίφαι παρατήρησαν επίσης ότι πολλά ζευγάρια κατέστρεφαν τα αυγά τους προτού φτάσουν στο τέλος της επώσεως, προβλέποντας ότι θα τους ήταν αδύνατο να θρέψουν τους νεοσσούς που θα γεννιόνταν απ' αυτά. Την ίδια πρόνοια παίρνουν κι' όταν η φωλιά τους εινε μικρή. Η θηλυκή κουκουβάγια επωάζει τότε ένα μόνον αυγό ή δύο και καταστρέφει τα άλλα. Αν, όμως, την μεταφέρουμε σ' άλλη φωλιά, πιο εύχρημη, στην επόμενη γέννα θα επωάση τέσσερα, πέντε ή έξη αυγά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η κουκουβάγια, αντίθετα μ' άλλα πουλιά, δεν έχει την ικανότητα ή το κέφι να χτίσει φωλιά. Έγκαιρίσταται συνήθως σε χαλάσματα ή σε φωλιές πουλιών αφού τα διώξη. Άλλοτε πάλι βρίσκει ένα είδος έτοιμης φωλιάς ανάμεσα στα κλαδιά ενός δέντρου κτλ.

Έτσι, η κουκουβάγια, χάρις σ' ένα μυστηριώδες ένστικτο, εφαρμόζει πιστά τις αρχές του μαλθουσιανισμού, ξεκινώντας από τη σκέψη ότι δεν πρέπει να φέρη στη ζωή πλάσματα, που θα εινε δυστυχισμένα λόγω της έλλειψεως ειδών διατροφής.

Οι έρωτικές περιπέτειες της όμορφης Μίννι

Τις 10 Μαΐου 1927 οι υπάλληλοι της αίθουσας άποσκευών του σταθμού του Τσάρινγκ - Κρός, στο Λονδίνο, πήγαν να διαμαρτυρηθούν εν σώματι στον προϊστάμενό τους. Ήταν αδύνατο, είπαν ν' ανθέξουν περισσότερο. Η βρώμα που έδγαινε από ένα μεγάλο μπαούλο που βρισκόταν από μερικές ημέρες στην αίθουσα, τους είχε άρρωστησει όλους. Έπρεπε να δοθί ένα τέρμα σ' αυτή την υπόθεση.

Ο διευθυντής του σταθμού συγκινήθηκε κι' είδοποίησε άμέσως την αστυνομία. Κατά τη γνώμη του, το μπαούλο έπρεπε άπωσδήποτε ν' ανοιχθί. Ένας Θεός ήξερε τι περιείχε!

Έγιναν άμέσως οι απαιτούμενες διατυπώσεις και το μπαούλο ανοίχτηκε άπρυστά στους αντιπροσώπους των αρχών. Οι υπάλληλοι του σταθμού δεν είχαν κάμει λάθος. Στο εσωτερικό του βρισκόταν ένα κομματιασμένο πτώμα γυναίκας. Η άποσυνθεσις είχε προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό.

Ο γιάτρος Μπέηλ, που εκλήθη έπειγόντως, δεν δυσκολεύτηκε στα συμπεράσματά του. Πρόκειται, είπε, για έρασιτέχνη δολοφόνο ή τουλάχιστον για έρασιτέχνη τεμαχιστή. Το πιθανώτερο ήταν ότι είχε χτυπήσει αρχικά το θύμα

Στο εσωτερικό του μπαούλου βρισκόταν ένα κομματιασμένο πτώμα γυναίκας...

του. Είχε ένα γραφείο στο Ρότσεστερ Ρόου κι' έκανε το μεσίτη ακινήτων.

Ο Ρόμπινσον - Μπονάτι αρνήθηκε στην αρχή ότι είχε εναγείδη τη γυναίκα του από την εποχή που τον είχε εγκαταλείψει για να φύγη μαζί με τον Ρόλλε. Αλλά κατόπιν άμολόγησε ότι είχε ζήσει μαζί της σε κάποιο ξενοδοχείο. Αρνήθηκε, όμως, ότι ήξερε τίποτε για το θανάτό της και βεβαίωσε ότι την είχε χάσει από πολλές μέρες.

Οι άστυνομικοί τον ώδηγησαν τότε στο νεκροτομείο. Ο Ρόμπινσον - Μπονάτι, μόλις αντίκρυσε τα κομμάτια της Μίννι, κυριεύθηκε από μεγάλη ταραχή και, στο τέλος, άμολόγησε το έγκλημά του.

Έγω τη σκότωσα, είπε. Γιατί την αγαπούσα κι' ήξερα πως, μ' όλες τις διαβεβαιώσεις της, θα μ' άφηνε και πάλι... Οποιοσδήποτε στη θέση μου θύκανε το ίδιο. Έπρεπε ή να την σκοτώσω ή να σκотоώθω... Διαφορετικά, θα είχα την άδυναμία να συγχωρά και στο μέλλον τις απιστίες της, όπως είχα κάμει και στο παρελθόν... Αλλά έτσι, όπως καταλαβαίνετε, δεν μπορούσε να συνεχισθί μία συζυγική ζωή. Η κατάσταση είχε φτάσει πια στο άπρεχώρητο!

Η δίκη του Ρόμπινσον - Μπονάτι προκάλεσε μεγάλο ένδιαφέρον. Ένα μέρος της κοινής γνώμης και του τύπου την ταχθί με το μέρος του. Αλλά το δικαστήριο παραμέρισε τους συναισθηματικούς λόγους και τον καταδίκασε στην ποινή του θανάτου.

Ο συζυγοκτόνος άκουσε με ψυχραιμία την καταδικαστική απόφασι.

— Είναι δίκαιο να πληρώσω, είπε. Δεν μεταμελούμαι, ωστόσο, για το έγκλημά μου. Όταν έκομα, θα το ξανάκανα και τότε, χωρίς τον παραμικρό διαταγμό...

Η έκτέλεσις του Ρόμπινσον - Μπονάτι έγινε έπειτα από λίγην καιρό. Και διατήρησε, ως την τελευταία στιγμή, το θάρρος και την ψυχραιμία του.

ας. Πρόκειται για τη Μίς Παντρίλλα Χόλντ, που μένει στη Μπρέντ - Στρήτ αριθμ. 36.

Οι άστυνομικοί έτρεξαν άμέσως σ' αυτή τη διεύθυνσι και βρήκαν τη μίς Παντρίλλα Χόλντ ζωντανή! Της έδειξαν τότε το κομψιναιζίδι που είχε βρεθί στη νεκρή.

— Δικό μου εινε η καλύτερη ήταν, απάντησε η μίς Παντρίλλα. Αλλά τότε η νεκρή πρέπει να εινε η Ζοζέφα Ρόλλε, μια καμασιέρα που είχα πριν από ένα χρόνο. Όταν έφυγε, της έδωσα πολλά φορέματα και εσώρρουχά μου...

— Και γιατί έφυγε;

— Ήρθε και την πήρε ο άντρας της. Ήταν ηλεκτροτεχνίτης...

— Το μικρό του όνομα;

— Τσάρλυ... Τσάρλυ Ρόλλε. Η Ζοζέφα μου είπε πως δεν θα ξαναδούλευε.

Τα λαγωνικά της Σκώτλαντ Γυάρντ ανασάτωσαν άμέσως το Λονδίνο και δεν άργησαν να βρουν αυτόν το Ρόλλε. Είχε τραυματισθί στο εργοστάσιο όπου εργαζόταν κι' ήταν καρφωμένος από δυο μήνες στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου. Η υπόθεσις ότι μπορούσε να ήταν ο δολοφόνος έπρεπε, λοιπόν, ν' αποκλεισθί.

Όταν άκουσε να του μιλούν για τη Ζοζέφα έσκασε στα γέλια.

— Δεν ήταν γυναίκα μου, είπε. Ούτε λεγόταν Ζοζέφα. Το πραγματικό της όνομα ήταν Μίννι... Καταγόταν, νομίζω, από το Τσέστερ. Αλλ' είχε παντρευτή κάποιον Ζοζέφ Μπονάτι, Ιταλικής καταγωγής, που εργαζόταν ως καμαριέρης.

— Αλλά γιατί η μίς Παντρίλλα Χόλντ λέει πως ήσαστε παντρεμένοι;

— Ο Ρόλλε γέλασε και πάλι.

— Η Μίννι, απάντησε, είχε πάντα περιέργες ιδέες. Με παρουσίασε, λοιπόν, στη μίς Χόλντ για άντρα της και, φυσικά, θεώρησα περιττό να την διαψεύσω.

— Πόσον καιρό ζήσατε μαζί;

— Τρεις περίπου μήνες.

— Έπειτα;

— Χωρίσαμε. Η Μίννι ξαναγύρισε στον άντρα της...

Όπως εξακρίβωσε η ανάκρισις, η ιστορία αυτή είχε επαναληφθί ως τέσσερες φορές. Η Μίννι άφηνε, ξαφνικά, τον άντρα της κι' έφευγε με κάποιον άλλον. Αλλά σε λίγο νοσταλγούσε την άγκαλιά του συζύγου της και ξαναγύριζε κοντά του. Κι' αυτός τη συγχωρούσε...

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Η άστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψη τα ίχνη του Μπονάτι. Λεγόταν τώρα Ρόμπινσον και μαζί με το όνομά του, είχε αλλάξει και το επάγγελμά του.

Ζ. ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Τὸ Βελούδινο δέγμα εἰκνύει.
καὶ θαλούδινο δέγμα χαρίζει μόνο το ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ
LANOLINE Colfax

Ανασώονει, καθαρίζει, μαλακώνει καὶ τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα. Προλαμβάνει καὶ θεραπεύει ὅλο τὰ ΣΚΑΖΙΜΑΤΑ. Τὸ Γαλακτώμα COLFAX εἶναι προϊόν τῆς εἰδικῆς ἐναντίον τῶν ΡΥΤΙΔΩΝ ΚΡΕΜΑΣ LANOLIN COLFAX. Μοναδικὰ προϊόντα παγκοσμίου φήμης.

Μεταξύ όμως των παρι-
σταμένων στο πρωτόγονο δι-
καστήριο ήταν και η Ποκα-
χόντα. Ή ημισαγρία εκείνη

Όταν οἱ Ἰνδιάνοι ἔφτα-
σαν στὴν ἀποικία τῶν λευ-
κῶν, βρῆκαν τὶς κατασκηνώ-
σεις ἄδειες. Τὰ χλωμὰ πρό-

«Εκείνος της έδωσε ανύποπτος την άδεια. Δεν ξανάειδε όμως τη γυναίκα του. Η Ποκαχόντα πέθανε από μαρσισμό στην καλύβα του πατέρα της, σε ηλικία 22 χρόνων, θύμα της μεγάλης άγανης της για τον Τζων Σμιθ.

Τι κάνει τὸ οὔζο

Μια μέρα ο Χότζας έχασε το γαϊδάρό του. Άρχισε λοιπόν να τρέχει έδω κι' εκεί μέσα στους δρόμους του χωριού ρωτώντας τους συχωριανούς του για το ζωντανό του:

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιοῦδήποτε
ἑτάματος τοῦ παρόντος τεύχους ἀντὶ ἐγγράφου
ἀδείας τῆς Διεθνούς τοῦ «Πησαυροῦ».

ΔΙΕΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ ἀρθρῷ 6 § 7
τοῦ Α. Ν. 1092/1938
Ἱδιοκτητὴς - Διευθυντὴς ἡ ἑταιρεία Παπαγεω-
ργίου, Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3, Ὑπεύ-
θυνος ὑπογράφου: Φραγκίσκος Μαλιττάσας.
Μενελίδης 9, Ἀθήναι.

ΣΥΝΑΦΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτηλος	 Δρχ.	180.000
» Εξωτερος	»	90.000
» Τρίμηλος	»	45.000

Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επιταγής και Εξωτερικού διά τραπεζιτικής τούτα-
της πρὸς τὸν κ. Γεωγ. Παπαγεωργίου.

Παράξενο διήγημα.

σπίτι μας, φώναξε η Έδελινά με τα
δάκρυα στα μάτια. Θὰ σοῦ τὰ ἐξη-

καὶ πεταχτή το ἐξωτερικὸ στρώμα
τοῦς.

στοιχεία της υγιεινής του μάρου κι εμένα το κλας.

— Πάει χαλάσανε τὰ κυάλια!... δὲν βλέπω τί-
ποτα!

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

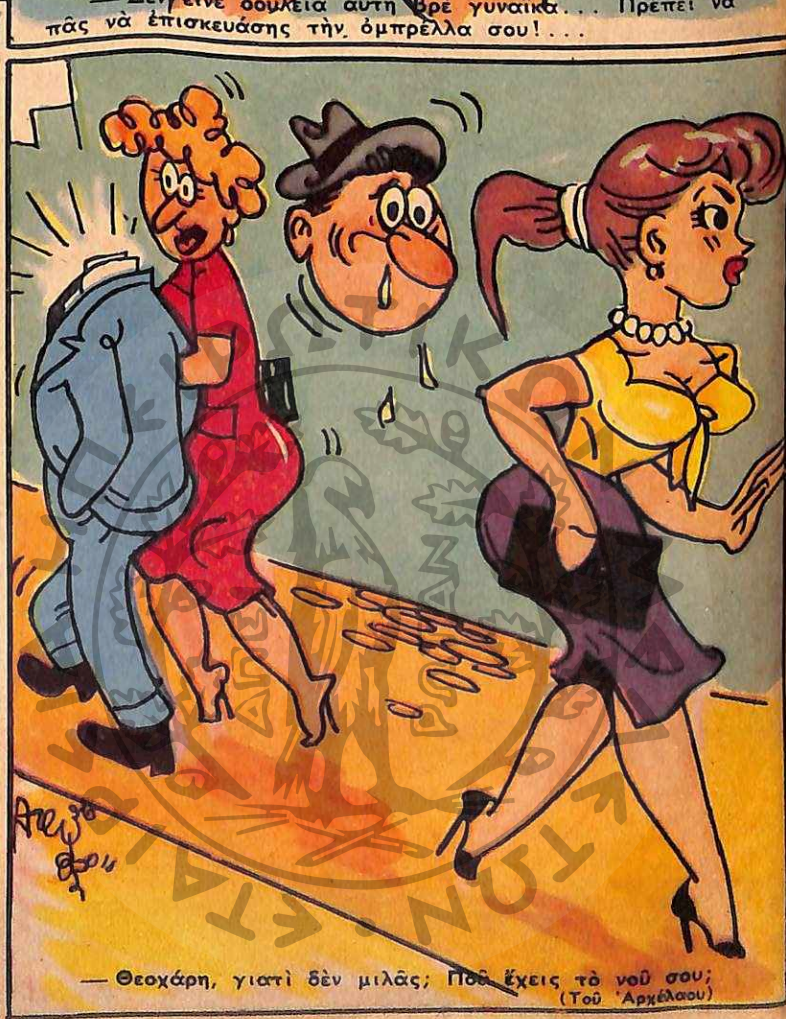

— Δὲν εἶνε δουλειὰ αὐτὴ βρὲ γυναῖκα... Πρέπει νὰ
πᾶς νὰ ἐπισκευάσῃς τὴν ὀμπρέλλα σου!...

— Τὶ νὰ κάνω ρὲ Λουῖζο; Ἔχω ἄρρωστο τὸ μικρὸ στὸ
σπίτι καὶ τὸ διέταξε ὁ γιατρός!

(Τοῦ Β Χρυστοδούλου)

— Θεοχάρη, γιατί δὲν μιλάς; Ποῦ ἔχεις τὸ νοῦ σου;
(Τοῦ 'Αρχέλαου)